

အလွန်အမတ်
ကျမ်းစာ

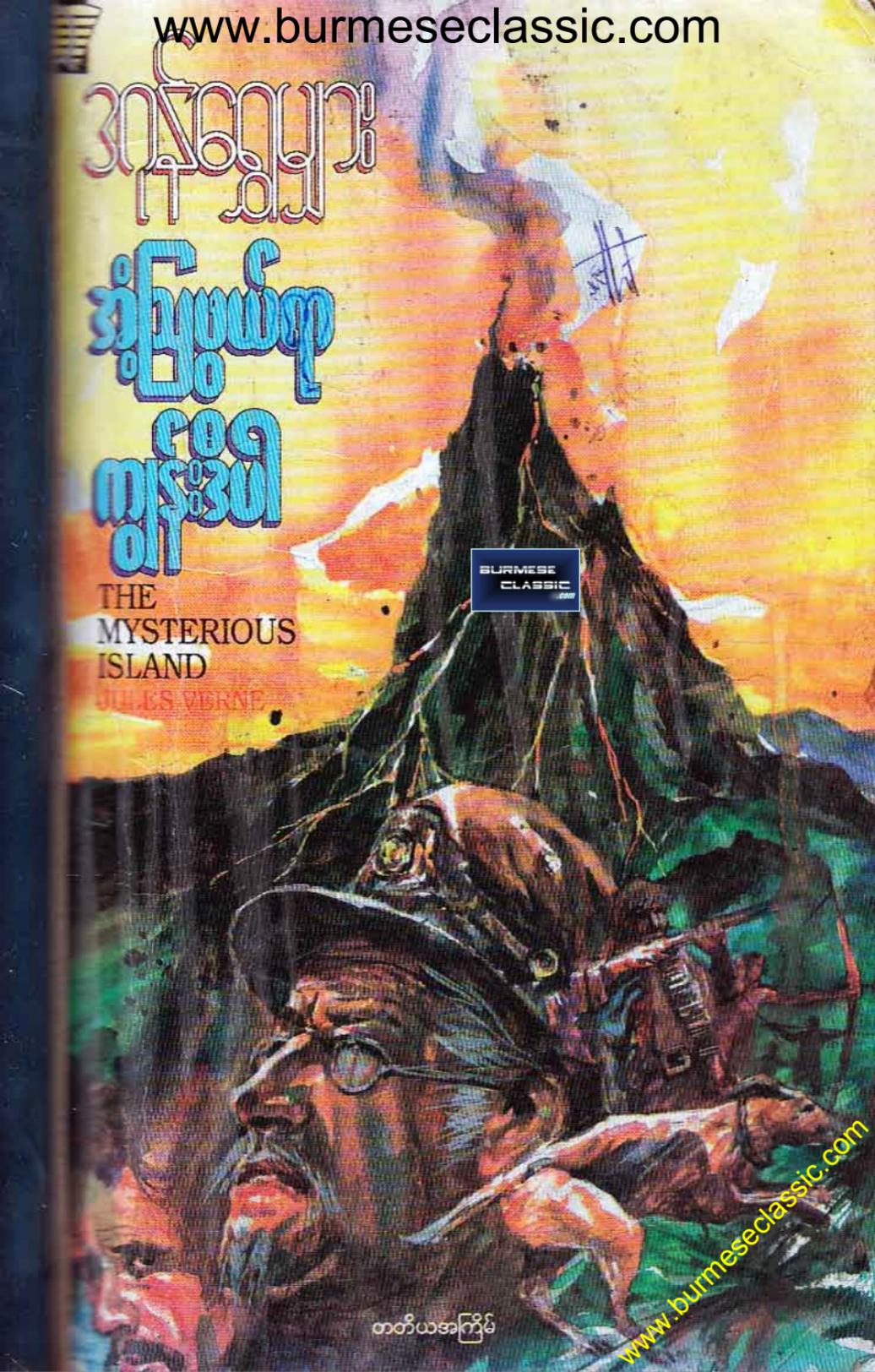
အံ့ဩဖွယ်ရာ

မဂ္ဂဇင်း
အမည်

THE
MYSTERIOUS
ISLAND

JULIUS VERNE

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး . . . . . ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး . . ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး . . . . ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ဒဂုန်ရွှေများ

အံ့ဩဖွယ်ရာ ကျန်းဒီပါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၉၉ / ၂၀၀၁ (၄)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၆၅ / ၂၀၀၁ (၅)

စီစဉ်သူ

ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိယအကြိမ် - (ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၁)
အုပ်ရေး - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်
ကာလာခွဲ - Alpha
အတွင်းပလင် - မေ့အေး

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ် (၁၆၃) ၄၈လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ) (၀၉၃၂)၊
အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

နှင့်

သိပ္ပံစာရေးဆရာကြီး ဂျူးလ(စ်)ဗန်း၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

ဆရာကြီး 'ဂျူးလ(စ်)ဗန်း' အား ပြင်သစ်ပြည် 'နန်းတီ' မြို့၌ ၁၈၂၇ နှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီး ပယ်ရီဗန်း ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် ဖခင်၏ ဥပဒေလုပ်ငန်းများကို ရေးသားကူညီခဲ့ရ၏။ မှုခင်းများမှာ အပူပိုင်း ခုံမှ စွန့်စားမှုများ ပါဝင်သဖြင့် သူ၏ ငယ်ရွယ်နုပျိုသောဦးနှောက်ကို နက်နဲသော အတွေးအခေါ်များဖြင့် အရောင်ခြယ်၍ ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်စေ၏။

အသက် (၁၂) သားအရွယ်တွင် 'ဗန်း' သည် သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ခဲ့သဖြင့် အကြံအထမမြောက်ဟော့ရေး။ သို့နှင့် ဗန်းသည် ပင်လယ် ခရီးကို အကယ်ပင် မသွားရစေကာမူ စိတ်ကူးဖြင့် သွားတော့အံ့ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ်မှစ၍ 'ဗန်း' သည် ဖခင်ကြီး၏ ဥပဒေလုပ်ငန်းများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ပဲရစ်မြို့သို့ သွားပြီး လျှင် ဥပဒေစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ကောင်းစွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ နန်းတီမြို့သို့ပြန်ရောက်၍ အချိန်အတန်ကြာမျှ ရှေ့နေ လိုက်မိသောအခါ 'ဗန်း' မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရှေ့နေ တစ်ယောက်ဖြစ်လာလေသည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်ရူပကာယနှင့် ကိုယ်နေဟန် အမူအရာ၊ ဥပဒေ အချက်အလက်များ၌

အကြံဉာဏ်ထုတ်ပုံ၊ အပြော အဆို လေယူလေသိမ်းမှစ၍ အခြားသူများထက် ထူးချွန်သောကြောင့် နာမည်ကျော်ကြားလာ၏။

သို့သော် 'ဗန်း'သည် ပညာဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်သော်လည်း 'မ' ဘက်၌မူ စွမ်းသူ မဟုတ်ချေ။ သို့နှင့် နမဝမ်းကွဲတော်စပ်သော 'ကာရီလင်' ဆိုသူအား ပိုးပမ်းရာမှ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်မိခဲ့ရာ သူ၏ မေတ္တာကို မိန်းကလေးက တုန့်ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက် သောကြောင့် 'ဗန်း'မှာ အချိန်အတော်ကြာမျှ ချစ်ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရရှာ လေသည်။

၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ပဲရစ်မြို့သို့ သွားရောက်ကာ ဥပဒေဒီဂရီကို အပြီးသတ်ရယူခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ ဝါသနာမှာ ဥပဒေပညာ မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ဆရာဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်ဟု ဆို၏။

သို့နှင့် သူသည် ပျော်ပွဲစားရုံများ၊ ဟိုတယ်များနှင့် ဇာတ်ရုံများသို့ သွားရောက်ကာ စာပေဝါသနာထုံသူများ၊ ဇာတ်သမားများ၊ စာရေးဆရာများ နှင့် အချိန်အခါမရွေး တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိလာခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် သူသည် ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး အလက်ဇန္ဒားဒူးမား နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် သူ၏နည်းနာ နိဿယများကို ဖတ်ယူခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် 'ဒူးမား'၏ အားပေးကူညီမှု ပြင် (Alexander Dumas) ၏ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်ကို ၁၈၅၀ ပြည့်နှစ် တွင် ရဲတင်ပြသ နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ဖခင်မှာ သွား၏အောင်မြင်မှုကို အလွန် သဘောကျလျက် ရှိတော့၏။ နောက်တစ်ကြိမ်၌ သူသည် 'နန်းတီ' မြို့သို့ မပြန်ဘဲ 'ပဲရစ်' မြို့၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ကာ ဥပဒေပညာကို အလွတ်ရှေ့နေ အဖြစ်ဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် 'မူဆေး' ဂျာနယ်ခေါ် ပြင်သစ်ဂျာနယ် တစ် စောင်တွင် လောကဇာတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ရာဇဝင်ဝတ္ထုကလေးများကို ဝမ်းရေးအတွက် အထောက်အပံ့ရစေရန် တစ်ဘက်တစ်လမ်းက ရေးသား လျက် ရှိလေသည်။

သို့နှင့်သူသည် လောကဇာတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုများကို ဆက်လက်ရေးသားလျက်ရှိရာ အဆန်းအသစ် တီထွင်တွေ့ရှိမှု များ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ သွားရောက်စွန့်စားရှာဖွေမှုများ စသည့် သိပ္ပံပညာပေး ဝတ္ထုများကို အဆက်မပြတ် ရေးသားလျက်ရှိ၏။

၁၈၅၄ခုနှစ်၌ 'ဗန်း'သည် 'မာစတာစာချရိယပ်'ခေါ် ၁၉ရာစု နှစ်တွင် ဖြစ်ပေါ်မည့် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လောကဇာတ်ပညာနှင့် ဘာသာအယူဝါဒတိုက်ပွဲအကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားလေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် မစ္စတာ 'ဟက်ဇယ်' ဆိုသူ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသူ

တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၍ နောင် တစ်ခေတ်တွင် မီးပုံးပျံခရီးရောက်ပုံများကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရန်စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် 'ဗန်း' သည် ထိုသူ၏အကြံပေးချက်အရ Five weeks in A Ballon ခေါ် ပျံပျံနှင့် ရက်သတ္တ(၅)ပတ် ခရီးသွားခြင်း အမည်ဖြင့် ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့၏။ (ယင်းဝတ္ထုကို ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် 'ဟေ့ပတ် ခရီး' အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့လေသည်။)

ဤသို့လျှင် မစ္စတာဟက်ဇယ်၏ အကူအညီဖြင့် ဗန်းသည် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် စွန့်စားခန်းများပါဝင်သော ဝတ္ထုကြီးများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက်ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဗန်းမှာ သူရေးခဲ့သောဝတ္ထုများပေါ်မှ ဝင်ငွေမှန်မှန်ရလျက် နှစ်ပေါင်း အထက်တန်းကျကျ ကောင်းစွာနေနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ နေလေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် ရွက်သင်္ဘောကလေး တစ်စင်းဝယ်ယူ၍ မိမိသွားလို သောနေရာများသို့ ခရီးထွက်လျက်ရှိရာ သင်္ဘောပေါ်၌ပင် ၁၈၇၁ ခုနှစ်၌ Twenty Thousand Leagues Under the Sea ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့၏။ (ယင်းဝတ္ထုကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် အတ္ထုဝါ သုအောက်ခရီး အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့၏။ ထို့နောက် ၁၈၇၃ ခုနှစ်တွင် ဆရာကြီးသည် 'ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်' ဟူသော ဝတ္ထုကြီး တို့ ရေးသားပြန်၏။)

ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် အောက်ပါဝတ္ထုများကို ဆက်လက် ရေး သားပြန်၏။ ယင်းဝတ္ထုများမှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ထင်ရှားကျော်ကြား၍ လူသိ များခဲ့သော သိပ္ပံဝတ္ထုကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

- (၁) လျှို့ဝှက်သောကျွန်း (၁၈၇၅)
  - (၂) မိုက်ကယ်စထရီဂေါ့ (၁၈၇၆)
  - (၃) ပျောက်ဆုံးသွားသောစိန်ကြီး (၁၈၈၁)
  - (၄) မာတီယတ်ဆင်းဖိုး (၁၈၈၅)
  - (၅) ကောင်းကင်လေထုအကြောင်းနှင့်လေယာဉ်ပျံ အကြောင်းကို ကြိုတင်ဟောစာတမ်း ထုတ်ထားသည့် လောကဇာတ်ပညာ ဝတ္ထု (၁၈၈၆)
  - (၆) ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၌ မျောပါခြင်း (၁၈၈၈)
  - (၇) မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကို ဝယ်ယူခြင်း (၁၈၈၉)
- ထို့နောက် သူသည် ယခုမျက်မှောက်ခေတ်တွင် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်

နေသည့် လေယာဉ်ပျံ၊ ဒုံးပျံ၊ ရဟတ်ယာဉ်၊ ဝိုင်ယာလက်၊ တယ်လီဗေးရှင်း
ခေါ် ရုပ်မြင်သံကြား ကိရိယာများကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး အသုံးပြုနိုင်ပုံများ၊
ရာသီဥတုကို လူတို့ပြုပြင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများ၊ နေရောင်ခြည်မှ လျှပ်စစ်
ဓာတ်ထုတ်ယူပြောင်းလဲ အသုံးပြုနိုင်ပုံ စသည့်ထူးဆန်းထွေလာ လောကဓာတ်
ပညာရပ်များကို သာမန်လူတို့ တွေးတောကြံဆ၍ မရနိုင်သည့် နည်းသစ်လမ်း
သစ်များ တီထွင်ကာ အချို့ကိုဝတ္ထုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အချို့ကိုလည်း
ဆောင်းပါးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ရေးသားခဲ့လေသည်။

၁၈၇၀ ခုနှစ် (ပြင်သစ်ပြည်ဂျာမန်စစ်ပွဲ) အတွင်း၌ ဆရာကြီးသည်
'အမိယန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ထိုမြို့တွင် ဦးခေါင်းချသည်အထိ အေးချမ်းစွာ
နေထိုင်တော့၏။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အေးချမ်းစွာ အနားယူနေထိုင်သည့် အချိန်
များ၌ပင် ဆရာကြီးသည် မြို့နယ်ပါယ်အဖွဲ့၊ လူမှုရေးအဖွဲ့၊ လူမှုဝန်ထမ်းအဖွဲ့မှစ၍
အရေးပါအရာရောက်သည့် စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖွဲ့များတွင် အားကြီးမှန်တက်
ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးတွင် သူနှင့်အတူနေထိုင်သော တူတစ်ယောက်ရှိ၍ ထိုသူ
ငယ်မှာ အတန်ငယ်စိတ်မနှံ့သော ရောဂါရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် ထိုသူငယ်သည်
ရုတ်တရက် စိတ်ရူးပေါက်ကာ ဆရာကြီးအား သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၏။ ကျည်
ဆံသည် ဆရာကြီး၏ ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ထိမှန်သွားရာ ထိုအချိန်မှစ၍
ဆရာကြီးမှာ ခြေတစ်ဘက်မသန် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အသက်သို့သာ တိုင်ခံရရာ
လေသည်။

ဆရာကြီး၏ အထက်ပါ သိပ္ပံဝတ္ထုကြီးများကို ဖတ်သော စာဖတ်ပရိ
သတ်မှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်းရှိရာ သူ၏စာပေကို မြတ်နိုးသူများသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ
သို့ ခရီးကြိုကြိုက်တ ဆရာကြီးအား လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံရန် ဆရာကြီး၏ အိမ်
သို့ လာရောက်တတ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာကြီး၏ အိမ်ကလေးမှာ ဘုရားတစ်
ဆူ ဂုဏ်ထူးလုံးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။ ဆရာကြီးသည် အသက်ကြီးရင့်၍ အို
မင်းမစွမ်းပင် ရှိသော်လည်း စိတ်အားမလျော့သေးဘဲ စာများကို တတ်နိုင်သမျှ
ရေးသားခဲ့၏။ သို့သော် အိုခြင်း၊ နှာခြင်း၊ သေခြင်းတရားများကို မလွန်ဆန်နိုင်
သည့်အတိုင်း အသက်(၇၇)နှစ် (၁၉၀၅ခု မတ်လ ၂၄)တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ
ရောက်ရှာလေသည်။

ဆရာကြီး၏ အသုဘကို လူပေါင်း(၅၀၀၀)ကျော်မျှ လိုက်ပါ ပို့
ဆောင်ခဲ့ရာ ပြင်သစ်စစ်တပ်နှင့်တကွ ပြင်သစ်အစိုးရအရာရှိကြီးများ ပါဝင်လေ
သည်။

ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများတွင် ပါရှိသည့် အကြောင်း

အရာများမှာ သူရေးစဉ်က စိတ်ကူးယဉ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း နောင်တစ်ခေတ်
(ယခု ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်ခေတ်)တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အကောင်အထည်
ပေါ်၍ လာခဲ့လေသည်။

စစ်အတွက် အသုံးပြုလျက်ရှိသော ပထမဆုံး ရေငုပ်သင်္ဘော၏
အမည်ကိုပင် 'Twenty Thousand Leagues Under The Sea' ဝတ္ထု
ပေါ်တွင်မူတည်ကာ တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးအား ဂုဏ်ပြုသည့်
အနေဖြင့် ယင်းဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော ရေငုပ်သင်္ဘော၏ အမည်အတိုင်း 'နေ့တီး
လပ်'(Nautilus)ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ၁၉၆၇ခုနှစ်မှ ၁၉၇၇ခုနှစ်အထိ (၁၀)နှစ် အတွင်း
ဆရာကြီး ဂျူးလ(စ်)ဗန်း၏ အောက်ပါ ဝတ္ထုကြီး(၆)ပုဒ်ကို ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်
ရေးသားခဲ့၏။

- (၁) A Journey To The Centre of The Earth
ကမ္ဘာမြေအောက်ခရီး
- (၂) Twenty Thousand Leagues under The Sea
အံဏ္ဍဝါရေအောက်ခရီး
- (၃) Five Weeks in A Ballon
လောင်ခရီး
- (၄) Michael Ströggoff
မုန်တိုင်းကြမ်းနှင့် သွေးလွှမ်းခရီး
- (၅) City in Sahara
ကန္တာရမြို့တော် (မထုတ်ဝေရသေး)
- (၆) The Mysterious Island
အံဏ္ဍဝါရေ ကျွန်းဒီပါ (ယခု ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်သော စာအုပ်)

ဒဂုန်ရွှေမျှား

မတ်လ ၁၁ရက်မှ ၂၆ ရက်အထိ အမေရိကန်၊ ဥရောပ၊ အာရှတိုက် တို့တွင် အရှေ့မှအနောက်သို့ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်း မြောက်ဘက် ၃၅ ဒီဂရီမျဉ်းပြိုင်နှင့် တောင်ဘက် ၄၀ ဒီဂရီမျဉ်းပြိုင်အတွင်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် လေမုန် တိုင်းကြီးကို မည်သူမျှ မမေ့နိုင်ခဲ့ချေ။

မီးပုံးပျံကြီးမှာ တစ်နာရီလျှင် မိုင်၆၀ ခန့်နှုန်းဖြင့် မုန်တိုင်းထဲတွင် ချာလပတ်လည်ကာ လွင့်ပါလျက်ရှိနေ၏။ သမုဒ္ဒရာရေပြင်ပေါ်တွင် ရေခိုးရေငွေ များ သန်းလျက်ရှိသောကြောင့် မီးပုံးပျံအောက်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသည့် ပုခက် အတွင်း၌ လိုက်ပါလာသည့် လူ ၅ ယောက်တို့ကို ကောင်းစွာမမြင်နိုင်ချေ။

ဤမျှလောက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည့် လေမုန်တိုင်းကြီး အတွင်း၌ မီးပုံးပျံကြီးမှာ အဘယ်ကြောင့် လွင့်စင်ပါလာလေသနည်း။ မီးပုံးပျံ ကြီးမှာ ၂၄နာရီအတွင်း မိုင် ၂၀၀၀ကျော်မျှပင် ခရီးပေါက်ခဲ့ပေပြီ။ မီးပုံးပျံနှင့် လိုက်ပါလာသည့် ခရီးသည်များမှာ သေနတ်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် စက်ကိရိယာများ အပူအလောက်ပါရှိသော်လည်း အမြင့်တိုင်းကိရိယာနှင့် ခရီးသွား နှုန်းတိုင်း ကိရိယာများ မပါရှိချေ။

သူတို့သည် သံအိတ်များကို ပစ်ချပြီးနောက် လက်နက်ခဲယမ်းမီး ကျောက်များကိုသာမက စားရေကိရိယာများကိုပါ ပစ်ချလျက်ရှိရာ၊ မီးပုံးပျံသည် အထက်သို့ ပေ ၅၀၀ခန့် မြင့်တက်သွား၏။ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့သို့ ရောက် သောအခါ မုန်တိုင်း၏ အရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားပြီးနောက် လေ ပြည်လေညင်းသာသာခန့်သာ ရှိတော့၏။

နံနက်(၁၁)နာရီအချိန်ခန့်တွင် ရာသီဥတုမှာ ပိုမို၍ သာယာကြည် လင်လာပြီးနောက် မီးပုံးပျံကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းလာနေသည်ကို သူတို့သတိပြုမိကြ၏။ မီးပုံးပျံ၏ သဏ္ဍာန်မှာ မူလ အလုံးကြီးမှ ဘဲဥပုံအနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် ဓာတ်ငွေ့များယို ထွက်နေကြောင်း သိကြရ၏။ နေ့လည်အချိန်တွင် မီးပုံးပျံသည် ပေ ၂၀၀၀ အမြင့်၌ရောက်နေလျက် ဓာတ်ငွေ့များမှာ ကုပပေ ၅၀,၀၀၀ ခန့် ရှိနေသေး၍ လေထုအတွင်းအတော်ကြာ ဆက်လက် နေနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ခန့်မှန်းကြ ၏။ သူတို့သည် လိုရမည်ရချိန်ထားသည့် စားရေကိရိယာအနည်းငယ်နှင့် မောင်း ချစားလေးတစ်ချောင်း ပါမကျန် အောက်သို့ပစ်ချလိုက်ကြ၏။

မီးပုံးပျံကြီးမှ ဓာတ်ငွေ့များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလျက်ရှိနေ ကြောင်း သိရသဖြင့် ၎င်းသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အမြင့်တွင် ကြာကြာ မနေနိုင်ကြောင်း၊ ကုန်းမြေဟူ၍လည်း မတွေ့ရကြောင်း သိကြရ၏။ လှိုင်းတံပိုးများ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသော်လည်း မိုင် ၁၀၀ အတွင်း

အပိုင်း [၁]

ကောင်းကင်မှ ကျလာခြင်း

၁၈၆၅ ခုနှစ် မုန်တိုင်းကြီး

“ကျွန်တော်တို့ အပေါ်အုံ့ပဲ ပြန်တက်နေသလား”
“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ”
“ဒါဖြင့် အောက်ကျနေတာပေါ့နော်”
“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျတော့မှ ဒီလဟော့ကျနေတယ်”
“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ပုခက်ထဲက သံအိတ်တွေ မြန်မြန်ပစ်ချစမ်း ဟေ့ က . . . ဘယ်နှယ့်တုန်း အပေါ်တတ်ရဲ့လား”
“သိပ်မတက်ဘူး ကပ္ပတိန်”
“လှိုင်းပုတ်သံလိုလိုလည်း ကြားရတယ်၊ နားထောင်စမ်းဟေ့”
“အောက်ပေ ၅၀၀ လောက်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး မြင်ရတယ် ကပ္ပတိန်”
“ဒါဖြင့် ပုခက်ထဲမှာရှိတဲ့ အလေးအပင်မှန်သမျှ အားလုံးပစ်ချဟေ့ အားလုံး . . . အားလုံး ပစ်ချ”

အချိန်မှာ ၁၈၆၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၃ ရက် ညနေ ၄ နာရီဖြစ်၍ နေရာမှာ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာရေပြင်၏အထက် ပေ ၅၀၀ ကျော်ခန့်တွင် မုန်တိုင်းအရှိန်ဖြင့် လွင့်ပါနေသော မီးပုံးပျံကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများ သည် အထက်ပါအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စိုးရိမ်တကြီး ဆူညံစွာ ပြောဆို လျက် ရှိကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောဟူ၍ တစ်စင်းတစ်လေမျှ မတွေ့ရချေ။ အောက်သို့ မီးပုံးပျံ ဆက်လက် မကျရန် ကြိုးစားကြရပေမည်။ ထိုအချိန်၌ လေသည် အနောက်တောင်ဘက်မှ ပြန်၍တိုက်လာ၏။

ကံဆိုးသောလူတစ်စု၏ အခြေအနေမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း လှ၏။ မီးပုံးပျံကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့လာပြီးလျှင် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုများမှာ အလဟဿဖြစ်ကာ အရာမထင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အောက် သို့သာ ကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။ နေ့လည်ပိုင်းလောက်တွင် ၎င်းတို့သည် ရေမျက် နှာပြင်အထက် ပေ ၆၀၀ ခန့် လောက်သာ မြင့်နေတော့၏။

ပိုးစများဖြင့်ချုပ် လုပ်ထားသော မီးပုံးပျံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် အက် ကြောင့်ပေါ်၍လာကာ စုတ်ပြီသွားပြီးလျှင် ဓာတ်ငွေ့များထွက် လျက်ရှိနေသည် ကို ပိတ်ဆို့ရန် မတတ်နိုင်ကြပေ။ ညဉ့်အချိန်သို့ရောက်၍မှ ကမ်းခြေ သို့မဟုတ် ကျွန်းတစ်ခုခုကိုမတွေ့ ရလျှင် ခရီးသည်များနှင့် မီးပုံးပျံကြီး ရေလှိုင်းများအောက် တွင် စုံးစုံးမြုပ်၍ သွားကြရပေတော့မည်။

ခရီးသည်များမှာ သတ္တိကောင်းသူများဖြစ်၍ သေမင်းအား မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို သိကြ၏။ သူတို့အနက် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မညည်းညူ ဘဲ အောက်သို့ကျဆင်းနေသော အရှိန်ကိုတန်၍သွားအောင် နောက်ဆုံးအချိန် အထိ ကြိုးစားကြရပေမည်။ မီးပုံးပျံကြီးအောက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ပုခက်ကြီးမှာ မိုးမခပင်၏ အကိုင်းအခက်များဖြင့် ပြု လုပ်ထားသောကြောင့် ရေပေါ်တွင် မပေါ်နိုင်ချေ။ (၂) နာရီခန့်ကြာသောအခါ မီးပုံးပျံကြီးမှာ ရေပြင်နှင့် ပေ ၄၀၀ ခန့်သာ ဝေးတော့၏။

“အားလုံးပစ်ချပြီးပြီလားဟေ့”
“မကုန်သေးဘူး။ ရွှေဒင်္ဂါးဒေါ်လာပြား ၂၀၀၀ ကျန်ပါသေးတယ် ကပ္ပတိန်”
“ဒါလည်း ပစ်ချလိုက်ဟေ့၊ နှမြောမနေနဲ့တော့၊ မီးပုံးပျံကော တက် ရဲ့လား”
“နည်းနည်းပါးပါးတော့ တက်ပါတယ် ကပ္ပတိန်၊ ဒါပေမယ့် မကြာ ခင် ပြန်ကျမှာပဲ”
“နောက်ပစ်ချဖို့ ဘာကျန်သေးသလဲ”
“ပုခက်ကြီးပဲ ကျန်တော့တယ် ကပ္ပတိန်”
“ဒါဖြင့် ပုခက်ကြီးကိုချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပိုက်ကွန်က ကြိုးတွေထဲကို တို့မြန်မြန်ဝင်ပြီး တွယ်ကပ်နေကြမှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ ပုခက်ကြီးကို ဆွဲထားတဲ့ ကြိုးတွေ တစ်ခါတည်းဖြတ်ချလိုက်ကြတော့ဟေ့”

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏လူများအား ကျယ်လောင်စွာ အမိန့် ပေးလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏လူများနှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မီးပုံးပျံကြီး ကို ပေါ့သည်ထက်ပေါ့အောင် နောက်ဆုံးနည်းကို လုပ်ကြရတော့၏။ ပုခက် ကြီးဖြတ်ကျသွားသောအခါ မီးပုံးပျံကြီးမှာ ပေ ၂၀၀၀ ထိ အထက်သို့ တက် သွားတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးသည်ငါးဦးတို့မှာ ပိုက်ကွန်ကြီးများကိုဆွဲလျက် လိုက် ပါသွားကြရတော့၏။ မီးပုံးပျံကြီးမှာ စနစ်တကျချိန်ဆ၍ တည်ဆောက်ထား သောကြောင့် အလွန်ပေါ့ပါးသော ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုကိုပင် ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြင့် ၎င်း၏တည့်မတ်မှုကို သိသိသာသာ အနေအထား ပြောင်းလဲစေသည်။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် သူတို့၏မီးပုံးပျံကြီးမှာ အမြင့်ပေ ၅၀၀ ခန့်တွင် ရောက်ရှိ ၍ နေလေသည်။

သို့ရှိစဉ် သူတို့နှင့်အတူပါလာသော ရွေးဟောင်းသံကို ကြားလိုက်ရ ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် . . .

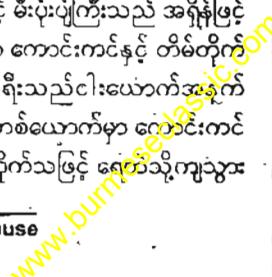
“ကမ်းခြေကို မြင်ရပြီ”

ဟု သူတို့အထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မိုင် ၃၀ ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ကြရ၏။ သို့သော် ထိုနေရာသို့ရောက်ရန် မီးပုံးပျံသွားနှုန်းဖြင့် တွက်လျှင် တစ်နာရီခန့် လိုသေးသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ထိုကျွန်းမှာ လူရှိ သည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ထိုကျွန်းသို့ရောက်အောင် သွားကြရပေတော့မည်။

ထိုအချိန်၌ မီးပုံးပျံကြီးမှာ မထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်လာပြီးလျှင် သူတို့ အားပြုဆွဲကိုင်ထားသည့် ပိုက်ကွန်ကြီးများကို ရေစိုသဖြင့် ရေပြင်တွင် ဒရွတ်ဆွဲ ကာ လေအဟုန်ဖြင့် သွားလျက်ရှိနေ၏။

ထိုနေရာမှာ ကျွန်းနှင့်တစ်မိုင်ခန့်သာ ဝေးတော့သဖြင့် နာရီဝက်ခန့် ကြာလျှင် သူတို့မြင်ရသောကျွန်းသို့ ရောက်ပေတော့မည်။

သို့ရှိစဉ် မီးပုံးပျံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေ ၁၅၀၀ အမြင့်သို့ ရုတ် တရက် တက်သွားပြီးနောက် ကျွန်းနံဘေးရှိ သံသောင်ပြင်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျ သွားလေသည်။ ပိုက်ကွန်ကြီးများထဲမှ လူအားလုံး ရုန်းထွက်လိုက်ကြရာ သိသိသာသာကြီး အလေးချိန်ပေါ့သွားသောကြောင့် မီးပုံးပျံကြီးသည် အရှိန်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားပြီးလျှင် ပြာလဲသော ကောင်းကင်နှင့် တစ်တိုက် များအကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ခရီးသည်ငါးယောက်အနက် ကျွန်းပေါ်သို့ လူလေးယောက်သာရောက်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ လောင်းကင် သို့ မီးပုံးပျံတက်ခါနီးတွင် ရုတ်တရက် လှိုင်းပုတ်လိုက်သဖြင့် ရေထဲသို့ကျသွား

ဟန်တူ၏။ သို့သော် ညည်သူမျှ အတတ်မြင်လိုက်ရချေ။ ၎င်းမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ထိုအခါသည်တစ်စု၏ ခေါင်းဆောင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းပင် ဖြစ်၏။

“သူ့ကို တူပဲတို့ ချက်ချင်းလိုက်ရှာကြမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု လေးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဟစ်အော်လိုက်ကြလေသည်။

မီးပုံးပျံကျွန်း၍ လူချင်းကွဲသွားပုံ

လေမုန်တိုင်းကြီးအတွင်း မီးပုံးပျံကြီးစီး၍ လိုက်ပါလာကြသူများမှာ လေသူရဲများ မဟုတ်ကြချေ။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်၌ သူ့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံနေရသူ လူတစ်စုဖြစ်၍ သူတို့၏ စွန့်စားမှုကြောင့် ထူးဆန်းသောနည်းဖြင့် ငွေ့သူလက်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာကြသူများ ဖြစ်၏။

အကြောင်းကား ဤသို့ပေတည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယူလီဘက်ဂရန်သည် ‘ရှစ်ချိမ့်မြို့’ကို တပ်ဖြင့် ဝိုင်းထားစဉ် သူတို့သည်မီးပုံးပျံဖြင့် ဤကဲ့သို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ ယခု ဘောက်ရိုနေသောကျွန်းမှာ အမေရိကန်ပြည် တာရှီနီးယားပြည်နယ်နှင့် မိုင် ၇၀၀၀ နှု ဝေးကွာသော်လည်း ငါးရက်အတွင်း ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ လွတ်မြောက်ရန် ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

၁၈၆၅ ခုနှစ် အမေရိကန်တော်လှန်မှုကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရန်သည် ‘ရှစ်ချိမ့်မြို့’ကို သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိစဉ် သူ၏ အရာရှိ အတော်များများမှာ ရန်သူတို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားပြီးနောက် သူ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံနေကြရ၏။ ၎င်းတို့အနက် ထပ်ရှားသော အရာရှိတစ်ဦးမှာ ကပ္ပတိန်ဆိုင်းရပ်(စ)ဟားဒိန်း ဖြစ်၏။ သူသည် ပထမတန်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံး ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိပြီးလျှင် အသက်လေးဆယ် ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးအချို့မှာ အဖြူရောင်သန်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ သူသည် စစ်ပွဲများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂရန်နှင့်အတူ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အပြင် အနိုင်မခံအရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ရှိသူလည်းဖြစ်၏။ ယခု စစ်ပွဲ၌ တိုက်ခိုက်ရင်း ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း မေ့မြောနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ရန်သူ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ‘နယူးရောက်ပီဂရယ်’ ဂျာနယ်မှ ပထမ သတင်းထောက် ‘ဂီဒီရွန်စပီလက်’ လည်း သူ့ပန်းအဖြစ် ရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် ရှေ့တန်းစစ် မျက်နှာတွင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သတင်း များယူရန်ရောက်စဉ်

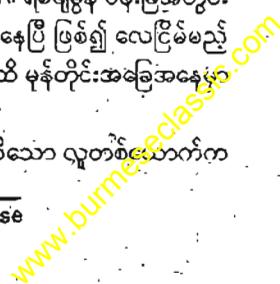
ဤကဲ့သို့ ရန်သူလက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အသက်လေးဆယ်မျှသာရှိသေး၍ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် စစ်သတင်းထောက် ဂီဒီရွန်စပီလက်၏ အမည်ကို ယခင်က ကြားဖူးရုံသာရှိ၍ ယခုတွေ့ကြသောအခါ ရင်းနှီးလာကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားလျက် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြသူများ ဖြစ်၏။ သူ့ပန်းများမှာ မြို့ထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း ထွတ်ပေါက်မရှိအောင် ကင်းများ အစောင့်ချထား၏။ ထိုအချိန်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ တပည့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ ကပ္ပလီလူမျိုး ‘နီဘူးချက်နဇာ’ ရောက်လာသည်။ နာမည်ကို ‘နက်’ ဟု အများက ခေါ်ကြ၏။ ‘နက်’ သည် သူ့ဆရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား အသက်ပေးကို ချစ်ခင်သူဖြစ်၏။ သူ့ပန်းများသည် ရစ်ချ်မွန်မြို့မှ မထွက်နိုင်သကဲ့သို့ ငိုပုခက်ဂရန်၏ စစ်တပ်များက မြို့ကို ဝိုင်းထားသဖြင့် တောင်ပိုင်းရှိလူများဘေးကင်းစွာ ပြင်သို့ မထွက်နိုင်ကြချေ။ ထို့ပြင် တောင်ပိုင်းစစ်တပ်၌ စစ်မှုထမ်းလျှိုဤသို့ အနက် ‘ဂျီနုသန်ဖော်စတာ’ ဆိုသူလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေ

ဤကဲ့သို့ အခြေအနေတွင် ရစ်ချ်မွန်ဘုရင်ခံသည် သူ၏ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ် ‘လီး’ ထံ ဆက်သွယ်၍ မရနိုင်သောကြောင့် အကြံထုတ်လျက်ရှိရာ သူ၏အကြံမှာ မီးပုံးပျံကြီးတစ်စု ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သူ၏ဗိုလ်ချုပ် ‘လီး’ ၏ စစ်တပ်နှင့် ဆက်သွယ်လိမ့်မည်ဟူသော လျှို့ဝှက်သတင်းကို ဂျီနုသန်ဖော်စတာ ကိုယ်တိုင်ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဘုရင်ခံသည် လူ ၆ ယောက် စီးနိုင်သည့် မီးပုံးပျံကြီး တစ်ခုကို ဂျီနုသန်ဖော်စတာအား ပြုလုပ်စေရန် ‘ဗလကြောင်းခရီး’အတွက် လမ်းတွင် စားသုံးရန် စားရေရှိစွာများနှင့် မြေပြင်သို့ဆင်းသက်သည့်အခါ အသုံးပြုရန် လက်နက်ခဲယမ်းများကိုပါ ပြည့်စုံ အောင် ဖြည့်တင်းပေး၏။ သို့ဖြင့် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ညတွင် အနောက်မြောက်မှ တိုက်ခတ်လာသည့်လေအားဖြင့် မီးပုံးပျံကြီးကို လွှတ်ရန်၊ မီးပုံးပျံပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါမည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား အသင့်ထားရှိစေ၏။ သို့သော် အနောက်မြောက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာကာ မုန်တိုင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာသဖြင့် ပျံသန်းမည့်အချိန်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရတော့၏။ ရစ်ချ်မွန် ပန်းခြံအတွင်း စီမံပြုလုပ်ထားသည့် မီးပုံးပျံကြီးလွှတ်ရန် အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်၍ လေငြိမ်မည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ မတ်လ ၁၉ ရက် အထိ မုန်တိုင်းအခြေအနေမှာ မပြောင်းလဲဘဲရှိနေသဖြင့် မလွှတ်ပစ်သေးချေ။

ထိုနေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား သူမသိသော လူတစ်ယောက်က

နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထိုသူမှာ သင်္ဘောသား ပင်ကရော့ဆို သူဖြစ်၍ အသက် သုံးဆယ်ငါး၊ လေးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိပြီးလျှင် သန်မာ ဖျတ်လတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ အမေရိကန်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ပင်လယ်ခရီးသွား လာရာတွင် ကျင့်သားရပြီးသူ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။ သူသည် အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရစ်ချ်မွန်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ မြို့တွင်းမှမထွက်နိုင်ဘဲ မြောက်ပိုင်းသား သို့ပန်းများနှင့်အတူ ပိတ်မိခြင်း ခံနေရသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

“ရစ်ချ်မွန်မှာ နေရတာ စိတ်ပျက်နေပြီလား ကပ္ပတိန်၊ ပြီးတော့ ခံဖျော့တိန် ဒီမြို့က ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်နော်”

ရန်သူက “မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ပင်ကရော့က သူ့အကြောင်းကို တိုတိုနှင့်ရှင်းပြလိုက်၏။

သည် “ဘယ်လိုပြေးရင် အကောင်းဆုံးလို့ ထင်လဲ”

စွန်စွာ “မီးပုံးပျံကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း ပင်ကရော့က

“ဟို မီးပုံးပျံကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတယ်လေ”

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း

မီးပုံးပျံကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းနိုင်၏။ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိသူဖြစ်၏။ ပင်

လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့စဉ်က ဤကဲ့သို့ လေမုန်တိုင်းများကို တွေ့ဖူးကြဖူးသူဖြစ်၍

ပင်ကရော့အဖို့ ယခုကျရောက်နေသော မုန်တိုင်းကြောင့် ခရီးထွက်ရန် နှောင့်နှေး

မည့်သူ မဟုတ်ချေ။

“ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်နှစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့မလို့လဲ”

“နှစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တပည့်နဲ့ ကျုပ် သူငယ်ချင်း”

“ဒီလိုဆိုရင် သုံးယောက်၊ ကျုပ်နဲ့ ဟာဗက်နဲ့ နှစ်ယောက် ထည့်

လိုက်တော့ အားလုံး ငါးယောက်၊ ဒီမီးပုံးပျံကြီး ခြောက်ယောက် စီးနိုင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်”

“ဒီညနေ ဝန်းခြံမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ည ၁၀ နာရီပေါ့ဗျာ . . . မုန်တိုင်းကလည်း အဲဒီအချိန်အထိ ရှိ

နေမှာပါ”

ပင်ကရော့သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဟာဗတ်အား အကျိုး

အကြောင်း ပြောပြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ မီးပုံးပျံကြီး စုံတိတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သဖြင့်

ပန်းခြံသို့ သွားရောက်ကာ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ပင်ကရော့က လည်း ထိုနည်းအတူ တစ်ဖက်ထောင်မှ နေ၍ တစေ့တစောင်း အကဲခတ် နေမိ၏။ ထိုညတွင် နှင်းများထူထပ်စွာ ကျရောက်နေသဖြင့် အလွန်အေးလျက် ရှိ၏။ ပန်းခြံတစ်ခုလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိပြီးလျှင် မီးပုံးပျံကြီးအနီးရှိ မုန်အိမ် မှာ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သည်တွင် ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားတော့၏။ ညဉ့်ကိုးနာရီခွဲ အချိန်တွင် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့အားလုံး ပန်းခြံတွင်းသို့ တစ်ဘက်မှဝင်လာကြ၏။ မီးပုံးပျံကြီးကို ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် မြေစိုက်သံကွင်း တစ်ခု၌ ချည်နှောင်ပြီးလျှင် ထိန်းထား၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၊ စပီလက်၊ နက်၊ ဟာဗတ်တို့သည် စကား တစ် ခွန်းမျှ မပြောဘဲ၊ ပုခက်အတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်ကြ၏။ မီးပုံးပျံကြီးကို ထိန်းထားသည့် သံအိတ်နှင့် ကြိုးများကို ပင်ကရော့က ဖြုတ်ပြီးနောက် ပုခက် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ခွေးတစ်ကောင်လည်း ပုခက်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ခွေးကြီးမှာ ကပ္ပတိန်၏ ခွေးဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြင့် မီးပုံးပျံကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ အရှိန်ဖြင့် ချက်ချင်းထိုးတက် သွားလေ သည်။

ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မြေပြင်သို့ မဆင်းဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။ နံနက်လင်း၍ လာသော်လည်း ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေသော ကြောင့် အောက်သို့ကောင်းစွာ မမြင်ရဘဲ ရှိပြန်၏။ သို့နှင့် ၅ ရက်မြောက်သော နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အောက်တွင် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ သည်။

ညနေ ၅ နာရီ

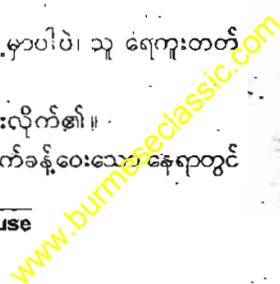
ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ မီးပုံးပျံကြီး၏ ပိုက်ကွန်အတွင်းမှ လွတ်ထွက် သွားပြီးနောက် ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်ခတ်ရာသို့ ပါသွား၏။ သူ၏ ခွေးလည်း သူနှင့်အတူ ပါသွားလေသည်။

စပီလက်၊ ဟာဗတ်၊ ပင်ကရော့နှင့် နက်တို့သည် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း ကိုရှာရန် သူတို့ရောက်သည့်နေရာမှ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပင်ကရော့က ဦးဆောင်ကာ . . .

“ကျုပ်တို့ ရှာကြတာပေါ့ဗျာ . . . တွေ့မှာပါပဲ၊ သူ ရေကူးတတ် သလား”

ဟု သူ၏လူများ ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းမှာ ကမ်းစပ်နှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော နေရာတွင်

ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုည ခြောက်နာရီလောက်တွင် နှင်းများထူထပ်စွာ ကျလာ၍ ပင်ကရောနှင့် သူ၏အဖွဲ့များက မြောက်ဘက်တွင် ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်၍ ရှာဖွေလျက်ရှိရာ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားများအတွင်းမှ စင်ရော်နှင့် တင်ကျီးငှက်များ လန်ဖျပ် ပျံသွားကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပင်ကရောနှင့် သူ၏လူများသည် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင် ရှေ့သို့တိုး၍ အသံပေးချည်တစ်ခါ၊ ခေတ္တနားချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ အကယ်၍ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကုန်းပေါ်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေက သူ၏ခွေး တော့၏ ဟောင်သံကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ဖျော်လင့်ကြ၏။ ကျောက်စွန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့သို့ ဆက်၍မသွားနိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။ ထိုနေရာမှာ ကမ်းစပ်မှ တောင်ခြေသို့ ဆက်၍နေပြီးလျှင် လှိုင်းသံများ အတန်ငယ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်ကို ကြားရ၏။ နံနက် ၆ နာရီခွဲအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ နှင်းများလည်း အတန်ငယ် ကွဲသွားပြီဖြစ်၍ ၎င်းတို့လူစုမှာ ကျွန်းဆွယ်ကလေးပေါ်ရှိ ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနောက်ဘက်တွင် ကမ်းခြေမှ အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားသည့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သင်္ဘောသား ပင်ကရောက မြူနှင်းများ အကြားမှ မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါ စပီလက်က . . .

“တို့ မိတ်ဆွေကြီးဆိုကွ ပြန်အော်တဲ့အသံလည်း မကြားရဘူး။ ခွေးဟောင်သံလည်း မကြားရဘူး။ ဒဏ်ရာပဲ ရနေဇဇလား။ မေ့မြောပဲနေလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ စိတ်တော့ မပျောက်ကြနဲ့ဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူကထိုင်ဆက်၍

“မြက်ခြောက်နဲ့ သစ်တိုသစ်စထွေကို မီးရှို့ပြီး မီးပုံတစ်ပုံလုပ်ရင်တော့ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းဟာ ကျွန်တို့ အချက်ပေးတာကို မြင်မှာပဲ။”

ဟု အကြံပေး၏။ သို့သော် ကျွန်းဆွယ်ကလေးတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့် သဲသောင်ပြင်မှလွဲ၍ မြက်ခြောက်များ၊ သစ်တို သစ်စများ မရှိချေ။ သို့နှင့် သူတို့သည် အလင်းရောင်ကောင်းစွာရသည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ရှိတော့၏။ သူတို့သည် အနားယူရန် စိတ်မကူးကြဘဲ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ရှေ့သို့ သွားကြပြီးနောက် မြောက်ဘက် အစွန်းဆုံးနေရာမှ ကျွန်းမကြီးဘက်သို့ ပြိုင်တူဟစ်အော် အသံပေး၍ ကြည့်ကြ၏။ ‘နက်’ က ကျယ်လောင်စွာ အသံတစ်ခုပေးလိုက်ရာ ကျွန်းမကြီးဆိုမှ ပဲ့တင်သံပြန်လာသည်ကို ကြားရ၏။

ထိုအခါ ဟာဗတ်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဘက်မှာ ကမ်းခြေတစ်ခု ရှိသေးတယ် ဆိုတာ သေချာတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ပင်ကရောက ခေါင်းညှိတို၍ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ညနေစောင်းရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်လာ၍ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကြယ်များကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုကြယ်များကို ကမ္ဘာကြီး၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှ မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မှချသတိပြုပေလိမ့်မည်ဟု သူတို့အားလုံးက ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုနေရာမှနေ၍ ခူဝံကြယ်ကို မမြင်ရချေ။

မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ နံနက် ၅ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကောင်းကင်မှာ ပိုမိုကြည်လင်လာသော်လည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှာမူ မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ မိုးလင်းလာသောအခါ ပင်လယ်ဘက်မှ မြူများဆိုင်းလာသဖြင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် အဝေးကိုပင် မမြင်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် ရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။

သို့ရှိစဉ် ပင်ကရောက . . .

“တို့ မမြင်ရပေမယ့် ကျွန်းကြီးကတော့ ဟိုဘက်မှာ ရှိတာ အမှန်ပဲကွ” ဟု ဟာဗတ်ကို အားပေးစကား ပြောလိုက်၏။

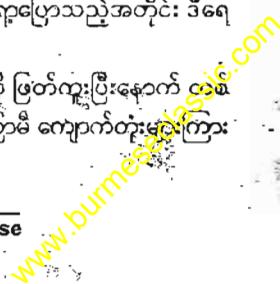
မကြာမီ အပေါ်ပိုင်း၌ မြူများထူထပ်စွာ ဆိုင်းနေသော်လည်း အောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသဖြင့် ကျွန်းကြီးကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ကြရတော့၏။ ကျွန်းမကြီးနှင့် ကျွန်းဆွယ်မှာ အလွန်ရေစီးသန်၍ မိုင်ဝက်ခန့် ကျယ်သော ရေလက်ကြားတစ်ခု ခြားနေ၏။

‘နက်’ သည် ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် စပီလက်က နောက်မှလိုက်၍ ကူးမည်ပြုရာ ပင်ကရောက တားဆီးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီရေကျနေပြီလေ . . . ရေနည်းသွားရင် တိမ်တဲ့နေရာက ဖြတ်ကူးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးကပင် ပင်ကရောပြောသည့်အတိုင်း ဒီရေအကျကို စောင့်ရန် သဘောတူညီကြလေသည်။

နက်သည် နာရီခွဲခန့် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးလျှင် မကြာမီ ကျောက်တုံးမြူကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ သူတို့အားလုံးမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြပြီကို သတိရလာသဖြင့် မတတ်သာတော့ပဲ ဝမ်းဝလျှင် ပြီးစေတော့ဟု ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်တွင်ရှိသည့် ခရုနှင့် ကမာကောင်များကို စားကြရတော့၏။

တစ်ဘက်ကမ်းခြေမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိပြီးလျှင် ပေ၃၀ဝခန့်မြင့်သည့် ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ကမ်းပါးယံပေါ်တွင် သစ်ပင်ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ ကမ်းခြေမှ အတွင်းသို့ မြင့်တက်သွားပြီးလျှင် အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်း၌ ဆီးခင်းများ ဖုံးနေသည့် တောင်ထိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ ကမ်းခြေ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျောက်တုံးများ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ချိန်က မီးတောင်ပေါက်ကွဲ၍ စုပုံနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အတတ်ပြောနိုင်၏။

သူတို့သည် ယခုရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်းပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေကောင်းနေရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဤကျွန်းမှာ သင်္ဘောများ သွားနေကျ လမ်းကြောင်းနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော နေရာ၌ တည်ရှိနေခဲ့ပါမူ ဤကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့တစ်သက် နေထိုင်သွားကြရပေတော့မည်။ ဤအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ဂီဒီရွန်စပ်လက်၊ ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် ကျွန်း၏အခြေအနေကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြတော့၏။

ဟာဗတ်က ... "ဘယ်လိုလဲ ပင်ကရော" ဟုမေး၏။

ပင်ကရောက ...

"ရေတော့ ကျသွားပြီ၊ သုံးနာရီအတွင်း ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ပြီး တစ်ဘက်ကျွန်းကို အရောက်ကူးကြမူပဲ၊ ကပ္ပတိန်တို့လည်း တွေ့ချင်တွေ့မှာ" ဟု ပြောသည်။

ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် စပိလက်နှင့် အဖွဲ့သားများသည် ငါးပေခန့်နက်သည့် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးကြရာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ကျောက်လိုထံခေါင်း

သတင်းထောက် စပိလက်သည် သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထပြီးလျှင် 'နက်' တက်သွားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီး၏ ကြားမှ လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွား၏။

သင်္ဘောသားပင်ကရောသည် ဟာဗတ်အား လိုက်မသွားရန် တားမြစ်လိုက်ပြီးနောက် ...

"တို့နေဖို့ နေရာရှာရဦးမယ်။ ပြီးတော့ စားစရာလည်း လိုတယ်။ သူတို့ပြန်လာရင် ဆာလာကြမှာ"

"ကျွန်တော် အသင့်ရှိနေပါတယ်"

"တို့ဟာ မောလည်းမောနေပြီ၊ အေးလည်း အေးနေတယ်၊ ဆာလည်း ဆာတယ်။ ဒီတော့ နေဖို့နေရာရယ်၊ စားစရာရယ် ရှာပြီး မီးမြန်မြန်ဖို့ဖို့ လိုတယ်။ တောထဲမှာတော့ ထင်းရိုင်လိမ့်မယ်။ ကျောက်တွင်းတွေထဲမှာ ငှက်ဥတွေရှိတယ်။ နေစရာရှာဖို့ပဲ လိုတော့တယ်"

"ကျောက်ကြားတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နေနိုင်မယ် ဂုတစ်ခုတော့ တွေ့မှာပါပဲ"

သူတို့သည် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်ကမ်းပါးကြီး အတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကြ၏။ ကျောက်ထရံကြီး၏ တစ်နေရာတွင် ယခင်က စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု ရှိခဲ့သည်ဟု ထင်ရသော ကျောက်ကြားကြီး တစ်ခုကို ပင်ကရောက ညွှန်ပြလိုက်၏။ ကျောက်ထရံရှိ ကျောက်ခွက်ကလေးများ အတွင်းတွင် ငှက်များ အသိုက် လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူတို့တွင် ငှက်ပစ်ရန် သေနတ်မရှိသဖြင့် ငှက်များကို မရနိုင်၊ ငှက်ဥများကို လည်း တက်၍ မယူနိုင်ကြချေ။ ပင်ကရောသည် ဟာဗတ်ထံသို့ ပြေးလာပြီး နောက် ...

"ကမာကောင်တွေဟေ့၊ ငှက်ဥမရတာနဲ့တော့ အတော်ပဲ"

"ကမာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်ဆောင်ပက်ကျိတွေပါ"

"ဒါတွေ စားလို့ကောင်းပါမလား"

"ဘယ်နယ် ဖြစ်ပါလိမ့်။ အကောင်းဆုံးပေါ့"

"ဒီလိုဆိုရင် အရပဲ စားကြည့်ရဦးမယ်"

ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် ကျောက်ဆောင်ပက်ကျိများကို အားပါးတရစားကြ၏။ အစာစားပြီးသောအခါ ရောင်တလာသဖြင့် ဋရုရှာရန် လိုလာ၏။ သို့နှင့် ပင်ကရောသည် သောက်ရေကို လိုက်လံရှာဖွေရာ ကျောက်ကြားကြီးအတွင်းမှ စီးဆင်းနေသည့် စမ်းရေကို များစွာ မခဲယဉ်းဘဲ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ပင်ကရောက ...

"ဒီမှာ ရေတော့ရပြီ။ ထင်းကတော့ဟိုတောအုပ်ထဲက ရနိုင်တယ်"

"ဒါဖြင့် အိမ်ပဲ ရှာဖို့လိုတော့တယ်"

ကျောက်ကြားကြီး၏ အောက်ခြေမှာ ပေတစ်ရာခန့် ကျယ်၍ ဒီရေမတက်လျှင် ထိုနေရာမှ ရေကိုသောက်နိုင်၏။ ယင်းနေရာမှာ ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးနှင့်ပင် တူနေတော့ပြီ။ ကျောက်တုံးများနှင့် သဲများကို သုံးကာ အချို့

၁၀၀ ခု ရန်သူများ

နေရာကို ပိတ်ဆို့လိုက်မည်ဆိုက ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးမှာ လူနေနိုင်သော အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိပေမည်။

ပင်ကရောက . . .

“ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းကို ရှာတွေ့ရင်တော့ ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးကို လူနေနိုင်အောင် သူလုပ်ပေးမှာပဲ။”

“သူတို့တွေမှာပါ။ သူပြန်လာရင် ဒီမှာ နေနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့က ကြိုတင်လုပ်ထားမှာ။ မီးဖိုကိုတော့ ဘယ်ဘက်နားမှာ လုပ်ထားပြီး မီးခိုးထွက်အောင် အပေါ်မှာ အပေါက်တစ်ခုလုပ်ထားတာပေါ့။”

“ထင်းရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ အပေါက်တွေပိတ်ဖို့ သစ်ကိုင်းလည်း ခုတ်ခဲဦးမှ ဖြစ်မှာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဘယ်ဘက် မြစ်ကမ်းရိုးမှ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ သွားမိသောအခါ မြစ်ကြောင်းသည် တောအုပ်အတွင်း လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် ထင်းအလိုငှာ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုဆောင်းကြ၏။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းကြီးများကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ဖောင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ဒီရေအကျကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေကြ၏။ ဒီရေကျရန် တစ်နာရီခန့် လိုသေးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်းကို ကြည့်နိုင်ရန် မြစ်ဝအနီးရှိ တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ တက်ကြ၏။

ထိုနေရာမှနေ၍ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် မီးပုံးပျံကြီးနှင့် မိမိတို့လူစုလာခဲ့ကြသည်ကို ပြန်၍သတိရမိကြ၏။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် လူသူဟူ၍မတွေ့ရဘဲ နက်နှင့်စပ်လက်တို့ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

“ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းလို လူတစ်ယောက်ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ရေနစ်မသေနိုင်ပါဘူး။ တစ်နေရာကိုရောက်နေပြီ ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ ပင်ကရော”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ လွှတ်အောင်လုပ်မယ့် လူပါ”

ပင်ကရောသည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ၊ မြစ်ဝ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ပင်လယ်တွင်းသို့ ကျောက်တန်းကြီးများ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ကိုလည်း သတိပြုမိကြ၏။ ထိုတောင်နှင့် မှင်လယ်ကမ်းခြေအကြားတွင် တောအုပ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။

“ကျွန်းပေါ်ကို တို့ရောက်နေတာလား”
“ကျွန်းဆိုရင်လည်း အတော်ကြီးတဲ့ ကျွန်းတစ်ခုပဲ”
“ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကျွန်းဆိုတာ ကျွန်းပဲပေါ့ကွ”
ထိုနေရာမှ ကမ်းခြေသို့ ပြန်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြရာ၊ ကျောက်ခေါင်းများအတွင်းမှ အသိုက်လုပ်နေကြသည့် ငှက်များ လန့်ဖျပ် ပျံသွားကြ၏။
“ဟာ ဒီငှက်တွေဟာ စင်ရော်မဟုတ်ပါကလား”
“ဒါဖြင့် ဘာငှက်တွေလဲ”
“မို့တွေဗျ”
“မို့ဆိုရင် အသားလည်း စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဥလည်းစားလို့ ပိုကောင်းမှာပဲ”

ပင်ကရောသည် မိခင်များကို သူ၏ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ထုပ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် သူတို့ဖောင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ဖောင်ကိုနွယ်ကြီးဖြင့် ရည်မှောင်ဆွဲထားပြီးနောက် ထိုးဝါးဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်သောအခါ ပင်ကရောက ကမ်းပေါ်မှ နေ၍ ကြိုးကိုထိန်းရင်း လိုက်ပါလာ၏။ ဖောင်သည် ရေစီးအတိုင်း မျောပါလျက်ရှိရာ ဤသို့ဖြင့် ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

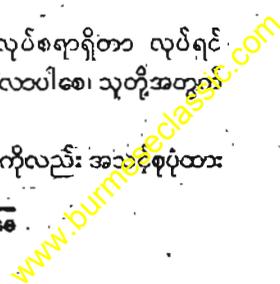
ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးကို မြင်ကြခြင်း

ပင်ကရောသည် ဖောင်ပေါ်မှ ထင်းများကို ချပြီးနောက် သူ၏ ပထမဆုံး ဘာဝန်မှာ ကျောက်ခေါင်းတိုင်အတွင်း၌ လူနေနိုင်ရန် လေတိုးဝင်သည့် အပေါက်များကို ပိတ်ပစ်ရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပိတ်ရာမှာ ကျောက်တုံးကလေးများ တို့ ရွံ့ဖြင့်နယ်ပြီးလျှင် သစ်ခက်များရော၍ ပိတ်ရ၏။ မီးခိုးထွက်ရန်အတွက် လေပေါက်တစ်ခုချန်ထား၏။ ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီး၏ လိုဏ်အတွင်းတွင် အခန်းသုံးခန်းခွဲ၍ ထား၏။ ကြမ်းပြင်ကို ညီညာအောင် သဲခင်း၏။

ဤကဲ့သို့ ပင်ကရောလုပ်ကိုင်လျက်ရှိစဉ် ဟာဗတ်က
“ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေက ဒီလိုဏ်ခေါင်းကြီးထက်သာတဲ့ နေရာများတွေနေပြီလား မပြောတတ်ဘူး”

“သူတို့ တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ငါ့ညီရဲ့ သူတို့ ပြန်လာချင်တဲ့အချိန် လာပါစေ။ သူတို့အတွက် နေရာကောင်းကောင်း လုပ်ထားရင် ပြီးတာပဲ”

မီးဖိုအတွက်ထင်းများနှင့် မြက်ခြောက်များကိုလည်း အသင့်စုပုံထား

၏။ ထို့နောက် ဟာဗတ်က ပင်ကရောအား မီးခြစ်ရှိသလားဟု မေးလိုက်ရာ ပင်ကရောကရှိကြောင်း ပြော၏။

“ရှိပါတယ်၊ မီးခြစ်မရှိရင် အခက်ပေါ့”

“မီးခြစ်မရှိရင်လည်း လူရိုင်းတွေလို သစ်ကိုင်းခြောက်နှစ်ခု ပွတ်ပြီး မီးမွှေးတာပေါ့”

“အပြောကတော့လွယ်တယ်ဟေ့၊ အဲဒီနည်းကို ငါလုပ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ မရဘူး။ သစ်ကိုင်းခြောက်တိုင်းပွတ်လို့ မီးမထွက်ဘူးကွ၊ လူရိုင်းတွေက ဘယ် သစ်ကိုင်းကို သုံးရမယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ပင်ကရောသည် သူ၏အိတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဟာ ငါ့မီးခြစ် ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ”

ပင်ကရောက လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားရာ ဟာဗတ်က နောက်က လိုက်သွား၏။ သူတို့သွားခဲ့သည့် နေရာများတွင် ရှာဖွေကြည့်၏။ သို့သော် မီးခြစ်ကိုကား မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟာဗတ်၊ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ရအောင် မီးမွှေးတာပေါ့ဆရာ၊ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းနဲ့ စပိလက်တို့ဆီမှာ မီးခြစ်ရှိမှာပါ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မလာခင် တို့မှာ မီးမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းနဲ့ နက်က ဆေးလိပ် မသောက်တော့ မီးခြစ်ဘယ်ရှိမလဲ၊ စပိလက်ကလည်း သတင်းထောက်ဆိုတော့ မှတ်စုစာအုပ်ပဲရှိမယ်၊ မီးခြစ်ရှိမှာ မဟုတ် ဘူး”

သို့နှင့် သူတို့သည် မီးမရှိသဖြင့် ခိုဥများပြုတ်စားရန် လက်လျှော့ လိုက်ရတော့၏။ ဟာဗတ်သည် ဂူ၏အပြင်ဘက်မှနေ၍ သူတို့အား စောင့်ဆိုင်းနေရာ နက် နှင့် စပိလက်တို့သည် ညနေငါးနာရီခန့်တွင် ကျောက်ဂူသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ရုတ်ခိုင်လောက်အထိ သွားကြည့်ကြောင်း၊ သောင်စပ်တွင် ခြေရာ ဟူ၍လည်း မတွေ့ကြောင်းဖြင့် သူတို့ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းအား ရှာဖွေခဲ့ပုံကို ပြန်၍ပြောပြလေသည်။

နက်က သူ၏ ဆရာကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သေမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ အားလုံးကပင် မတွေ့တွေ့အောင် ထပ်မံရှာဦးမည်ဟု သူ့အား နှစ်သိမ့် လိုက်ရ၏။ အချိန်မှာ မှောင်လာပြီဖြစ်၍ အားလုံးဂူတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ပင်ကရောက စပိလက်အား မီးခြစ်ရှိမရှိမေးရာ စပိလက်က အိတ်ကို စမ်းကြည့်ပြီးနောက် မရှိကြောင်း ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဟာဗတ်က . . .

“မစ္စတာ စပိလက်၊ ခင်ဗျားက ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူဆိုတော့ မီးခြစ်ရှိမှာ၊ အိတ်တွေထဲမှာ ရှာကြည့်စမ်းပါဦး၊ မီးခြစ်ဆံတစ် ချောင်းရှိရင် ရပါတယ်”

စပိလက်သည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီမှ အိတ်အားလုံးကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်ရာ ကုတ်အင်္ကျီလိုင်နှင့်စအတွင်းတွင် ကပ်၍နေသော မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကို ကံအားလျော်စွာ စမ်းမိ၏။ သို့သော် သူ၏လက်ချောင်းမဆန့်သဖြင့် ဟာဗတ်က ကူညီ၍ မကျိုးအောင် ဂရုတစိုက်ထုတ်ပေးရ၏။ သူတို့သည် ဂူအတွင်းသို့ ဝမ်းသာအားရဝင်ခဲ့ကြပြီးလျှင် မီးမွှေးရန် မီးဖိုနားတွင်ဝိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ မီးခြစ်ဆံကို ကျောက်တုံးကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ပထမ အသာအယာခြစ်ကြည့်၏။ သို့သော် မရချေ။

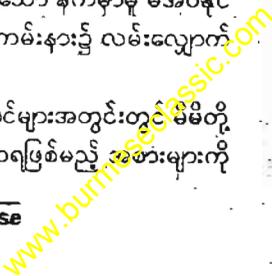
“ကျုပ် လက်တွေ့တုန့်နေတယ် ဟာဗတ်၊ မင်း ခြစ်ကြည့်စမ်းပါကွာ”

ဟု ပင်ကရောက ပြောလိုက်သဖြင့် ဟာဗတ်သည် မီးခြစ်ဆံကလေးကို ကျောက်ပေါ်၌ တစ်ချက်ခတ်လိုက်ရာ အပြာရောင်မီးတောက်ကလေး ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် မြက်ခြောက်များမှတစ်ဆင့် ထင်းများသို့ မီးကျားသွားတော့၏။ မီးခိုးများမှာ သူတို့မပိတ်ဘဲ ချန်ထားသော လေပေါက်မှ အပေါ်သို့လုံး၍ ထွက်သွားပြီးနောက် ဂူအတွင်းတွင် အနွေးဓာတ်ရလာတော့၏။ မီးသေ၍ မသွားအောင်လုပ်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် မီးခဲများကိုပြာဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားရ၏။

စပိလက်သည်ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းအကြောင်း စဉ်းစားလျက်ရှိရာ ‘နက်’ ကမူ ကမ်းနားတွင် ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ ပင်ကရောက ခိုဥများကို ပြာပူ၍ဖုတ်ပြီးနောက် အားလုံးအား ဝေငှပေး၍ စားစေရာ သူတို့အားလုံးအတွက် အရသာရှိလှ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းအား အားလုံးကပင် အမှတ်ရလျက်ရှိကြ၏။

ဂူ၏အပြင်၌ကား လေတိုက်သံနှင့် လှိုင်းတံပိုးရိုက်သံများကြောင့် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ ကုန်လွန်သွားတော့၏။ သူတို့အားလုံး ကံအားလျော်စွာ ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာပုံနှင့် ကပ္ပတိန်အား ရှာဖွေကြပုံ၊ ခိုဥများ မီးဖုတ်စားရပုံများကို စပိလက်က သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွင် ရေးသားထားလိုက်၏။ အားလုံးမေးပန်းနေကြသဖြင့် အိပ်ရာသို့ဝင်ကာ မကြာမီ အိပ်မောကျသွားကြတော့၏။ သို့သော် နက်မှာမူ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ သူ့ဆရာနာမည်ကို တမ်းတခေါ်ငင်ရင်း ကမ်းနား၌ လမ်းလျှောက်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

ပင်ကရောက သူတို့လူစုအား တောတောင်များအတွင်းတွင် မိမိတို့ သိလိုသည့် အချက်များကို စုံစမ်းခြင်းမပြုမီ အဟာရဖြစ်မည့် အစားများကို

စား၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် အနားယူရန် အကြံပေး၏။

ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်း၌ ယခု သူတို့ နေထိုင်ရာ သည့်နေရာမှာ လောလောဆယ်အားဖြင့် သက်သောင့်သက်သာရှိ၍ မီးကျိုးခဲများကို ပြာဖုံးထားသဖြင့် မီးကိုအဆက်မပြတ် ရရှိနေ၏။ စားရေးရိက္ခာအတွက် ကမာနှင့်ခိုခွဲများကို ရရှိနေပြီးလျှင် သောက်သုံးရန် စမ်းချောင်းမှ ရေကိုလည်း ရရှိနေ၏။

မတ်လ ၂၆ရက်နေ့ နံနက်တွင် 'နက်'သည် ပင်လယ်တွင်းသို့ သူ့ဆရာ ကျသွားသည်ထင်သော နေရာအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကမ်းစပ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ကမ်းခြေရှိကျောက်ခွက်များ အတွင်းတွင် တင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပင်လယ်ရေငန်မှဖြစ်သည့် ဆားများကို တွေ့ရသဖြင့် ဟာဗတ်က ဝမ်းပန်းတသာ စုဆောင်းလာ၏။ ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ကျောက်ဂူအနီးရှိ တောအတွင်း အမဲလိုက်ရန်သွားကြရာ စပိလက်က 'နက်'အပြန်ကိုစောင့်ရှင် ကျောက်ဂူအတွင်း နေရစ်ခဲ့၏။ ပင်ကရော၏ လက်ကိုင်ပုဝါကြီးကိုလည်း လောင်စာအဖြစ် အသုံးချရန် ယူထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ရာသီဥတု ပြောင်းလဲလာပြီးနောက် အရှေ့တောင်အရပ်မှ လေတိုက်လာသဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးထိပ်တွင် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းတိုင်ကို အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် လှည့်ထားလိုက်ရ၏။ ပင်ကရောသည် သစ်ကိုင်းမက်ကြီး တစ်ခုကို တင်းပုတ်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးတစ်ခုဖြင့် ဘေးသားများကို ညီအောင်ညှိပေး၏။ သူတို့သည် အရှေ့ဘက်မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ မြက်တောများကိုဖြတ်၍ သွားကြရာ မျက်စိမလည်စေရန် မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လိုက်၍သွား၏။ တောအုပ်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ယခင်က လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသေးကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်၏။ တောကောင်ခြေရာများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ရှေ့သို့ ဆက်လက် သွားရာ သစ်ပင်များ တဖြည်းဖြည်းကျလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီ ဝပ်နီမိ နိမ့်သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ငှက်အုပ်တစ်အုပ် လာ၍ နားရာ ငှက်များမှ ကျွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ငှက်ခံတောင်များကို ဟာဗတ်က ကောက်၍ယူခဲ့သေး၏။ ဟာဗတ်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ငှက်များသည်မပျံဘဲ အနားကပ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တင်းပုတ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ရိုက်နှက်ချလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ငှက်အတော်များများ ရရှိလိုက်၏။ ထို့နောက် ယင်းတို့အား ကြိုးဖြင့်သီ၍ ပုခုံးတွင်ချိတ်ကာ ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ထိုနေရာ၌ မြစ်ကြောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာပြီးလျှင် ချောင်းသားသာ မျှသာရှိတော့၏။ သို့နှင့် ချောင်းရိုးအတိုင်း တောဘက်သို့

ထိုက်သွားကြရာ ချောင်းငယ်မှာ နှင်းဖုံးနေသည့် တောင်တစ်တောင်မှ စီးဆင်းလာကြောင်းတွေ့ရ၏။ ပင်ကရောသည် နွယ်များကို ကြိုးကွင်းပြုလုပ်၍ ငှက်ဇွားကို ဆက်လက်ဖမ်းရာ ကြက်အရွယ်ရှိ ငှက်ကြီးသုံးကောင်ကိုပင် ရလိုက်သေး၏။ စားရေ ရိက္ခာအတွက် ထိုနေ့အဖို့ အတော်မူလုံပြီဖြစ်၍ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်တော့ဘဲ ချောင်းရိုးအတိုင်း ပြန်လာကြရာ ခြောက်နာရီခန့်တွင် ကျောက်ဂူသို့ ပြန်၍ ရောက်ကြလေသည်။

'နက်' ပြန်မရောက်သေး

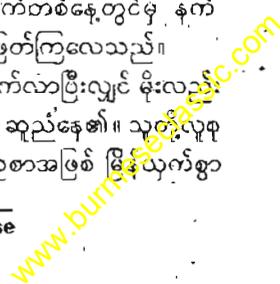
ထိုအချိန်၌ နက် ပြန်မရောက်သေးချေ။ စပိလက်သည် ပင်လယ်ပြင်၏ အရှေ့ဖူးဖူးသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ ညီမည်းသော မိုးသားများလည်း အလိပ်လိုက်တက်လာကြပြီးနောက် လေသည်လည်း ရိုမိုပြင်းထန်လာရာ ညနေပိုင်းလောက်တွင် လေမုန်တိုင်း ကျရောက်မည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက် ရှိနေ၏။

- ပင်ကရောက စပိလက်အား . . .
- "ဒီညဟော လေရောမိုးရော ကျတော့မှာပဲဗျို့။"
- "ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သေချာပါတယ်၊ ခြောက် ဒါနဲ့ကျုပ်တို့မီးဖုံးပုံကြီး တွေတုန်းက ကမ်းနဲ့ဘယ်လောက်ဝေးမယ် ထင်သလဲ"
- "ပေ ၁၂၀၀ လောက်လို့ ထင်တာပဲ"
- "ဒီလိုဆိုရင် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းဟာ ကမ်းခြေက ပေ ၂၀၀ လောက် ဆေးတဲ့နေရာမှာ ရေထဲမြုပ်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။ သူ့ ရွေးလည်း ပါသွားပုံရတယ်"

"သေသွားရင်လဲ သူ့အလောင်းကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ တွေ့ရမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုမတွေ့ရလို့ ကျုပ် အံ့ဩနေတယ်"

သူတို့နေသော ကျောက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှာ မီးဖိုမီးရောင်ကြောင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ ည၌ ၇ နာရီအထိ 'နက်' ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် သူတို့အားလုံးပင် ၎င်းအတွက် စိတ်ပူလျက်ရှိနေကြ၏။ ဟာဗတ်ကမူ 'နက်'အား ညတွင်းချင်းပင် လိုက်၍ ရှာလို၏။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့တွင်မူ 'နက်' ပြန်မရောက်လျှင်လိုက်၍ ရှာဖွေရန်အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

သူတို့ထင်သည့်အတိုင်း မုန်တိုင်းကျရောက်လာပြီးလျှင် မိုးလည်း သည်းထန်စွာရွာလျက်ရှိ၏။ လှိုင်းပုတ်သံများလည်း ဆူညံနေ၏။ သူတို့လူစုမှာ တောလိုက်ရာမှရရှိခဲ့သည့် ငှက်သားများကို ညစာအဖြစ် မြို့နယ်ကန်စွာ

စားသောက်ကြပြီးနောက် မီးဖိုအနီးတွင်ဝိုင်း၍ အိပ်ကြရာ စပိလက်တစ်ယောက် မှာမှ 'နက်' အတွက် စိတ်မချသဖြင့် အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေ၏။ မိုးလင်းရန် နှစ်နာရီ ခန့်အလိုတွင် သင်္ဘောသားပင်ကရောသည် ရုတ်တရက် လန်နီးလာရာ အိပ်ရာ မှနိုးနေသော စပိလက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စပိလက်က . . .

"ပင်ကရော နားထောင်စမ်း"

"လေတိုးတဲ့အသံပါ"

"မဟုတ်ဘူးလေ"

"ဒါဖြင့် ဘာသံလဲ"

"ခွေးဟောင်သံ"

ပင်ကရောသည် အိပ်ရာမှခုန်ထလိုက်ပြီးနောက်

"ခွေးဟောင်သံ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ 'တော့' အသံပဲ"

ဟာဗတ်က ဝင်မြှောလိုက်ပြီးနောက် သုံးယောက်သားဂူကြီး အပြင် သို့ အပြေးအလွှားထွက်ကြည့်ကြရာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ကြရချေ။ သုံးဦးစလုံးမှာ မျက်လုံးများထဲသို့ မိုးရေနှင့်သဲများဝင်သဖြင့် မျက်စိများကို ဖွင့်မရနိုင်အောင်ရှိကြစဉ် အဝေးမှခွေးဟောင်သံကို ထပ်မံကြား လိုက်ရပြန်၏။ ပင်ကရောသည် ဂူအတွင်းသို့ ကဗျာကရာဝင်သွားပြီးနောက် မီးတောက်နေသော ထင်းစတစ်ချောင်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဂူ၏အပြင်ဘက်သို့ အတော်ဝေး ဝေးရောက်သွားအောင် လှည့်ပစ်လိုက်၏။ သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မီးဖြင့် အချက်ပေးသကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခွေးဟောင်သံမှာ ပိုမိုနီးကပ်လာပြီးနောက် ဂူကြီးအတွင်းသို့ ခွေးတစ်ကောင် ပြေးဝင်လာလေသည်။ မီးဖိုမှ မီးရောင်ကြောင့် ဂူကြီးအတွင်းမှာ အတန်ငယ်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ ခွေးကိုကောင်းစွာ မြင်ကြရ သဖြင့် . . . "တော့ . . . တော့"

ဟု ဟာဗတ်က ဝမ်းပန်းစာသာ အော်လိုက်လေသည်။ 'တော့' ရောက်လာသော်လည်း သူ့သခင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် နက်တို့ ပါမလာသော ကြောင့် ပင်ကရောက . . .

"ခွေး တွေ့ရင် သူ့သခင်တွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ"

"ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြရအောင်၊ တော့က လမ်းပြမှာပေါ့ဗျာ"

သို့နှင့် အသံပေး၍ ပြေးထွက်သွားသော 'တော့' နောက်သို့ သုံးဦး သားတို့သည် အပြေးအလွှား လိုက်ကြလေသည်။ မိုးတဖွဲဖွဲကျနေသော်လည်း

လေမှာပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေ၏။ မိုးသားများကြောင့် လရောင်ကို မှုန်မွှားမွှားသာမြင်ရသော်လည်း သူတို့သည်လေကိုစုန်ကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အတိုင်း ပြေးသွားလျက်ရှိကြ၏။ 'နက်'သည် သူ၏ဆရာကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကို တွေ့သောကြောင့် ခွေးကို လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိကြ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ် ခန့် လျှောက်သွားကြပြီးနောက် ခေတ္တနားနေစဉ် ဟာဗတ်က ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း ၏အမည်ကို ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ခေါ်လိုက်ရာ 'တော့'သည် နားလည် သကဲ့သို့ တစ်ချက်နှစ်ချက် ပြန်ဟောင်ပြု၏။ ဤသို့ဖြင့် ငါးမိုင်ခန့်မျှပင် ခရီး ပေါက်ခဲ့ကြ၏။ 'တော့'၏ နောက်သို့ သုံးယောက်သားဆက်၍ လိုက်ကြရာ နံနက်ငါးနာရီပင်ရှိပြီဖြစ်၍ မိုးလင်း၍လာလေပြီ။ ညီညာသော သံသောင်ပြင် အတိုင်း လိုက်၍သွားကြရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် 'တော့'၏ အမူအရာမှာ ထူးခြားလာပြီးလျှင် ရှေ့သို့ကြို၍ပြေးသွား၏။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း လိုက်လံ ရှာသူများအား ကြိုဘိသကဲ့သို့ နောက်သို့ ပြန်ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ဆောင်များနှင့် တောင်ကုန်းကလေးများ ကျိုးတို့ကျွတ်ရှိ နေသဖြင့် တောင်ကမူတစ်ခုခု၏ လိုက်ဂူအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တော့သည် ရှေ့ဆက်၍ မပြေးတော့ဘဲ ထိုနေရာ၌သာ ရပ်နေတော့၏။

သို့နှင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ဂူအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားရာ မြက် ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လဲကျနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ နံဘေးတွင် ခူးတုပ် ၍ထိုင်နေသော 'နက်' ကို တွေ့ကြရ၏။

မြက်ခင်းပေါ်၌ လဲကျနေသူကား အခြားမဟုတ်၊ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း ပင် ဖြစ်လေသည်။

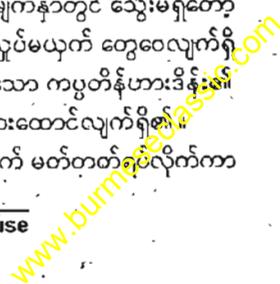
ဆိုင်းရပ်(စ)ဟားဒိန်း၊ မသေသေး

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသော နက်အား ပင်ကရောက . . .

"အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား"

ဟု မေးလိုက်၏။ နက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်သက် လျက်သာ ရှိနေ၏။ စပိလက်နှင့် ပင်ကရောတို့၏ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ သကဲ့သို့ ဖြူရော်သွား၏။ ဟာဗတ်သည်လည်း မလှုပ်မယှက် တွေ့ဝေလျက်ရှိ နေ၏။ စပိလက်သည် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသော ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် နားဖြင့်ကပ်၍ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်လျက်ရှိ၏။

ဤသို့ အတန်ကြာ နားထောင်နေပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ

“အသက်ရှိပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ပင်ကရောကလည်း စပိလက်ကဲ့သို့ နားထောင်လေရာ နှလုံးသွေးခုန်နေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် စပိလက်သည် ဟားဘတ်အား ရေအမြန်ယူခဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်ရာ၊ ဟာဘတ်သည် အနီးရှိ ချောင်းကလေးသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ပြီးနောက် ရေထည့်ရန် ခရုခွံများ အခန့်သင့် မတွေ့ရသဖြင့် သူ၏လက်ကိုင်ပဝါတွင် ရေဆွတ်၍ ယူလာ၏။

စပိလက်သည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို ရေစိုသော အဝတ်ဖြင့် ဆွတ်ပေး၏။ အေးမြသောရေ၏ သတ္တိကြောင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အတန်ငယ်လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် စကားပြောရန်ပင် အားယူလျက်ရှိနေ၏။ လှိုင်းပုတ်၍ ဤနေရာသို့ ရောက်လာသည်ဟု ဆိုရအောင်လည်း ဟားဒိန်း၏ ကိုယ်ထွင် ဒုက္ခရာဒတ်ချက်များလည်း မတွေ့သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ဤလိုလင်္ကာအတွင်းသို့ မည်ကဲ့သို့ရောက်လာသည်ကို မတွေးနိုင်အောင် ရှိကြတော့၏။ သူ၏ ကိုယ်ကို ခြေစက်သွေ့သော အမှတ်များဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးကြသဖြင့် အသက်မှန်မှန် ရှုလာပြီးနောက် သူ၏လက်သည် အတန်ငယ် လှုပ်ရှားလာတော့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အားကုန်၍ မေ့မြောနေခြင်းဖြစ်ရာ စပိလက်နှင့်သူ၏ အဖော်များသာ အချိန်မီ ရောက်၍ မလာပါက သေပွယ်ရာသာ ရှိတော့၏။

သို့ရှိစဉ် နက် က . . .

“ကျုပ်က ဆရာတော့ သေပြီထင်နေတာ ‘တော့’ က ခင်ဗျားတို့ကို မတွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့များ မလာရင် ဆရာအလောင်းကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်လိုက်တော့မလို့”

ဟု ယမန်နေ့ကအကြောင်းများကို ဂမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလေသည်။ သူသည် ဒီရေမရောက်သော ကမ်းစပ်တွင် သူ၏ ဆရာအလောင်းကို လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့ကြောင်း၊ ရှေ့သို့ နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကမ်းစပ်တွင် လူခြေရာများကို တွေ့ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြရာ . . .

“လူခြေရာ ဟုတ်လား”

ဟု ပင်ကရောက အလန့်တကြား မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် လူခြေရာ”

“ဒီခြေရာတွေဟာ ကမ်းစပ်က တက်လာတဲ့လူရဲ့ခြေရာတွေလား”

ထိုအခါ နက်က ယင်းခြေရာများမှာ ဒီရေအမြို့ဆုံးတက်တဲ့ နေရာကစ၍ တွေ့ရကြောင်း၊ အောက်ပိုင်းမှာ ရေတိုက်စားသွားသဖြင့် မတွေ့ရတော့ကြောင်း၊ ယင်းခြေရာများနောက်သို့ ငါးမိနစ်ခန့် ဆက်လက် လိုက်သောအခါ

ဧေးဟောင်သံကြားရပြီးနောက် မကြာမီ ‘တော့’ ရောက်လာကြောင်း၊ ထို့နောက် သူလမ်းပြခေါ်ဆောင်သည့် ဘက်သို့ လိုက်သွားရာ နောက်ဆုံး ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းကို တွေ့ရကြောင်း၊ သို့နှင့် စပိလက်ထံ ‘တော့’ကို လွှတ်လိုက်ကြောင်းများဖြင့် ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

“ခင်ဗျား ဆရာကို ဒီဂူထဲရောက်အောင် ခေါ်လာတာခင်ဗျား မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းဟာ သူ့ဘာသာ ဂူထဲရောက်လာတယ် ဆိုတာ ရှင်းနေတာပေါ့”

ဟု ပင်ကရောက ကြားဖြတ် ပြောလိုက်၏။

“ရှင်းတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယှဉ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

ဟု စပိလက်က ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ကျောက်ခေါင်းတိုင်ဂူကြီးရှိရာသို့ သယ်ဆောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် သံတံပြန်၍ မရသေးသော ဟားဒိန်း၏ပါးစပ်ထဲသို့ အသားအခြောက်နှင့်ရောထားသော ရေအနည်းငယ်ကို တစ်ဝက်စီချပေးရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ အင်အားပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလာပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ကြည့်လေသည်။

ထိုအခါ ‘နက်’ က . . .

“ဆရာ သတိရပြီလား ဆရာ”

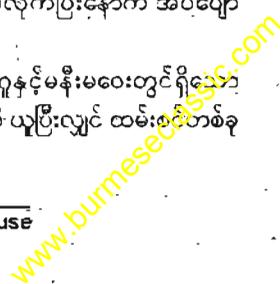
ဟု အားရဝမ်းသာ မေးလိုက်လေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏လက်ဝါးကို ကိုင်ထားသူများအား သူ သတိရလာပြီဖြစ်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပြသကဲ့သို့ အတန်ငယ် ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ဒီနေရာဟာ ကျွန်းလား၊ တိုက်လား”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ပူမနေပါနဲ့၊ ကပ္ပတိန် ကျွန်းမာလာတဲ့အခါ လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု ပင်ကရောက အဖြေပေးလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

နက်၊ ဟာဘတ်နှင့် ပင်ကရောကတို့သည် ဂူနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသော တောစပ်သို့ သွားကာ ထင်းရှူးပင်၏ အကိုင်းအချို့ကို ယူပြီးလျှင် ထမ်းစင်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ ဂူသို့ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

၂၀ □ ခရုန်ရွှေမျှား

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အိပ်ရာမှနိုးလာပြီးနောက် သူတို့ ဘယ်နေရာတွင် နေကြကြောင်းမေးရာ အင်အားပို၍ရှိစေရန် အသားကင် အနည်းငယ်ကို စားစေပြီးနောက် မိမိတို့လူစုမှာ ကျွန်းကြီး၏ တစ်နေရာ ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ နေထိုင်ကြကြောင်း၊ ထိုနေရာတွင် အိပ်ရန်နေရာ၊ မီးဖိုနှင့် စားစရာ ငှက်ဥများ၊ အသား၊ အသားခြောက်များ ပြုလုပ်ထားကြောင်း၊ မီးပုံးပျံပေါ်မှ မိမိတို့ကျလာပြီးနောက် မိမိတို့ဆရာ ကပ္ပတိန်အား ရှာဖွေကြကြောင်း စပိလက်က အလုံးစုံပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“နောက် ၂ နာရီလောက်နားပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ရောက်နေတယ် ပြောတဲ့ ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးဆီကို သွားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကို ကမ်းစပ်က ဒီနေရာရောက်အောင် ခင်ဗျားတို့ သယ်လာကြသလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သယ်မလာပါဘူး”

“ပင်လယ်ကမ်းခြေနဲ့ ဒီဂူက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“တစ်မိုင်လောက်ဝေးတယ်၊ ကပ္ပတိန်ကို ဒီဂူထဲမှာ တွေ့တော့ ကျုပ်တို့အားလုံး အံ့ဩနေကြတာ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ တွေးရတယ်ဆိုတဲ့ ခြေရာတွေကော အခုရှိသေးသလား”

“ဂူမှာတော့ ခြေရာတစ်ခုနဲ့စုံ ရှိသေးတယ်”

“ပင်ကရော ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ယူပြီး ခြေရာနဲ့ သွားတိုင်း ကြည့်စမ်းဗျာ”

ပင်ကရောသည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ဖိနပ်တစ်ဘက်ကိုယူ၍ ခြေရာနှင့်အပ်ကြည့်ရာ တစ်တိုင်းတည်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောရာ . . . “ဒါဖြင့် ကျုပ်ဟာ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နဲ့ ဒီဂူရှိရာကို လျှောက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်”

နေ့လည် ဆယ့်နှစ်နာရီ အချိန်ခန့်သို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိအားယူ၍ ထလိုက်ပြီးနောက် ပင်ကရော၏ ပခုံးကို အားပြုထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့လူစုသည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွားကြရာ လမ်းမကောင်းသဖြင့် မကြာခဏ အနားယူကြရ၏။ နှစ်နာရီခန့် သွားမိသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

ငါးနာရီခွဲလောက်တွင် သူတို့သည် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ရောက်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

ငင်းတို့ မရှိခိုက်သည့်အခိုက်တွင် မုန်တိုင်းကျရောက်သဖြင့် ဂူမှာ ဆောင်ပေါ်မှကျလာသည့် ကျောက်တုံးများဖြင့် အတန်ငယ် ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒီရေတက်လာသဖြင့်လည်း ဂူအတွင်းရှိမီးဖိုမှာ ရွံ့များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေ၏။ မီးခဲများလည်း အစအနပင် မရှိတော့ချေ။ ထင်းများမှာလည်း ဒီရေဖြင့် မျောပါသွားသဖြင့် မီးမမွှေးနိုင်ကြတော့ချေ။ အိပ်စက်နေထိုင်ရန်ပင် ငှက်ဥ နေရာမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။

ဆိုင်းရပ်(စ)ဟားဒိန်း ပြန်ရောက်ပြီ

ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ရကြီးအတွင်းတွင် ယခုလောလောဆယ်အားဖြင့် လူများနေထိုင်ရန် နေရာမရှိရုံမက မီးမွှေးရန် မီးခြစ်လည်း မရှိ၊ မီးခဲများလည်း မရှိချေ။ ပင်ကရောမှာ စိတ်ပျက်လျက်ရှိ၏။

“ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း ရောက်နေမှပဲဗျာ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ မီးမွှေးလို့ရအောင် သူ ကြံပန်ပြီးလုပ်ပေးမှာပါ”

“ဘာနဲ့ မီးမွှေးမလဲ”

“ဘာနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ”

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ ထမ်းစင်ပေါ်မှ မချရသေးမီ သတိမေ့၍ သွားပြန်သဖြင့် ငင်းအား ကျောက်ဂူ၏ အလယ်ခန်းမသို့ သယ်ယူသွားပြီးနောက် ပင်လယ်မှော်ပင်များအပေါ်တွင် အသာအယာချထားရ၏။ ညစာအဖို့ ဟာဗတ်နှင့်နက်တို့သည် ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ဆောင်ပက်ကျိများကို သွားရောက်ယူကြ၏။

ထိုည နေဝင်သောအခါ အနောက်မြောက်ဘက်မှ လေအေးကလေးတိုက်လာသဖြင့် အလွန်အေးလာ၏။ ပင်ကရောသည် မီးမွှေးရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်နှစ်ခုကို ပွတ်၍ မီးတောက်နိုင်သောနည်းကို အသုံးပြုသော်လည်း မရချေ။ သို့နှင့် ထိုညအဖို့ မီးမွှေးရန် လက်လျှောလိုက်ကြရတော့၏။ စပိလက်သည် ဂူတွင်းရှိ သဲပြင်ပေါ်တွင် ပထမအိပ်ချလိုက်ရာ ဟာဗတ်၊ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့ကလည်း ငင်းနည်းတူလိုက်၍ အိပ်ကြတော့၏။

မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီ အချိန်လောက်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အိပ်ရာမှနိုးလာရာ မိတ်ဆွေများက သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့၍ . . .

“ကျုပ်တို့ ကျွန်းပေါ် ရောက်နေတာလား၊ တိုက်ကြီးတစ်ခုနဲ့တိုရောက်နေတာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ အခုချိန်ထိတော့ ဘာမှကွဲကွဲပြားပြား မသိရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကပ္ပတိန် ကျွန်းမာလာလို့ အတွင်းပိုင်းသွား ကြည့်ရင်တော့ သိရမှာပါ။

“ကြီးစားကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့စားစရာ တစ်ခုခုပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်တော့ အားကိုမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မီးကော မွေးမထားဘူးလား။”

ထိုအခါ ပင်ကရောက . . .

“ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုမှာ မီးမရှိတော့ဘူး၊ မီးထပ်မွှေးဖို့ မီးခြစ်လည်း မရှိဘူး၊ မီးခတ်ကျောက်လည်း မရှိဘူးဗျ။”

ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

“မီးခြစ်မရှိရင် မီးခြစ်သုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဂျွန်း၏အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရာသီဥတုမှာ ထိုအချိန်၌ အတန်ငယ် သာယာလာ၍ ဟာမတ်ဇာ ကမာအချို့ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ပေးရင်း . . .

“စားစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ် ကပ္ပတိန်”

“အင်း ဒါဟာ ဒီနေ့ မနက်စာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကျွန်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှာလား၊ တိုက်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မသိကြသေးဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မသိပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ထမ်းစင်နဲ့ခေါ်လာတုန်းက အနောက်ဘက်မှာ တောင်ကြီးတစ်တောင်ကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီတောင်ထိပ်ပေါ်ကို မနက်ဖြန် တက်ကြည့်ကြမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်းလား တိုက်လားဆိုတာ သိကြမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ တိုက်ကြီးတစ်ခုပေါ် ရောက်နေရင်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့သွားကြရင် လူနေတဲ့နေရာကို ရောက်မှာပဲ၊ ကျွန်းပေါ်မှာရောက်နေပြီး ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူမရှိရင်တော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဒီကျွန်းက ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပေါ့”

“ကပ္ပတိန် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာလောက် ရောက်နေသလဲလို့ ခန့်မှန်းနိုင်သလား”

“သေသေချာချာ အခု ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ အမေရိကန်ပြည်နဲ့ မိုင်ခြောက်ထောင် ခုနစ်ထောင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာလို့ ခန့်မှန်းရတာပဲ၊ ဟက်လ်လို့ လူမရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်နေရင်တော့ ရှေ့ကို အကောင်းဆုံး နေထိုင်သွားနိုင်အောင် လုပ်ကြရတာပေါ့”

ဟာမတ်၊ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့အား ပူကြီးအတွင်း၌ထားခဲ့၍ အမဲလိုက်ထွက်ကြ၏။ အပြန်တွင် တောထဲမှထင်းများကိုလည်း ရှာဖွေယူခဲ့ရန် ဖြစ်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှ မသွားကြတော့ဘဲ၊ တောတွင်းသို့ တစ်ခါထဲဝင်၍ သွားကြ၏။ ထင်းရှူးပင်ကြီးများနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို တွေ့ရသဖြင့် ထင်းအတွက် မခိုးရိမ်ရတော့ချေ။ တစ်နာရီခန့် သွားမိသော်လည်း မည်သည့်သွားကောင်မှ မတွေ့ရဘဲ၊ တစ်နေရာသို့ ရောက်တော့အခါမှ ‘တော့’ ၏ ဟောင်သံကြောင့် ငှက်များ ပျံသွားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ထိုသို့သွားရင်းနှင့် ဗာဒံသီးနှင့်တူသော အသီးများကို တွေ့ရသဖြင့် ညစာအတွက် ဆွတ်ခူးယူကြ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ‘တော့’သည် ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ နှစ်ပေခွဲနဲ့ရှိ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ထိုးကိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သားကောင်မှာ ဝက်နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ ‘တော့’ ၏ ပါးစပ်မှ လွတ်မြောက်ကာ အနီးရှိ ရေအိုင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ငုပ်လျှိုးသွားလေသည်။ ‘တော့’သည် ရေအိုင်အတွင်းသို့ ခုန်ချ ရှာဖွေလျက်ရှိရာမှ သားကောင်သည် အသက်ရှုရန် ကမ်းစပ်သို့တက်အလာ၌ ပင်ကရောတို့အဖွဲ့က ဟုတ်များဖြင့် ရိုက်၍သတ်လိုက်ကြ၏။ သားကောင်မှာ ဘဲငန်းများကဲ့သို့ ခြေပြားကြီးများရှိ၍ ထိုဒေသတွင် တွေ့ရသည့် ‘ရေဝက်’ ခေါ် သားကောင်းတစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

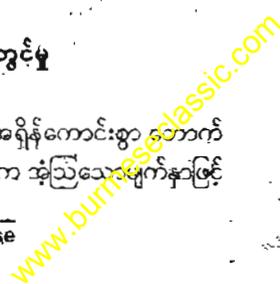
ပင်ကရောသည် ဝက်ကို ပုခုံးပေါ်တွင် ထမ်း၍ ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ခြန်ခဲကြရာ နာရီပက်ခန့် အကြာတွင် မြစ်ကမ်းနုရားသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာ၌ပင် ပင်ကရောနှင့် သူ၏လူများသည် ဖောင်တစ်ခုဖွဲ့ကာ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ဖောင်ပေါ်သို့တင်၍ ရေစီးအတိုင်းမျှောကာ ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးရှိရာသို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျောက်ဂူအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပင်ကရောက ကျောက်ဂူမှ ခေါင်းတိုင်ကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်ပြရင်း

“ဟာမတ် . . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဟု အားရဝမ်းသာအော်လိုက်ရာ ကျောက်ခေါင်းတိုင်အတွင်းမှ မီးခိုးများအပေါ်သို့ ထွက်နေသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း၏ကြံဆတီတွင်မှ

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့အား အရှိန်ကောင်းစွာ တောက်မေ့စရာသော မီးဖိုအတွင်း၌တွေ့ရသဖြင့် ပင်ကရောက အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့်

၎င်းတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုပြီးနောက် . . .

“တကယ့် မီးဖိုကြီးပါလား၊ ဟန်ကျတာပဲဗျို့၊ ကျုပ်တို့ရလာတဲ့ ရောက်ကိုကောင်လုံးကင်ပြီး တပျော်တပါးစားလိုက်ကြရအောင်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘယ်သူက မီးမွှေးပေးတာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“နေမင်းကြီးကပေါ့”

“ဆရာမှာ မှန်ဘီလူးပါလို့လား”

“မပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ယူတာပေါ့”

သို့ပြောပြီးနောက် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် သူ၏ နာရီမှမှန်နှင့် စပိလက်၏ နာရီမှမှန်တို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တပ်ပြီးလျှင် အတွင်း၌ ရေထည့်၍ နံဘေးသို့ရေမယိုစေရန် ရွှံ့စေးငြင်ကပ်လိုက်ရာ မှန်ဘီလူး ဖြစ်သွားတော့၏။ ထို့နောက် နေရောင်ကိုမြက်ခြောက်နှင့် မှော်ခြောက်များပေါ်သို့ မှန်ဘီလူးမှ တစ်ဆင့် ကျရောက်စေပြီးလျှင် မီးလောင်စွဲ အောင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပင်ကရောသည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ကြည့်ညှိလေးစားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျားမှတ်စထဲမှာ ရေးထားဗျာ”

ဟု စပိလက်ကိုပြောလိုက်ရာ စပိလက်က . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေးထားပြီးပါပြီ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ရေဝက်ကလေးအား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အကောင်လိုက်မီးကင် လေတော့၏။ ကျောက်ဂူကြီးကိုလည်း ရွှံ့မြက်ခြောက်၊ သစ်ကိုင်းတို့ဖြင့် ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက် ရာ လောလောဆယ်နေထိုင်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကျောက်ဂူကြီး၏ အပေါ်ဆင့်သို့ တက် ကြည့်ပြီးနောက် ဘောတွင်း၌ရှိသော တောင်ထိပ်ကိုခန့်မှန်းကြည့်ရင်း နောက် တစ်နေ့လျှင် ထိုတောင်ထိပ်သို့တက်၍ ကြည့်မည့် ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုတောင်မှာ ကျောက်ဂူကြီးမှ ခြောက်မိုင်ခန့်ဝေးမည်ထင်ရ၍ ပေ သုံးထောင်ငါးရာခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် မိုင်ငါးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် မြင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။ ထိုအခါမှသာ သူတို့ ယခုရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း၊ သို့မဟုတ် တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ဖြစ်သည်ကို ခွဲခြားသိရှိပေလိမ့်မည်။

သူတို့သည် ဝက်သားကင်နှင့် ဗာဒ်စေ့များကို ညစာအဖြစ် စား လိုက်ကြပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် နောက်တစ်နေ့အတွက် ပြုလုပ်ရန် အစီအစဉ်များချမှတ်လျက် ရှိနေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဖြစ်သော မော်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် သူတို့သည် အိပ်ရာမှထ၍ တောင်ပေါ်သို့တက်ရန် ပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် ဝက်သားကင်ကို လည်း လမ်းတွင်စားရန်ယူသွားကြ၏။ ၇ နာရီအချိန်တွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၍ မြစ်၏ လက်ဝဲဘက်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ရာ ၉ နာရီခန့်တွင် တောအုပ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာ၌ ကုန်းမြေသည် ကမ်းစပ်မှ တဖြည်းဖြည်းတောင်ကြီးဆီသို့ မြင့် တက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လမ်းတွင် ခေတ္တမျှနားနေပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြရာ တောင်မကြီးမှာ တောင်ထိပ်နှစ်ခုရှိပြီးလျှင် ပထမတောင်သည် ပေ ၂၅၀၀ ခန့် အမြင့်တွင် ငှက်တိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောင်နှစ်လုံးအကြား၌ကား သစ်တောများ ဖုံးအုပ် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့် လျှိုကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ နေလေသည်။

သူတို့သည် တောင်စွယ်အတိုင်း ဆက်လက် လျှောက်သွားကြ၏။

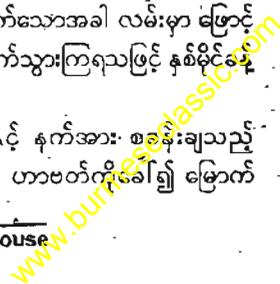
“ဒီ ကျောက်ခဲတွေဟာ မီးတောင်ကထွက်လာခဲ့တာတွေဗျ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူတို့လျှောက်လာခဲ့သော တောင်စွယ်မှ ကျောက်တုံးများကိုပြရင်း ရှေ့ဆက်၍သွားရာ မကြာမီ ကုန်းမြေမြင့်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ တစ်နေရာတွင် တိရစ္ဆာန်ကြီးများ၏ ခြေရာဟု ထင်သော ခြေရာများကို တွေ့ရသဖြင့် သတိနှင့်သွားကြရန် အချင်းချင်း ပြောကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အလွန်နက်သောချောက် ကမ်းပါးကြီးများ ကာဆီးနေ သဖြင့် လှုတ်ကင်းရာမှ ကွေ့တက်၍သွားကြရ၏။ တောင်ကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့် သို့ရောက်၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ရသော်လည်း တောင်ကွယ်၍ နေသောဘက်တွင် ကုန်းမြေရှိသည်ကို အသေအချာ မမြေ့နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ပေတစ်ရာခန့် တက်သွားကြပြီးနောက် မြေညီတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကြရာ နောက်မှ လိုက်လာသော ပင်ကရောက . . .

“သိုးတွေ သိုးတွေ”

ဟု အော်လိုက်၏။ ပေ ၅၀ ခန့်အကွာတွင် သိုးခြောက်ကောင်၊ ခုနစ်ကောင်ခန့် တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့သည် လူကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ရ သကဲ့သို့ ကြောက်လန့်ကာ ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးကြလေသည်။ အချို့နေရာတွင် ရေပူစမ်းများကို တွေ့ရသဖြင့် ကွေ့ရှောင်သွားရ၏။ စခန်းချရန် ရည်ရွယ် ထားသည့်နေရာနှင့် ပေငါးရာခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းမှာ မြေငှာ မြေငှာ မသွားနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့ကွေ့ကောက် တက်သွားကြရသဖြင့် နှစ်မိုင်ခန့် မျှ ခရီးပို၍ သွားတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ပင်ကရောနှင့် နက်အား စတုန်းချသည့် နေရာတွင် အိပ်ရာများကို ပြုလုပ်စေပြီးနောက် ဟာဗတ်ကိုခေါ်၍ မြောက်

၃၄ □ ခရစ်နှစ်များ

ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်သွားကြရာ မိနစ် ၂၀-ခန့်အကြာတွင် တစ်ခဏမျှ ရပ်နားကြလေသည်။ ထိုတောင်ကြီးမှာ ယခင်က မီးတောင်ကြီးဖြစ်၍ ချော်ရည်များခဲသွားသောအခါ လှေကားထစ်များသဖွယ်ဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် တောင်ထိပ်သို့ ၈ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ထိုနေရာမှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ နံဘေးပတ်လည်တွင် ပင်လယ်ကြီးဝိုင်းရံနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့ ရောက်ရှိသွားသောနေရာမှာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားတော့၏။

ကတော့နှင့်တူသော တောင်ထိပ်သို့ရောက်ခြင်း

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် ဟာဝတ်တို့သည် စခန်းချရာအရပ်သို့ ပြန်လာကြပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏ မိတ်ဆွေများအား မိမိတို့ရောက်ရှိနေသော ယေသမှာ ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ယခုစခန်းချ နေသည့်နေရာသည် စန်မှန်းခြေအားဖြင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် ပေနှစ်ထောင်ငါးရာခန့် မြင့်သည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် အမောအပန်းဖြေရင်း အိပ်စက်လိုက်ကြ၏။

မတ်လ (၃၀)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ၎င်းတို့သည် ကြက်သားကင်ကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မီးတောင်ထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါမှသာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလုံးကို မြင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် တောင်ထိပ်သို့တက်ရန် စခန်းမှ နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ ယခု ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်း၏လူသူကင်းမဲ့ပျက်ရှိသော တောတောင်မှ သူတို့အလိုရှိသော မည်သည့်ပစ္စည်းမျိုးကိုမဆို လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စွဲမြဲစွာယုံကြည်ထား၏။ ပင်ကရော့တို့ တစ်စုကလည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သည့်အရာကို မဆို ရနိုင်သဖြင့် ပူပန်ခြင်းမရှိကြချေ။

သူတို့လူစုသည် ယမန်နေ့က လာခဲ့ကြသည့် လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ မီးတောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မီးတောင်အတွင်းမှာ ကတော့ကြီးကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီးလျှင် ကုန်းမြေမြင့်မှ အပေါ်သို့ ပေတစ်ထောင်ခန့် မြင့်၏။ မီးတောင်ပေါက်ကွဲစဉ်က ချော်ရည်ချော်မြှုပ်များသည် မြောက်ဆက်တောင်စောင်းမှ စီးဆင်းသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် တောင်စောင်းမှာ ဒီဂရီလေးဆယ်ခန့် ဆင်ခြေလျှောစောင်းနေသဖြင့် အဆင်းဘတက်

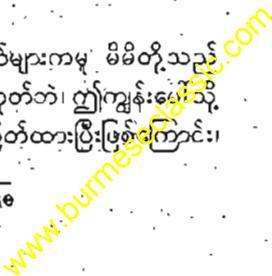
ဘစ်စုံတစ်ရာခဲယဉ်းစရာ မရှိပေ။ သူတို့သည် မီးတောင်ထိပ်ဝ၏ မြောက်ဘက်စွန်းသို့ နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိသွားကြရာ မည်သည့်အရပ်ကို ကြည့်သည်ဖြစ်စေ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ကြရ၏။ မိုင်ငါးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပြတ်သားစွာ မြင်ရသော်လည်း ပင်လယ်အတွင်းတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ယခု ရောက်ရှိနေသော ကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ပတ်၍ သွားလျှင် မိုင်တစ်ရာခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု စန်မှန်းရ၏။

မီးတောင်ကြီးနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်း အကြားတွင် ရေကန်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ တောင်ထိပ်မှကြည့်လျှင် ထိုရေကန်သည် ပင်လယ်မျက်နှာပြင်နှင့် တစ်စပ်တည်းရှိနေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်မှာ ပေးသုံးရာခန့် အမြင့်တွင်ရှိကြောင်း၊ တောင်ကျရေများကြောင့် ထိုရေကန်ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း၊ ကန်ရှေ့မှာ ရေကြည်ရေသန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်မှ ချောင်းကလေးတစ်ခုသည် ရေကန်ထဲသို့ စီးဝင်နေကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏မိတ်ဆွေများအား ပြောပြ၏။ ရေကန်ကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် ရေထွက်ပေါက်များ ရှိကောင်းရှိမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ မီးတောင်ကြီးမှာ ကျွန်း၏ အနောက်မြောက်ဘက်ထောင့်တွင် တည်ရှိ၏။

သူတို့သည် တောင်ထိပ်တွင် တစ်နာရီခန့်မျှ အပန်းဖြေ နားနေရာ ထိုကျွန်းပေါ်၌ လူနေ မနေသိရှိရန်မှာ သူတို့အဖို့ အလွန်အရေးကြီးလှ၏။ ငင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် ငါးဖမ်းသည့်အရိပ် လက္ခဏာများကိုလည်းကောင်း၊ တဲအုံကနားတစ်စုံတစ်ရာကို လည်းကောင်း မတွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လူမနေကြောင်း ထင်ရှား၏။ သို့သော် မိုင်ငါးဆယ်အတွင်းတွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းမျှ မတွေ့ရ သော်လည်း အခြားဝေးလံသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှ လူရိုင်းများသော် လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်စားပြုများသော် လည်း လာရောက်ဘိုက်ခိုက် မည်ဆိုပါက ထိုဘေးရန်များကို ကာကွယ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ယခု သူတို့ရောက်ရှိနေသောကျွန်းမှာ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ တောင်ဘက်စွန်းတွင် ရှိနေသဖြင့် သာမန်အားဖြင့် သင်္ဘောများသွားလေ့ရှိသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့အားကယ်တင်မည့် သင်္ဘောများ လာရောက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤကျွန်းပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏အဖော်များအား မကွယ်မဝှက်ပြောပြလေသည်။

သတင်းထောက်ကြီး စပီလက်နှင့်အဖော်များကမူ မိမိတို့သည် သင်္ဘောပျက်၍ ဤကျွန်းသို့ ရောက်လာကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဤကျွန်းပေါ်သို့ ခြေစိုက်ရန် လာရောက်ကြသည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊

ဤကျွန်းပေါ်တွင် နေအိမ်များ၊ လှမ်းများ၊ မီးရထား နှင့် သံကြိုးရုံးများ တည်ဆောက်ပြီးလျှင် မြို့တည်၍နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခါအခွင့်ကောင်းသည့်နေ့တွင် မိမိတို့ နေရပ်သို့ပြန်ပြီးလျှင် ဤကျွန်းကို အစိုးရလက်သို့ ပေးအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းအား ပြောပြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဤကျွန်းမှ တောင်များ၊ ကျွန်းဆွယ်များ၊ ရေကန်နှင့် ရေလက်ကြားစသည်တို့ကို နာမည်ပေးရန်လိုကြောင်း၊ အမေရိကန်ပြည်ကို အမှတ်ရသည့်အနေဖြင့် ထိုတိုင်းပြည်မှ ထင်ရှားသောနာမည်များကို မှည့်ခေါ်ရန် အကြံပေး၏။ ဤသို့ ပေးထားမှသာလျှင် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ နောင်သွားသည့်အခါ လွယ်ကူမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

ပင်လယ်အော်နှစ်ခုကို 'ယူနီယံပင်လယ်အော်' နှင့် 'ဝါရှင်တန် ပင်လယ်အော်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မီးတောင်ကြီးကို 'ဖရင်ကလင်' တောင် ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် 'ဆာပင်တိုင်ကျွန်း' 'ရက်တိုင်းအငူ' 'ရုပ်ပင်လယ်ကျွန်း' 'မင်ဒီဘယ်အငူ' စသည်ဖြင့် အသီးသီးအမည် ပေးထား၏။ ၎င်းတို့ ပထမဆုံးရောက်ခဲ့သော ကျွန်းကလေးကို 'ဆေဖာကျွန်း' ဟု ပေးပြီးလျှင် သောင်ပြင်ကြီးကို 'မာစီသောင်' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရေကန်ကြီးကို 'ဂရန်ရေကန်' ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်ပေး၏။ ထိုသို့ အမည်ပေးသမျှကို သတင်းထောက် စပီလက်က သူ၏မှတ်စုစာအုပ်တွင် အလုံးစုံ မှတ်တမ်းတင် ရေးမှတ်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ တောတောင် ရေမြေများကို အမည်ပေးပြီးနောက် အလားတူပင် ကျွန်းကြီး၏ အရပ်လေးမျက်နှာကို သတ်မှတ်ရန်လိုလာသဖြင့် နေဝင်နေထွက်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်း၏မြောက်အရပ်ကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်ကြ၏။ သူတို့သည် ကမ္ဘာကြီး၏ တောင်ဘက်ဆုံးခြမ်းတွင် ရောက်နေကြသဖြင့် နေသည် အမြဲမြောက်ဘက်တွင်သာ ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့သည် ဖရင်ကလင်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ကြရာ ပင်ကရောက ကျွန်းကြီးအတွက် အမည်ပေးရသေးကြောင်း သတိပေးလိုက်သဖြင့် အမေရိကန်ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် အများသဘောတူ လင်ကွန်းကျွန်း ဟု အမည်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုညတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖော်များသည် အမေရိကန်ပြည်ကြီးရှိ မိမိတို့နေရပ်များတွင် နေထိုင်သွားလာခဲ့ပုံ၊ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားပုံများကို သတိရပြီးလျှင် ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို ဆွေးနွေးရင်း အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

နာရီများကိုအချိန်တိုက်ကြခြင်း

မီးတောင်ထိပ်မှ ကတော့ကြီးကိုပတ်၍ ဆင်းခဲ့ကြရာ မကြာမီ ယမန်နေ့က စခန်းချခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ပင်ကရောက နံနက်စာအစပိုင်း အချိန်ရောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပီလက်တို့၏ နာရီများကိုကြည့်ရန်ပြောရာ စပီလက်၏ နာရီမှာ အကောင်းစားဖြစ်သည့်ပြင် အချိန်သံပတ်ပေးနေသဖြင့် အမြဲသွားနေ၏။ ကပ္ပတိန်၏ နာရီမှာမူ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် သူမေမြောနေစဉ်က ရပ်သွားခဲ့လေသည်။

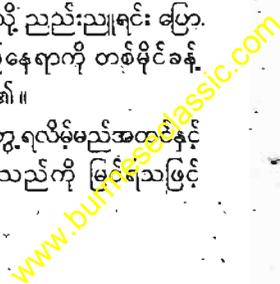
စပီလက်၏ နာရီမှာ မရပ်မနားသွားနေသဖြင့် ရစ်ချ်မွန်မြို့၏ အချိန်ခြေရာ ဝါရှင်တန်မြို့၏ စံတော်ချိန်နီးနီးဖြစ်သဖြင့် နောင်တွင် အသုံးဝင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ယခင်အတိုင်းထားရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် နေကိုကြည့်ပြီးလျှင် သူ၏ နာရီကို ကိုးနာရီထားလိုက်၏။ သူတို့တွင် ဝါလာသည် စားနပ်ရိက္ခာများ ကုန်နေပြီဖြစ်၍ တောင်အဆင်းတွင် အမဲလိုက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သို့နှင့် တောင်ထိပ်သို့တက်ခဲ့စဉ်က လမ်းအတိုင်း မပြန်ကြဘဲ၊ သစ်တောကြီးအတွင်း၌ရှိသည့် ရေကန်ကြီးကို ကြည့်ရှုရန် သွားကြ၏။ ထိုဒေသမှာ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသဖြင့် သစ်ပင်တို့သည် ရေစပိသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ ခြေချရန်ပင် မကျန်သလောက် ချွံ့ယံပိတ်ဆင်းများဖြင့် ထူထပ်စွာရှိနေ၏။ သို့နှင့်လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် တောကောင်များ ရှိလိမ့်မည်ဟုထင်ရသဖြင့် သတိဖြင့် လူအုပ်မကွဲအောင်သွားကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သတိပေးခဲ့၏။ ပင်ကရော၊ ဟာဖတ်နှင့် နက်တို့က ရှေ့မှ သွားပြီးလျှင် တောသည် ချုံများကို အနံ့ခံရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် စပီလက်နှင့်အတူသွားရင်း လမ်းတွင် သူတို့အလိုရှိသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲနှင့် သစ်ဖုသစ်ပင်အချို့ကို ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဘာတွေများ ကပ္ပတိန် ကောက်ထည့်နေသလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်တော့လိုချင်စရာတစ်ခုမှ မတွေ့သေးဘူး"

ဟု ပင်ကရောက မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ ညည်းညူရင်း ပြောလိုက်၏။ သူတို့သည် အဝါရောင်မြေမှုန့်များ ရှိသည့်နေရာကို တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်သွားကြပြီးနောက် တောစပ်သို့ ရောက်သွား၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ရောင်းကလေးကို တွေ့ရလိမ့်မည်အထင်နှင့် လျှောက်လာစဉ် ဟာဖတ် ရုတ်တရက် ပြန်ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့်

အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရာ ဟာဗတ်က ရှေ့ကိုက် တစ်ရာခန့်လောက်တက်
ကျောက်တုံးကြီးများကြားမှ မီးခိုးများထွက်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ပြောပြ
လေသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ လူရှိတယ်ထင်တယ်”

“သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေမှန်းမသိခင် ကျုပ်တို့ကို သူတို့ မမြင်အောင်
ပုန်းနေမှဖြစ်မယ်၊ လူရှိင်းတွေတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြန်ပြောလေသည်။ တောသည် မဟောင်းဘဲ
တစ်နေရာထွင်ဝပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏ နွေ
ကိုအချက်ပေး၍ ခေါ်လိုက်၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏အဖော်များအား
ဤနေရာမှစောင့်ရှန် မှာထားခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ကိုယ်ကို မမြင်နိုင်ရန် ဦးခေါင်း
ကိုငုံ၍ဝပ်တွားကာ အဝါရောင်မီးခိုးများ ထွက်နေသည့် နေရာသို့ ကျောက်တုံး
များကြားမှ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ မကြာမီပင် ကပ္ပတိန်
ဟားဒိန်းသည် စောင့်နေသော သူ၏အဖော်များအား ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အဝါ
ရောင်မီးခိုးများမှာ ရေပူစမ်းတစ်ခုထွက်နေသည့် အခိုးအငွေ့များဖြစ်ကြောင်း
ရှင်းလင်းပြောပြ၏။ ရေပူစမ်းရှိသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ ပြင်ထွင်
သော ဆာဗျူရစ်အက်ဆစ်အနံ့များရပြီးလျှင် ကျောက်ကြွေ ကျောက်ကြားမှ
တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် ရေပူစမ်းတစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။ ထို့နောက် မြေ
လှမ်းတစ်ရာခန့်မျှ မေးသည့် တောအုပ်ဆီသို့ ခရီးဆက်ကြလေသည်။

တောအုပ်အတွင်းတွင် မြေနှီရောင်ကမ်းပါးတစ်ခု အကြားမှ စီးဆင်း
နေသည့် စမ်းချောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ၊ ထိုချောင်းမှာ သံဓာတ်ပါ၍ အခါ
ရောင်ဖြစ်နေကြောင်း သူ့အဖော်များအား ပြောပြလေသည်။ ထိုချောင်းကို ရေ
ချောင်းဟု အမည်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုချောင်းသည် တောင်ပေါ်မှမြင်ရသော
ရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ စီးဝင်သွား၍ ရေချိုဖြစ်သောကြောင့် သောက်နိုင်ကြောင်း
ချောင်းနံ့အားတွင်လည်း လူများနေထိုင်ရန် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်းကို ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ တွေ့ကြရလေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးတွင် ငှက်မျိုးစုံကို တွေ့ရသဖြင့်
‘နက်’နှင့် ဟာဗတ်တို့က မြဲအတွင်းမှ ငှက်အချို့ကို တင်းပုတ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်ရိုက်
ချ၍ ဝမ်းလိုက်ကြသဖြင့် ညစာအတွက် အတော်ပင် ဖူလုံသွား၏။ ပင်ကရော
က . . . “ဒီမယ် ကပ္ပတိန် . . . ကျုပ်တို့မှာ သေနတ်ရှိရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ
သေနတ်လုပ်လို့ မရဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် လေးနဲ့မြားကို အရင်လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်။
လေ့ကျင့်ပေးသွားရင် ခင်ဗျားတို့လည်း သြစကြေးလျတိုက်က မုဆိုးတွေလို
မြားပစ်တော်သွားမှာပါ”

ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ပြန်ပြောလေသည်။

သုံးနာရီခန့် ကြာသောအခါ တောသည် တောင်ကောင်များကို အနံ့ခံ
စရာ ချုံများအတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ယုန်ကလေး တစ်ကောင်ကို
ထိုက်ချီလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ နက်ကလည်း ယုန်နံ့ခံကောင်ကို လက်များဖြင့်
တစ်ဘက်တစ်ကောင်စီဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ချောင်းရိုးအတိုင်း
ထိုက်သွားကြရာ မကြာမီပင် ‘ဂရုန်ရေကန်’၏ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေသို့
ဆက်လာကြ၏။ ရေကန်အတွင်းမှ ရေသည် ရေချိုဖြစ်ကြောင်းသိရှိသောအခါ
အရုတ်နေသော ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖော်များသည် ရေကိုအားရအောင်
သောက်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီရေကန်အားမှာ ကျုပ်တို့နေနိုင်တာပဲ”

ဟု ဟားဒိန်းက အကြံပေးပြောဆိုလေသည်။

ဂရုန်ရေကန်ကြီးမှ ရေရိုရေလျှံများသည် မည်သည့်နေရာသို့ စီးဆင်း
သွားကြောင်း သိလိုသဖြင့် ကမ်းစပ်အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လိုက်၍ ကြည့်ရှု
သော်လည်း ဓရထွက်သည့် အပေါက်ကို မတွေ့ကြရချေ။ အချိန်မှာ ညနေ
ဇယားနာရီခွဲနေပြီဖြစ်၍ ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။
ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ စုဆောင်းလာခဲ့သော ကျောက်တုံးကလေးများကို
တစ်ခုစီချ၍ သံဓာတ်ပါသော ကျောက်၊ ထုံးခဲကျောက်နှင့် ကျောက်မီးသွေးများကို
ခွဲခြားကာ သူ၏ အဖော်များ နားလည်အောင် ရှင်းပြလေသည်။

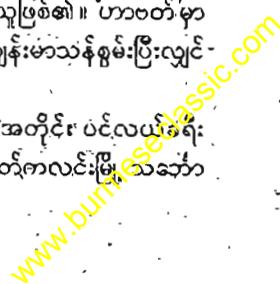
‘တော’ထဲမှ ဘာတွေသလဲ

“ကျွန်တော့်တို့ ဘာကစပြီး လုပ်ကြမလဲ ကပ္ပတိန်”

ဟု ပင်ကရောက ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား မေးလိုက်၏။

သူတို့ အလိုရှိသော လက်နက်ကိရိယာများ ပြုလုပ်ရန် မည်သည့်
ကိရိယာ တန်ဆာပလာမျှ မရှိသဖြင့် အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံကြရ၏။ အချိန်မရှိ
သဖြင့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို အမြန်ပြုလုပ်ကြရမေပေ။ ကပ္ပတိန် ဟား
ဒိန်းသည် သူ၏ အဖော်တစ်စု အရည်အချင်းကို ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။
ထိုလက်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို တာဝန်ယူနိုင်သူဖြစ်၏။ ‘ဟာဗတ်’မှာ
သဘာဝသိပ္ပံတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ ‘နက်’မှာမူ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီးလျှင်
ထိခိုက်ပါးနပ်သူဖြစ်၏။

ပင်ကရောမှာ သင်္ဘောသားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပင်လယ်ခရီး
အတွေ့အကြုံများစွာရှိပြီးလျှင် အမေရိကန်ပြည် ဘလွတ်ကလင်းမြို့ သင်္ဘော

ကျင်းတွင် လက်သမားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် လည်း ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ပေါင်းဖိုကြီးတစ်ခုကို ကျုပ်တို့အရင်ဆုံး စလုပ်ကြရမယ်”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်၏။

“ပေါင်းဖိုကြီးကို အာအတွက် ပထမဆုံးလုပ်ဖို့လိုတာလဲ”

“ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ကျုပ်တို့လုပ်ကြရမယ်။ ပေါင်းဖိုကြီး လုပ်ဖို့ အုတ်ကို ကျုပ်တို့ အရင်ဖုတ်ကြရမယ်။ ရွှံ့စေးရနိုင်မယ့် နေရာမှာ ဖုတ်ကြ တာပေါ့။ အစားအသောက်အတွက်တော့ ‘နက်’က တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ‘ရှေ့တွင်လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို စီမံကိန်းချကာ သူ၏ လူများအား ရှင်းပြလေသည်။ ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ပင်ကရော့က . . . “ဓားတစ်ချောင်းလောက်များရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ”

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏ဈေး ‘တော့’ကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်း၏လည်ပင်းတွင် စွပ်ထားသည့် သံမဏိလည်ပတ်ကို ချွတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လည်ပတ်ကို အလယ်မှ ချိုးလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဒီမှာ ဓားနှစ်ချောင်းရပြီ”

ဟုပြောကာ ပင်ကရော့အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ ပင်ကရော့လည်း တစ်ဝက်စီ ထက်ပိုင်းပြတ်၍နေသော သံမဏိလည်ပတ်ကို ဓားနှစ်ချောင်းဖြစ် အောင် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သစ်သားလက်ကိုင်များ တပ်လိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း၏ အကြံပေးချက်အရ သူတို့သည် ‘မာစီ’ သံ သောင်ပြင်၏ ကမ်းရိုးအတိုင်းလိုက်၍ ‘ပရော်စပက်’တောင်ကုန်းကို ဖြတ် ပြီးလျှင် ငါးမိုင်ခန့်မျှ သွားမိသောအခါ ‘ဂရန့်’ ရေအိုင်ကြီးမှ ဧပနှစ်ရာခန့် အကွာတွင်ရှိသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာ ကြ၏။ လမ်းခရီးတွင် ဟာဗတ်သည် လေးကိုင်းပြုလုပ်ရန်ကောင်းသည့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုတ် ယူခဲ့ပြီးနောက် လျှော်ပင်မှ လျှော်များကို ယူပြီးလျှင် လေးတွင်တပ်ရန် ကြိုးတစ် ချောင်း ကျစ်လေသည်။ အဖုအထစ် မရှိဘဲ ဖြောင့်တန်းနေသော သစ်ကိုင်းများ ကို ခုတ်၍ မြားတံ ပြုလုပ်ကြ၏။

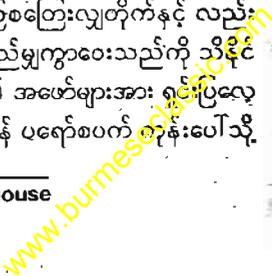
အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ကွက်လပ်မှ ရွှံ့စေးများကို ယူ၍ သံဖြင့် ရောနယ်ပြီးလျှင် ပုံပြုလုပ်၏။ ၎င်းကို မီးပုံကြီးတစ်ပုံတွင် ထည့် ၍ ဖုတ်ခြင်းဖြင့် သူတို့အလိုရှိသော အုတ်ခဲများကို ရတော့၏။ အုတ်ခဲ သုံးထောင်ရရန် နှစ် ရက်တိုင်အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် နေ့ထွက်သည့်နေရာ နှင့်အချိန်ကို လည်းကောင်း၊ နေဝင်သည့် နေရာနှင့်အချိန်ကို လည်းကောင်း

တိကျစွာ မှတ်သားထားလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်းကြီး၏ မြောက်အရပ်ကို သတ် မှတ်လိုက်၏။

သူတို့သည် ပေါင်းဖိုကြီးအတွက် ထင်းများကို နှစ်ရက်ကြာမျှ စု ဆောင်းကြရ၏။ ‘ပင်ကရော့’ကမူ လေးနှင့်မြား ရှိနေပြီဖြစ်၍ အမဲလိုက်ရာတွင် အောင်မြင်လျက်ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်‘ဟာဗတ်’ တို့သည် လေးနှင့်မြားကို ကျင်လည်စွာ အသုံးပြုတတ်လာကြသည်။ အမဲလိုက်၍ရသော အသားများကို မီးကင်၍သာစားကြရသဖြင့် မီးဖို ကြီးပြုလုပ်ပြီးပါက ဟင်းများပင် ချက်၍စား နိုင်ပေတော့မည်ဟု မှန်းထားကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူတို့နေထိုင် သော ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးထက် ပို၍ကောင်းသည့် အဆောက်အအုံတစ်ခု ကို တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်ရှိ၏။ ထုံးကျောက်များကို မီးဖုတ်ပြီးလျှင် ထုံးကိုလည်း ရရှိအောင်လုပ်ကြ၏။ ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂတေနှင့် အုတ် များအသင့်ရှိနေ၍ ပေါင်းဖိုကြီးကို အပြီးသတ်အောင် ကြိုးစားပြုလုပ်ကြ၏။

ရွှံ့စေးများတွင် ထုံးရော၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန်များ ပြု လုပ်ကာ ပေါင်းဖိုတွင် ထည့်၍ပေါင်း၏။ ဤသို့လျှင် ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အလိုရှိသော ပန်းကန်များနှင့် အိုးများကို ရရှိလေတော့ ၏။ ထိုနေ့၌ ပေါင်းဖိုမီးများ ငြိမ်းသတ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်စု ကြီးသို့ ပြန်လာကြရာ လမ်းခရီးတွင် ဒေါ်နုပန်းကဲ့သို့ အပင်တစ်မျိုးကို အမှတ် မထင်တွေ့ရသဖြင့် မီးမွှေးရန် ယူလာခဲ့ကြ၏။ ၎င်းကို အခြောက်လှမ်းပြီးနောက် မီးဖောအဖြစ် မီးမွှေးနိုင်လေသည်။

ဟင်းချက်ရန် အိုးများရှိပြီဖြစ်၍ ထိုနေ့ ညစာအတွက် စွပ်ပြုတ်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၏။ ညစာ စားပြီးသော အခါ သူတို့လူစုသည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်ကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကောင်းကင်မှ ကြယ်များကိုကြည့်၍ မနက်ဖန်နေလည် နေမှန်းတည့် ၁၂နာရီ အချိန်တွင် နေသည် ဤကျွန်းပေါ်တွင် တည့်မတ်စွာရှိနေမည်ဖြစ်၍ ကျွန်း၏လောင်ဂျီတွဒ်ကို အနီးဆုံး ဒီဂရီအထိ တွက်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ညအချိန် ရာသီဥတု ကောင်းစွဲပါမူ ကမ္ဘာတောင်ဝင် ရိုးစွန်း အပေါ်တွင်ရှိသော တံငါကွန်တိုင်ကြယ်(နက္ခတ်)များကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နိုင်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်း၏လတ္တီတွဒ်ကို တွက်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤ အချက် နှစ်ချက်ကိုသိရလျှင် ဤကျွန်းသည် ဩစတြေးလျတိုက်နှင့် လည်း ကောင်း၊ အမေရိကန်ပြည်နှင့် လည်းကောင်း မည်မျှကွာဝေးသည်ကို သိနိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက သူ၏ အဖော်များအား ရှင်းပြလေ သည်။ သို့နှင့် ထိုတိုင်းထွာချက်မူများ ပြုလုပ်ရန် ပရော်စပက် တုန်းပေါ်သို့

ဆက်လက်သွားကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ဆက်စတင် (Sextant) (ခေါ်)တိုင်းထွာသည့် ကိရိယာ မရှိသော်လည်း ကြယ်များ၏ အကွာအဝေးကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် တွက်ချက်ပြီးနောက် တွက်ချက်ရန်ကိစ္စများကို နောက်တစ်နေ့တွင် ပြုလုပ်မည်ဟု ပြော၏။ ထိုည၌ သူတို့သည် ၁၀နာရီအချိန်ခန့်တွင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျောက်ကမ်းပါးစောက်ကို တိုင်းတာခြင်း

ဧပြီလ ၁၆ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ လူစုသည် အဝတ်လျှော်ရန် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းကမူ ဆပ်ပြာလုပ်ရန် ပိုတက်(ရှ)နှင့်ဆီ စသည့် ကုန်ကြမ်းများကို ရှာ ဖွေလျက်ရှိ၏။ သူတို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများသည် နောက်မြောက်လခန့် ဝတ်ဆင်နိုင်သေး၏။

ယမန်နေ့က တိုင်းတာချက်များကို ပြည့်စုံစေရန် သူတို့ နေသော ကျောက်ဂူကြီးအနီးမှ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို တိုင်းတာရန် လိုအပ်၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏ အရစ်နှင့် မုန်းဆညှိနှိုင်းကာ တစ်ဆယ့်နှစ်ပေ ရှည်သော တုတ်ချောင်းတစ်ခုကို တိကျစွာ ပြုလုပ်လေသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးမှ ယေဘုယျဆေးသောနေရာတွင် ထိုဆယ့်နှစ် ပေရှိသော တုတ်ကိုစိုက်ပြီးနောက် ညီမျှသော ဩဇာနှစ်ခုတွက်နည်းဖြင့် တွက်ပြီးလျှင် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ ၃၃၃ ပေ မြင့်ကြောင်း တွက်၍ရရှိလေသည်။ အယ်ဖာကြယ်နှင့် မိုးကုပ်စက် ဝိုင်း၏ အောက်သို့ကြည့်ပြီးလျှင် ရရှိသည့် ဒီဂရီကို ၂၇ ဒီဂရီနှင့် ပေါင်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ၅၃ ဒီဂရီရပြန်၏။ အီဂွေတာနှင့် တောင်ဝင်ရိုးစွန်းတည်ရှိသည့် ထောင့်မှန် ၉၀ ဒီဂရီမှ ၅၃ ဒီဂရီကို နုတ်ခြင်းဖြင့် 'လင်ကွန်း' ကျွန်းကြီးသည် တောင်ပတ် ၃၇ ဒီဂရီ လတ္တီတွဒ်တွင် တည်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

နေ့မှန်းတည့် ၁၂ နာရီအချိန်တွင် လောင်ဂျီတွဒ်ကို တွက်ကြည့်ရန် သာရှိ၍ တောင်မင်ဒီဘယ်အင် သို့ သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့

Sextant

ကော်ဝိုင်း၏ ခြောက်ပုံတစ်ပုံဖြစ်၍ ဝတ္ထုတစ်ခု နှင့်တစ်ခု ထောင့်အကွာကိုတိုင်းသည့် ကိရိယာ ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာတစ်ခုနှင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တည်ရှိသည့် နေရာ ထောင့်အကွာအဝေးကိုဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင်မှ ကြယ် တာရာတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထောင့်အကွာအဝေးကို ဖြစ်စေ တိုင်းထွာသည့် ကိရိယာ ဖြစ်သည်။

အားလုံး ထွက်လာကြပြီးလျှင် သောင်ပြင်ပေါ်၌ နံနက်စာ စားရန် စီစဉ်ကြ၏။ ဆေးဖတ်ကျွန်းနှင့် ရေလက်ကြားအတွင်း ငှက်မျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။ ကျောက်ခေါင်းတိုင်လိုထုပ်ကြီးနှင့် ငါးမိုင်ခန့်ဆေးသည့် နေရာသို့ရောက်လျှင် ဒီရေသည် အတန်ငယ် ကျသွားသဖြင့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ကမာကောင်များ စုပုံနေသည်ကို နက်ကတွေ့ရ၏။ ကမာကောင်သည် တစ်နှစ်လျှင် ဥပေါင်းခြောက်သောင်းခန့် ဥနိုင်သဖြင့် သူတို့လူစုအဖို့ နောင်တွင် ကမာကို လှိုင်လှိုင်ကြီး စားနိုင်ကြတော့မည်အကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြရတော့၏။ သို့နှင့် ကမာကောင်များကို လျှော်ကြီးပိုက်ကွန်အတွင်းတွင် အလုံအလောက် ထည့်၍ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။

ပင်ကရောက သေနတ် တစ်လက်နှစ်လက်လောက်ရှိလျှင် ကောင်းမှာပဲဟု ညည်းညူလျက်ရှိရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သေနတ်ပြောင်းအတွက် သံလိုကြောင်း၊ မောင်းရိုက်တံအတွက် သံမဏိရှိရန် လိုကြောင်း၊ ယမ်းစိမ်း၊ မီးသွေးမုံ၊ ကန့်၊ ပြဒါးများရလျှင် သေနတ်နှင့်တကွ ယမ်းတောင်များ လုပ်နိုင်မည်ဟုပြောပြ၏။

“ကျုပ်တို့မှာပါတု လက်နက်တွေအားလုံး မီးပုံးပျံပေါ်က ပစ်ချနိုင်တော့ အခုဘာလက်နက်မှ မရှိတော့ဘူး” ဟု ပင်ကရောကပြောရာ . . .

“ဒါကတော့ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ပင်လယ်ထဲ ပစ်မချရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရေအောက်ထဲ ရောက်သွားမှာပေါ့”

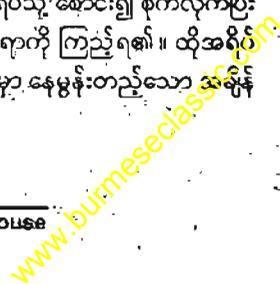
ဟု ဟာဗတ်က ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီကျွန်းကြီးက ထွက်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို တွေ့မှာပါ”

ဟု သူတို့အားလုံးအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ ယမန်နေ့က တွက်ချက်ရရှိထားသည့် လတ္တီတွဒ်အရ လင်ကွန်းကျွန်းသည် အနောက်ဘက်တွင် 'နယူးဇီလန်ကျွန်း' ရှိ၍ အရှေ့ဘက်တွင် 'ချီလီ' ပြည်ရှိကြောင်း သိရလေသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီခွဲချိန်ခန့်တွင် နံနက်စာစားကြပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက နက္ခတ်တာရာများကို ကြည့်ရှုရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ ခြောက်ပေအရှည်ရှိသော တုတ်ကို နေနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ စောင်း၍ စိုက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ၎င်းမှထွက်သည့် အရိပ်ကျနေသော နေရာကို ကြည့်ရ၏။ ထိုအရိပ်သည် ဝိုင်ခွက်၏ လက်တံဖြစ်၍ အတို ဆုံးအချိန်မှာ နေ့မှန်းတည့်သော အချိန် ၁၂ နာရီဖြစ်၏။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ . . .”

ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက မေးလိုက်ရာ ...

“ငါးနာရီထိုးပြီးလို့ တစ်မိနစ်”

ဟု စပ်လက်က ဖြေလိုက်၏။ လင်ကျွန်းကျွန်း၌ နေမွန်းတည်ချိန်တွင် ဝါရှင်တန်မြို့၌ ညနေ ၅ နာရီဖြစ်ရာ၊ ထို ၁၅မိနစ်ကို ငါးနာရီဖြင့် မြောက်လျှင် ၇၅ ဒီဂရီ ရရှိလေသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့သည် ၇၇ ဒီဂရီ ၃ မိနစ်၌ တွင်ရှိသဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးသည် ၈၇င်းနစ်(၇၅)မျဉ်းကြောင်း၏ အနောက်ဘက် ၁၅၅ ဒီဂရီ၌ တည်ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လင်ကျွန်းကျွန်းသည် တဟီတီကျွန်းမှ မိုင်ပေါင်း ၁၂၀၀၀ ခန့်၌ရှိပြီးလျှင် နယူးဇီလန်ကျွန်းမှ မိုင် ၁၈၀၀ ခန့်တွင် တည်ရှိ၏။ အမေရိကန်ပြည်မှဆိုလျှင် မိုင် ၄၅၀၀ ခန့်အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ ဤကျွန်းမှာ သေးငယ်လှသဖြင့် ပုစိပိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် တည်ရှိနေသည်ကို ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ဆောင်းရာသီတွင် ကျွန်းပေါ်၌နေကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း

ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ပင်ကရောကစပ်လက်အား “ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ဘာလုပ်ကြမလဲ” “ကပ္ပတိန်ရဲ့သဘောပဲ”

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေသည်ကို ကြည့်ရှု နားထောင်လျက်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် မကြာမီ သတ္တုကျောက်များကို ဓာတ်ခွဲ၍ သတ္တုထုတ်သည့်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြရပေတော့မည်။ ယမန်နေ့က ‘ပင်ဒီတယ်’ အငူသို့သွားရောက် ကြည့်ရှုရာတွင် ကျောက်လိုက်ဂူကြီးမှ ၇မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာတွင် သောင်ပြင်ကြီးဆုံးသွား၍ မီးတောင်မှ ထွက်လာသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုနေရာသို့ ခေတ္တမျှ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ကျောက်ဂူသို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ထိုည အိပ်ရာဝင်သောအခါ သူတို့သည် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးမှ ထွက်ခွာသွားနိုင်မည်၊ မသွားနိုင်မည်ကို စဉ်းစားမိကြရာမှ အသေအချာ မပြောနိုင်သေးသဖြင့် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ကြအောင်ပင် ရှိတော့၏။

ဤနေရာမှနေ၍ မိုင်ပေါင်း ၁၂၀၀၀ ခန့်ဝေးသည့် ‘ပေါမိုးတု’ ကျွန်းသို့လှေဖြင့်သွားရန်မှာ ဤရာသီဥတုမျိုးတွင် မဖြစ်နိုင်သေးချေ။ လှေတစ်စင်း

ဆောက်လုပ်ရန် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ မရှိသေးသဖြင့် တူ၊ ပုဆိန်၊ ဓူး၊ ရွှေပေါ် စသည်များ လိုအပ်သည့်အတိုင်း ယင်းကိရိယာတန်ဆာပလာပစ္စည်းများကို ပထမဦးစွာ ပြုလုပ်ရန်လို၏။ ယင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန်အချိန်ကလည်း အတော်ကြာဦးမည် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် လာမည့် ဆောင်းရာသီ အချိန်အတွင်း လင်ကွန်းကျွန်း၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန်နှင့် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ဂူကြီးထက် သင့်လျော်မည့် အခြားနေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ပထမဆုံး သူတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ကျွန်း၏ မြောက်ပိုင်းတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း တွေ့ခဲ့သော သံသတ္တုကျောက်ရိုင်းကို သံ၊ သို့မဟုတ် သံမဏိအဖြစ် ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ သံသတ္တု ကျောက်ရိုင်းများမှာ ဆောက်စီဂျင်ဓာတ်နှင့် ကန့်များရောထွေးနေတတ်သဖြင့် သတ္တုတုံးကို ပေါင်းဖို့၌ ထည့်ပြီးလျှင် အောက်စီဂျင်ဓာတ်ကို ထုတ်ရမည်ဖြစ်၏။

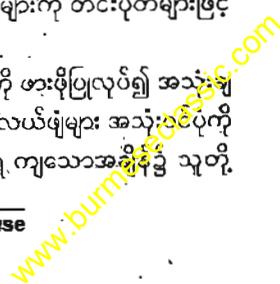
ပင်ကရောက ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“ကျွန်တော်တို့ သံသတ္တုရိုင်းတွေ ရအောင်လုပ်ဖို့လိုမှာပဲ”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတွက် ပထမ ပင်လယ်ဖျံတွေကို ဖမ်းဖို့လိုမယ်”
“သံသတ္တုရိုင်းရအောင် ပင်လယ်ဖျံကို ဖမ်းဖို့လိုသလား”
“ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းပြောသလို လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု စပ်လက်က ပင်ကရောကအား ခပ်တည်တည် ကြည့်ပြီးလျှင် ကြားပြတ်၍ ပြောလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ဂူကြီးမှ ထွက်သွားရာ၊ သူ၏ လူများလည်း ယူစရာရှိသော ပစ္စည်းများကို ယူကာ၊ ၎င်း၏ နောက်သို့ အမိလိုက်ကြရ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်၍ ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ကြသော အခါ ကျွန်း၏ မြောက်ဘက်အစွန်း တွင် ပင်လယ်ဖျံများကို ရေထဲတွင် တွေ့ကြရ၏။ သို့နှင့် ဖျံများကုန်း ပေါ်သို့တက်၍ နေပူစာလှုံမည့် အချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်းရန် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့သည် ကျောက်တုံးဈေး အကွယ်မှ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ပင်ကရောက အသံပြုလိုက်သည်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူနှစ်ယောက်ဝင်၍ ဖျံများကို တင်းပုတ်များဖြင့် ချိတ်ကြရာ၊ ဖျံနှစ်ကောင်ရလိုက်လေသည်။

သံရည်ကျိုရန် ပေါင်းဖို့၌ ဖျံအရေခွံများကို ဖားဖိုပြုလုပ်၍ အသုံးပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ရှင်းပြမှ ပင်လယ်ဖျံများ အသုံးပြုပုံကို သူ၏ အဖော်များက နားလည်ကြလေသည်။ ဒီရေ ကျသောအချိန်၌ သူတို့

သည် ကျောက်ခေါင်းတိုင်လိုက်ကြီးသို့ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဖျံရေများက သစ်သားဘောင်၌ ကားကျက်ပြီးလျှင် နေလှမ်းထားကြ၏။

၃ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဖားဖိုကြီးကို ဖျံသားရေကျက်၍ ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ထိုနောက် သူတို့လည်းလိုသော ပစ္စည်းများကို ယူပြီးလျှင် သံရည်ကျိုလှုပ်ငန်းကို စတင် ပြုလုပ်ရန် သွားကြ၏။ လမ်းခရီးမှာ သစ်တောက်ဖြတ်၍ သွားရသောကြောင့် ဟာပတ်နှင့် စပိလက်တို့က သားပိုက်ကောင် နှစ်ကောင်ကို မြားဖြင့်ပစ်ခတ်ရရှိ၏။ ရေနီချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၊ ၎င်းမှ ပေ ၁၀၀ ခန့်ဝေးသည့်နေရာတွင် စခန်းချရန် တံတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ကြ၏။ သံရည်ကျိုအလုပ်မှာ နေ့ရောညပါ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ ပြုလုပ်ကြရမည်ဖြစ်၏။ ချောင် နှင့်နီးနေသဖြင့် သောက်ရေအတွက် မိုးရိမ်ရန် မလိုချေ။ ထိုညတွင် အလှည့်နှင့် အစောင့်ချထားသဖြင့် ကျန်လူများမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ကြရလေသည်။

သံသတ္တကျောက်ရိုင်းတုံးများကို အတုံးကလေးများ ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်၍ ကျောက်မီးသွေးနှင့် တစ်ထပ်စီ ပေါင်းဖိုတွင်း၌ စုပုံထားရလေသည်။ ကျောက်မီးသွေးကို မီးရှို့၍ ဖားဖိုမှ လေအားပေးခြင်းဖြင့် သံရည်များကို ရရှိလေသည်။ ထိုသံရည်ကို ခဲစေပြီးလျှင် အတုံးများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် သံပြားချောင်းများဖြစ်အောင် ထုကြရ၏။ ထိုသံပြားများကို ပုဆိန်များ၊ သံတူရွင်းများ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြပြန်၏။ ဤအဆင့်တွင်ရရှိသော သံများကို လုံကြီးအတွင်း ကျောက်မီးသွေးဖြင့် ရောစပ်ပြုပြင်ခြင်းအားဖြင့် သံမဏိကို ရနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ သံမဏိပြုလုပ်ရန် လိုသေးကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူ၏ လူများကို ပြောပြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သံမဏိကို နောက်ဆုံးရရှိကြလေသည်။

သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သော ပုဆိန်နှင့် တူရွင်းများကို နက်နှင့် ပင်ကရောတို့က နီအောင်မီးဖုတ်ပြီးနောက် ရေအေးထဲသို့ထည့်လိုက်ရာ၊ ပုဆိန်များမှာ မာကြော၍ သွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အလိုရှိသော သံထည်ပစ္စည်းများကို ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်ခေါင်းတိုင်လိုက်ကြီးသို့ မေလ ၅ ရက်နေ့တွင် ပြန်လာကြလေသည်။ လက်နက်ကိရိယာများ ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်သောကြောင့် လုပ်ငန်းသစ်စရန်သာ ရှိတော့၏။

နေအိမ်တစ်ခုဆောင်လုပ်ရန် ဆွေးနွေးကြခြင်း

လင်ကွန်းကျွန်းကြီး၏ ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း အေးစပြုလာပြီး

ဥပမာ အပူချိန်မှာ ၁၂ ဒီဂရီခန့် ရှိပေမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အလွန်အေးမည်ဖြစ်၍ အေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် လိုအပ်လာ၏။ ဆောင်းရာသီမရောက်မီ မိုးဥတု ချိန်တွင်လည်း ပင်လယ်ကြီးအတွင်း ကျွန်းထီးထီး တစ်ကျွန်းဖြစ်နေသဖြင့် သေပြင်းမုန်တိုင်းများ ကျရောက်ဖွယ်ရှိသောကြောင့် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ကြီးထက် လုံခြုံ၍ အဆင်ပြေမည့် နေရာတစ်ခုသို့ အမြန်ရှာဖွေ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ကျောက်လိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ဒီရေတက်ခဲ့စဉ်က ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးခဲ့သောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ရာသီဥတု ဆိုးရွားလာသည့်အခါ ဤကိစ္စမျိုး ထပ်မံမဖြစ်ပေါ်စေရန် လိုအပ်ပေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူ၏အဖော်များအားကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်တို့ကြိုတင် ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်ထားဖို့လိုလားပြီ”

စပိလက်က . . .

“ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူမနေဘဲ ဒါတွေလုပ်ဖို့ လိုသေးလို့လား”

ကပ္ပတိန်က . . .

“လူမနေပေမယ့် လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မယ့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ နဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့ မလေး(ပရူးလူမျိုး) ပင်လယ် ဓားပြတွေလာရင် ခုခံဖို့လိုမယ်”

ပင်ကရောက . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျုပ်တို့နဲ့အောင် လိုက်ကြည့်ကြမယ်၊ ကျုပ်တို့နေထိုင်နိုင်မယ့် ဥမင်လိုက်ခေါင်း တစ်ခုခုတော့ တွေ့မှာပေါ့”

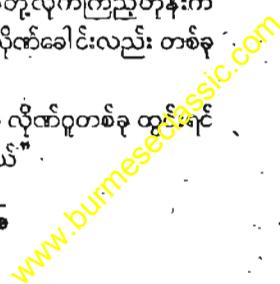
ကပ္ပတိန်က . . .

“ကျုပ်တို့နေမယ့် နေရာကို မာစီသောင်ပြင်နဲ့ ဂရန်ရေကန်ကြားမှာ ရွေးတို့လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ဆောက်ရင် အနောက်မြောက်ကတိုက်မယ့် ကုန်သည်လေကို ကာကွယ်နိုင်မယ်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လိုက်ဂူတစ်ခုရမယ် ဆိုရင်တော့ အချိန်လည်း မကုန်ဘူး။ လူတွေလည်း သက်သာမယ်”

စပိလက်က . . .

“ဒါပေမယ့် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို ကျုပ်တို့လိုက်ကြည့်တုန်းက အက်ကွဲကြောင်းဖြစ်နေတဲ့ နေရာလည်း မရှိဘူး။ ဥမင်လိုက်ခေါင်းလည်း တစ်ခုမှမတွေ့ရဘူး။ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

“ကျောက်ထရဲကြီးရဲ့ သင်တော်တဲ့အမြင်မှာ လိုက်ဂူတစ်ခု ထွင်းရင် အကောင်းဆုံးပေါ့။ ပင်လယ်ဘက်ကိုလည်း မြင်ရမယ်”

ဟု ပင်ကရောက ဝင်၍အကြံပေးလိုက်၏။

ဟာဗတ်က ရယ်မောလျက် . . .

“အလင်းရောင် ရအောင် ပြုတင်းပေါက်တွေလည်း ဖောက်ကြတာ ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ရယ်နေကြတာက မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား။ ကျုပ်တို့ မှာ ပုံဆိန်တွေ၊ တူတွေ၊ တူရွင်းတွေရှိနေပြီ။ လိုဏ်ဂူ ဖြစ်အောင် ကျောက်ထရံကြီးရဲ့ တစ်နေရာကို ဒိုင်းနမိုင်းနဲ့ ဖောက်ခွဲလိုက်ရင် ရနိုင်တာပဲ။ ကပ္ပတိန်က ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ဒိုင်းနမိုင်းလုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပင်ကရောက ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ စိတ်အားထက်သန်စွာ အကြံပေးနေသော ပင်ကရောကို ကြည့်ရင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ကျောက်ထရံကြီးမှာ လိပ်သံကျောက် အမျိုးအစားဖြစ်၍ အလွန်မာကြောသောကြောင့် ဒိုင်းနမိုင်းဖြင့် ဖောက်ခွဲပြီးလျှင် ပူဖြစ်အောင် လုပ်ရန်အချိန်အလွန်ကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ မြစ်ဝဘက်မှ မြောက်ဘက်ထိပ်အတွင်းရှိ ကျောက်ထရံကြီးကို အသေးစိပ်ကြည့်ရှုရန် အကြံပေးလိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်နှင့်အတူ သူတို့သည် ကျောက်ထရံကြီးအတိုင်း နှစ်မိုင်တိတိလျှောက်၍ အသေးစိပ်လေ့လာကြရာ၊ ခိုများ အသိုက်လုပ်နေသည့် ကျောက်ခွက်ကလေးများမှလွဲ၍ မည်သည့်အပေါက်မျှ မရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျောက်ထရံကြီးမှာ မြောက်ဘက်တွင် တစ်ဆစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်လျှောသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရေကန်ကြီးမှ ပိုလျှံသည့် ရေများသည် ဤနေရာမှဖြတ်ကျော်၍ ပင်လယ်ဘက်သို့ စီးဆင်းသွားလိမ့်မည်ဟု သူတို့ ယခင်က ယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း ဧရထွက်သည့်အပေါက်မှာ မတွေ့ရချေ။ ရေနီချောင်းမှ ဂရန်ရေကန်သို့ စီးဝင်နေသော ရေများကြောင့် ကန်အတွင်းမှ ပိုလျှံနေသော ရေများသည်၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အပြင်သို့ စီးဆင်းသွားရပေမည်။ သို့နှင့် ရေကန်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ ရေနီချောင်းဝသို့ ရောက်အောင် တောင်ကုန်းကို ကွေ့၍ သွားကြ၏။

‘တော့’ သည် ၁၅ ပေခန့်ရှိသော မြွေငန်းကြီး တစ်ကောင်အနီး၌ ရပ်၍ ဟောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ‘နက်’က သူ၏ တင်းပုတ်ဖြင့် မြွေကြီးကို ရိုက်သတ်လိုက်၏။ အဆိပ်ရှိသော အခြားမြွေများ လည်းရှိနိုင်သဖြင့် သူ၏ လူများအား သတိနှင့်သွားကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောရင်း ‘တော့’

ကို သူ၏အနီးသို့ ခေါ်ထားလိုက်ရ၏။ ရေနီချောင်းမှ ရေကန်ကြီး အတွင်းသို့ စီးဝင်သောရေများမှာ အတော် များသဖြင့် ရေကန်မှ ရေပိုရေလျှံများအတွက် သဘာဝထွက်ပေါက် တစ်ခု မုချရှိရပေမည်။ ‘တော့’သည် ကမ်းစပ်အတွင်းရှိ ချိုများအတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်၍ တိုးလိုက်ရာ၊ ရေကြက်များ လန့်ဖျပ် ဖျပ်တက်သွားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် စပိလက်နှင့်ဟာဗတ်တို့က ၎င်းတို့အား မြားနှင့် ပစ်လိုက်ကြ၏။ ရေကြက်တစ်ကောင်သည် ဟာဗတ်၏ မြားချက်ဖြင့် ကျလာရာ၊ ‘တော့’သည် ကြက်သေကောင်ကိုသွား၍ ကိုက်ချီယူလာခဲ့၏။ သူတို့အဖို့ ညစာကြက်သားဟင်းတစ်ခွက် တိုးလာလေသည်။

မကြာမီ ရေကန်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားသော်လည်း ဧရထွက်သည့်အပေါက်ဟူ၍ မတွေ့ရသောကြောင့် အံ့သြနေမိကြ၏။ ခွေးလိမ္မာ ‘တော့’သည် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် တစ်ခဏမျှ သွားချည်ပြန်ချည်လုပ်နေပြီးနောက်၊ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ ရေပြင်တစ်နေရာဆီ စိုက်၍ကြည့်ရင်း ပြင်းစွာဟောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ဟောင်ချည်တစ်ခါ ရပ်ချည်တစ်လှည့် လုပ်နေသည်ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သတိပြုလိုက်မိ၏။

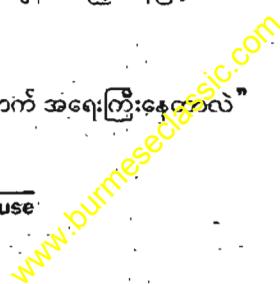
“တော့ - ရေကန်ထဲမှာ ဘာရှိလို့လဲက”
တော့သည် သူ၏ သခင်အနီးသို့ လာပြီးလျှင် ကမ်းစပ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ပြေးပြီးနောက် ရေထဲသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်၏။

“တော့”ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ခေါ်လိုက်ရာ၊ ပင်ကရောက “ရေအောက်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး”
“မိချောင်းများလား”

ဟု စပိလက်က ရေထဲသို့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက . . .

“တောင်ပေါ်မှာ မိချောင်းမနေဘူးဗျ”
‘တော့’သည် ရေထဲမှတစ်ဖန် ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီးလျှင် အငြိမ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ ရေထဲ၌ သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ရှိနေလျှင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်ရမည်ဖြစ်၏။ ယခုမှ ထိုနေရာ၌ ရေသည် ငြိမ်သက်နေသဖြင့် ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက မကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“ရေထွက်ပေါက်ရှိရမယ်”
စပိလက်က . . .
“ရေထွက်ပေါက်က ဘာကြောင့် ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာလဲ”
ကပ္ပတိန်က . . .

“အရေးကြီးတာပေါ့၊ ရေထွက်ပေါက်ဟာ ကျောက်ကြားထဲက စီးထွက်နေရင် အဲဒီနေရာကို ရေမရှိအောင်လုပ်ပြီး ကျောက်ကြားထဲမှာ လူနေနိုင်မယ်”

ထိုအခါမှ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းယူဆပုံကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်သွားကြတော့၏။ ဤကဲ့သို့ ရေထွက်ပေါက်ရှာ မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့အားလုံး လက်လျှော့လိုက်ကြပြီးလျှင် ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးသို့ ပြန်မည်အပြု၌ ‘တော့’သည် တစ်ကြိမ်ပြင်းစွာ ဟောင်းလိုက်ပြီးနောက် ယခင်ကအတိုင်း ရေထဲသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုအခါ၌ကား ‘တော့’သည် ဝေလငါးနှင့်တူသည့် ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် လုံးထွေးနေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်ကြရ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ ၎င်းအားမကူညီနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ‘တော့’သည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာပြီးနောက် လေထဲသို့ ၁၀ ပေခန့် ထူးဆန်းစွာ မြောက်တက်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ပြန်အကျတွင် ကမ်းစပ်သို့ ကူးလာသည်။ ၎င်း၏ ကိုယ်၌ကား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ ရေထဲ၌မှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩ၍ နေမိကြ၏။ မကြာမီ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်ရှိ ရေမှာ သွေးများဖြင့် နီရဲသွားပြီးလျှင် ဝေလငါးအငယ်စား နှင့်တူသည့် ငါးကြီးတစ်ကောင်သည် တောင်ဘက်ကမ်းစပ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ငါးကြီးမှာ ၁၅ ပေခန့် ရှည်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အသေအချာကြည့်ရှုကြသောအခါ လည်ပင်းအနီးတွင် ချွန်ထက်သည့် လက်နက်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသော ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ မည်သည့်ရေသတ္တဝါတစ်ကောင်ကြောင့် ငါးကြီးသေသွားရသည်ကိုမူ စဉ်းစား၍မရအောင် ရှိကြတော့၏။ ထို့နောက် သူတို့လည်း ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုထံရုကြီးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဂရုန်ရေအိုင်ကြီးသို့ ထပ်မံသွားကြခြင်း

မေလ (၇)ရက်နေ့ နံနက်တွင် ‘နက်’ အား နံနက်စာကို အသင့်ချက်ပြုတ်ထားရန် လိုထံရုကြီး၌ ထားခဲ့ပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့သည် ပရောစပက်တောင်ပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဟာစတီနှင့် ပင်ကရောကမှ ထင်းခွေရန် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်သွားကြ၏။ မကြာမီ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့သည် ယမန်နေက ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ သေနေသော ငါးသေကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ငါးကြီး၏ အဆီများကို ထုတ်ယူကြ၏။ ငါးသေကြီးရှိနေသော ကမ်းစပ်မှ ကမ်းခြေသည် ရေကန်

အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကန်အလယ်၌မူ ရေ အတော်နက်ဟန်တူ၏။ ရေကန်ကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက

“မနေ့က ‘တော့’ နဲ့ ငါးကြီး ထွေးလုံး သတ်ပုတ်နေတုန်း ‘တော့’ဟာ လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး ပြန်အကျမှာ ကုန်းပေါ်ကို ကူးလာတယ်။ ငါးကြီးကတော့ သူ့လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး သေသွားတယ်။ ဒဏ်ရာကတော့ လက်နက်တစ်ခုတရားနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့တူတယ်။ ဒီဟာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

ထိုအခါ စပိလက်က . . .

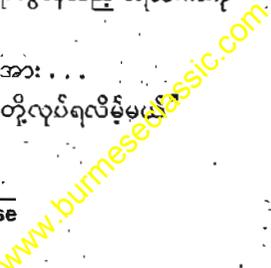
“သိပ်ဆန်းတယ် ကပ္ပတိန်၊ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ‘တော့’ ကို မြောက်တင်လိုက်ပြီး ငါးကြီးကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“စပိလက်ပြောတာမှန်တယ်၊ နောက်ထူးဆန်းနေတာ တစ်ခုလည်း ကျန်သေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ . . . ကျုပ်နဲ့ တော့ဟာ မီးပုံးပျံပေါ်က အကျမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေထဲ မြုပ်သွားတယ်ဗျ။ သတိလစ်သွားတာပေါ့၊ သတိရလို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကမ်းစပ်နဲ့ အတော်ကလေးဝေးတဲ့ ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲကို ရောက်နေတယ်။ မှတ်မိသေးလား၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ တော်တော်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။ အင်း . . . ဒီဟာတွေ တစ်နေ့နေ့ ကျတော့ ကျုပ်တို့သိရမှာပေါ့လေ၊ ကံ . . . အလုပ်စကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း စကားပြောရင်း ကမ်းစပ်အတိုင်း လျှောက်၍ ကြည့်ရာ၊ ရေကန်ကြီးအတွင်းတွင် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ပစ်၍ကြည့်လိုက်၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်သည် တောင်ဘက်သို့ မျောပါသွားသဖြင့် ရေစီးအတိုင်းလိုက်၍ ကြည့်သောအခါ ရေကန်၏ တောင်ဘက်စွန်းသို့အရောက်တွင် ထိုနေရာမှာ မျက်နှာပြင်သည် အတန်ငယ်နိမ့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကမ်းစပ်မှ သောင်ပြင်ကို နားဖြင့်ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်ရာ ကျောက်ကြားများတွင် ရေစီးဝင်သွားသည့်အသံကို ကြားရ၏။ သို့နှင့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ခုတ်ယူပြီး ရေကန်အတွင်းသို့ ထောက်ကြည့်ရာ တစ်ပေခန့်အနက်တွင် ရေများစီးဝင်နေသည့် တွင်းကြီးတစ်ခုကို စမ်းမိသဖြင့် သူတို့ရှာဖွေနေသည့် ရေပေါက်ကို တွေ့ရတော့၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စပိလက်အား . . .

“ဒီရေထွက်ပေါက် ပေါ်လာအောင် ကျုပ်တို့လုပ်ရလိမ့်မယ်”
“ဘယ်လိုလုပ်လေ”

၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ရေမျက်နှာပြင်ကို သုံးပေလောက် ကျသွားအောင် လုပ်လိုက်ရင် ရေထွက်ပေါက်ကြီး ပေါ်လာမယ်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးစာနဲ့နဲ့ အနီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ နေရာ၊ ရေကန်ရဲ့ ကမ်းစပ်ကို ဒိုင်နမိုက်နဲ့ ဖောက်ခွဲလိုက်ရင် ရေကန်ထဲက ရေတွေဟာ ထွက်သွားမယ်။ ကျောက်ထရုံကြီးပေါ်ကနေပြီး ကမ်းခြေပေါ်ကို စီးကျနေတဲ့နေရာမှာ ရေတံခွန်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီရေတံခွန်ကို ကျုပ်တို့ အသုံးချရမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေထွက်ပေါက်ကို တွေ့ရှိရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်လိုက်ခေါင်းကြီးဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ရောက်သော အခါ ဟာဗတ်နှင့် ပင်ကရော့တို့လည်း ထင်းခွေရာမှ ပြန်လာကြလေပြီ။ ပင်က ရော့က ထင်းခွေသမားများ ထင်းခွေ၍ ပြန်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းပြောပြရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ယခုအခါတွင် ထင်းများ အသုံးချရန် မလိုသေးကြောင်း၊ ဓာတုဗေဒပညာရှင်များသာ လောလောဆယ်လိုကြောင်း၊ ရေကန်ကြီးမှ ရေ ထွက်ပေါက်ကို တွေ့ပြီဖြစ်၍ ရေကန်ကြီးထဲမှ ရေများကို သုံးပေခန့် နိမ့်သွား သည်အထိ ထုတ်ပစ်ရမည့် နည်းလမ်းများကို သူ၏လူများအား ရှင်းပြ၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်မှာ ပေါက်ကွဲစေမည့် ဓာတ်သတ္တုများ ပထမဦးစွာလို၍ အမြန် ပြုလုပ်ကြရမည့် အကြောင်းပြောပြ၏။ ငါးကြီး၏အဆီများကို ထုတ်ကြရန်နှင့် အသားများကို အခြောက်လှန်းရန် သူ၏လူများအား မှာခံပြီးနောက် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့အား ခေါ်ပြီးလျှင် ကျောက်မီးသွေးများ တွေ့သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့သည် တစ်နေ့လုံး ဂေါ်တန်ကျောက်များကို ကျောက်ခေါင်း တိုင်လိုက်ရုံကြီးသို့ သယ်ယူခဲ့ကြ၏။ ဂေါ်တန် ကျောက်ရိုင်းများတွင် ကျောက် မီးသွေး၊ မီးခတ်ကျောက်၊ ဒန်၊ သံဆာလ်ဖိတ်များ ပါဝင်သဖြင့် သံဆာလ်ဖိတ်ကို ခွဲထုတ်ယူပြီးလျှင် ဆာလ်ဖိတ်အဖြစ်သို့ အမြန်ပြောင်းလဲစေပြီးနောက် ဆာဖြူ ရစ်အက်စစ်ထုတ်ယူရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုက်ရုံကြီးအတွင်းပိုင်းတွင် မြေညီသော နေရာ၌ ထင်းများကို ညီညာစွာစီပြီးလျှင် ဂေါ်တန်ကျောက်များကို အတုံး ကလေးများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ထင်းများပေါ်တွင် အစီအရိတင် မီးရှို့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မီးထဲတွင် ၁၀ရက်ခန့် ထားသောအခါ သံဆာလ်ဖိတ်နှင့် ဒန်ဆာလ် ဖိတ်များ ရရှိလေသည်။

နက်နှင့် ပင်ကရော့တို့က ငါးမှရရှိသော ငါးကြီးဆီများကို အိုးများ၌ ထည့်ထားကြ၏။ ယင်းငါးကြီးဆီကို ထုံးနှင့်ရော၍ မွှေပြီးနောက် ဂလစ်စရင်း ကို ထုတ်ယူလိုက်သောအခါ ဆပ်ပြာများ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်း

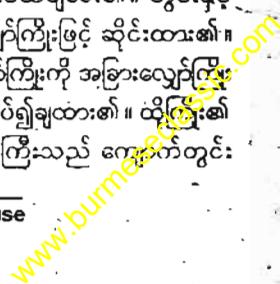
သည် ထိုဂလစ်စရင်းကို အလိုရှိသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယမ်းစိမ်းကိုလည်း အလိုရှိသဖြင့် ဖရင်ကလင်တောင်ခြေတွင် ဟာဗတ် တွေ့ခဲ့သော ယမ်းစိမ်းများ ကို သွား၍ယူကြ၏။

သံဆာလ်ဖိတ်၊ အလူမီနီယမ် ဆာလ်ဖိတ်နှင့် ကျောက်မီးသွေးများကို ရေနှင့်ရော၍ အင်တုံကြီးထဲ ထည့်ပြီးလျှင် သမအောင်ရောစပ် မွှေနှောကာ ပေးပြီးနောက် အချိန်အတော်ကြာထားခြင်းဖြင့် သံဆာလ်ဖိတ်ဆားများကို ရရှိ လေသည်။ သံဆာလ်ဖိတ်ဆားများကို အိုးအတွင်း ထည့်၍ ကြေမှုသွားအောင် မီးဖုတ်လိုက်သောအခါ ဆာလ်ဖြူရစ်အက်စစ် အငွေ့များ ထွက်လာ၏။ ထို အငွေ့များကို အေးအောင် ပြုလုပ်လိုက်သော် ဆာလ်ဖြူရစ်အက်စစ်ကို ရရှိလေ သည်။

၎င်းမှတစ်ဖန် ယမ်းစိမ်းကို ဆာလ်ဖြူရစ်အက်စစ်နှင့် ရောစပ်ခြင်း အားဖြင့် အာဇောတစ်အက်ဆစ်ကို ရပြန်လေသည်။ ထိုအာဇောတစ်အက်စစ်ကို ဂလစ်စရင်းနှင့် အချိုးကျ ရောစပ်လိုက်သောအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် သူ့ အလိုရှိသော နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်းကို ရတော့၏။

ပင်ကရော့က သိချင်စေဖြင့် . . .
“နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်းက ကျောက်တုံးတွေကို ခွဲနိုင်လို့လား”
“ဟုတ်တယ် . . . နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်းနဲ့ ကျောက်တုံးတွေ ခွဲပြီး ကန်ထဲက ရေထွက်သွားအောင် ကျုပ်တို့ ရေထွက်ပေါက် လုပ်ယူရမယ်”
“ဘယ်တော့ အလုပ်စမှာလဲ”
“မနက်ဖြန်ပဲ ဆိုပါတော့ . . .”

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ (မေ ၂၁ ရက်) နံနက်စောစောတွင် သူတို့ သည် ရေကန်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရောက်သောအခါ ပင်ကရော့က ကျောက်စွန်းတစ်နေရာတွင် ပုဆိန်ဖြင့် တွင်းကလေးတစ်ခုဖြစ် အောင် ပြုလုပ်၏။ ထိုကျောက်စွန်းရှိသော နေရာမှာ ရေကန် မျက်နှာပြင်ထက် နိမ့်၍ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ တပြည်းပြည်းနိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ ၏။ ညနေ ၄နာရီတွင် တွင်းကလေး ပြုလုပ်ပြီးစီးသွား၏။ ထို့နောက် တွင်း ကလေးထဲသို့ နိုက်ထရို ဂလစ်စရင်းကို လောင်းထည့်ပြီးလျှင် တွင်းနှုတ်ခမ်း ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဂလစ်စရင်းအစက် အနည်းငယ်ချပေး၏။ တွင်းနှင့် အပေါ်တည့် တည့်တွင် သံလုံးကြီးတစ်လုံးကို လျှော်ကြိုးဖြင့် ဆိုင်းထား၏။ ကန်၊ မီးသွေးများနှင့် သုတ်လိမ်းထားသော ထိုလျှော်ကြိုးကို အခြားလျှော်ကြိုး တစ်ခုနှင့် ဆက်ပြီးနောက် ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကပ်၍ချထား၏။ ထိုကြိုး၏ အစကို မီးရှို့ လိုက်က ကြိုးကို မီးလောင်၍ သံလုံးကြီးသည် ကျောက်တွင်း

ပေါ်သို့ ကျပြီးလျှင် သံလုံးကြီး၏မိအားဖြင့် နိုက်ထရိုဂ လစ်စရင်းသည် ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲသွားမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း လျှော်ကြီးကို မီးရှို့ခဲ့ပြီးနောက် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ရေကန်ရှိရာအရပ်မှ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလုံး တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ မီးတောင်ကြီးပေါက်ကွဲသကဲ့သို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် လေထဲသို့ လွင့်စင်ပျံတက်သွား၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ရေကန်သို့ အမြန်သွားရောက် ကြည့်ရှုကြရာ ကျောက်တုံးလုပ်ထားခဲ့သော နေရာတွင် ကျောက်ပြားကြီးမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွား၍ ချောင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် ဂရန် ရေကန်မှ ရေများသည် တောင်စောင်းအတိုင်း စီးလာပြီးလျှင် ကျောက်ထရဲအစွန်း ပေ ၃၀၀ အမြင့်မှ ကမ်းခြေသို့ ဒလဟောစီးဆင်းကာ ရေတံခွန်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ကြရတော့၏။

စိတ်နှိုးဟာ မဖြစ်တော့ခြင်း

နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်း၏ စွမ်းအားဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အက်ကွဲကြောင်းမှ စီဆင်းနေသည့် ရေအရှိန်သည် မူလရေထွက်နှုန်းထက် သုံးဆမျှပင်ကြီးသဖြင့် မကြာမီပင် ရေကန်ကြီးအတွင်းမှ ရေမျက်နှာပြင်သည် နှစ်ပေကျော်ကျော်ခန့် နိမ့်ဆင်းသွားပေတော့မည်။

သူတို့သည် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ပေါက်ချွန်းများ၊ လှံများ၊ မီးခတ်ကျောက်နှင့် လျှော်ကြီးများကိုယူပြီးလျှင် ရေကန်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

လမ်းတွင် ပင်ကရောက သူသိလိုသောအချက်များကို မမေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ကပ္ပတိန်အား . . .

“နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်းကို သေနတ်ကျည်ဆံမှာ ထည့်သုံးလို့ မရဘူးလား။”

“မရဘူး။ နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်းဟာ ပေါက်ကွဲမှုသိပ်ပြင်းထန်တယ်။ ငရဲမီးနဲ့ ယမ်းရှိနေပြီပဲ ကျည်ဆံအတွက်က ပူစရာမရှိပါဘူး။ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက သေနတ်ဗျ”

ပရော်စပက်တောင်ကုန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့သည် ရေ

ထန်ကြီး၏ မူလရေထွက်သည်နေရာသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြည့်ရှု၏။ ကန်အတွင်းရှိ ရေမျက်နှာပြင်မှာ ကျသွားပြီဖြစ်၍ မူလ သဘာဝရေထွက်ခေါက်ကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ရေထွက်ပေါက်တွင် ရေများမရှိတော့၍ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်၍ကြည့်နိုင်ပေတော့မည်။ ရေထွက်ပေါက်ကြီးမှာ အလျားပေ ၂၀ ခန့်ရှည်ပြီးလျှင် အမြင့် ၂ပေခန့်သာရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လူတစ်ယောက်ဝင်နိုင်ရန် နက်နင့်ပင်ကရောတို့နှစ်ယောက်က ပေါက်ချွန်းများကို ယူပြီးလျှင် လိုသောအမြင့် ရသည်အထိ ပြုလုပ်ကြ၏။ ရေစီးကြောင်းလိုဏ်ဂူကြီးမှာ ကန်ထိပ်မှ ၃၅ဒီဂရီခန့်စောင်း၍ အောက်သို့စီးဆင်းသွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အလွယ်တကူပင် အတွင်းသို့ကောင်းစွာ ဝင်နိုင်ကြပေမည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို အဖျားမှ မီးရှို့၍ မီးတုတ်များပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဂူကြီးအတွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြရာ 'တော့'က သူတို့၏ရှေ့မှ ပြေးဝင်သွား၏။ ရှေ့သို့အတန်ငယ် သွားမိလျှင် လူတစ်ယောက်ကောင်းစွာ မတ်တပ်ရပ်နိုင်လောက်အောင် လိုဏ်ဂူ၏ အစိုးသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွား၏။ လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိချိုင့်များထဲသို့ မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ကျမသွားစေရန် သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လျှော်ကြီးများဖြင့်ဆက်၍ ချည်နှောင်ထားကြရ၏။ ဂူ၏ကျောက်ထရဲမှာ မည်းနက်နေပြီးလျှင် ပတ်ကြားအက်ဟူ၍ တစ်ခုမျှမရှိဘဲ ချောမွေ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ ရှေ့သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် တွေ့မည်ထင်သော်လည်း မတွေ့ရချေ။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် 'တော့'၏နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားရာ ပေ ၁၀၀ ခန့် ဆင်းမိလျှင် ဆတ္တရပ်ကြ၏။ ထိုနေရာတွင် အတော်ကျယ်ဝန်းသော လိုဏ်ခေါင်းကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ကပ္ပတိန်က သူ၏ အဖော်များအား . . .

“စိတ်ချလက်ချ ကျုပ်တို့တစ်တွေ နေသွားနိုင်မယ့်နေရာကတော့ ဒီနေရာပဲ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် နေလို့မရသေးဘူး။”

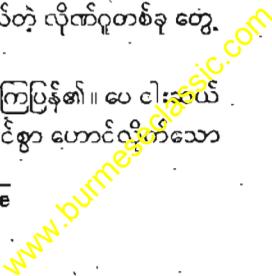
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လိုဏ်ဂူက ကျဉ်းလည်းကျဉ်းတယ်၊ မှောင်လည်း မှောင်နေတယ်”

“ဘေးဘက်ကိုချုံ့ပြီး အလင်းရောင်ဝင်အောင် အပေါက်တွေ ဖောက်လိုက်ရင် မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်ပြီး ဆင်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ နောက်ထပ် ပေ ၁၀၀ လောက်ဆင်းမိရင် ဒီထက်ကျယ်တဲ့ လိုဏ်ဂူတစ်ခု တွေ့နိုင်တော့မှာပါ။”

သို့နှင့် သူတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်လက် ဆင်းကြပြန်၏။ ပေ ငါးဆယ်ခန့်အရောက်တွင် ရှေ့မှနေ၍ 'တော့'၏ ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်လိုက်သော

အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပါလာသောလုံများကို မြဲမြံစွာကိုင်၍ ရှေ့သို့အမြန် သွားကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပေ ခြောက်ဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ 'တော့'ကိုတွေ့ရပြီးလျှင် ကျယ်ပြန့်၍ခမ်းနားသော လိုဏ်ဂူ ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုနေရာတွင် မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့သည် မီးတုတ်များကိုမြှောက်ကိုင်ကာ နေရာအနှံ့အပြား ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုနေရာမှနေ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ရေများစီး ဆင်းသွားမည့် နေရာတစ်ခုရှိရမည်ဖြစ်၍ ထိုရေထွက်ပေါက်ကို ရှာဖွေကြပြန်လေ သည်။ ဝူ၏အစွန်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ 'တော့'သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာဟောင်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ရေတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ကြရလေသည်။ ထိုရေတွင်းမှတစ်ဆင့် ဂူထဲမှရေများ သည် ပင်လယ်ထဲသို့စီးဆင်းကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မီးရှို့ထားသည့်သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုကို ရေတွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ သစ် ကိုင်းသည် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ရေပြင်နှင့်ထိ၍ မီးငြိမ်းသွားသော အသံကို ကြားရ၏။ ထိုနေရာသည် ပင်လယ်၏ ရေမျက်ပြင်ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန် ဟား ဒိန်းက ခန့်မှန်း၍ သူ၏အဖော်များအား ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့နေကြမယ့် နေရာကတော့ ဒီနေရာပဲ”
 “ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ရေသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် နေသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပင်ကရောမေးလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက
 “အဲဒီသတ္တဝါ ကြီးဟာ ဟိုရေတွင်းထဲကတစ်ဆင့် ပင်လယ်ထဲကို ထွက်ပြေးသွားပြီဘဲ၊ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
 ထိုလိုဏ်ဂူထဲ၌ သူတို့နေနိုင်ရန်မှာ အလင်းရောင် လုံလောက်စွာရရှိ ရန်နှင့် အဆင်းအတက် ပိုမိုလွယ်ကူအောင် လုပ်ရန်သာလိုတော့၏။ ရေလွက် ပေါက်ဂူကြီးကို သူတို့ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့စဉ်ကပင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သတိပြု၍ဝင်ခဲ့သဖြင့် ယခုရောက်ရှိသောနေရာမှာ ကျောက်ထရံကြီး အပြင် ဘက်နှင့် နီးကပ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။ အလင်းရောင်ရရှိရန်အတွက် ကျောက်ခုံရံကို အတွင်းဘက်မှဖောက်ရန် သူ၏လူများအားအကြံပေးလိုက်၏။
 ပင်ကရောက ကျောက်ထရံကြီးကို ပထမဆုံး စတင်၍ ပေါက်ချွန်းနှင့် ပေါက်ရာ 'နက်' က ထိုနေရာသို့ ဆက်၍ပေါက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အား စပိလက်က စင်၍ကူညီပြန်လေသည်။ ဤသို့ ဖြင့် စပိလက်၏ ပေါက်ချွန်းသည် ကျောက်ခဲများနှင့်အတူ ကျောက်ထရံကြီး၏ အပြင်သို့ကျသွားလေသည်။

ကျောက်ထရံကြီးကား၊ တစ်ဘက်သို့ ပေါက်သွားလေပြီ။ ကျောက်ထရံကြီး၏ ထုမှာ ဤနေရာတွင် သုံးပေခန့်သာရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ အပေါက် ဖြစ်သွားသော နေရာမှအပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ၊ ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် ကမ်း ခိုင်းတန်းကို ကောင်းစွာမြင်ရပြီးလျှင်၊ ၎င်းတို့နှင့် ပေ ၈၀ ခန့်သာ ဝေးတော့ ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ လိုဏ်ဂူကြီး၏ လက်ဝဲဘက်မှာ ပေ ၃၀ ခန့်အမြင့် ၌ လက်ယာဘက်တွင် ပေ ၈၀ ခန့် မြင့်သွား၏။ ဤလိုဏ်ဂူကြီး အတွင်းတွင် နေထိုင်သွားကြမည်ဆိုသဖြင့် ၎င်းအား နာမည်ပေးရန် လိုအပ်ကြောင်းဖြင့် ဘာဘတ်ကအကြံပေး၏။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက လိုဏ်ဂူကြီးကို 'ဂရင်း နိုက်အိမ်' ဟု အမည်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

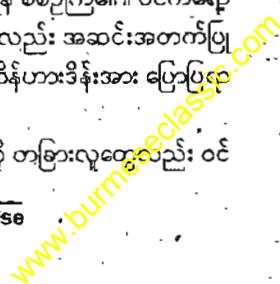
ထိုအချိန်တွင် မီးတုတ်များမှာ ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီးလျှင်၊ အချိန် မှာလည်း ညနေ ၄နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍၊ လိုဏ်ဂူကြီး၏ အဝသို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တက်လာခဲ့ကြရာ၊ မကြာမီပင် လေအေးကလေး၊ ဝင်လာသည်ကို ရှုမြင် ကြ၏။ အတက်ခရီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့အားလုံးမှာ မောဟိုက်ပင်ပန်းလျက် ရှိကြ၏။ 'နက်'ကိုင်းထားသည့် မီးတုတ်မှာ မီးငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့ အားလုံး ဂူဝသို့ အမြန်တက် ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ဓောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်း

နောက်တစ်နေ့ မေလ ၂၂ရက်နေ့တွင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၌ နေထိုင် နိုင်ရန်အတွက် လုပ်ငန်းစရန် ပြင်ဆင်ကြတော့၏။ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့ မျက်နှာစာကို ရှာဖွေရန်မှာ အခက်ဖြစ်၍ လိုဏ်ဂူ ပြတင်းပေါက်မှ ကျောက်ခဲများ နှင့်အတူ အပြင်သို့ လွှတ်ကျသွားသော ပေါက်ချွန်းကို ရှာဖွေရန် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် သူ၏လူများနှင့်အတူ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ကျောက်ကမ်းပါး ကြီးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အောက်သို့ ကျသွားသော ပေါက်ချွန်းသည် မြေပေါ် တွင်စိုက်လျက်၊ ၎င်း၏ အပေါ်တည့်တည့် ကျောက်ထရံကြီးတွင် သူတို့ဖောက် ခဲ့သည့် အပေါက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်း အခန်းများဖွဲ့ရန်နှင့် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ကျောက်ထရံတွင် ပြတင်းပေါက် ငါးပေါက်ဖောက်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ ပင်ကရော က ပြတင်းပေါက်များ ဖောက်ရန် သဘောတူသော်လည်း အဆင်းအတက်ပြု လုပ်ရန် မူလလိုဏ်ဂူကို အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ပြောပြရာ ဟားဒိန်းက . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သလို တခြားလူတွေလည်း ဝင်

နိုင်ထွက်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီရေကန်ဘက်က ဝင်တဲ့အပေါက်ကို ရေလုံး၊ လေလုံး ပိတ်လိုက်မှဖြစ်မယ်... အပေါက်ကို အပြင်က မမြင်နိုင်အောင် ရေကန်အစွန်းမှာ ကျုပ်တို့ဖောက်ခွဲပြီး ရေထွက်ပေါက် လုပ်တဲ့နေရာကို တာတမံလုပ်မယ်။ ရေထွက်နည်းသွားရင် ရေကန်ထဲက မျက်နှာပြင်ဟာ ခုထက်ပိုမြင့်လာပြီး လိုက်ဝှေ့ပေါက်ကို ရေလွှမ်းသွားမယ်... ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ပင်ကရောက...

“ဒီဝင်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ရင် ဂူကြီးထဲကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်ဝင်မလဲ”

ကပ္ပတိန်က...

“ကျုပ်တို့ဂူထဲမှာရှိတုန်းက အလင်းရောင်ဝင်ဖို့ ဖောက်ကြတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို အပြင်ဘက်ကနေပြီး ကြိုးလှေကားနဲ့ တက်နိုင်တာပဲ။ အပေါ်ရောက်ရင် ကြိုးလှေကားကို ဆွဲတင်လိုက်တာနဲ့ ဂူထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်တော့ဘူး”

ဟာဗတ်က...

“ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်နေတာလဲ။ လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်မယ့် တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ မတွေ့သေးပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူရိုင်းတွေရှိလို့လား”

ကပ္ပတိန်က...

“မင်း စီသချာလို့ ပြောနေတာလား”

ဟာဗတ်က...

“ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးကိုနဲ့အောင် မကြည့်ရသေးတော့ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး”

ကပ္ပတိန်က...

“ကျွန်းပေါ်မှာ ရန်သူမရှိရင် ပင်လယ်ထဲက ရန်သူလာနိုင်တယ်”

ပင်ကရောနှင့် သူ၏အဖော်များသည် ကပ္ပတိန်အား နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာမမေးကြတော့ဘဲ၊ တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက် ၅ ပေါက်ဖောက်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ ကျောက်ကမ္ဘားကြီးတွင် ရွှေးချယ်သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများ၌ နိုက်ထရိုဂလစ်စရင်း၏ ပေါက်ကွဲမှုများဖြင့် အပေါက်များရရှိအောင်လုပ်ပြီးလျှင် ပေါက်ချွန်းများဖြင့် ပုံကျအောင် ညှိယူကြ၏။ ရက် အနည်းငယ်အတွင်း ဂရစ်နိုက်အိမ်ကြီးမှာ လိုအပ်သောအလင်းရောင် ရရှိပြီးလျှင် လိုက်ဂူကြီးအတွင်း၌ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းနှင့် ဝင်ပေါက်များကို အခန်းဖွဲ့ရန် စီစဉ်ကြပြန်၏။ သွားလာမှုလွယ်ကူစေရန်အတွက် ကြိုးလှေကားတစ်ခုကို အမြန်ပြုလုပ်ကြ၏။ လိုအပ်မည့်ကြိုးများကိုလည်း ထပ်မံပြု

ပုပ်ပြီးလျှင် လေးလံသော ပစ္စည်းများတင်နိုင်ရန်အတွက်လည်း ဝန်ချီစက်တစ်ခုကို အဝင်တံခါး၏ အဝင်ဝ၌ တပ်ဆင်ကြ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဂူကြီးအတွင်း၌ အခန်းများဖွဲ့သည့်အခါ သုံးရန် အုတ်ခဲများကို တင်နိုင်ပေမည်။

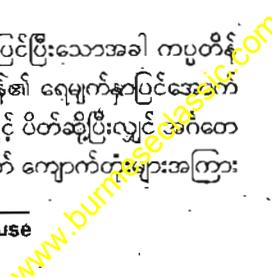
ဤသို့ဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း ဦးဆောင်မှုဖြင့် သူတို့လူစုသည် လုပ်ငန်းများစွာကို မည်သည့်မည်တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြတော့၏။

ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာ၏ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် သင်္ဘောများ အသွားအလာ လမ်းကြောင်း၏ ပြင်ပ၌ရောက်ရှိနေသည့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးသည် ငြင့်ပမူ မည်သည့်အကူအညီမျှ မရနိုင်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။

ဟာဗတ်သည် ၎င်းတို့လူစုထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ နားလည်မှု အလွန်ရှိသောကြောင့် ၎င်းအား ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပိုမို ခင်မင်လာ၏။ နက် နှင့် ပင်ပရောတို့မှာလည်း ပိုမို ခင်းနီးလာကြသည်။ စပိလက်ကလည်း သူ၏ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ လုပ်ငန်း နှစ်သမှုကို ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်ပေး၏။ ဂရင်းနိုက်အိမ်၏ မြေပြင်မှ ပေ ၄၀ အမြင့်၌ ကျောက်အစွန်းကြီး တစ်ခုရှိရာ ယင်း၏ မျက်နှာပြင်ကို ညီညာအောင် ပေါက်ချွန်းများဖြင့် ညှိပြီးလျှင် ပထမ ကြိုးလှေကားကို တပ်ဆင်ထားလိုက်သည်။ ဒုတိယ ကြိုးလှေကားကို အပေါ်ပိုင်း ဝင်ပေါက်တံခါးဝတွင် မြဲမြံစွာ တပ်၍ အောက်ခြေ၌ ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်ထားလိုက်၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် ထိုလှေကားများကို ကျင်လည်စွာ အသုံးပြုလာနိုင်ကြတော့၏။ တော့ကိုလည်း ယင်းလှေကားများကို တက်နိုင် ဆင်းနိုင်အောင် ပင်ကရောက ဇွဲနဘဲကြီးစွာဖြင့် လှေကျင့်သင်ကြားပေး၏။ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးကို မွမ်းမံပြုပြင်နေချိန်တွင် စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့သည် မြစ်၏ လက်ဝဲဘက် တောအုပ်အတွင်းတွင် အမဲလိုက်ကြ၏။ သူတို့တွင် လေး၊ မြားနှင့်လှဲများရှိနေ၍ သားပိုက်ကောင်နှင့် တောဝက် စသည့် သားကောင်များကို အလွယ်တကူပင် ရရှိလေသည်။ တောတွင်း၌ ဆေးဘက်ဝင်သည့် အပင်များကိုလည်း ဟာဗတ်က အစောင်း ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုတောထဲ၌ပင် ယုန်များရှိသည့် နေရာသို့ရောက်သဖြင့် ယုန်လေးတစ်ကောင်ရရှိခဲ့၍ ထိုနေ့ညစာတွင် ထူးခြားသော ဟင်းတစ်ခွက်ကို စားကြရ၏။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းကို ပြုပြင်ပြီးသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ရေကန်မှ မူလရေထွက်ပေါက်ကို ကန်၏ ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ ရောက်အောင် မလုပ်တော့ဘဲ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ပြီးလျှင် အင်တေကိုင်လိုက်၏။ မူလအဝင်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ပြီးနောက် ကျောက်တုံးများအကြား

တွင် မြေကြီးများ၊ သဲများ ဖို့၍ မြက်ပင်များကို စိုက်ထား၏။ အနီးမှ ချုံများကိုလည်း သယ်ယူပြီးလျှင် ချထား၏။ မိုးကုန်လျှင် မြက်ပင်များဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်လာမည်ဖြစ်၍ မူလဂူပေါက်ကို မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ရေတံခွန်မှ ရေကို တူးမြောင်းကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဂူပေါက်ကိုဖြတ်၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် သောက်ရေ သုံးရေအတွက်မပူရဘဲ တစ်နေ့လျှင် ဂါလံ၃၀ ခန့် ရရှိနေ၏။ နေအိမ် ပြတင်းပေါက်များတွင်လည်း ခိုင်ခန့်သော သစ်မာသားများဖြင့် တရုတ်ကပ်များ ပြုလုပ်တပ်ဆင်လိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်နှင့် တံခါးမကြီး ပတ်လည်ကျောက်စွန်းတွင် စပိလက်က တောတွင်းမှ သစ်ပင်များကို ယူ၍ စနစ်တကျစိုက်ပျိုးထား၏။ ဤသို့ဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ သာယာသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကြည့်ရှုကာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ နေထိုင်နိုင်ကြလေသည်။ ရယ်စရာပြောတတ်သော ပင်ကရော့က . . .

“ကျွန်တော်အခန်းက ငါးထပ်မှာရှိတယ်” ဟုပြောရင်း အိပ်ခန်းတွင် သို့ ဝင်သွားလေသည်။

မိုးရာသီ

ကမ္ဘာတောင်ဘက်ခြမ်း၌ ဇွန်လတွင် ဆောင်းရာသီစတော့၏ ဆောင်းရာသီသို့ အဝင်တွင် မိုးသည်ထန်စွာ အဆက်မပြတ် ရွာလေသည်။ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံရသောအခါမှ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားလည်လာကြ၏။

ပင်ကရော့က ထောင်ချောက်လုပ်၍ သားကောင်များကို ဖမ်းရန် အကြံပေးကာ ညွတ်ကွင်းများကိုနွယ်များဖြင့် စတင်ပြုလုပ်တော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် ဖျံသားဟင်းကို နေ့တိုင်းစားနိုင်ကြတော့၏။ နက်က အသားများကို ဆားနွယ်ပြီးလျှင် အခြောက်လှမ်း၍ ထားကာ ဆောင်းရာသီအတွက် ရိက္ခာဆောင်းလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖွဲ့သားများ၏ အဝတ်အစားများမှာ အနွေးထည်များဖြစ်၍ ကောင်းမွန်သော အခြေအနေ၌ ရှိသော်လည်း ဆောင်းရာသီအတွင်း အအေးဓာတ်ပိုမိုလာပါက ယခုထက်ထူထဲသော အဝတ်အစားများလိုကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။ ယခု ဆောင်းရာသီတွင် အနွေးထည်များ မပြည့်စုံပါက လာမည့်နေ့ရာသီတွင် ဖလင်ကလင်တောင်ကုန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် သိုးရိုင်းများကိုဖမ်းပြီးလျှင် သိုးမွေးဖြင့် အနွေးထည်ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြ

၏။ လင်ကွန်းကျွန်းတွင် ဆောင်းရာသီ၌ သူတို့ထင်သလောက် အေးလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏ လူများအား ရှင်းပြ၏။ ထိုအခါ ပင်ကရော့က ဟားဒိန်းအား ကြည့်၍ . . .

“ရာသီဥတုအကြောင်း ပြောတာထက် ညအခါမှာ အလင်းရောင်ရ အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲလို့ ဆွေးနွေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူး”

“ဘာကိုလုပ်ကြမလဲ”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ပင်လယ်ဖျံတွေ ဖမ်းတာပေါ့”

“ဖယောင်းတိုင်လုပ်ဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

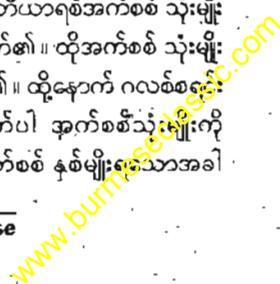
သူတို့တွင် ထုံးနှင့်ဆာလ်ဖြူရစ်အက်စစ်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဖျံမှရရှိမည့် အဆီဖြင့် ဖယောင်းတိုင်လုပ်ရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ် မလုပ်ကြဘဲ ဘုရားသခင်ထံသို့ ဆုမွန်များတောင်းကာ ဘုရားရှိခိုးကြ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် ရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက် ကမ်းသို့ ကျန်ရှိနေသဖြင့် အချိန်မကုန်စေရန် လှေတစ်စင်း ဆောက်လုပ်ကြမည်ဟုတိုင်ပင်ကာ သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထိုလှေဆောက်လုပ်ပြီးပါက ကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘောင်ဘက်ပိုင်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနိုင်ကြပေမည်။

ပင်လယ်ဖျံများမှာ အလွန်များပြားသဖြင့် သူတို့၏ လှံများနှင့် ဖျံခြေကံကောင်ကို အလွယ်တကူပင် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ နက်နှင့် ပင်ကရော့တို့နှစ်ဦးက ဖျံများ၏ အရေခွံကို လှီးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် အဆီနှင့်အရေခွံကိုသာ ယူခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့တွင် ဖျံအဆီပေါင်ချိန် ၃၀၀ ခန့် ရရှိခဲ့၏။ ဖျံအရေခွံများကိုမူ ဖိနပ်ချုပ်ရန်အတွက် ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ဖျံအဆီကို ထုံးဓာတ်နှင့်ရော၍ ဓာတုဗေဒနည်းဖြင့် ဆပ်ပြာချက်လုပ်ရန် စီစဉ်၏။

အော်လစ်အက်စစ်၊ မာရဂျစ်အက်စစ်နှင့် စတီယာရစ်အက်စစ် သုံးမျိုးအနက် ပထမ အော်လစ်အက်စစ်ကို ဖိအားပေး၍ ထုတ်၏။ ထိုအက်စစ် သုံးမျိုးရရန် ဖျံအဆီကို ဆာလ်ဖြူရစ်အက်စစ်ရော၍ အပူပေးရ၏။ ထိုနောက် ဂလစ်စတစ်ကို ထုတ်ရ၏။ ၎င်းကိုထုတ်ပြီးသောအခါ အထက်ပါ အက်စစ်သုံးမျိုးကို ရရှိလေသည်။ မာရဂျစ်အက်စစ်နှင့် စတီယာရစ်အက်စစ် နှစ်မျိုးပေးသောအခါ

၆၂ ဩ ခရစ်နှစ်များ

၎င်းတို့ကို ဖယ်လောင်းတိုင်အဖြစ် ပုံသွင်းရန်သာလိုတော့၏။ မီးစာအတွက် လျှော်ကိုကျစ်၍ အသုံးပြုကြ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် သူတို့အဖို့ ဖယ်လောင်းတိုင်များ လုံလောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုလတ်လတ်တွင် အခြားအလုပ်များ မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့ ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်သော လက်နက်ကိရိယာများမှာ အကြမ်းထည်မျှသာရှိသေး၍ အချောကိုင်ကြရ၏။

အခြား ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကတ်ကြေးမရှိသဖြင့် ထိုရက်အားများတွင် ကတ်ကြေးတစ်လက်ပြုလုပ်ကြ၏။ ကတ်ကြေးရသောအခါ သူတို့၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကိုသာမက ဆံပင်ကိုပင် ဖြတ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ သူတို့အားလုံး ကတ်ကြေးကိုသုံး၍ အလုပ်ပြင်ကြ၏။

လွှတ်တော်ချောင်းရှိလျှင်များ ဘာအသုံးဝင်မည်ဖြစ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် လက်ထိုးလွှတ်တော်ချောင်းကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ဤသို့လျှင် လက်သမားကိရိယာများမှာ အတော်ပြည့်စုံလာပြီး ဖြစ်သဖြင့် ခုတင်များနှင့် ဘီရိုများပြုလုပ်ကြ၏။ မီးဖိုအတွက်လည်း ပန်းကန်စင်များ ပြုလုပ်၍ အိုးခွက်များကို နေသားတကျဖြစ်အောင် နက်က ဆောင်ရွက်၏။

နိုက်ထရိုဂလစ်စာရင်း၏ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရေတံခွန်မှ ရေတိုသည် ချောင်းကလေးတစ်ခုအနေဖြင့် ပင်လယ်အတွင်းသို့ စီးဆင်းလျက်ရှိရာ ထိုချောင်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် ပရော်စပက် ဘောင်ကုန်းပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကမ်းရိုးတန်းတွင် လည်းကောင်း၊ တံတားတစ်ခုစီ ဆောက်လုပ်ရန်လိုအပ်၏။ သို့နှင့် အနီးရှိသစ်တောများမှ သစ်လုံးများဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါးယေချည်သည့် တံတားကလေးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ကြသေးသည်။ ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ တံတားများ ဆောက်လုပ်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် ကမ်းရိုးတန်း၌ ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားကိုဖြတ်၍ တောင်ကုန်းအနီး၌ တွေ့ရသော ကမာကောင်များကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍ ယူခဲ့ကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ကျွန်း၏အချို့ဒေသများကိုသာ ရောက်ကြသေး၏။ အကယ်၍ ကျန်အတွင်းပိုင်းမှ သူတို့ မရောက်မှီသေးသည့် နေရာများကိုသာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက ထူးဆန်း၍ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများကို ရနိုင်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် သကြားပင်များကို တွေ့၍ ၎င်းကို ကျိုချက်ခြင်းဖြင့် သကြားကိုရရှိ၏။ သစ်ခေါက်တစ်ခုကိုလည်း လက်ဖက်ခြောက်အဖြစ် သုံးနိုင်ကြောင်း ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရှိရလေရာ ၎င်းတို့သည် လက်ဖက်ရည်ချိုသောက်နိုင်လာကြလေသည်။ ပင်လယ်ဆားကိုလည်း ရရှိနေသဖြင့် ဟင်းလျာချက်ရန် ၎င်းတို့အတွက် ဆားလုံလောက်စွာရရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ဟာဗတ်သည် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ဂျုံစေ့တလေးတစ်စေ့တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းထံ ဝမ်းသာအားရ သွားရောက်ပြသ၏။ သူသည် ရစ်(ချ်)မွန်မြို့၌နေစဉ် ခိုကလေးများကို ဂျုံစေ့များ ကျွေးခဲစဉ်က ဂျုံစေ့တစ်ချို့ သူ၏အိတ်တွင်းသို့ မတော်တဆ ဝင်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါဟာ ဂျုံစေ့ကလေးတစ်စေ့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကပ္ပတိန်၊ ဂျုံစေ့ကလေးပဲ”

ထိုအခါ ပင်ကရောက ရယ်မောရင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းအား

“ဂျုံစေ့ကလေးတစ်စေ့နဲ့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီဂျုံစေ့ကလေးကနေပြီး ပေါင်မုန့်ဖြစ်အောင် လုပ်မှာပေါ့”

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းသည် ဟာဗတ်လက်ထဲမှ ဂျုံစေ့ကလေးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် ပင်ကရော၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရှုရင်း . . .

“ဒီမယ် ပင်ကရော . . . ဂျုံစေ့တစ်စေ့မှာ အနံ့ဘယ်လောက် ထွက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

“အနံ့တစ်ခု ထွက်တယ်ထင်တာပဲ”

“ဆယ်ခု ထွက်တယ်ဗျ . . . ပြီးတော့ အနံ့တစ်ခုက ဂျုံစေ့ ဘယ်လောက်သီးသလဲ”

“မသိဘူး”

“ရှစ်ဆယ်လောက် သီးတယ်၊ ဒီဂျုံစေ့ကလေးကို စိုက်လိုက်လို့ရှိရင် ပထမရိတ်မယ့်အချိန်မှာ ဂျုံစေ့ရှစ်ရာ ရနိုင်တယ်။ ဒါဟာ တစ်သီးစားပဲ ပြောသေးတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် အဲဒီဂျုံစေ့ ရှစ်ရာကို ထပ်စိုက်ပြီးတုံ့နောက် ရိတ်သိမ်းတဲ့အချိန်ကျရင် ဂျုံစေ့ပေါင်းခြောက် သိန်းလေးသောင်းရမယ်။ အဲဒါကို ပြန်စိုက်ပြီး ရိတ်လိုက်ပြန်ရင် တတိယအကြိမ်မှာ ဂျုံစေ့ပေါင်းငါးရာတစ်ဆယ် နှစ်သန်းရမယ်။ အဲဒါက ဂဏန်းအနေနဲ့ ပြောပြတာ။ ဂျုံစေ့သန်းပေါင်း လေးသိန်းဟာ ဘယ်နှစ်ဟင်းလောက် ရှိမယ်ဆိုတာကော သိသလား”

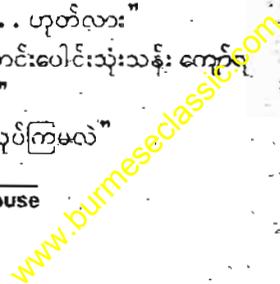
“မသိဘူး”

“တစ်တင်းမှာ ဂျုံစေ့ တစ်သိန်းသုံးသောင်းနှုန်းနဲ့ ထွက်ရင် တင်းပေါင်း သုံးသန်းကျော်ရမယ်”

“တင်းပေါင်း သုံးသန်းကျော်ရမယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . လေးနှစ်အတွင်းမှာ တင်းပေါင်းသုံးသန်း ကျော်ရမယ်။ တစ်နှစ်ကို နှစ်သီးစားရအောင် စိုက်ရမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီဂျုံစေ့ကို ရှင်အောင် စိုက်ရမယ်”

ထိုနေ့တွင် ရာသီဥတုလည်း ကောင်းမွန်လာသဖြင့် ကပွတိန် ဟာဒီန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ဘက် ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လေကွယ်၍ နေရောင်ရသော မြေကွက်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီးနောက် ထိုမြေ၌ ပိုးမွှားများ မရှိအောင် ပထမရှင်းလင်းကြ၏။ မြေကို မွှေအောင်ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ထိုနေရာတွင် လိုသည့်လောက် ရေဖျန်း၍ ဂျုံစေ့ကလေးကို တယူတယ စိုက်ပျိုးလိုက်ကြလေသည်။

သုညအောက် ဒီဂရီသို့ ရောက်ခြင်း

ပင်ကရောသည် ဂျုံစိုက်ကွင်းသို့ နေ့စဉ်သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် တွေ့သမျှ ပိုးမွှားများကို အသေအချာ ရှင်းလင်းပစ်၏။

ဇွန်လ ကုန်ကားနီးသောအခါ မိုးပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြီးနောက် ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း အေးလာ၏။ ပြဒါးချိန်မှာ ရေခဲသည့် သုညဒီဂရီအောက်သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။ မာစီသောင်စပ်တွင် ရေများခဲစပြုလာလေပြီ။ မြစ်ရေမခဲမီ ပင်ကရောက ကြိုတင်ပြင် ဆင်ထားသည့်အနေဖြင့် ဆောင်းတွင်းအတွက် ထင်းများကို ဖောင်နှင့် အပြည့်တင်ပြီးလျှင် ယူဆောင်လာ၏။ ကျောက်မီးသွေးများကိုလည်း သိုလှောင်ရန် မမှောဘဲ ဗရင်ကလင်တောင်ခြေမှ အချိန်မီသွားရောက် ယူခဲ့၏။

ဇူလိုင် ၄ ရက်နေ့တွင် ပြဒါးချိန်မှာ သုညအောက် ၁၃ ဒီဂရီ ရောက်သွားသဖြင့် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ ထမင်းစားခန်းတွင် နောက်ထပ်မိုးဖိုက်စုံပင်ပြုလုပ်ကြရ၏။ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဂရန်ရေကန်မှ သယ်ယူထားသော စမ်းရေမှာ မခဲဘဲ တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက် ပိုလျှံ သော ရေများသည်လည်း ဂူတွင်းရှိ ရေတွင်းမှ တစ်ဆင့် ပင်လယ်တွင်း သို့ စီးဆင်းသွားလေသည်။

ရာသီဥတုမှာ သာယာနေသဖြင့် ကျွန်းကြီး၏ မာစီသောင်ပြင်နှင့် ကလော အငူကြားရှိ နယ်မြေသို့ သွားရောက်လေ့လာရန် စီစဉ်ကြ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် ရှစ်မိုင်ခန့် သွားကြရပေမည်။ ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့ နံနက် ၆ နာရီအချိန်တွင် ကပွတိန်ဟားဒီန်းသည် စပိလက်၊ ဟာဗတ်၊ နက်၊ ပင်ကရောတို့နှင့်အတူ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်များ ယူပြီးလျှင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြရာ တောက ရှေ့မှ လမ်းပြ၍သွား၏။

ဤသို့လျှင် သူတို့သည် မာစီသောင်ပြင်၏ လက်ယာဘက်ရှိ သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ မိုင်ဝက်ခန့်

သွားမိသောအခါ တောအုပ်အတွင်းမှ မြေခွေးနှင့်တူသော အကောင်များ ထွက်ပြေးကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် မြေခွေး ထက်ကြီးသော ကိုယ်လုံးထိုက်ထည်ရှိပြီးလျှင် အာတစ်မြေခွေး များ ဖြစ်ကြောင်း ဟာဗတ်က ချက်ချင်း ဖင် ပြောလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ခေတ္တ စခန်းချ အမောအပန်းဖြေပြီးနောက် ဒီဂျုံတစ်ဖို ပိုပြီးလျှင် အသားနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ကြလေသည်။

၎င်းတို့ရောက်ရှိနေသော ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ရေ အလွန် နက်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ လင်ကွန်းကျွန်းကြီး၏ ရေမြေတောတောင်တို့၏ အနေအထားမှာ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တူကြောင်း စပိလက်က ပြောသောအခါ ကပွတိန်ဟားဒီန်းက . . .

“စပိလက်ပြောတာ မှန်တယ်။ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ရှိ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ သဘာဝအနေအထားတွေရှိတာကြောင့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးဟာ အရင်တုန်းက တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဖြစ်ခဲ့ရမယ်”

“ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ဘာတိုက်ကြီးတွေများ ရှိသေးလဲ ကပွတိန်”
“ဩစတြေးလျနဲ့ နယူးဇီလန် ကျွန်းတွေပေါ့။ သူတို့ဟာ ရာဇဝင်မပေါ်မီခေတ်က တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ရှိ တောင်ထိပ်ပိုင်းတွေ ဖြစ်ရမယ်”

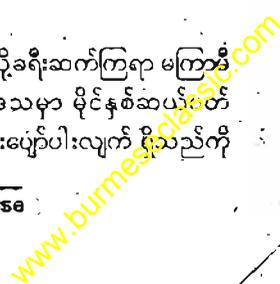
“အတ်တလန်တစ် (စ)တိုင်းပြည်ကြီးလိုလား”
ဟာဟာဗတ်က ဝင်၍ပြောသည်။
ထိုအခါ ကပွတိန်ဟားဒီန်းက

“အင်း . . . အက်တလန်တစ် (စ) တိုင်းပြည်ကြီးရှိခဲ့တဲ့ တိုက်ကြီးနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း မျိုးစုံအောင်ရှိ တယ်။ အရေအတွက်အနေနဲ့လည်း အများကြီးရှိလို့ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးဟာ တစ်ချိန်တုန်းက တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဖြစ်ပြီး ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးအောက်ကို တဖြည်းဖြည်း မြုပ်သွားတာဖြစ်ရမယ်”

ထိုအခါ ပင်ကရောက မယုံတယုံလက္ခဏာမျိုးဖြင့် . . .
“ဒါဖြင့် ဒီလင်ကွန်းကျွန်းကြီးဟာ တစ်နေ့ကျရင် ရေအောက် မြုပ် သွားမှာပေါ့”

“မှန်တယ်”
နံနက်စာ စားပြီးနောက် သူတို့သည် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြရာ မကြာမီ ရွှံ့နွံများရှိရာဒေသသို့ ရောက်လာကြ၏။ ယင်းဒေသမှာ မိုင်နှစ်ဆယ်ဝတ် လည်ခန့်ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းရပြီးလျှင် ၎င်းမျိုးစုံမြူးထူးပျော်ပါးလျက် ရှိသည်ကို

လည်း တွေ့ရလေသည်။ ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် ငှက်များကိုလေးဖြင့် ပစ်ကြရာ ဘဲဆယ့်နှစ်ကောင်ခန့် ရလိုက် ၏။ ထိုဘဲများမှာ ခေါင်းစိမ်းဘဲများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုနေ့ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် ရှေ့သို့ခရီးမဆက်တော့ဘဲ ပြန် လာခဲ့ကြရာ ညရှစ်နာရီတွင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်၍ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ထောင်ချောက်များ ပြုလုပ်ကြခြင်း

ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့အထိ ရာသီဥတုမှာ အလွန်အေးလျက် ရှိပြီး လျှင်၊ လေပြင်းတိုက်လိုက်သည့်အခါ အအေးဒဏ်ကို ပိုမိုခံစားကြရ၏။ ကျွန် ကြီးပေါ်တွင် မြေခွေးနှင့် ဖျံများသာရှိပြီးလျှင် ဝက်ဝံများမရှိသဖြင့် ပင်ကရော၏ ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် ညည်းညူပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်ထဲတွင်ရှိ သော အရာများကို ဖွင့်၍မပြောဘဲ မနေနိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် . . .

“ဂက်ဝံကျောကုန်းပေါ်က အနွေးထည်ကြီးကို ခဏငှားရရင် ကောင်း မှာပဲ”

နက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း . . .

“ဝက်ဝံက သူ့အနွေးထည်ကို ငှားဖို့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ”

“သဘောတူအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပင်ကရောသည် ဟာဗတ်၊ စပိလက် တို့နှင့်အတူ ထောင်ချောက်များ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ပရောခပက်တောင်နှင့် တောစပိ များ၌ သွားရောက်ချထားကြလေသည်။ သူတို့သည် တောကောင်၏ ခြေရာ များတွေ့သော နေရာများတွင် တွင်းများတူး၍ အစာထည့်ကာ တွင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းများ ဖုံးအုပ်ထား၏။ ဤနည်းဖြင့် ပထမဆုံးမြေခွေးများကို ရလိုက် လေသည်။

ပင်ကရောက မြေခွေးများကို ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်သည့်အမူအရာဖြင့်

“ဒီအကောင်တွေကို ဘာမှ အသုံးချလို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခုတော့ အသုံးချလို့ ရပါတယ်”

ဟု စပိလက်က ဝင်၍အားပေးလိုက်ရာ . . .

“တယ်လို့အသုံးချမှာလဲ”

“သူတို့ အသားကို အစာအဖြစ်နဲ့ပြုပြီး တခြားအကောင်တွေကို ထောင်ရမယ်”

စပိလက်က အကြံပေးသည့်အတိုင်း မြေခွေးသေကောင်များကို အစာ အဖြစ် တွင်းထဲ၌ ထည့်ပြီးလျှင်၊ ထောင်ချောက်များ ပြုလုပ်ထားကြ၏။ ပထမ

အထက်တွင် ယုန်များရပြီးနောက် နောက်တစ်ပတ်တွင် တောဝက်များကိုစ၍ ခြေကြလေသည်။ တောဝက်များကို စား၍ရ မရ ပင်ကရောက မမေးတော့သဖြင့် ဟာဗတ်က ၎င်းအားကြည့်ပြီးလျှင် . . .

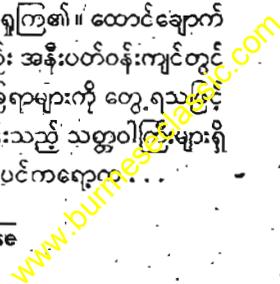
“ဝက်သားတော့ ကြိုက်ပုံရတယ် . . . ဟုတ်ထား”

“ကြိုက်တော့ပေါ့ကွာ၊ ဝက်ခြေထောက်ကို ပိုပြီးကြိုက်တယ် ပေါ့။ ဒီထိ ဟာဗတ်ဝက်မှာ ခြေလေးချောင်းသာရှိလို့ပေါ့။ ခြေထောက် ရှစ်ချောင်း များရှိရင် ဒီထက်နှစ်ဆလောက် ပိုပြီးကြိုက်တယ်လို့ ပြောမှာ”

ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်ခန့်တွင် ရာသီဥတုမှာ အသင့်အတင့် ပြောင်းလဲ သာပြီးလျှင် လေသည်အနောက်မြောက်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။ ဆစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး နှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ဝါဂွမ်းပုံကြီးကို ခြုံငုံထားသကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိနေ၏။ လေပြင်းတိုက်ခတ်သဖြင့် ပင်လယ် ထိုင်းပုတ်သံများကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှ ပင်ကြားရ၏။ ထိုအချိန်အတွင်း နှင်းမုန်တိုင်းများ ကျရောက်လျက်ရှိနေသဖြင့် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့မှ ၂၅ ရက်နေ့ အထိ ကပ္ပတိန် ဟားဗတ်နှင့် သူ၏ လူများသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးထဲ၌ပင် နေကြရ လေသည်။ လေမုန်တိုင်းမှာ ပြင်းထန်စွာ ဆက်လက်တိုက်ခတ်လျက် ရှိရာ၊ သစ်တောကြီးအတွင်းမှ အချို့သစ်ပင်များမှာ အမြစ်မှကျွတ်ထွက်သွား တော့ မည်ကဲ့သို့ ထက်မှတ်ရ၏။ သူတို့သည် ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လေလှိုင်းလှဲနေကြရသဖြင့် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာ ထို့ ရာဇဗေတေ့ရှိသူ ကပ္ပတိန်ဟားဒီနီး၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ကြချေ။

ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ မထွက်နိုင်ကြသော် မည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီနီး၏ လူများသည် အချိန်ကို အလဟဿ မကုန်စေဘဲ၊ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့က ပရိဘောဂများကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ဩဂုတ်လကုန် လောက်တွင် ရာသီဥတုပိုမိုကောင်းလာသဖြင့် လိုဏ်ဂူကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ နှစ်ပေခန့်ထုထယ်ရှိသော နှင်းခဲများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ပရော် ပပ်ကတောင်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး နှင်းခဲများဖြင့် ဖြူဖွေး နေသည့် ရှုမျှော်ခင်းကြီးကို တွေ့ ရလေသည်။

စပိလက်၊ ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် တောစပိ၌ ပြုလုပ်ထား သော ထောင်ချောက်များရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ ထောင်ချောက် များအတွင်း၌ သားကောင်များကို မတွေ့ရသော်လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်သည်းရှည်ကြီးများရှိသော သတ္တဝါများ၏ ခြေရာများကို တွေ့ ရသဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် သတ္တဝါကြီးများရှိ ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ခြေရာများကြည့်ရင်း ပင်ကရောက . . .

“ဘာကောင်များပါလိမ့်”

“ကျားပေါ့ဗျ”

ဟု ဟာဗတ်က ချက်ခြင်းဖြေလိုက်၏။

“ကျားဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ သတိနဲ့နေမှ ဖြစ်မယ်”

*

ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာပြီးနောက် နှင်းခဲအရည် ဖျော်၍လာကာ၊ တစ်စနှင့်တစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ အပူရှိန်မှာလည်း သိသိသာသာ တိုးလာပြီးနောက် မိုးလည်းရွာစပြုလာ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် စားရေရိက္ခာအစုံအခြောက် စသည်တို့ကို ပြန်လည် စုဆောင်းကြတော့၏။ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့က ကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ကျောက်မီး သွေးများကို သယ်ယူခဲ့ကြ၏။ အပြန်တွင် သူတို့အိုးဖုတ်ခဲသော ပေါင်းဖိုကြီးမှာ ပြိုကျနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့်အမျှ လေကြောင်းလည်း ပြောင်းလဲသွားကာ အရှေ့တောင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာပြီးလျှင် အလွန် အေး၍လာတော့၏။ ပြဒါးချိန်မှာ သူညီအောက် ၅ ဒီဂရီကို ပြလျက်ရှိ၏။

သူတို့တွင် သကြားမရှိသဖြင့် သကြားပင်မှ အရည်များကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် အိုးများတွင် ထည့်ထားပြီးနောက် ဖျော်ရည်ကဲ့သို့ အသုံးပြုကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သကြားချက်ရန် အကြံပေးသည့်အတိုင်း အိုးထဲမှ ဖျော်ရည်များကို မီးဖိုပေါ်၌ တင်၍ကျိုချက်ရာ၊ မကြာမီ အမြှုပ်များတက်လာသဖြင့် နက်သည် သစ်သားယောင်းမနှင့်ကော်၍ ထုတ်ထားလိုက်၏။ ဤသို့ ဆူပူကို အောင် ထားသောအခါ၊ သကြားရည်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြစ်လာပြီးနောက် ပေါက်စီးကျ၍ လာလေသည်။ ထိုသကြားရည်ပြစ်ဖြစ်ကို ပုံစံခွက်များအတွင်း လောင်းထည့်လိုက်ရာ မအေးသွားသည်အခါ အနီရောင်သကြားခဲများ ရရှိလေတော့သည်။

ဤသို့ လိုက်ဂျင်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ ဆက်၍နေကြစဉ် သူတို့သည် ထောင်ချောက်များနှင့် သားကောင်များဖမ်းသည့် အကြောင်းများကို ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောဆိုရင်း တောင်းများရက်ကာ အချိန်ကို ကုန်စေခဲ့ကြသည်။ တောမှာလည်း လိုက်ဂျင်အတွင်း အချိန် အတော်ကြာ အောင်းနေသဖြင့် ခြေလက်ဆန့်သည့်အနေဖြင့် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေတွင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ချက်နမ်းရှုံ့၍ ဟိန်းလိုက်ပြီးလျှင် ရေတွင်းအဖုံးကိုလည်း ကုတ်ခြစ်လျက်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် ထူးဆန်းသော အသံမျိုးဖြင့် တစ်ချက် ဟောင့်လိုက်သေး၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ထိုအခြင်းအရာများကို သတိထားမိသည့် အတိုင်း၊ တော့၏ ထူးခြားသော အမူအရာအကြောင်းကို စပ်လက်အား ပြောပြလေသည်။ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် သားရဲ တိရစ္ဆာန်များရှိလျှင် ထိုဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းရှင်းစေရန် ၎င်းတို့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းမှုဖြစ်မည်ဟု စပ်လက်က အနီးရှိ ပင်ကရောအား ပြောလိုက်၏။

အောက်တိုဘာ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ပင်ကရောသည် ထောင်ချောက်များရှိရာသို့ သွားကြည့်ရာ၊ ဝက်မကြီးနှင့် ဝက်မလေးနှစ်ကောင် မိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပင်ကရောသည် ယင်းသားကောင်များကို ဂရင်းနီကအိမ်ကြီးသို့ ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ဝက်သားကင်များဖြင့် တပျော်တမား၊ စားသောက်ကြမည်ဟု ကပ္ပတိန်နှင့် သူ့အဖော်များအား ပြောလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် သဘောသားပင်ကရောသည် သူပြောသည့်အတိုင်း နက်နှင့်အတူ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ညစာအတွက် ဝက်သားကင်ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။ ထိုနေ့ညစာမှာ ဝက်သားကင် သားပိုက်ကောင် စွပ်ပြုတ်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ဗာခံစေနှင့် လက်ဖက်ရည်အချို့များ ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ခြောက်အားပါးတရ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြလေသည်။

ဝက်သားကင်မှာ အရသာရှိ၍ ပင်ကရောက မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်နေစဉ် အလွန်တကြားအော်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက “ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

“ဘာစားမိသလဲတော့ မသိဘူး၊ သွားတစ်ချောင်းတော့ ကျိုးသွားပြီ”
“ဝက်သားထဲမှာ ကျောက်ခဲပါလို့လား”

ဟု စပ်လက်က ဝင်မေးလိုက်ရာ၊ ပင်ကရောက သူ့စားနေသော ဝက်သားတုံးအတွင်းမှ မာကျောသော အတုံးကလေးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုအတုံးကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ ကျောက်တုံးကလေးမဟုတ်ဘဲ၊ ကျည်ဆံထိပ်ဖူးကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩတွေ့ရတော့၏။

www.burmeseclassic.com

“ဒီကျည်ဆံဝင်နေတဲ့ ဝက်ကလေးဟာ သုံးလသားလောက်ပဲ ရှိဦး
မယ်ဆိုတာ သေချာသလား”

“သေချာပါတယ် . . . ဝက်တွေကို ထောင်ချောက်ထဲမှာ တွေ့တုန်း
က ဝက်ငယ်ကလေး နှစ်ကောင်ဟာ သူ့အမေ့ကို စို့တောင် နေသေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဒီလိုဆိုရင် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလအတွင်းက သေနတ်တစ်ချက်ပစ်ခဲ့တယ်”

စပိလက်က ကျည်ဆံထိပ်ဖူးကို ကြည့်ရင်း . . .

“အဲဒီ သေနတ် ကျည်ဟာ ဝက်ကလေးကို ထိသွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ ဒီ ကျွန်းကို
ကျွပ်တို့ မရောက်ခင်က လူရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလအတွင်းက လူတစ်စုဟာ ဒီကျွန်းပေါ်ကို တက်ခဲ့တယ်။ သင်္ဘောကို
ထမ်းကပ်ပြီး ကုန်းပေါ်တက်လာတာရယ်။ သင်္ဘောပျက်လို့ ကမ်းရောက်လာ
တာရယ် . . . တစ်ခုခုပဲ။ ဒီအချက် နှစ်ချက်တည်းက ဘယ်အချက်ဟာ မှန်
တယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာကိုတော့ ကျုပ်တို့ နောက်ထပ် ရှင်းယူရမှာပဲ။ အဲဒီလူ
တွေဟာ အခုထိ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိမရှိ မသိနိုင်သေးဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို
အမြန်ဆုံး ရှင်းသွားအောင် ကျုပ် တို့သိရအောင် လုပ်ရမယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ ဒီကျွန်းက ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ။ တကယ်လို့
လူရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့”

ထိုအခါ စပိလက်ကလည်း သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပေးလိုသဖြင့် . . .

“ဒီ ဝက်ကလေးမွေးကထဲက သူ့ကိုယ်မှာ ကျည်ဆံပါလာတယ်
ဆိုရင် ပိုပြီးအံ့ဩစရာပေါ့”

ထိုအခါ နက်က ပင်ကရော့ကို ကြည့်ရင်း . . .

“ပင်ကရော့ ကတော့ . . .” နက် စကားမဆုံးမီ . . .

“ဒီမှာ နက် . . . ကျုပ်ပါးစပ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတစ်ခုကို ၆ လ
လောက်ကြာအောင် ထည့်ထားလို့ ရပါ့မလား။ ဘယ်မှာသွားဝက်ထားမလဲ။
ကျုပ်သွားတစ်ချောင်းမှာ အခေါင်းပေါက်တစ်ခုတွေရင် သွား ၆ ချောင်း ခင်ဗျား
တို့ နှုတ်ပစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောရင်း ပင်ကရော့က သူ၏သွားများကို မြင်နိုင်အောင် ပါးစပ်
ကို ဟ၍ ပြလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“နက် ထင်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောမယ်ဗျာ . . . အဲဒီလူ

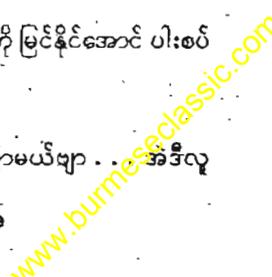
အပိုင်း | ၂ |

စွန်လွတ်၍ ထွက်ခွာသွားခြင်း

ကျည်ဆံအကြောင်း ဆွေးနွေးကြခြင်း

ဤလင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများ
ရောက်ခဲ့သည်မှာ (၇)လမျှပင် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုအချိန်များအတွင်း ကျွန်းပေါ်
တွင် လူသားဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် မတွေ့ရချေ။ ဤကျွန်းကြီး
ပေါ်တွင် လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက် နေထိုင်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည့် ခြေ
ရာလက်ရာများတို့ကိုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လူမနေထိုင်ခဲ့
ကြောင်း ယုံကြည်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အထက်ပါ ယုံကြည်ချက်
များမှာ ဝက်သားကင်အတွင်းမှ တွေ့ရသည့် ကျည်ဆံခဲသားထိပ်ဖူးကလေး
ကြောင့် အလုံးစုံပျောက်ပြယ်သွား၏။ ထိုကျည်ဆံထိပ်ဖူးသည် သေနတ်တစ်
လက်မှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ရပေမည်။ အရေးကြီးသောအချက်မှာ မည်သူသည်
သေနတ်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ပင်ကရော့က ကျည်ဆံကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်
သောအခါ သူ၏အဖော်များက တအံ့တဩ ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။ ဤကဲ့
သို့ ထူးဆန်းစွာတွေ့ရှိရခြင်းအတွက် နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကြောင်း
များကို သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် အမျိုးမျိုးတွေး၍ နေမိကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း
သည် ကျည်ဆံထိပ်ဖူးကလေးကို ယူပြီးလျှင် အသေအချာ ကိုယ်တွယ်ကြည့်
ရှုပြီးနောက် ပင်ကရော့ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

တွေဟာ ကျွန်းပေါ်တက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ရင်လည်း ခဏတဖြုတ်လောက် လာတာဖြစ်မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ ဖရင်ကလင်တောင်ပေါ်ကို တက်ကြည့်တုန်းက လှိုရိုင်တွေ ရမှာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်တာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က သင်္ဘောပျက်ပြီး လူတစ်စု ကမ်းပေါ်ရောက်လာတယ်။

“ဒီအချက်ကို ရှင်းဖို့ လိုတယ်။”

စပိလက်က ဤသို့ဆိုလျှင် သတိပေးရန်နှင့် နေထိုင်ပြီးလျှင် စုံစမ်းရန် အကြံပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“မလေး ပင်လယ်ဓားပြတစ်စု ရောက်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သတိထားကြဖို့ လိုလာပြီ။”

ပင်ကရောက . . .

“ဒီမှာ ကပ္ပတိန် . . . ကျွန်တော် အကြံတခုပေးချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးမထွက်ခင် လှေတစ်စင်းလောက်ဆောက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်းကို ပတ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြစ်ထဲကို သွားဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အသုံးဝင်တာပေါ့။”

“ပင်ကရော ပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လှေတစ်စင်း ဆောက်ရင် တစ်လလောက် ကြာနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီလောက် မစောင့်နိုင်ဘူး။”

“လှေကြီးတစ်စင်း ဆောက်ရင်တော့ ကြာမှာပေါ့။ အခု ကိစ္စက ပင်လယ်ကို ဖြတ်ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မာစီမြစ်ထဲ သွားဖို့ဆိုတော့ လောင်းလှေကလေး တစ်ခုရရင် ပြီးတာပဲ။ ငါးရက်နဲ့ အပြီးဆောက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပင်ကရောက အင်ဒီယန်းလူမျိုးများ ဆောက်သကဲ့သို့ လှေကို သစ်ခေါက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖော်များက သူ၏ အကြံပေးချက်ကို သဘောတူပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားပေးကြ၏။ ထိုငါးရက်အတွင်း သတိနှင့်နေကြရန်နှင့် အမဲလိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးအနီးအနား၌သာ သွားကြရန် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညစာစားရာတွင် စိတ်လက်ပျော်ရွှင်မှုများစွာ မရှိကြချေ။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့က အိပ်ရာသို့မဝင်မီ ထိုနေ့ တွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရင်း ပင်လယ်ထဲတွင် ရေနစ်ရာမှ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း လွတ်မြောက်လာခဲ့မှုအကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိမရှိကို စဉ်းစားလျက်ရှိကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စပိလက်အား . . .

“ကျုပ်ထင်မြင်ချက်ပေးရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်းကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲရှာရှာ ဘာကိုမှ တွေ့ရမှီမဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ဝင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ပင်ကရော၏ လှေဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတော့၏။ မကြာမီက မှန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခဲ့သဖြင့် တောကြီးအတွင်း သစ်ပင်

တော်များများ လဲကျသွားရာ ယင်းတို့မှ ညက်ညောသော အသားရှိသည့် ခေါက်များကို အရှည်လိုက်ခွာပြီးလျှင် ဝမ်းပိုက်အတွက် အသုံးပြု၏။ ရေ

ထင်စေရန် သစ်ခေါက်များကို ကိုယ်ထည်၌ သံဖြင့်စွဲထား၏။ ကပ္ပတိန် ဟား

ဒိန်းနှင့် ပင်ကရောတို့က လှေဆောက်လုပ်ရေးအတွက် အလုပ်များနေစဉ် စပိ

လက်နှင့် ဟာဗတ်တို့က ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ အမဲလိုက်ကြပြီးလျှင် ဟင်းလျာများကို လုံလောက်အောင် ရှာဖွေပေးကြ၏။ တောအတွင်း

နေရာ၌ ဟာဗတ်က အမောဖြေရင်း စပိလက်အားကြည့်၍ . . .

“သင်္ဘောပျက်ပြီး ကုန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ လူတွေဟာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးနားကို မလာတာ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ ခင်ဗျ။”

“ဟုတ်တယ် . . . သူတို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ပိုပြီးထူးဆန်းဘူးလား။”

“ဒီလူတွေ ကျွန်းကြီးက ထွက်သွားပြီလို့ ထင်သလား။”

“ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဆက်လက် ရှိနေရင် သစ်နည်းနည်းနဲ့ သူတို့ရှိတာ ပေါ်လာမှာပေါ့။”

“သူတို့ ဒီကျွန်းက ပြန်ထွက်သွားပြီဆိုရင် သင်္ဘောပျက်တာ ဘယ်သူ့ပဲမပဲ။”

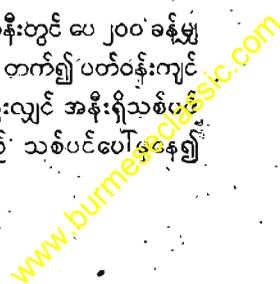
“သင်္ဘောပျက်လို့ ကုန်းပေါ်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရာသီဥတုအတောင်းလို ဒီကျွန်းကို ခဏဝင်နားတာ ဖြစ်မယ်။”

“ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကို ကြည့်ရတာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေရှိ မှာကို ခြိမ်းနေသလိုပဲ။”

“စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာပဲ။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မလေးပင်လယ်ဓားပြတွေ လာတတ်တယ်။ အဲဒီကောင်တွေဟာ လူဆိုး လူမိုက်တွေ။ သူတို့နဲ့ မတွေ့တာ ကောင်းတယ်။”

“သူတို့ ကျွန်းပေါ် တက်လာတဲ့အကြောင်း သဲလွန်စတစ်ခုခုကို ကြားခင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့မှာပဲ။”

ခေတ္တမျှ သူတို့အမောဖြေနေကြသည့် နေရာအနီးတွင် ပေ ၂၀၀ ခန့်မျှရှိသော သစ်ပင်ကြီးများရှိသဖြင့် သစ်ပင်တပင်ပေါ်သို့ တက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုကြောင်း ဟာဗတ်က အကြံပေးပြောဆိုပြီးလျှင် အနီးရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဟာဗတ်သည် သစ်ပင်ပေါ်နေ၍

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရာ ကလေးအငှမု ရယ်တိုင်းအငှ အထိကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ ကျွန်း၏ အနောက်မြောက်ပိုင်းကိုမူ ဖရင်ကရင်တောင်ကြီး ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရချေ။

ကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် လည်းကောင်း၊ အနီးအနားရှိ ပင်လယ်အတွင်း၌လည်းကောင်း မည်သည့်သင်္ဘောကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ အနောက် တောအုပ်အတွင်း၌လည်း လူသူရှိရသည် အရိပ်အရောင်ကို မမြင်ရဘဲ။ မီးခိုးအစအနဟူ၍လည်း မမြင်ရပေ။

ထိုနောက် ဟာဗတ်လည်း သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်း၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာကြ၏။ ဟာဗတ်က သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား ပြန်လည် ပြောပြလေသည်။

နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ထပ်မံ တွေ့ကြုံရပြန်၏။

ဟာဗတ်နှင့် နက်တို့သည် ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်သွားစဉ် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးနှင့် ၂ မိုင်ခန့် ဝေးသည့်နေရာ တစ်နေရာတွင် ပင်လယ်လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းအား ပက်လက်လှန်ရန် နှစ်ယောက်သား ကြိုးစားကြ၏။ သို့နှင့်သူတို့သည် တုတ်တစ်ချောင်းကို အောက်မှ လျှိုသွင်းပြီးလျှင် လိပ်ကြီးအား ပက်လက်လှန်လိုက်၏။ လိပ်ကြီးမှာ အလေးချိန်အားဖြင့် ပေါင် ၄၀၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ အလျား ၃ ပေခန့်ရှိ၏။ ထိုနောက် သူ၏ အင်အားဖြင့် မလှန်နိုင်အောင် ကျောက်အောက်၌ ကျောက်တုံးများကို ခု၍ ထားခဲ့ပြီးလျှင် တွန်းလှည်းယူရန် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်လိပ်ကြီးရှိသည့် နေရာသို့ သူတို့ ပြန်လာသောအခါ ပင်လယ်လိပ်ကြီး မရှိတော့ပေ။ ဟာဗတ်နှင့် နက်တို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြလျက်ရှိကြ၏။

သို့နှင့်သူတို့သည် တွန်းလှည်းကလေးကို ပြန်ဆွဲယူခဲ့ကြရာ၊ လှေလှုပ်နေသည့် နေရာသို့ရောက်သောအခါ၊ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကို တွေ့ရသဖြင့် လိပ်ကြီးလွတ်သွားသည့်အကြောင်းကို အစအဆုံး ပြောပြ၏။ လိပ်ကျောက်အောက်၌ ကျောက်တုံးများ ခုထားပါလျက် လိပ်ကြီး ထွက်သွားသည်မှာ အံ့သြစရာ ကောင်းသည်ဟု လိပ်သား မစားလိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းနေသော ပင်ကရော့က ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

လိပ်ကြီးကို ပက်လက်လှန်၍ ထားခဲ့သောနေရာမှာ ကမ်းစပ်နှင့် ၁၅ ပေခန့် ဝေးကြောင်းသိရသဖြင့် ဒီရေတက်လာသောအခါ လိပ်ကြီးမှာ ရေထဲတွင် နက်အတိုင်းမှောက်လျက် ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ရှင်းပြ၏။

“ဒို့နှစ်ယောက်ကလည်း အလိုက်တာကွာ”
ဟု နက်က ညည်းတွားလျက်ရှိလေသည်။

လောင်းလှေကလေးဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်း

ပင်ကရော့က တာဝန်ယူထားသည့်အတိုင်း အောက်တိုဘာ လ ၉ ရက်နေ့တွင် ၁၂ ပေရှည်သည့် လောင်းလှေကလေးမှာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားလေပြီ။ လှေ၏အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၂၀၀ ခန့်ရှိ၏။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင်ရှိသော ကမ်းစပ်သို့ လောင်းလှေကို သယ်ထုလာခဲ့ပြီးလျှင် သောင်ပြင်ပေါ်၌ ချထားရာ ဒီရေတက်လာသောအခါ၌ လှေသည် ရေပေါ်တွင်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ပင်ကရော့သည် ခတ်တက်ကိုကိုင်ပြီးလျှင် လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ထိုနောက် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် စမ်းသပ်လှော်ခတ်ကြည့်ရာ ပိုင်နိုင်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုနောက် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် . . .

“ဒီလှေနဲ့ဆိုရင် တစ်ပတ်ပတ်နိုင်မယ်”

“ကမ္ဘာကိုပတ်မှာလား”

ဟု စပီလက်ကဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဒီကျွန်းကြီးကို ပတ်မှာပေါ့ဗျ၊ နားဝေးလိုက်တာ။ ကဲ . . . ပြောနေကြတာပဲဗျာ၊ ကပ္ပတိန်နဲ့ အားလုံးပေါ့ဗျာ လှေပေါ်တက်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်စလုံး စီးလို့ရမရ စမ်းကြည့်ကြရအောင်”

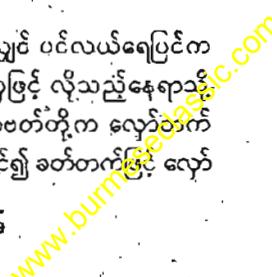
သို့နှင့် ကပ္ပတိန်နှင့် ကျန်လူများသည် လောင်းလှေပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် သူတို့သည် ကျွန်း၏တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်ရှိသော ကျောက်တန်းများဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြ၏။ သို့ရှိစဉ် လှေအတွင်းသို့ ရေအနည်းငယ်စိမ့်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နက်က ပင်ကရော့ ဖက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ခင်ဗျားလှေက ရေယိုနေပါလားဗျ၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သစ်သားတွေက တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် အသားကျသွားပြီး ရေဝင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဟု ပင်ကရော့က ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ ကောင်းမွန်ပြီးလျှင် ပင်လယ်ရေပြင်က ထည်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ သူတို့သည် လောင်းလှေဖြင့် လိုသည့်နေရာသို့ ခတ်ချလက်ချ သွားနိုင်ကြလေသည်။ နက်နှင့် ဟာဗတ်တို့က လှော်ခတ်တစ်ခုစီဖြင့် လှော်ခတ်ကာ ပင်ကရော့က ပိုပိုင်းတွင်ထိုင်၍ ခတ်တက်ဖြင့် လှော်

၇၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ရင်း လှေကို ထိန်းပေးရ၏။ ပင်လယ်ဘက်သို့ မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ထွက်ကြည့်ကြရာ ဖရင့်ကလင်တောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ သူတို့သည် မာစီမြစ်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး လှော်ခတ်သွားကြပြန်၏။ ကမ်းစပ်တွင် ကျောက်စွန်းများရှိ၍ မညီမညာ ဖြစ်နေပြီးလျှင် သုံးမိုင်ခန့်သွားရမည်ဟု ခန့်မှန်းကြ၏။ ကလေးအငူထိ သွားကြည့်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ကျောက်တုံးများမှာ ကမ်းစပ်တွင် နေရာအနှံ့အပြား ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သတိပြု လှော်ခတ်ကြရင်း ယူနီယံ ပင်လယ်အော်အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကလေးအငူ ကျောက်စွန်းမှာ သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် ဟာဗတ်က ကမ်းစပ်တွင် မြင်နေရသော မဲနုနေသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်ညှိုး ညွှန်လျက် . . .

“ကမ်းစပ်မှာ ဘာလဲ မသိဘူး”

ဟု အော်လိုက်၏။

ထိုအခါ အားလုံးကပင် ဟာဗတ် ညွှန်ပြသော နေရာသို့ ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ စပိလက်က . . .

“သံထဲမြုပ်နေတဲ့ သင်္ဘောပျက်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပင်ကရောက . . .

“တွေ့ပြီဗျို့”

နက်က . . .

“ဘာတွေတာလဲ”

ပင်ကရောက . . .

“စည်ပိုင်းတွေ . . . စည်ပိုင်းတွေ”

ကပ္ပတိန်က လှေကိုကမ်းသို့ အမြန်ကပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မကြာမီ လှေကလေးသည် ကမ်းစပ်သို့ ထိုးကပ်လာရာ အားလုံး ဖျော်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြပြီးနောက် စည်ပိုင်းများရှိသည့် နေရာသို့ အပြေးအလွှာ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ပင်ကရော ပြောသည့်အတိုင်း သဲထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့် နှစ်မြုပ်နေသည့် စည်ပိုင်းနှစ်လုံးကို တွေ့ရလေ သည်။ ထိုစည်ပိုင်းနှစ်လုံးက သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့် တွဲပြီးလျှင် ကြီးများဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဟာဗတ်က . . .

“ဒီကျွန်း တစ်နေရာမှာ သင်္ဘောပျက်တယ် ထင်တယ်”

စပိလက်က . . .

“သေချာတာပေါ့ ဟာဗတ်ရဲ့”

ပင်ကရောက စိတ်မရှည်သည့် အသံဖြင့် . . .

“ဒီမယ် . . . ခင်ဗျားတို့ သေချာတယ်ဆိုတဲ့ဟာတွေ အသာထား

လိုက်ပါဦး။ အရေးကြီးတာက ဒီသေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိဖို့ပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ဖွင့်စရာ ဘာကိရိယာမှ မပါခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ကျောက်ခဲနဲ့”

ပင်ကရောသည် ပြောရင်း ဆိုရင်း အနီးရှိ ကျောက်တုံးတုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မ ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပေါ်မြှောက်ကာ သေတ္တာကြီးကို ဆါကိခွဲရန် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် လက်မြန်လှသော ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက ပင်ကရော၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။

“ပင်ကရော . . . မင်း တစ်နာရီလောက် သည်းခံပြီး စောင့်မကြည့် နိုင်ဘူးလား”

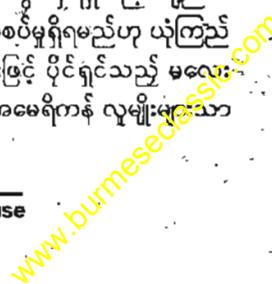
“ဒီသေတ္တာထဲမှာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးရှိ မယ်လို့ ထင်တာဘဲ ကပ္ပတိန်”

“မကြာခင် သိရမှာပေါ့ကွာ။ ငါ သဘောကတော့ ဒီသေတ္တာကြီးကို မပျက်စီးစေချင်ဘူး။ တို့ အသုံးချလို့ ရတယ်။ သေတ္တာနဲ့ စည်ပိုင်းတွေကို ဒီ အတိုင်း လှေနဲ့ဆွဲသွားပြီး ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးကို ယူသွားမယ်။ အိမ်ကျမှ ဖွင့် ကြည့်ကြတာပေါ့”

ပင်ကရောက တောင်းပန်သည့် ဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်တော် မှားသွားတယ် ကပ္ပတိန်”

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ဦးခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုနောက် ထို နေရာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်လေ့လာရန် တစ်နေရာစီ သွားရောက်ကြည့် ရှုကြကုန်၏။ သင်္ဘောပျက်မှ သစ်တိုသစ်စနှင့် အခြားမည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ဟာဗတ်နှင့်နက်တို့က အနီးရှိ ကျောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ တက်ပြီး လျှင် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် သင်္ဘောအစအနကို မတွေ့ကြရချေ။ ကမ်းပေါ်သို့ ဤသေတ္တာကြီး ရောက်နေ ခြင်းမှာ ထောင်ချောက်မိခဲ့သော ဝက်ကလေး၏ ကိုယ်တွင်းမှရရှိသည့် ကျည်ဆံ ကိစ္စနှင့် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်မှုရှိရမည်ဟု ယုံကြည် ကြ၏။ ထိုသေတ္တာကြီး၏ လက်ရှုကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်သည် မလေး ပင်လယ်စားပြ မဟုတ်နိုင်ဘဲ အင်္ဂလိပ် သို့မဟုတ် အမေရိကန် လူမျိုးများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ကြလေသည်။

သေတ္တာကြီးမှာ သာမန်အရွယ်အစားထက် တူးခြားစွာ ကြီးနေသည်ကို တွေ့ရ၍၊ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် သေချာစွာပိတ်ထား၏။ ထိုမျှသာမက သားရေပတ်ဖြင့် ပတ်ထားပြီးလျှင် ကြေးမိုဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာ ရိုက်ထား၏။ စည်ပိုင်းနှစ်လုံးမှာ အလုပ်ပိတ်ထား၍ တီးခေါက်ကြည့်သောအခါ အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာမရှိကြောင်း သိရလေသည်။ စည်ပိုင်းနှစ်လုံးကို သေတ္တာကြီးဖြင့်တွဲ၍ ကြီးဖြင့် သေချာစွာ ချည်နှောင်ထားရာ၊ ကြိုးချည်နည်းမှာ သင်္ဘောသား တစ်ယောက်၏ ချည်နှောင်ပုံ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ပင်ကရောက်ပြောပြ၏။ သေတ္တာကြီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အချိန်မကြာသေးမီက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းမှန်းဆ နိုင်ပေသည်။

သင်္ဘောပျက်တော့မည် သိသဖြင့် သေတ္တာကြီး မပျက်စီးအောင် ရေညှိချကာ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်မှယူရန် အမြော်အမြင်ရှိသူ သင်္ဘောသားများက ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောကြလေသည်။

“ဒီသေတ္တာကြီးကို ဂရင်းနိုက်အိမ်အရောက် ယူသွားမယ်၊ ဖွင့်ကြည့်လို့ ပိုင်ရှင်ကို သိရရင် တွေ့တဲ့အခါ သူ့ကိုပြန်ပေးတာပေါ့။”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောလိုက်ရာ ပင်ကရောက် ချက်ချင်းပင် . . .

“ပိုင်ရှင်မတွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အပိုင်ယူထားလိုက်တာပေါ့။”

ဟု ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုကြပြီးနောက် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးစကို ဖြေပြီးလျှင် သေတ္တာကြီးနှင့် စည်ပိုင်း ၂ လုံးကို သူတို့၏ လှေနောက် မှဆွဲ၍ ယူခဲ့ကြလေသည်။ တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာသောအခါ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအနီးရှိ ကမ်းစပ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဒီရေကျသွားပြီဖြစ်၍၊ လှေနှင့် သေတ္တာကြီးမှာ စည်ပိုင်း ၂ လုံးတွဲလျက် ကုန်းပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ နက်ကအိမ်သို့ပြန်၍ သေတ္တာဖွင့်ရန် အသုံးကျမည့် ကိရိယာများကို ယူခဲ့ပြီးလျှင်၊ သေတ္တာကြီးကို စတင်ဖွင့်ကြတော့၏။ မကြာမီ အဖုံးကြီး ဖွင့်သွားပြီးနောက် အတွင်းရှိသောပစ္စည်းများကို ရေမစိုစေရန် သွပ်ပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဒုတိယ သေတ္တာတလုံးကို ထပ်မံတွေ့ ရပြန်၏။

သင်္ဘောသား ပင်ကရောက် သွပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထိုသေတ္တာထဲတွင် သူ့အလွန်လိုချင်နေသည့် ဆေးတံသောက်ဆေးများ ပါလာလျှင် ကော်င်းမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် တွေး၍နေ၏။

သွပ်ပြားအဖုံးကိုဆွဲ၍ ခွာလိုက်သောအခါ တံစင်း၊ စူး၊ ဆောက်

အမျိုးမျိုး လက်နက်များ၊ အကွာအဝေး တိုင်းထွာရန် ကိရိယာများ၊ အဝတ်အစားနှင့် စာအုပ်များကို တွေ့ကြရသဖြင့် ဟာပတ်က လက်ခတ်ထိုး၍ သြဘာဆေးလိုက်ရာ၊ နက်ကခန့်၍ ကလိုက်၏။ ပင်ကရောက် “ဟူးရား . . . ဟူးရား ဟု ဘမ်းသာအားရ ဟစ်အော်လိုက်၏။ သေတ္တာကြီးအတွင်း၌ တွေ့ရသော ပစ္စည်းအသေးစိတ် စာရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

တံစဉ်း၊ စူး၊ ဆောက်များ၊ စား ဥချောင်း၊ ပုဆိန် ၂ ခု၊ ရဲဒင် ၂ လက်၊ ရွေ့ပေါ် ၃ လက်၊ ပဲကွပ် ၂ လက်၊ တစ်ဖက်ချွန် ပေါက်ပြား ၁ ခု၊ ဆောက် ၆ ခု၊ တံစဉ်း ၂ ချောင်း၊ တူ ၃ ခု၊ လွန်ပူ ၂ ချောင်း၊ သံ နှင့်ဝက်အူ ၁၀ အိတ်၊ လွှ ၃ ချောင်း၊ (အရွယ် ၃ မျိုး) အပိ ၂ ဘူး။

လက်နက်များ။ ။ မီးခတ်ကျောက်ပါ မောင်းသေနတ် ၂ လက်၊ တုမီး ၂ လက်၊ ကာဘိုင့် ၂ လက်၊ သင်္ဘောသားကိုင့် ဓားတို ၂ ချောင်း၊ ဓားနှည် ၄ လက်၊ ယမ်းထည့်ထားသည့် စည်ပိုင်း ၂ လုံး၊ တုမီးယမ်းကပ် ၂ သေတ္တာ။

တိုင်းထွာရေးကိရိယာများ။ ။ ဆက်(စ်)တင်မုန်ပြောင်း တစ်လက်၊ သင်္ချာကိရိယာတစ်ဘူး၊ အိမ်မြှောင်တစ်ခု၊ ပြဒါးချိန်တစ်ခု၊ မိုးလေတိုင်းပြဒါးတိုင်တစ်ခု၊ ဓာတ်ပုံရိုက် ပစ္စည်းများပါသည့် ဘူးတစ်ဘူး၊ မုန်နှင့် ဒလီပ်ပြားများ၊ ဓာတုဗေဒဆေးများ။

အဝတ်အစားများ။ ။ သိုးမွေးနှင့်တူသောပစ္စည်းဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီ ၂ ဒါဇင်၊ ခြေအိတ် ၃ ဒါဇင်။

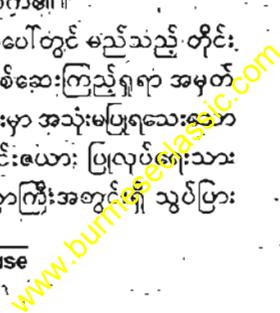
အိုးခွက်ပစ္စည်းများ။ ။ သံအိုး ၁ လုံး၊ ကြေးနီဒယ်ပြား ၆ ခု၊ ဟင်းထည့်ပန်းကန်ပြား ၃ ခု၊ ထမင်းပန်းကန်ပြား ၁၀ ချပ်၊ ရေဓွေး အိုး ၂ လုံး၊ မီးဖို ၁ ခု၊ သားလှီးဓား ၆ ချောင်း။

စာအုပ်များ။ ။ ကျမ်းစာအုပ် ၁ အုပ်၊ ကမ္ဘာမြေပုံ ၁ ခု၊ အတွဲ ၆ ထိပါသော သဘာဝသိပ္ပံ အဘိဓာန် စာအုပ် ၆ အုပ်၊ စာရေး စက္ကူထုပ် ၃ ထုပ်၊ ဘလားစာအုပ် ၂ အုပ်။

“ကျုပ်တို့ ဘာမှမလိုတော့ဘူးဗျို့၊ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီဗျ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက အော်၍ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ စပိလက်က ယင်းပစ္စည်းများအပေါ်တွင် မည်သည့် တိုင်းပြည်က ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ အမှတ်အသားဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရချေ။ ပစ္စည်းများမှာ အသုံးမပြုရသေးသော အသစ်ကျပ်ချွတ်များ ဖြစ်ကြ၍ ယင်းတို့ကို စာရင်းဇယား ပြုလုပ်ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သစ်သား သေတ္တာကြီးအတွင်းရှိ သွပ်ပြား

သေတ္တာမှာ သေသပ်စွာ ဂဟေဆော်ထားသဖြင့် အချိန်ယူ၍ စီစဉ်ပြုလုပ်ထားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

သေတ္တာကြီးမှာ မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာသည် ဖြစ်စေ၊ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင်ရှိသည့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများအတွက် အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သည့် ရတနာများ ဖြစ်လေသည်။

မိမိတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံးရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖွဲ့သားများသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် လှေလာရန် ခရီးထွက်ရပေဦးမည်။ မာစီမြစ်ကြီးကို ဆန်တက်သွားခြင်းဖြင့် အနောက်ဘက် ကမ်းခြေသို့လည်း ရောက်ပူးသွားကြပေမည်။ ထို့နောက် သေတ္တာအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ သယ်ယူကြပြီးလျှင် ခန်းမကြီးအတွင်း၌ စနစ်တကျ နေရာချထားကြသည်။

အောက်တိုဘာ ၂၉ ရက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းအား သမ္မာကျမ်းစာမှ တရားစာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ပြရန် ပြောသဖြင့် ဖတ်ပြမည်ပြုရာ ပင်ကရောက လက်ဖြင့်တား လိုက်ပြီးနောက် စာပိုဒ်ကို ရွေးမနေဘဲ ကျရာနေရာမှ ဖတ်ပြရန် အကြံပေးလိုက်၏။

ကျမ်းစာအုပ်တွင် ကြိုးကလေးနှင့် ခြားထားသော 'ရှင်မသံ' စာမျက်နှာမှ အခန်း-၇၊ အပိုဒ်-၈တွင် ခြေဖြင့် ကြက်ခြေခတ် မှတ်သား ထားသည့် နေရာကို ဖွင့်ပြီးနောက် ကပ္ပတိန်က အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလိုက်လေသည်။
"တောင်၊ သော သူသည် ရ၏။ ရှာသော သူသည်လည်း တွေ၏။"

ခရီးတောင်ထွက်ခြင်း

အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် သူတို့သည် ကျွန်းကြီး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ခရီးတောင်ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။ အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၍ အခြားအကူအညီ မလိုတော့ချေ။

သူတို့ဆောက်လုပ်ထားသော လောင်းလှေကလေးဖြင့် သွားနိုင်သည် နေရာအထိ မာစီမြစ်အတိုင်း ဆန်တက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ကိရိယာများကို ကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ အလွယ်တကူ ပို့နိုင်ကြပေတော့မည်။

ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ရောက်လျှင် သင်္ဘောပျက်တစ်စင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ၏။ နက်က သုံးရတ်စာ ခရီးအတွက် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဘိယာများကို ယူဆောင်ခဲ့၏။ ဤသို့ ယူခဲ့ရာတွင် ခရီးဆောင်

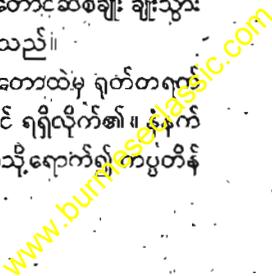
ဆိုကာလေးယူရန်ကိုလည်း နက်က မမေ့ပေ။ လမ်းခရီး၌ အလွယ်တကူ တောထဲသို့ရန်အတွက် ပုဆိန်နှစ်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မှန်ပြောင်းနှင့် ခါးပိုက်ဆောင်အိမ်မြှောင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ လက်နက်များအဖြစ် တူမီးနှစ်လက်၊ ကာသိုင်းတစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့်များကို လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောသားကိုင် စားတို နှစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။

လက်နက်များပြည့်စုံနေပြီဖြစ်သဖြင့် ပင်ကရော၊ ဟာဗတ်နှင့် နက်တို့မှာ သွေးကြွလျက်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မလိုဘဲ သေ နတ်တစ်ချက်မျှ မပစ်ဖောက်ရန် သူတို့အား အမိန့်ပေးထားလေသည်။

နံနက် ၆နာရီခန့်တွင် လောင်းလှေပေါ်သို့ အားလုံးတက်ကြရာ 'တော့'ကလည်း အလယ်မှနေရာယူ လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် လှေစလေးကို မာစီမြစ်ဝဆီသို့ ဦးတည်ပြီးလျှင် လှော်ခတ်သွားကြ၏။ ဒီရေတက် ဘာသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ရေအရှိန်တောင်းနေသောကြောင့် မာစီမြစ်လယ်မှ အထက်သို့ အလွယ်တကူရေစီးဖြင့် ဆန်တက်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ မြစ်ကြောင်းကွေ့သွားသည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြစ်ပြင်မှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာပြီးလျှင် မြစ်မှာ တောအုပ်ကြီးအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြစ်၏ လက်ယာဖက်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် အင်္ဂလန်ပြည်တွင်ရှိ သည့် 'အမ်'သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်း သစ်ပင်များမှာ အခေါက်ကြမ်းပြီးလျှင် နဆားပတ်လည်၌ ရွေးသွားစိပ်ကဲ့သို့ ချွန်သော အရွက်မျိုးရှိ၏။ လှေဆိုက်ကပ်ရန် လွယ်ကူသောနေရာတွင် လှေကိုဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် စပိလက်၊ ဟာဗတ်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် ကျွန်းပေါ်သို့တက်၍ တည်ကြ၏။ ဆေးရွက်ကြီးပင်များတွေ့ရလိမ့်မည် ဟု ပင်ကရောက မျှော်လင့်ထားသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းအား စိတ်မပျက်ရန်နှင့် မကြာမီ တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဟာဗတ်က အားပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူ့အလိုရှိသော သစ်ပင်များကို လှေသို့ ယူခဲ့၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏ခါးပိုက်ဆောင် အိမ်မြှောင်ကလေးကို ကြည့်ရှုရာ မြစ်ကြောင်းသည် ပထမ အနောက်တောင်ဖက်သို့ ချိုးသွားပြီးလျှင် သုံးမိုင်ခန့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာမှ နေ၍ မြစ်ကြောင်းသည် အနောက်မြောက်သို့ ရုတ်တရက် တတောင်ဆစ်ချိုး ချိုးသွားပြီးနောက် ဖရင့်ကလင်တောင်သို့ ဦးတည်၍သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ငှက်အုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည် တောထဲမှ ရုတ်တရက် လန်ဖျပ်ပျံလာသဖြင့် ပစ်ခတ်ကြရာ ငှက်ခြောက်ကောင် ရရှိလိုက်၏။ နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်တွင် မြစ်ကြောင်းကွေ့သွားသည့် နေရာသို့ရောက်၍ ကပ္ပတိန်

၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဟားဒိန်းက ထိုနေရာ၌ စခန်းချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် လှေပေါ်မှ ဆင်းကြပြီး လျှင် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးတစ်ခုအောက်၌ နံနက်စာစားသောက်ကြ၏။ ထိုနေရာမှ မြစ်ပြင်မှာ ပေ ၇၀ ခန့် ကျယ်ပြန့်ပြီးလျှင် ပေခန့်နက်၏။ အနီးရှိ တောအုပ် အတွင်းသို့ လူများ ယခင်ကရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ခြေစလက်စ ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများမှာ ထင် ခုံတ်သမား၏ ပုဆိန်ဖြင့် ဟက်ထားသော နေရာဟူ၍လည်း မတွေ့ရသည့်ပြင် နွယ်ကြီးများကို ဓားဖြင့် ဖြတ်ထားသည့် နေရာများလည်း မတွေ့ရသောကြောင့် သင်္ဘောပျက်မှ လူများကို ဤသစ်တောအတွင်း၌ ဆက်လက်ရှာဖွေနေလျှင် တွေ့ရမည် မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလာကြ၏။

သို့နှင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ထိုနေရာမှနေ၍ ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်လိုသော ဆန္ဒ ပြင်းထန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြလေရာ ကမ်းနှစ်ဘက်စလုံးတွင် သစ်ပင်များ တဖြည်းဖြည်း ပါးလာပြီးလျှင် ယူကလစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေသော တောအုပ်ကို မကြာမီ တွေ့ရ၏။ လှေနှင့် သွားနိုင်သမျှ နေရာအထိ ဆန်၍သွားရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့်ပေး လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးဆက်၍ သွားကြ၏။ မကြာမီ မြစ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်လာရာ သူတို့၏ လှေမှာ လှော်တက်ဖြင့် လှော်ခတ်မရတော့ဘဲ ပင်ကရောက ထိုးဝါးနှင့်ထောက်၍ ထိုးပေးရလေသည်။ နေလည်း ဝင်တော့မည့် ဖြစ်သည့်ပြင် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများလည်း ရှိသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင် နည်းလာ၏။ မြစ်ရေမှာလည်း ပို၍တိမ်လာသည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေသောနေရာမှ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ငါးမိုင်မျှသာ လိုတော့မည်ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တွက်ချက်မှန်းဆ ကြည့်၏။ ထိုအချိန် သူတို့နားနေသည့် နေရာအနီးသို့ မျောက်အုပ်ကြီး တစ်အုပ်ရောက်ရှိလာရာ ထိုဒေသမှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောကြောင့် ပေလောမသီ မျောက်များသည် လူကိုမကြောက်မရွံ့ ပမာမထားသည့်အနေဖြင့် ထွက်မပြေးဘဲ စိုက်၍သာကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ မျောက်အုပ်ကို အသေအချာကြည့်ရှုသောအခါ ၎င်းတို့သည် မျောက်မဟုတ်ဘဲ လူပုံများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် လှေကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ရေတိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကမ်းပါးနှစ်ဘက်မှာလည်း ယခင်ကထက် မတ်စောက်လာပြီးလျှင် ကျောက်ထရံကြီး နှစ်ခုကြားတွင် သွား

ထွက်လာကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ထိုအခါမှ သူတို့သည် ဖလင်ကရင် တောင်စွယ်သို့ ဆက်လာကြောင်း သိရတော့၏။

ပင်ကရောက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်သွားနိုင်တော့မယ် ထင်ဘူး။”

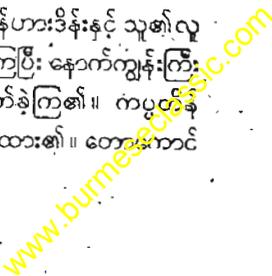
“ကောင်းပြီလေ . . . ရှေ့ကို ဘယ်လောက် သွားနိုင်သေးလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ သွားမရရင်လည်း ရောက်တဲ့နေရာမှာ စခန်းချရမှာပဲ။”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်၏။ ထိုခန့်၌ လှေ၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အောက်မှ ကျောက်တုံးများ ထိလာကြောင်း သိရှိရပြီးလျှင် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ လှော်ခွန် ကျဆင်းနေသံကို ကြားလိုက်ရကြ၏။ မကြာမီပင် သူတို့၏ လှေကလေးကို မြစ်၏ လက်ယာဘက်ကမ်းစပ်မှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြလေသည်။

နေရောင်ခြည်သည် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်လာ၍ ရေတံခွန်မှာ ညနေအင်းနေရောင်အောက်တွင် သက်တံ့ရောင်များဖြင့် အလွန် ပန် ရလျက်ရှိ၏။ အောက်ခွန်နှင့် မနီးမဝေးတွင် စခန်းချကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အကြံပေးသည့်အတိုင်း သူတို့သည် ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ ညစာစားရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ ဖော့ အလွန်နက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် တောကောင်များ၏ ဘေးရန်ကို ကြောက်ရသည့်အတွက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မီးဖိုကြီးတစ်ဖို မှီစေပြီးလျှင် ထိုညဉ့်အဖို့ လိုမီးပုံကို ဝိုင်း၍အိပ်ကြရ၏။ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့က တစ်သောက် တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်ကြ၏။ ညဉ့်အချိန်တွင် ဝှောကောင်များ၏ အသံများဟောဟောသံများကို ကြားရသော်လည်း မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်ကိုမျှ မတွေ့ကြရဘဲ၊ နောက်တစ်နေ့ (အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်) နံနက် ၅ နာရီကို ဆက်လာပြီးလျှင် အားလုံးအိပ်ရာမှထကာ ခရီးဆက်ရန် အသင့်ပြင်ကြလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ခရီးထွက်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၆နာရီခန့်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လှေကလေးသည် နံနက်စာကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ စားသောက်ကြပြီး နောက်ကျွန်းကြီးသို့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ အနီးဆုံးလမ်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ၂ နာရီမျှ သွားလျှင်ရောက်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား၏။ တောကောင်

များ၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် သေနတ်များကိုလည်း သတိဖြင့် ကိုင်ထားကြ၏။

ယခု သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာမှ မြောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဖရင့်ကလင်တောင်ကြီးမှာ (၃) မိုင်ခန့်တွင် ရှိနေလျက် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ သွားရန်လည်း အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားကြရမည်ဖြစ်လေသည်။ နက်က နှစ်ရက်စာအတွက် စားနပ်ရိက္ခာများကို ပြည့်စုံအောင် ယူဆောင်ခဲ့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ လက်တွင် အိမ်ခြံမြေကို အသင့်ကိုင်ထား၏။ ရှေ့သို့ အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ မျောက်များကို ထပ်မံ တွေ့ရပြန်လေသည်။ ဝက်နှင့် သားပိုက်ကောင်များကို တွေ့ရသောအခါ ပင်ကရောမှာ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် လက်ယား၍နေသော်လည်း မပစ်ဘဲနေလိုက်ရ၏။

နံနက် ဝှက်ရီခွဲ အချိန်တွင် သူတို့သွားနေသော လမ်းကြောင်း ရှေ့ချောင်းတစ်ခု ကန်လန်ဖြတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုချောင်းမှာ ပေ ၄၀ ခန့် ကျယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီးလျှင် ရေစီးသန်၍ နက်လည်း နက်၏။ ချောင်းကို ဖြတ်မည့်အစား ယခုရောက်ရှိသော ကမ်းဘက်မှ ပင်လယ်သို့ ရောက်သည်အထိ သွားကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုချောင်းကို နှာမည်ပေးရန် ပင်ကရောက ပြောရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပင်လယ်ပြင်သို့ စီးဝင်သွားသော ချောင်းဝထိ စောင့်ကြည့်ရန်ပြော၏။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ရန်ပြင်ကြရာ ပင်ကရောက ၅မိနစ်ခန့်စောင့်ရန် ပြောပြီးနောက် ချောင်းစပ် ကျောက်စွန်း တစ်နေရာတွင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ကြည့်လင်သော ရေထဲသို့ လက်တစ်ဆုံးနှိုက်ကာ ကျောက်ပုစွန်အကောင် ၃၀ ခန့်ကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

နက်က ပင်ကရောကို ကူညီရင်း . . .

“ဒီ ပုစွန်တွေစားလို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့ဗျို့။ ကျုပ်အစတည်းက ခင်ဗျား တို့ကို မြေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာလေ ကျုပ်လိုချင်နေတဲ့ ဆေးရွက်ကြီးက လွဲပြီး အားလုံးရှိတယ်ဗျာ . . . အားလုံး”

ဟု ပင်ပရောက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

အပြာရောင်တောက်နေသည့် ကျောက်ပုစွန်များကို အိတ်တစ်လုံးတွင် အပြည့်ထည့်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ချောင်းကမ်းပါးတစ်နေရာတွင် ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာကို တွေ့ရသော်လည်း မည်သည့်အကောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ချောင်းမှာ အလွန် ရေစီးသန်လျက်ပင်

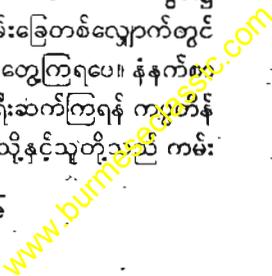
ရှိနေသေးသဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် မနီးသေး ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ယခုအချိန်မှာ ဒီရေထက်ချိန်ဖြစ်သော်လည်း ချောင်းအတွင်း ယခုလောက်ရေစီးသန်ရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ရှင်းပြလေသည်။ မကြာမီ ချောင်းရေပြင်မှာ ကျယ်ပြန့်လာပြီးနောက် ရေစီးမှာ ယခုလောက် မသန်တော့ချေ။ ထိုနေရာမှာ သစ်ပင်များ ကွယ်နေသောကြောင့် ပင်လယ်ကို ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ‘တော့’ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာဟောင်ခြင်းပြုခြင်း မရှိသဖြင့် ယခုရောက်ရှိနေသည့် တောအုပ်တွင် တိရစ္ဆာန်များမရှိကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ဆယ်နာရီခွဲအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့မှသွားနေသော ဟာဇတ်က . . .

“ပင်လယ်ကိုတွေ့ရပြီ”

ဟု ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးစားကို မျက်စိတစ်ဆုံး တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ဤနေရာမှ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေအထိ သဲသောင်ပြင်နှင့် ကျောက်ဆောင်များမရှိဘဲ တောအုပ်မှ သစ်ပင်ကြီးတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အထိ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာတွင် ပင်လယ် ကမ်းခြေမှာလည်း ရေမျက်နှာပြင်အထက် အနည်းငယ်မြင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ချောင်းရေမှာ ပင်လယ်ဝတွင် ပေ ၄၀ ကျော်အမြင့်မှ ရေတံခွန်သဖွယ် စီးဆင်းလျက်ရှိနေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ချောင်းဝသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေ ၄၀ခန့် မြင့်နေသောကြောင့် ဒီရေထက်ချိန်တွင် ချောင်းအတွင်းသို့ ဒီရေများ မဝင်နိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်ကို မှတ်သားပြီးနောက် ယခုတွေ့ရှိရသော ချောင်းကို “ရေတံခွန်ချောင်း” ဟု အမည်ပေးလိုက်ရာ စပီလက်က သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် နာမည်အသစ်တစ်ခုကို ရေးသားလိုက်၏။ တောင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘ရေတံခွန်ချောင်း’နှင့် ‘ရက်တိုင်း’ အငူအထိ သစ်တောများ ဖုံးအုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ သင်္ဘောတစ်စင်း ပျက်မည်ဆိုလျှင်လည်း သင်္ဘောမှ လူများသည် ဤတောအုပ်အတွင်း၌သာ ခိုအောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းရှိလေသည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် မနီးမဝေး ကုန်းကလေးပေါ်တွင် နံနက်စာ စားကြရန်နှင့် ပင်ကရောတို့က ပြင်ဆင်ထား၏။ ပင်လယ်အတွင်း၌ သင်္ဘောတစ်စင်း တလေမျှ မမြင်ကြရသည့်ပြင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင်လည်း သင်္ဘောတစ်စင်းမျှ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို မတွေ့ကြရပေ။ နံနက်စာစားသောက်ကြည့်ပြီးနောက် ၁၁ နာရီခွဲသောအခါ ခရီးဆက်ကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏ လူများအား အချက်ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့်သူတို့သည် ကမ်း

၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မြေတွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများအောက် နေရိပ်ခိုရင်း ရေတံခွန်ချောင်းမှ ရက်တိုင်းအငူထိ ဆယ့်နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ခရီးကို စတင်ထွက်ခွာကြ၏။ လမ်းခရီးည့်တွေ့ရသော သစ်ပင်ကြီးများကို ရှောင်ကွင်း၍ သွားရခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ရွှံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်နေရုံသာဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ငှာရီနှင့်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားသော ခရီးကို ထိုအချိန်ထက် နှစ်ဆကြာမျှ သွားကြရ၏။ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့တိုး၍သွားသော်လည်း ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် သင်္ဘောပျက် ဟူ၍ အစအနကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ညနေ ၅ နာရီ အချိန်တွင် ဆာပင်တိုင် ကျွန်းဆွယ်မှ ၂ မိုင် ခန့် ဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။ ရက်တိုင်း အငူသို့ ရောက်ရှိသည့် တိုင်အောင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် မာစီမိစ်၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဒေသ၌ရှိသော စခန်းသို့ နေမဝင်မီ ပြန်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း မှန်းဆသိရှိကြရ၏။

ည ၇ နာရီအချိန်တွင် 'ရက်တိုင်း' အငူသို့ ရောက်ရှိကြ၏။ ထိုအငူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သဲသောင်များ၊ ကျောက်တန်းများရှိသဖြင့် ဤအရပ်တွင် တစ်ခုတစ်ရာ တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသော်လည်း အချိန်မှာ မှောင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စူးစမ်းရှာဖွေမှုများကို နောက်တစ်နေ့နံနက်မှ ပြုလုပ်ကြရန် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ကြလေသည်။

အနောက်တောအုပ်ကြီး၏ အစွန်အဖျားတစ်နေရာတွင် ဝါးပင်များကိုတွေ့ရသဖြင့် ဝါးပင်များသည် အလွန်အသုံးကျကြောင်း၊ ဝါးပင်မြေရင်းမှ ဝါးပင်ပေါက်စ မျှစ်များကို အိန္ဒိယပြည်တွင် စားသောက်ကြကြောင်း စသည်ဖြင့် ပင်ကရောအား ဟာဗတ်က စိတ်ရည်လက်ရည် ရှင်းပြလျက်ရှိ၏။ ထိုညအတွက် စခန်းချရန်ကမ်းစပ်တွင်ရှိသော ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မည်ပြုရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ပြင်းထန်စွာ ဟိန်းဟောက်လိုက်သော အသံတစ်သံကိုကြားရသဖြင့် ပင်ကရောက ဟာဗတ်၏လက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ယူ၍ နေလိုက်ရ၏။ ကျောက်ဂူအတွင်းမှ အရှည် ၅ ပေခန့်ရှိသော ကျားသစ် တစ်ကောင် ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေသည့် စပိလက်က ဟာဗတ်အားရှေ့သို့မတိုးရန် အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် ကျားသစ်ထွက်လာသောနေရာဆီသို့ တစ်လှမ်း ချင်းချဉ်းကပ်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ စပိလက်နှင့်ကျားသစ်တို့မှာ ၁၂ ပေခန့်သာ ကွာဝေးတော့၏။ စပိလက်သည် ထိုနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ရှင်ဖွယ်ကို ကျားသစ်၏ဦးခေါင်းဆီသို့ တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ကာ သေနတ်မောင်းကို ဖြိုက်ချလိုက်

တော့၏။ ကျားသစ်ကြီးသည် စပိလက်အား ခုန်၍အုပ်ရန်အားယူလျက်ရှိစဉ် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောအသံကြီးဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်သို့ တစ်ခါတည်း လဲကျသွားလေသည်။

စပိလက်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံမှာကျားသစ်၏ ဝဲဘက် မျက်စေ့တိုဖောက်ကာ ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် စလုပ်မယုက်အသက်ပျောက်၍ သွားလေသည်။

ဟာဗတ်နှင့်ပင်ကရောတို့သည် ကျားသစ်ကြီးသေနေသည့် နေရာသို့ နှက်ချင်း ပြေးလာကြပြီးနောက် ဟာဗတ်က စပိလက်အား သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

"တော်တော် လက်ဖြောင့်တုံလုပ်၊ ချီးကျူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ခင်ဗျားကို မနာလိုဘူးဗျာ"

"မင်းလည်း ငါလိုပဲ လက်ဖြောင့်ပါတယ်"

ဟု စပိလက်က ဟာဗတ်ကို အားပေးစကား ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဂူတွင်းသို့ဝင်ကြ၏။ နောက်ထပ် တောတိရစ္ဆာန်များ ဂူအနီးသို့ မလာရောက်နိုင်စေရန် ဂူတွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို အမြန်ဖိုလိုက်ကြ၏။

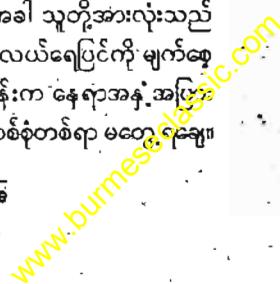
ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ဂူအနီးရှိဝါးပင်များမှ ဝါးလုံးအချို့ကို ခုတ်ယူပြီးလျှင် အလျား ၃ ဆစ်ဆီ အစဉ်လိုက်ဖြတ်၍ မီးဖိုအတွင်းသို့ အခြားထင်းခြောက်များနှင့်အတူ ရော၍ထည့်လိုက်၏။

ညစာကိုစားပြီးနောက် အနားယူလျက်ရှိကြစဉ် ဂူတွင်မိထားသည့် မီးပုံထဲမှပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသည့်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ထိုအခါမှ မီးပုံထဲသို့ ကပ္ပတိန်၏ဝါးဆစ်တို့များ ထည့်ထားခြင်းကို သဘောပေါက်ကြလေသည်။ ဤနည်းသည်ကား တောကောင်ပေါများသော အာရှတိုက်ဒေသများတွင် မုဆိုးတို့၏ လုပ်နေကျ ကာကွယ်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ဘက်ကမ်းမြေကို ပတ်၍ပြန်ရန် အဆိုပြုကြခြင်း

ခရီးပန်းလာသော ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏အဖော်များသည် ကျားသစ်အောင်းသွားသောဂူတွင်း၌ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်လျက်ရှိကြ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ သူတို့အားလုံးသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်တန်းကြီးပေါ်မှနေ၍ ပင်လယ်ရေပြင်ကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက နေရာအနှံ့အပြားမှန် ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရာ သင်္ဘောပျက် အစအနဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။

ထိုနေရာမှ တောင်ဘက်သို့ ၃ မိုင်ခန့်အထိ ပြေးမြောင်းလျက်ရှိပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့မြင့်သွားသဖြင့် ထိုနေရာ၏ နောက်ပိုင်းကိုမူ မမြင်ရတော့ချေ။ ကျွန်းကြီး၏ တောင်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ကို လေ့လာရန် လိုသေးသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာသို့ ခရီးဆက်သင် မဆက်သင် စဉ်းစားလျက်ရှိနေကြ၏။

ကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ သွားရောက်ကြစဉ်က တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ သွားရန်မရည်ရွယ်ကြချေ။ သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနေသည့် သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရန် အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက မျှော်လင့်သော်လည်း သင်္ဘောဆိုက်ရန် နေရာကောင်းဟူ၍ မတွေ့ရသဖြင့် တောင်ဘက်ကမ်းခြေသို့ ဆက်လက်သွားလိုသော ဆန္ဒသာရှိ၏။

သင်္ဘောပျက်များရှာဖွေရန် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားအောင် ကျွန်း၏ တောင်ဘက်ခြမ်းသို့ ဆက်လက်သွားသင့်ကြောင်း စပိလက်က အကြံပေးပြီးနောက် ထိုနေရာမှနေ၍ ကလောအငူအထိ မည်မျှဝေးလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း မေးလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“မိုင် ၃၀ လောက်တော့ ဝေးမှာပေါ့။”

“မိုင် ၃၀ ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့ကုန်သွားရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တောင်ဘက်ခြမ်းက ပတ်ပြီး အိမ်ပြန်တာ ကောင်းပါတယ်။”

ဟာဗတ်က ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကိုကြည့်ရင်း . . .

“ကလောအငူကုန်ပြီး ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအထိ ဆယ်မိုင်လောက် ဝေးသေးတယ်။ အဲဒါလည်း ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့။”

“အားလုံးပေါင်း မိုင် ၄၀ ပဲထားတော့၊ ဒီလောက်ရောက်လာမှတော့ တောင်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းကို သွားကြည့်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်လာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ မာစီမြစ်ဖျားမှာ ထားခဲ့တဲ့ လောင်းလှေကလေးကိုလည်း ဒီအတိုင်း နောက်ထပ် နှစ်ရက်ဆက် ထားနိုင်ပါသေးတယ်။”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နက်က . . .

“တောင်ဘက်က လှည့်ပြန်ရင် မာစီမြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကူးမလဲ”

သစ်ဖောင်တစ်ခုပြုလုပ်၍ မာစီမြစ်ကိုကူးနိုင်ကြောင်း၊ တံတားဆောက်ရန်အတွက်မူမူ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်ဖြစ်

သဖြင့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း အကောင်းဆုံး တံတားတစ်ခု ဆောက်လုပ်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပင်ကရောက ရှင်းပြလိုက်၏။ ဤသို့ အကြံဉာဏ်များ ဆေးကြပြီးနောက် တောင်ဖက်ကမ်းရိုးတန်းမှ ပတ်၍ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ မိုင် ၄၀ခရီးကို အပြင်းသွားကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် အချိန်မဖြုန်းကြတော့ဘဲ နံနက် ၆ နာရီအချိန်၌ပင် ကမ်းရိုးအတိုင်း ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ သင်္ဘောပျက်မှလူများ ကုန်းပေါ်သို့တက်၍ စခန်းချသွားနိုင်သည့် ခြေရာလက်ရာများကို ထမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုကြသော်လည်း မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ကြရပေ။ သူတို့သွားနေသော ကမ်းရိုးမှာ မြေနိမ့်ပိုင်းဖြစ်ပြီးလျှင် အတွင်းပိုင်း၌ တောများရှိ၏။ ကလောအငူသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်လာပြီးလျှင် ပင်လယ်အတွင်းသို့ ကျောက်တန်းများ မညီမညာထိုးထွက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

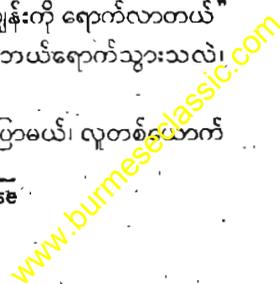
နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်တွင် ဝါရှင်တန် ပင်လယ်အော်၏ တစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြပြီးလျှင် မိုင် ၂၀မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ကျောက်ဆောင်နှင့် သစ်တောများအကြား၌ ရှိသဖြင့် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလာ၏။ ထိုနေရာ၌ပင် ခေတ္တနားနေကြပြီးနောက် နံနက် ၈ ဘာသာသောက်ကြတော့၏။ ထို့နောက် နာရီဝက်ခန့်နားနေပြီးလျှင် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။

ညနေ ၃နာရီခန့်တွင် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်တန်းများ အတွင်းတွင် ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ကြရ၏။ ပင်လယ်မှ ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်သော်လည်း ထိုနေရာမှာ သင်္ဘောများဆိုက်ကပ်ရန် ကောင်းသောနေရာ တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ချောင်းနံဘေးရှိ ကျောက်ထပ်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ငြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်မိသကဲ့သို့ ကျောက်များ ကျိုးပဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာ၌ပင် ခေတ္တရပ်နားကြပြီးနောက် ညစာ စားသောက်ကြ၏။ သူတို့ရပ်နားနေသော နေရာမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေ ၄၀၊ ၅၀ ခန့် မြင့်သော နေရာဖြစ်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်သူမှမလာဘူးလို့ ယူဆရမလို့ဖြစ်ပြီး ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ လလောက်က သင်္ဘောတစ်စင်းဟာ ဒီကျွန်းကို ရောက်လာတယ်။ စပိလက်က . . . “အဲဒီ သင်္ဘောကြီး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ရေထဲမြုပ်သွားသလား။”

“မဟုတ်ဘူးလေ စပိလက်၊ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်၊ လူတစ်ယောက်

ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်ကိုရောက်လာတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဒီကျွန်းပေါ်က ပြန်ထွက် သွားပြီလို့ အသေအချာမပြောနိုင်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီကိုရောက်လာတဲ့ သင်္ဘောဟာ ပြန်ထွက်သွားပြီ ဆိုပါ တော့”

“မှန်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အမေရိကန်ပြည်ကို ပြန်ဖို့ အခွင့် ကောင်းတစ်ခု လွတ်သွားတာပေါ့”

“အဲဒီလိုပဲ ယူဆရမယ်”

ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ‘တော့’ ၏ ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်လိုက်သော အသံကိုကြားလိုက်ရပြီးလျှင် မကြာမီ တော့သည် အဝတ်တစ်ခုကိုကိုက်၍ ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထို အဝတ်ကို ကြည့်ရှုကြရာ နိုင်ခန့်သော အဝတ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ တော့ သည် ထင်းရှူးပင်များ အတွင်းသို့ ပြန်ပြေးသဖြင့် ၎င်း၏ နောက်သို့ အားလုံး ပြေး၍လိုက်သွားကြ၏။ သို့သော် လူစလူန ဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ ‘တော့’ နောက် သို့လိုက်ရန် ချုံများကိုခုတ်ထွင်၍ပင် သွားကြရ၏။ ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်သို့ရောက်သောအခါ တော့သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီးနောက် ပြင်းစွာဟောင်လိုက်၏။

“တွေ့ပြီ၊ ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော်တို့က သင်္ဘောပျက်ကို ရေထဲမှာ လိုက်ရှာနေတာ၊ အခုတော့ ‘လေ’ထဲမှာ တွေ့နေပြီကော”

ဟု ပင်ကရောက ပြောပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် ငြိနေသော အဝတ်ထုပ်အဖြူကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်၏။

ထိုအရာဝတ္ထုမှာ မီးပုံးပုံကြီးဖြစ်နေသဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပင်ပန်းခဲ ယဉ်းစွာ တက်၍ယူကြရ၏။ ပင်ကရောက မီးပုံးပုံကြီးမှ အဝတ်စများကို ကိုင်၍ ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဒီအဝတ်စတွေဟာ သိပ်ခိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အလေးချိန် နှစ် တန်လောက်ရှိမယ့် လှေတစ်စင်းဆောက်ပြီး ဒီအဝတ်စတွေနဲ့ ရွက်လုပ်မယ်က ကျန်တဲ့အတွေ့ကိုတော့ အကျိုးချုပ်ဝတ်ကြတာပေါ့”

ဟုပြောရာ “ကြည့်သေးတာပေါ့” ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အေး ဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

နက်က မီးပုံးပုံကြီးမှ အဝတ်များနှင့် ကြိုးများကို လုံခြုံသော နေရာ တစ်နေရာတွင် သိမ်းထားပြီးလျှင် ပင်ကရော အကြံပေးသည့်အတိုင်း မီးပုံးပုံ၏ အဝတ်စများကို အလိုက်သင့်လိပ်ကာ ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ပြီးနောက် ကမ်း

ပေါ်သို့ ဒရုတ်တိုက်ဆွဲခဲ့ကြ၏။ ကျောက်တန်းကြီးတွင် လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုရှိ နှုတ် ထိုလိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ မီးပုံးပုံအဝတ်လိပ်ကြီးကို သေချာစွာ ထည့် ဘားလိုက်၏။ ထိုချောင်းကလေးကို ‘မီးပုံးပုံဆိပ်’ ဟု အမည်ပေးလိုက်လေ သည်။

ကျွန်း၏ တောင်ဘက်ပိုင်းနှင့် အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်မှု ပြုလုပ် နှုတ် မာစီမြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားထိုးလျှင် သင့်လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန် ဘားဒိန်းက ပင်ကရောနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်၏။ တစ်ကြိမ်က ပင်ကရော ပြောခဲ့ သည့်အတိုင်း သင်္ဘောတည်ဆောက်၍ ရွက်များ ကြိုးများ တပ်ဆင်လိုက်က ဘစ်ပင်တိုင်ရွက်သင်္ဘောကလေးတစ်စင်း ဖြစ်သွားပြီးလျှင် လင်ကွန်းကျွန်းကြီး သို့ သူတို့အားလုံး တစ်ပတ်ပတ် နိုင်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက် ကပ္ပတိန်နှင့်သူ၏ လူများသည် ထိုနေရာမှရှေ့သို့ ခရီး ဆက်ကြပြန်ရာ ကမ်းစပ်၌ သေတ္တာကြီးကို တွေ့ခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက် သောအခါ မိုးချုပ်၍လှလေပြီ။ ဂရင်းနီကအိမ်ကြီးသို့ရောက်ရန် နောက်ထပ် ၄ မိုင်ခန့်သွားကြဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့နှင့်ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ သသန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်တွင် မာစီမြစ်၏ ပထမမြစ်ကွေ့သို့ ရောက်လာ ကြ၏။ မာစီမြစ်ပြင်သည် ထိုနေရာ၌ ပေ ၈၀ ခန့် ကျယ်ပြန့်သဖြင့် ပင်ကရောနှင့် နက်တို့နှစ်ဦးသည် ကမ်းဘေးရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ သင့်လျော်မည့် သစ်ပင် နှစ်ပင်ကို ခုတ်ပြီးလျှင် ဖောင်ဖွဲ့လျက်ရှိကြ၏။ မြစ်ကမ်းပါး၌ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း နှင့် စပိလက်တို့ အမောဖြေလျက်ရှိစဉ် ဟာဗတ်သည် မြစ်ကမ်းစပ်သို့သွား၍ ဘစ်ဘက်သို့ ဖြစ်ကူးရမည့်နေရာကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေ၏။

သို့ရှိစဉ် ဟာဗတ်သည် သူတို့ထံ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး နောက် . . .

“မြစ်ထဲမှာ ဘာလဲမသိဘူး . . . မျောလာတယ်” ဟု အလန်တကြား အော်လိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး မြစ်ထဲမှ မျောလာသော အရာဝတ္ထုကို သွား ရောက်ကြည့်ရှုကြလေသည်။

ပင်ကရောသည် ဖောင်ဖွဲ့နေရာမှ ကမ်းစပ်သို့ ပြေးလာပြီးနောက်

“လှေကလေးပါလားဗျို့”

ဟု ပြောရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“အလို . . . ကျုပ်တို့ လှေပါလား”

ဟု ဆုံသြဇ္ဇာ အော်လိုက်လေသည်။

နက်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် မျောလာသော လောင်းလှေကလေးကို နှိုးငါးများဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ရောက်အောင် ကြိုးကြိုးစားစား ဆွဲယူလာခဲ့ကြ၏။

၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေမှာ:

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကမ်းစပ်သို့ရောက်လာသည့် လှေကလေးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီးနောက် လှေမှကြိုးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပွတ်တိုက်မိသောကြောင့် ကြိုးများပွန်း၍ ပြတ်နေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။

စပိလက်က တီးတိုးလေသံဖြင့် . . .

“အတော်ထူးဆန်းတာဘဲ”

ဟုပြောရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သဘောတူသည့် လက္ခဏာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်၊ အတော်ကို ထူးဆန်းနေတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဤသို့ ပြောဆိုကြပြီးနောက် လှေကလေးပေါ်သို့ အားလုံးအသီးသီး တက်လိုက်ကြလေသည်။

အမှန်တကယ် ထူးဆန်းသည့် အချက်မှာ မာစီမြစ်ကမ်းသို့ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများရောက်သော အချိန်နှင့်ထိုနေရာသို့ လောင်းလှေကလေး ရောက်ရှိလာသောအချိန်တို့မှာ တိုက်ဆိုင်နေသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ သူတို့သည် မာစီမြစ်ကမ်းသို့ စော၍ ရောက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ နောက်ကျ၍ ရောက်လျှင် သော်လည်းကောင်း ထိုလောင်းလှေကလေးကို တွေ့ကြရတော့မည် မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ထဲသို့ မျောပါပျောက်ဆုံးသွားမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် လောင်းလှေကလေးကို မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်၍လှော်ခဲ့ကြရာ မာစီမြစ်ဝသို့ မကြာမီပင်ရောက်ရှိလာကြ၏။ ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူအနီးရှိ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် လှေကို ထိုးဆိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။ ထိုနောက် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တော့က ရုတ်တရက်ထိုး၍ ဟောင်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ကြီးပေါ် သို့တက်သော ပထမကြိုးလှေကားကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ပင်ကရောက “ဟဲလို . . .”ဟု အော်လိုက်ခြင်း။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းကမူ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်၏။ လေတိုက်လျှင် ကြိုးလှေကားသည် အောက်သို့ပြုတ်ကျလာစရာ အကြောင်းရှိသဖြင့် သူတို့သည် မှောင်ထဲတွင် ကြိုးလှေကားကို ရှာကြ၏။

ပင်ကရောက စိတ်တိုလာပြီးလျှင် . . .

“နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ လုပ်ထားတာဆိုရင်တော့ ဒီထက် ခိုက်တဲ့ကိစ္စ မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ မောမောပန်းပန်းနဲ့

အိမ်ကိုပြန်လာလိုက်တဲ့အခါ အိမ်လည်းရောက်ရော၊ အိမ်ပေါ်တက်တဲ့ လှေကား မရှိတော့ဘူး၊ ရယ်လည်း ရယ်စရာကောင်းတယ်”

“အို . . . ဟို”

ဟု နက်က အော်လိုက်၏။

“ဒီကျွန်းကြီးပေါ်မှာတော့ အထူးအဆန်းတွေချည့်ပဲ ဖြစ်နေပြီ”

စပိလက်က ပင်ကရောကိုကြည့်ပြီးနောက် . . .

“သိပ်မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ မရှိတုန်း၊ တစ်ယောက်ယောက်

ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်လာပြီး ညကျတော့ လှေကားကို ဆွဲတင်ထားလိုက်တယ်၊ ရှင်းပြီလား ပင်ကရော”

“ဘယ်က တစ်ယောက်ယောက်လဲ”

“ဝက်ကလေးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့လူပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင် အော်ကြည့်မယ်ဗျာ၊ အဲဒီလူက ပြန်တော့ထူးရမှာပေါ့”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ပင်ကရောက . . .

“ဟလို . . .”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။

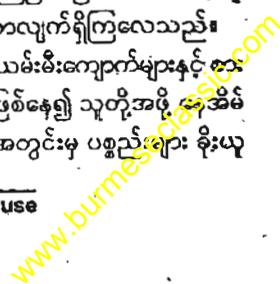
ချက်ချင်းလိုပင် တစ်တောလုံးမှ “ဟလို . . .”ဟု ပဲ့တင်သံ ပြန်၍ လာသည်ကို ကြားရလေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် စုနစ်လကြာ၍

နေခဲ့သော်လည်း ဤမျှလောက် ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးကို မတွေ့ကြုံဖူးချေ။ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိသဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ဂရင်းနိုက်

အိမ်ကြီးပေါ်သို့ မတက်နိုင်လျှင် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ သွား၍ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပြန်လာ၍ အခြေအနေကြည့်ရန် သူ၏ အဖော်များအား ပြောပြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ဇွေးလိမ္မာကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ အောက်တည့်တည့်၌ စောင့်နေခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ သွားကြလေသည်။ ဂူကြီးအတွင်းတွင် အိပ်ရန်နေရာများ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အိပ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း သူတို့သည် အလွယ်တကူ အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးတွင် ကြိုးလှေကား ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမှာ မတော်တဆ ဖြစ်ခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် တင်လှုပ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသလောဟူသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေရန် အလွန်စိတ်စောလျက်ရှိကြလေသည်။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှာ သူတို့လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများ သိုလှောင်ရာ ကုန်တိုက်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်နေ၍ သူတို့အဖို့ အိမ်ထက်ပင် အရေးကြီး၏။ အကယ်၍ ထိုအိမ်ကြီး အတွင်းမှ ပစ္စည်းချေး ခိုးယူ

တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပါက အသစ်တစ်ဖန်ပြန်၍ ရာဖွေထူထောင်ရန် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းသဖြင့် ထိုအချက်ကိုတွေး၍ပင် မကြည့်ဝံ့အောင်ရှိတော့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိရာ အကယ်၍တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြက်ရယ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ပြုလုပ်သည်ဆိုပါက ထိုသူကို လက်ရဖမ်းဆီး၍ မှတ်သားလောက်အောင် ဆုံးမမည်ဟု စပိလက်က ကြိမ်းဝါးလျက်ရှိလေသည်။

နေထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အားလုံးပင် လက်နက်များ ယူဆောင်ကာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ နေအိမ်၏ ကံခါးမကြီးမှာ ပွင့်နေသောကြောင့် အိမ်အတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဂင်နေကြောင်း ထင်ရှားတော့၏။ အထက်ပိုင်းရှိ ကြိုးလှေကားမှာ ယခင်အတိုင်းပင်ရှိနေသော်လည်း အောက်ပိုင်းမှ ကြိုးလှေကားကို ပြတင်းပေါက်အထိ ဆွဲတင်၍ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီး အတွင်း၌မူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည့်လှေကား ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် မြားကို ကြိုးချည်၍ လှေကား ထစ်အတွင်းသို့ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုကြိုးဖြင့် လှေကားကို ဆွဲချလျှင် ရနိုင်ကြောင်း ဟာဗတ်တ ကြ၏။ သို့နှင့်သူအကြံပေးသည့်အတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်၏။ သို့သော် မြားနှင့်အတူ အောက်သို့ကျလာသော ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သည့် ဓဏဉ္စင် ပြတင်းပေါက်အတွင်းမှ လက်တစ်ဘက် ထွက်လာပြီးနောက် လှေကားကို အိမ်အတွင်းသို့ပြန်၍ ဆွဲယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပင်ကရော့က သေနတ်နှင့် ပစ်ရန်ပြောရာ နက်က . . .

“ဘယ်သူ့ကိုလဲဗျ”
“ခင်ဗျား မမြင်လိုက်ဘူးလား”
“မမြင်လိုက်ပါဘူးဗျာ”

“မျောက်ဗျ၊ မျောက် . . . မျောက် . . . ကျုပ်တို့ အိမ်ကြီးထဲကို မျောက်တွေ ဝင်နေပြီဗျ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်အချိန်၌ပင် မျောက်ကြီးနှစ်ကောင်သည် ပြတင်းပေါက်အဝသို့ ရောက်လာကာ ထိုင်၍နေကြ၏။ သို့နှင့် ပင်ကရော့က မျောက်တစ်ကောင်ကို သူ၏သေနတ်ဖြင့် သေချာစွာ ချိန်စွယ်ပြီးလျှင် မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။ မျောက်တစ်ကောင်မှာ သေနတ်မှန်၍ အောက်သို့ကျလာရာ အခြားမျောက်များလည်း အိမ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေသည်။ အောက်သို့ကျလာသော မျောက်ကြီးကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ အသက်မရှိတော့ဘဲ လှုပ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၍နေကြောင်းကို တွေ့ရတော့၏။

လှုပ်ကြီးတစ်ကောင် သေသွားသော်လည်း သူတို့လူစုမှာ နေအိမ်ကြီးအတွင်းသို့ မဝင်နိုင်သေးသဖြင့် စိတ်အိုက်လျက်ရှိနေကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကမူ လှုပ်များသည် နေအိမ်အတွင်း၌ အချိန်ကြာရှည်စွာနေနိုင်ကြမည် မဟုတ်သောကြောင့် ခေါင်းအေးအေးထား၍ နေကြရန် အားပေးလိုက်၏။ အချိန်မှာ ၂နာရီခန့် ကြာသွားသော်လည်း အခြေအနေ မထူးခြားသဖြင့် လှုပ်များ မမြင်နိုင်သည့် နေရာတွင် ပုန်းအောင်းနေကြရန်နှင့် စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့က အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီး နောက်ကွယ်မှနေ၍ လှုပ်များထွက်လာလျှင် သေနတ်နှင့် ပစ်ရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ စားရန်ရှိကွာလည်း ကုန်နေပြီဖြစ်သဖြင့် နက်၊ ပင်ကရော့နှင့် ဟာဗတ်တို့လည်း အမဲလိုက်ရန် တောတွင်းသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

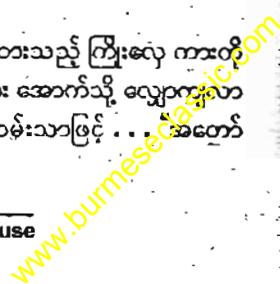
ထိုနေ့ နံနက်စာအဖြစ် ခိုများကို မီးကင်၍ စားကြရ၏။ ပင်ကရော့က စိတ်မရှည်သော အသံဖြင့်
“လှုပ်တွေကို အိမ်ထဲက မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားဗျာ”

“ရှိတာပေါ့ . . . ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ တို့အရင် ရေကန်ဘက်က ဝင်တဲ့အပေါက်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ပိတ်ထားတယ် လေ . . . အဲဒီအပေါက်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ရင် အိမ်ထဲရောက်နိုင်တာပေါ့”

ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောလိုက်၏။
ကပ္ပတိန်ပြောသည့်အတိုင်း အမြန်ပြုလုပ်ကြရန် ‘တော့’အား အိမ်ကြီးအောက်တွင် အစောင့်ထားခဲ့ပြီးနောက် ရေကန်ကြီးဘက်သို့ သူတို့အားလုံး ထွက်ခဲ့ကြရာ ခြေလှမ်း ၅၀ မျှမရောက်မီပင် ‘တော့’၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သံကို ကြားရ၍ အားလုံး အိမ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြလေသည်။

မည်သည့်အကြောင်းဟူ၍ မသိရဘဲ လှုပ်များသည် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးလာကြ၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် တွဲလှဲခိုနေသည့် လှုပ်များကို သေနတ်များဖြင့် ဒလစပစ်ခတ်ကြတော့၏။ အချို့လှုပ်များမှာ ဒဏ်ရာဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ပြန်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အချို့လည်း မြေပေါ်သို့ တဘုံးဘုံးကျလာတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် စုပုံထားသည့် ကြိုးလှေ ကားတို့ တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချလိုက်သည့် အလား အောက်သို့ လျှောက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ပင်ကရော့က အားရဝမ်းသာဖြင့် . . . “အတော်ထူးဆန်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သိပ်ကို ထူးဆန်းနေတာပဲ”

ဟုပြောဆိုကာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကြိုးလှေကားမှ အပေါ်သို့ ပထမဦးစွာတက်၍ သွားလေသည်။ သူတို့အားလုံး အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါ ပင်ကရောက အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် . . .
“လှေကားကို တွန်းချပေးလိုက်တာ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်ပင် လှေကားပေါ်သို့ သူတို့အနီးသို့ ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပင်ကရောက ပုဆိန်နှင့်လှုပ်နှံ၍ ဦးခေါင်းကိုပေါက်ရန် ချိန်ရှယ်လိုက်၏။ သို့သော် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မသတ်ရန် တားလိုက်သဖြင့် ထိုလှုပ်နှံမှုမှာ အသက်ချမ်းသာရာရသွားလေသည်။ လှေကားကို ထိုလှုပ်နှံမှုတွင် တွန်းချလိုက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ရှင်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် လှေကားကိုပိုင်း၍ ဖမ်းကာ ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင် ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလှုပ်နှံမှုမှာ လူလောကနီးပါး အသိဉာဏ်မျိုးရှိသဖြင့် လှေကား သင်ကြားပေးပါက အိမ်တွင်းအလုပ်များကိုပင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ကရှင်းပြ၏။ ဤသို့ ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် လှေကားသည် သူတို့ပြောသောစကားကို နားလည်ဘိသကဲ့သို့ သူ၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးကလေးများကို မှေးထားကာ နားစိုက်ထောင်နေပြီးနောက် မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။ သူတို့အားလုံး၏ သဘောတူညီချက်အရ လှေကားအား မာစတာဂျူး ဟု အမည် ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး တိုးလာလေတော့သတည်း။

မာစီမြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားဆောက်ခြင်း

လှေကားအသေကောင်များကို မြေမြှုပ်ရန်အလုပ်များ ကျန်နေသေးသဖြင့် ထိုအသေကောင်များကို တောတွင်းသို့ယူသွားပြီးနောက် မြေမြှုပ်လိုက်ကြရ၏။

လှေကား၏ လက်နှစ်ဖက်တွင် ချည်ထားသည့်ကြိုးများကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဗားဒီနှင့်သစ်ခွများကို ကျွေးလိုက်၏။ သို့နှင့်ပင် သူတို့သည် လှေကားအားကောင်းစွာ စိတ်မချသေးသဖြင့် ၎င်း၏ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသည့်ကြိုးများကိုမူ ဖြုတ်၍ မပေးကြသေးချေ။

ထိုအခါတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မာစီမြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတား

ဆောက်ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သူ၏လူများနှင့်ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ တံတားဆောက်လုပ်မှသာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးနှင့် ကျွန်း၏ ဆောင်ဘက်ပိုင်းသို့ ဆက်သွယ်သွားလာမှုများ လွယ်ကူပေတော့မည်။ ထို့ပြင် သို့သော် ကိုဖမ်း၍ လှောင်ထားရန်လို သေးသဖြင့် မွေးမြူရေးခြံတစ်ခုကိုလည်း အမြန်ဆောက်လုပ်လိုကြ၏။ ၎င်းတို့အတွက် စားကျက်ကောင်းများရှိသည့် နေရာချောင်းမြစ်ဖျားခံရာ အရပ်တွင် ထိုခြံကိုဆောက်လုပ်ကာ ပိုမို၍သင့်လျော်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်က အကြံပေး၏။ သို့သော်မွေးမြူသကဲ့သို့ပင် ကြက်များကိုလည်း မွေးမြူရန်လိုသဖြင့် ကြက်ခြံကို ဂရုစိုက်ရန်၏ ပထမ ရေထွက်ပေါက်အနီးတွင် ဆောက်လုပ်ရန် သဘောတူ ကြလေသည်။ ယခင် တစ်ကြိမ်က အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ သွားစဉ် ဖမ်းဆီးခဲ့သော ရေကြက်နှင့် ငှက်များကို ထိုခြံအတွင်း၌ စတင်မွေးမြူကြရန် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဖြစ်သော ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ စတင်ရန် သူတို့သည် တံစဉ်း၊ စူး၊ ဆောက်စသည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ယူပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ထွက်ခွာကြ၏။

ရှေ့သို့ ခရီးမထွက်မီ ပင်ကရောက စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် . . .

“ခဏနေကြပါဦး၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မစ္စတာဂျူးက ကြိုးလှေကားကို ဆွဲတင်ရမယ်မှတ်ပြီး ဆွဲတင်ထားပါဦးမယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်လို သုပ်ကြမလဲ”

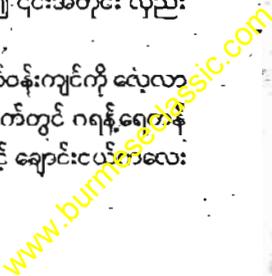
ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ မြေကြီးမှာတိုင်စိုက်ပြီး ကြိုးလှေကားရဲ့ ဆောက်ဆုံးအထိနဲ့ ခိုင်အောင်တို့ချည်ထားရင် ရပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပင်ကရောက သူ့ရက် ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် မာစီမြစ်၏လက်ဝဲ အက်ကမ်းအတိုင်း အထက်သို့ဆန်တက်ခဲ့ကြရာ ပထမမြစ်ကွေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသည် မြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားဆောက်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုနေရာနှင့်မီးပုံးပျံဆိပ်မှာ ၃ မိုင်ခွဲခန့်သာဝေး၍ ၎င်းအတိုင်း လှည်းစာမ်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်ရန်ကိုလည်း စဉ်းစားကြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပရော့စပက်တောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရာ အရှေ့ဘက်တွင် ပင်လယ်ကြီးရှိ၏။ မြောက်ဘက်တွင် ဂရုစိုက်ရန်နှင့် ရေကန်၏ ရေထွက်ပေါက်မှ စီးကျနေသောရေတံခွန်နှင့် ချောင်းငယ်တလေး

ရှိ၏။ အနောက်ဘက်တွင် ဂရုန်းရေကန်၏ တောင်ဘက်ကမ်းခြေရှိပြီးလျှင် တောင်ဘက်တွင် မာစီမြစ်ရှိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ အသေအချာလှလာသော အခါမှ ဂရုန်းနိုက်အိမ်ကြီးရှိသော ပရော့စပက်တောင်ကုန်းသည် တစ်ပတ်နီး ရေပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိ သည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ဂရုန်းရေကန်နှင့် မာစီမြစ်အကြားတွင် တစ်မိုင်ခန့် ကျယ်ပြန့်သော မြေပြန့်တစ်ခုရှိနေသေးရာ ထိုနေရာတွင် တူးမြောင်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်ရ လိုအပ်၏။ မြစ်နှင့်ချောင်းများတွင် ဆောက်လုပ်ထားမည့် တံတားများကို တံတားများအဖြစ် အရှင်လုပ်ထားလျှင် သူတို့နေထိုင်သော ဂရုန်းနိုက်အိမ်ကြီး ၏ဖတ်ဝန်းကျင်သို့ ရန်သူများ အလွယ်တကူ လောရောက်နိုင်ကြောင်း က တိန်ဟားဒိန်းက သူ၏လူများအား ရှင်းပြ၏။

မာစီမြစ်ဖော်သို့ဖြတ်၍ ဆောက်မည့်တံတားကို လက်ယာဘက်က တွင် နိုင်ခန့်အောင်ဆောက်လုပ်၍ လက်ဝဲဘက်ကမ်းခြေတွင် တံတား အလျားပေ ၂၀ အခန်းတစ်ခန်းကို ချိန်ခွင်လျှာကဲ့သို့ တစ်ဘက်မှ အလေးချိန်ဖြင့် အရှင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြရန် စီစဉ်ကြ၏။

ဤကဲ့သို့ စီမံထားသည့် အတိုင်း မြစ်ကိုဖြတ်၍ တံတားဆောက် သောလုပ်ငန်းကို ၃ ပတ်နှင့်ပြီးအောင် အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ ကျန်သောအချိန်များတွင် ကြိုးစား၍ ဆောက်လုပ်ကြတော့၏။ ဤကဲ့သို့ တံတားဆောက်နေသည့် ကာလအတွင်း ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းမွန်သဖြင့် သူတို့၏လုပ်ငန်း တွင်ကျယ်လေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ပေ ၈၀ ကျော် ရှည်လျားသော တံတား ဆောက်သည့်လုပ်ငန်းမှာ အပြီးသတ်လေတော့၏။ တံတားအရှင်လုပ်မည့် အခန်းတွင်လည်း တစ်ဘက်မှကူညီသောအလေးများ ထပ်မံပိုးထားသဖြင့် အပ်သည့်အခါအလွယ်တကူ ဆွဲတင်နိုင်ကြလေသည်။

မီးပုံးပျံကြီးမှအဝတ်များကို သွားရောက်ယူလိုကြသော်လည်း တံတား တွင်းသို့ဖြတ်၍ လှည်းလမ်းမဖောက်ရသေးသဖြင့် မယူနိုင်ကြသေးချေ။ သို့သော် အခြေအနေကိုသိလိုသဖြင့် မီးပုံးပျံဆိပ်သို့ နက်နှင့် ပင်ကရောတို့နှစ်ယောက် သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်တွင် မီးပုံးပျံကြီး၏ အဝတ်များမှာ မူလထားခဲ့သည့် နေရာ၌ပင် ခြေရာလက်ရာမပျက် ယခင်အတိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူတို့တွေ့ခဲ့ပုံကို ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းအား သတင်းပေးပို့လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ဂျူစိုက်ခင်းမှာလည်း ကောင်းစွာအောင်မြင်သဖြင့် ပထမ ရိုက်သိမ်းချိန်တွင် ဂျူစေ့ ၈၀၀ ရရှိလေသည်။

ဂျူစေ့ ၅၀ ကို မျိုးအဖြစ်ချန်၍ ကျန်သောဂျူစေ့များကို နောက်တ

ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးကြ၏။ စိုက်ကွင်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ခြံစည်းရိုး ဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာခတ်ထားလိုက်၏။ ငှက်များ၏ နှောင့်ယှက်မှုမှ ကင်းဝေးစေရန် သည်း ပင်ကရောက စာခြောက်ရုပ်တစ်ခုပြု လုပ်ပေးထား၏။

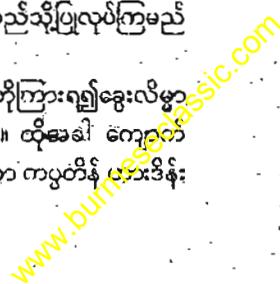
နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ဂရုန်း ရေကန် ၏တောင်ဘက်ကျွန်းကြီးမှ မာစီမြစ်သို့ တူးမြောင်းငယ်တစ်ခု ဖောက်လုပ်ရန် သူ၏လူများနှင့် လုပ်ငန်းစလေတော့၏။ ကျောက်ဆောင်များရှိသော နေရာတွင် တစ်ထရိုဂလစ်စရင်း ဖြင့် ဖောက်ခွဲပစ် ရ၏။ သို့နှင့် ၁၄ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ၂၂ ပေကျယ်၍ ၆ ပေနက်သော တူးမြောင်းတစ်ခုကို ဖောက်လုပ်ပြီးစီးကြလေ သည်။ ထိုတူးမြောင်းကို 'ဂလက်စရင်းတူးမြောင်း' ဟု အမည်ပေးလိုက်၏။ အရှေ့စပက်တောင်ကုန်းအနောက်ဘက်တွင် တူးမြောင်းဖောက်လုပ်ပြီးစီးသွား သဖြင့် ထိုဒေသမှာ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်အတွင်း ရေပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိ သော ကျွန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်လာတော့၏။

ဤသို့လျှင် လုံခြုံမှုရှိလာသဖြင့် အလွယ်တကူထွက်မပြေးနိုင်သော ကြောင့် လှဝဲကြီး ဂျူ၏ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသောကြိုးများကို သူတို့က ခြွေးလှိုက်လေသည်။ လှဝဲကြီးမှာ ၎င်းအား သင်ပြထားသည့်အတိုင်း ဂရုန်း နိုက်အိမ်ကြီးအတွက် ထင်းများသယ်ယူရာတွင် သူ၏ခွန်အားပေးကြီးကို ထောင်းစွာ အသုံးချနိုင်ဟော့၏။ လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးသွားသဖြင့် ကြက်မွေးမြူ ချုပ်ခြက် ဂရုန်းရေကန်၏တောင်ဘက်ကမ်းရိုးအနီး ပြုလုပ်ကြ၏။ ကြက်ခြံမှာ နိုက် ၂၀၀ ပတ်လည်ခန့် ရှိ၏။

ခိုများအတွက် နေအိမ်တစ်ခုကိုလည်း ကြက်ခြံထောင့်တွင် ဆောက် လုပ်ပေးထားလေသည်။ ကျောက်ဆောင်များတွင်နေသော ခို ၁၂ ကောင်ခန့်ကို ခြံစည်း၍ ခြံအတွင်းရှိ ခိုအိမ်များအတွင်းတွင် ထည့်ထားလိုက်ကြ၏။ မကြာမီ များမှာ ယဉ်ပါးလာကြပြီဖြစ်၍ လှောင်အိမ်အတွင်းမှ ပျံထွက်သွားကြသော် လည်း အိပ်တန်းဝင်ချိန်တွင် လှောင်အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက်ထပ် ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ 'မီးပုံးပျံဆိပ်' တွင် တစ်နှစ်ကြာထားခဲ့သော မီးပုံးပျံအဝတ်များနှင့် ကြိုးများကို ဂရုန်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ သယ်ယူရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာအထိ လှည်းလမ်း ဖောက်လုပ်နိုင်သော် လည်း လှည်းကိုဆွဲမည့် တိရစ္ဆာန်များလိုနေသေးသဖြင့် မည်သို့ပြုလုပ်ကြမည် ဟု တိုင်ပင်လျက်ရှိကြ၏။

ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက်နေ့တွင် 'နက်'၏ အော်သံကိုကြားရ၍ခွေးလိမ္မာ တော့၏ ဟောင်သံကိုလည်း အဆက်မပြတ်ကြား၏။ ထိုအခါ ကျောက် ဆောင်းတိုင် လိုထဲဝူကြီးအတွင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း

နှင့် သူ၏လူများက ရန်သူများလာရောက်ကြပြီဟု ထင်မှတ်ကြသဖြင့် အတွင်းမှ အပြေးထွက်လာကြရာ 'နက်'သည် မြည်းနှစ်ကောင်ကိုအေးမောင်းလာကြောင်းတွေ့ရ၏။ ယင်းတို့မှာ လှည်းဆွဲရန် များစွာ အသုံးဝင်မိတီရတ္ထာန်များ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုမြည်းနှစ်ကောင်ကို ပင်ကရောက ဝိုင်းထိန်းကျောင်းရင်း တံတားများကိုဖြတ်၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် မြက်ပေါများသဖြင့် ထိုမြည်းနှစ်ကောင်ကို ၎င်းတို့သဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ သွားလာကျက်စားခွင့် ပေးထားလျှင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ၎င်းတို့အတွက် ကြက်ခြံအနီးတွင် မြင်းစောင်းတစ်ဆောင်လုပ်ပေး၏။

ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ တောအုပ်တောင်ကုန်းများကိုဖြတ်ကာ 'မီးပုံးပျံဆိပ်' အထိ လှည်းလမ်းမှာ ကောင်နှမဖောက်လုပ်ပြီး စီးသွားလေသည်။ မြည်းများအတွက် ဇက်ကြိုး၊ ခါးပတ်ကြိုးနှင့်ချိတ်များ ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက်တွင် မြည်းနှစ်ကောင်ကို လှည်း၌တပ်ဆင်ပြီးလျှင် စမ်းသပ်မောင်းနှင်ကြည့်ကြလေသည်။ မီးပုံးပျံဆိပ်သို့ သွားသည့် လှည်းလမ်းအတိုင်း ပင်ကရောက ရှေ့မှခြေကလျှောက်၍ လမ်းပြကာ ကျန် အဖွဲ့သားများက လှည်းစီး၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် မီးပုံးပျံဆိပ်သို့ မကြာမီချောမောရောက်ရှိလာပြီးနောက် မီးပုံးပျံကြီးမှအဝတ်များနှင့် ကြိုးများကို လှည်းပေါ်သို့တင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်နောင်သို့အဝတ်အစားများ

လင်ကွန်းကွန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ လူတစ်စု၏ လိုအပ်သည့် အိမ်ဆုံးအစာအစာများကို ဇန်နဝါရီလ ပထမပတ်အတွင်း ပြီးအောင်ကြိုးစား၍ ချုပ်လုပ်ကြရ၏။

ကမ်းစပ်မှရရှိခဲ့သည့် သေတ္တာကြီးထဲတွင် အင်္ကျီချုပ်ရန် အပ်များပေးသဖြင့် အပ်အတွက်မပူရတော့ဘဲ မီးပုံးပျံကြီးတွင်အပ်ချည်ကြိုးများကို အလိုသင့်ဖြေ၍ အပ်ချည်ကြိုးအဖြစ် အသုံးပြုကြလေသည်။ ထို့နောက် ချုပ်လုပ်ပေးအဝတ်အစားများကို ဆော်အိနှင့် ပို တတ်(စ်) ရောစပ်ကာ လျှော်ဖွပ်လိုက်သဖြင့် နဂိုမူလအတိုင်း ပျော့ပြောင်း နူးညံ့သွားပြီးလျှင် နေလှမ်းလိုက်သောအခါ ပြုစုသန့်စင်၍ သွားတော့၏။ ဤသို့လျှင် သူတို့အဖို့ သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဖျံသားရေဖြင့် ဖိနပ်များချုပ်လုပ်ကြ၏။ ၁၈၆၆ ခုနှစ်တွင် ရာသီဥတု အလွန်ပူပြင်း၍လာသော်လည်း စပိလက်နှင့်ဟာဗတ်သည် အမဲလိုက်သည့်အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်ကြဘဲ သားပိုက်ကောင်နှင့် တောမီးများကို လိုက်လံပစ်ခတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

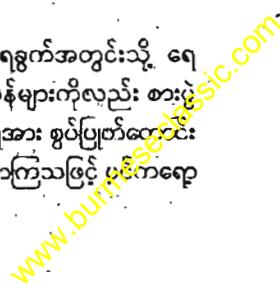
ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ချွေတာသုံးရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူတို့နှစ်ဦးအား သတိပေးပြီးနောက် လိုသောကျည်ဆံနှင့် ယမ်းများကို ထပ်မံပေးလိုက်၏။ သူတို့သည် ဤကျွန်းကြီးပေါ်တွင် မည်မျှကြာအောင် နေရည်တို မပြောနိုင်သဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ချွေတာသုံးစွဲရည်ဖြစ်၏။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်း ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးပေါ်ရှိ သစ်တောအတွင်းမှ သုံးစကကျော်ခန့်ကို ရှင်းလင်းကာ ကျန်သစ်တောများကို မြည်းရိုင်းကျောက်စားနိုင်ရန်အတွက် နဂိုမူလအတိုင်း ထားလိုက်လေသည်။ လှည်းနှင့်မြည်းများရှိနေသဖြင့် တောအတွင်းမှ ထင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ဖရင်ကလင်အောင်ခြေမှ ကျောက်မီးသွေးများကိုလည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုသာယာလျက် ချွေတာသုံးအိမ်အတွင်း လှည်းနှင့်အပြည့်တိုက်ကာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ယူခဲ့ကြလေသည်။

စပိလက်သည်မင်ဒီဘယ်အငှေဖက်သို့ မကြာခဏသွားရောက်ကာ သစ်တောများကို ယူလေ့ရှိ၏။ ပင်ကရောကမှ ငါးများချိတ်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ငါးများကို သေဖြင့် ငါးဟင်းကိုလည်း အလှူပယ်စားကြရလေသည်။ ထိုအချိန်လောက်တွင် မာစီမြစ်အတွင်းသို့ ရေကြောင်းကိုဆန့်၍ ငါးသလောက်အုပ်ကြီးများကို ဖောက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် တာတမံများ ပြုလုပ်ဖမ်းဆီးကြ၏။ ငါးအုပ်ကြီးကိုဆားနယ်၍ လာမည့်ဆောင်းတွင်း၌ စားသောက်နိုင်ရန်လည်း သိုလှောင်ထားလိုက်ကြလေသည်။

နက်က မစ္စတာဂျူအား ဘောင်းဘီနှင့်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးပေးပေးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကို 'ဂျူ'က အလွန်နှစ်သက်လေသည်။ 'နက်'က ချုပ်ကြီး 'ဂျူ'ကို အလွန်ခင်မင်သဖြင့် ထမင်းဟင်းချက်သည့် အချိန်တိုင်းတွက် ဂျူအား မီးဖိုချောင်၌ အမြဲခေါ်ထားလေ့ရှိပြီးလျှင် လိုအပ်ချက်များကို ခိုင်းစေရန် ခင်ကြားပြသ၏။

သူတို့အားလုံး ထမင်းစားပြီးလျှင် ဂျူသည် ရေရွက်အတွင်းသို့ ရေချိုးပေးတတ်၏။ ထမင်းပန်းကန်ပြားနှင့် ဟင်းပန်းကန်များကိုလည်း စားပွဲပေါ်သို့ သူနေရာနှင့်သူ ချပေးတတ်၏။ ပင်ကရောက ဂျူအား စွပ်ပြုတ်ဆေးပေးပေး၍ ပြန်ပေးတတ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဂျူအား ခင်မင်လာကြသဖြင့် ပင်ကရော

၁၀၂ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

က ဂျူအား လစာတိုးပေးမည်ဟုပင် ပြောလိုက်သေး၏။

ပင်ကရော့တို့အဖွဲ့ အမဲလိုက်သွားလျှင် ဂျူကလည်း တုတ်တုတ်ချောင်းကို သေနတ်ကဲ့သို့ ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းကာ နောက်ကလိုက်ခဲ့၏။ ထေထဲသို့ရောက်လာသော်လည်း ဂျူမှာတောစိတ်ပေါက်၍ မလာဘဲ သခင်များအနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာနေလေ့ရှိ၏။ သစ်မင် အမြင့်ပေါ်တွင် သီးလေ့ရှိသော သစ်သီးများကို လိုချင်သောအခါ ဂျူသည် သစ်မင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ရောက်ပြီးလျှင် ဆွတ်ခူးပေးတတ်၏။

ပင်ကရော့က ဂျူကိုကြည့်ပြီးလျှင် အေးရကျေနပ်စွာဖြင့်...
“အတော်နောက်တုကောင်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဇန်နဝါရီလကုန်လောက်တွင် သူတို့သည် ရေနီချောင်း စတင်ဆင်းလာသည့် ဖရင့်ကလင်တောင်ခြေတွင် သိုးရိုင်းများအတွက် ခြံတံဆောက်လုပ်ကြ၏။ ၎င်းခြံမှ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့သွားရန် လှည်းလမ်းတစ်ဖောက်လုပ်ကြပြီးနောက် သိုးခြံ လမ်းဟု အမည်မည်လိုက်ကြ၏။ ကျားသစ်နှင့် အခြားအကောင်များ ခုန်ကျော်မင်မင်ရန် သိုးခြံကို လုံခြုံသည်ဖြစ်စေရိုးများ ကာရံပေးထား၏။ မိုးရွာသည့်အခါတွင် သိုးများခိုလှုံနိုင်ရန် ခြံထောင့်တစ်နေရာတွင် တဲတစ်ခုလည်း ဆောက်ပေးထားလေသည်။ သိုးခြံဆောက်လုပ်၍ ပြီးစီးသောအခါ သူတို့သည် တောတွင်းမှသိုးအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဘက်သို့ ခြောက်လှန့် မယူလာကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် သိုးရိုင်းအကောင် ၃၀ ခန့် တောဆိတ် ၁၀ ကောင်တို့ကို ခြံထဲသို့ ကောင်းစွာ သွင်းယူနိုင်ကြလေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း၌ သူတို့သည် သိုးခြံသို့သွားသော လမ်းမှ မီးပုံးပျံဆိပ်သို့ သွားသောလမ်းများကို ယခင်ကထက် ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် ပြင်ဆင်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်စေခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ လမ်းများကို ပြင်ဆင်လျက် ကြစဉ် ဟာပတ်သည် တောတွင်းတစ်နေရာမှ ဒန်ကျဲစေ့နှင့်တူသော အစေ့ကို ယူလာပြီးနောက် ၎င်းအစေ့များမှ ဆီထုတ်ယူနိုင်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ယင်းတို့ကို ဆုံဖြန့်၍ တိုက်ကာ ဆီထုတ်၍ ယူကြ၏။

ရွှေရာသီကုန်ဆုံးချိန်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကြက်မွေးမြူခြင်း ခြံမှ ကြက်များမှာ ယခင်ကထက် တိုးပွားလာကြောင်း တွေ့ကြရ၏။

သာယာသော ညနေခင်းများတွင် ပရော်စပက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တက်မြူးချွတ် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက နောက်ထပ်ဆောင်ရွက်ကြရမည့် လုပ်ငန်းများကို သူ၏လူများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ ပြောရင်း ယခုအချိန်လောက်တွင် 'ရစ်ချယွန်' ခြံ့ကို ဝိုလ်ချပ် ၇ ရက် က သိ

ပက်ပြီးလောက်ပြီဖြစ်၍ တောင်ပိုင်း ကွန်ဖီဒရိတ်များ၏ စစ်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရှိလောက်ပြီ ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ မကြာမီပင် သူတို့မဆွေနိုင်သော အတံလ ၂၄ ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ထိုနေ့သည်ကာ ယခင်နှစ်က သူတို့ အားလုံး မီးပုံးပျံကြီးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သောနေ့ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်က သူတို့အားလုံးပင် အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ အလွန်တိမ်းအားငယ်ခဲ့ကြပြီးလျှင် အခက်အခဲများစွာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ကြ ရ၏။ သို့သော် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်၍ တစ်နှစ်မြောက်သောနေ့တွင် သူတို့သည် ထိုကျွန်းပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသူများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်များ၊ သစ်မင်များနှင့် ဓာတ်သတ္တုများကို မိမိတို့အတွက် အကျိုးရှိအောင် ပြုပြင်သုံးစွဲသည့် အခြေအနေသို့ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

သူ၏လူများ စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဝင်၍ ဆွေးနွေးခဲ့၏။

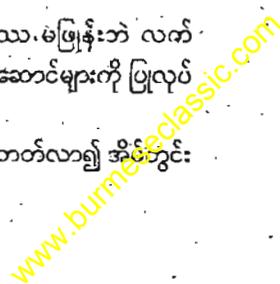
ဟာပတ်၏အကြံပြုချက်များနှင့် ပင်ကရော့၏အရွှန်းပြောမှုများကို ထောင်ရင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းသည် ပြီး၍နေတတ်၏။ သို့သော် လင်တွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ရှင်းလင်း၍မပြနိုင်သော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရသော သူသည် အမြဲစဉ်းစားလျက်ရှိနေလေသည်။

ရာသီဥတုဆိုးရွားလာခြင်း။

မတ်လဆန်းလပြည့်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် ရာသီဥတုပြောင်းလဲလာသည့် အလွန်ပူပြင်းလာတော့၏။ လေသည် အရှေ့ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာ၍ မြစ်ဝသံနှင့်အတူ မိုးသီးများကျလာ၏။ အချို့မိုးသီးများမှာ ဝိုင်ခန့်အရွယ် ဖြစ်၍ ပင်ကရော့သည် သူစိုက်ပျိုးထားသည့်ဂျုံပျိုးခင်းသို့ အပြေးသွားပြီး နောက် ပျိုးပင်ကလေးများပေါ်တွင် အဝတ်ကို ဖြန့်၍ အုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် ၇ ရက်ခန့်ဆက်၍ မိုးသည်ထန်စွာ ရွာနေသောကြောင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများသည် အပြင်သို့မထွက်နိုင်ဘဲ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်း၌ပင် နေကြရာတော့၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် အချိန်ကိုအလဟဿ မဖြုန်းဘဲ လက်ထဲတွင်ခုံတစ်ခုလုပ်ကာ မီးဖိုသုံးစွဲစည်းနှင့် အသုံးအဆောင်များကို ပြုလုပ်စေလို၏။

လူဝဲကြားဂျုံသည် ၎င်းအားသင်ဝေးသမျှ လုပ်တတ်လာ၍ အိပ်တွင်း

သန့်ရှင်းမှုများကို လုပ်ကိုင်ပေးရာ ပင်ကရောက ကျေနပ်သော မျက်နှာဖြူ နက် ဘက်သို့ လှည့်ပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်တို့ တပည့်ကြီး ‘ဂျုံ’ကတော့ တကယ် တော်တယ်ဗျာ တကယ်ပါပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား နက်၊ ခင်ဗျား ဘယ်နေ့သဘောရလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နက်က ဦးခေါင်းကိုညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။ ကျန်းကြီးပေါ်သို့ သူတို့ရောက်လာစဉ်က လူငယ်တစ်ယောက်ဟု သဘောထား ကြသော ဟာဗတ်မှာ ယံ့ခုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အဖြစ်ခံ ပြောင်းလဲလာကာ အရပ်နှစ်လက်မခန့် မြင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းအ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သိပ္ပံပညာကိုလည်းကောင်း၊ စပိလက်က ဘာသာစကား များကိုလည်းကောင်း သင်ကြားပေး၏။ သူကလည်း ကြိုးစား၍ လေ့လာ၏။

မတ်လ ၉ ရက်နေ့တွင် မိုးသက်မုန်တိုင်းရပ်ဆိုင်းသွားသော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားများအပြည့်ဖြစ်လာပြီးနောက် မကြာမီ မြူများ လာတော့၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် မွေးမြူရေးခြံအနီးတွင် ဝက်ခြံတစ် ထပ်မံပြုလုပ်ကာ တော်တော်ကလေးများကိုပမ်းဆီး၍ လှောင်ထားပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ပါးအောင် နက်က စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးပေး၏။

တစ်နေ့သောအခါ-ပင်ကရောက ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား . . .

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန်၊ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောဖူးပါတယ် အခုရှိတဲ့ ကြိုးလှေကားထက်ကောင်းတဲ့ လှေကားတစ်ခုလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ အခုအချိန်လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“တကယ်လို့သလားဗျာ”

“လိုတာပေါ့၊ ကပ္ပတိန်၊ အလေးအပင်တွေပါရင် ကြိုးလှေခါး တက်လို့ မလွယ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“ကပ္ပတိန်မှာ စက်မှမရှိဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရေခွေးငွေ့ အား လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရေအားနဲ့လုပ်ရမယ်”

သူတို့အဖို့ ဂရုန်ရေကန်ကြီး၏ပထမရေထွက်ပေါက်အောက်တွင် ဖောက်ထားသည့် ရေမြောင်းကလေးကိုချဲ့လိုက်ပြီးနောက် ရေစီးသန်အောင် ပြုလုပ်ရန်လို၏။ ထိုကြောင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ရေထွက်ပေါက်အဝကို ရ သလောက်ချဲ့လိုက်ရာ ဂူအတွင်းသို့စီးဆင်းနေသော ရေမြောင်းမှရေသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းလာပြီးနောက် လိုဏ်ဂူခန်းမကြီးသို့ အရောက်တွင် ရေတံခွန်သဖွယ် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ထိုရေတံခွန်အောက်တွင် ဒလက်များတပ်ဆင်ထားသည့် ဆလင်ဒါ များကို သံကြိုး၌ချိတ်ကာ အိမ်ဝင်ပေါက်အပြင်ဘက်တွင် ပြုလုပ်ထားသော ရစ်ဘီးကြီးနှင့်ဆက်ထားလိုက်၏။ ရစ်ဘီးကြီးအပေါ်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းပတ် ကာ အောက်သို့ချထားပြီးနောက် ကြိုးများတွင် လူတစ်ယောက်ဆန့်သည့် ခြင်းကြီးတစ်လုံးကို တပ်ထားလိုက်၏။ ဆလင်ဒါများအတွင်းသို့ ရေဝင်ခြင်းကို ထိန်းပေးခြင်းအားဖြင့် ကြိုးထိပ်၌ချည်ထားသည့် ခြင်းကြီးကို အပေါ်သို့ တက် စေခဲ့၏။

မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ရေအားဖြင့်အပေါ်သို့တက်စေသည့် လှေကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် စတင် အသုံးပြုကြည့်ရာ ကောင်းစွာအောင်မြင် သဖြင့် အားလုံးက ကျေနပ်လျက်ရှိနေကြတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထင်းများ စားရေရိက္ခာများကို ဤလှေကားဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တင်ကြ၏။

ရေအင်အားဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်သည့် လှေကားတစ်ခါပြုလုပ်ပြီး နောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဖန်ထည်များပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိစဉ် ပင်က ရောက ဖန်ထည်ပြုလုပ်သူများ အသုံးပြုကြသည့် ငါ ပေရှည်သော အဝကျည်း သံပြွန်လုံးကလေးတစ်လုံး ပြုလုပ်ပေး၏။ ယခင်ကအိုးဖုတ်သည့် ပေါင်းဖိုကြီး ကို ဖန်ရည်ကြိုရန် အသုံးပြုကြလေသည်။ သဲအဆ ၁၀၀၊ မြေဖြူအဆ ၃၅၊ ဆိုဒီယံသားလိဖိတ်အဆ ၄၀-တို့ကို မီးသွေး ၃ ဆနှင့် ရောပြီးလျှင် လိုကြီးတွင် ထည့်၍ဖုတ်ကြ၏။ ဤသို့ရောစပ်ထားသည့်ပစ္စည်းများ အရည်ပျော်၍ ပျစ်မြဲ လာသောအခါ သံပြွန်လုံးထိပ်ဖြင့်ထိုးကာ အလုံးပြုလုပ်ပြီးနောက် ပင်ကရောက ပြွန်လုံးကိုချိန်ဆ၍ အားနှင့်မှတ်ပေးလိုက်၏။ ဤနည်းဖြင့် ဖန်ပုလင်းများရ ရှိတော့၏။ ဖန်များပျော့၍နေချိန်တွင် အလယ်မှဖြတ်၍ ဒလိမ်ဖြင့်လိုခွဲလိုက်ရာ မှန်ချပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုမှန်ချပ်များကိုအိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များ တွင် တပ်ဆင်ကြ၏။

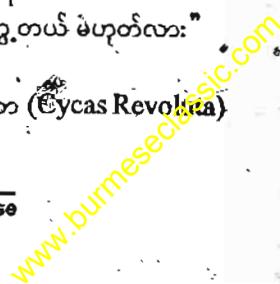
တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် မာစီ မြစ်၏လက်ဝဲဘက်ကမ်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားပြီးလျှင် အနောက်တော အတွင်းသို့ အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အချိန်သာကုန်၍ သွားသော်လည်း သား ကောင်တစ်ကောင်မျှ မရကြသဖြင့် လက်မဲ့ပြန်ကြရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေစဉ် ဟာဗတ်က အားရဝမ်းသာဖြင့် ကပ္ပတိန်ကို ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန် ဟိုရှေ့က အပင်ကိုတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီအပင်ကို ဆိုက်ကပ်(စ်)ရီဘော်လူတာ (Cycas Revoluta)

လို့ ခေါ်တယ်”

၁၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အေးပါကွာ၊ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် မင်းအပင်က ဘာအသီးမှ မရှိဘူးကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကပ္ပတိန်၊ သူ့ပင်စည်ထဲမှာ ဂျုံမှုန့်နဲ့တူတဲ့ အမှုန့်တွေ ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအပင်က ဂျုံမှုန့်ပင်ဆိုတဲ့ အပင်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဂျုံမှုန့်ပင်ပဲ”

“အတော်ပဲ ဟာဗတ်၊ တို့ ဂျုံစိုက်ခင်းကလည်း ရိတ်လို့မရသေးဘူး၊ ဂျုံမှုန့်ပင်ဆိုတာတော့ မင်း သေချာရှုနော်”

ဟာဗတ်သည် ယင်းဂျုံမှုန့်ပင်မှ အကိုင်းတစ်ခက်ချိုးလိုက်ရာ ပင်စည်၏ အူတိုင်တွင် ဂျုံမှုန့်ကဲ့သို့ အမှုန့်များ အတောင့်လိုက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်အားပြလိုက်၏။

သို့နှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့်ဟာဗတ်တို့သည် ထိုသစ်ပင်များ ရှိသည့်နေရာကို အသေအချာမှတ်သားခဲ့ကြပြီးနောက် ဂရင်းဒိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သူများအား ၎င်းတို့တွေ့ရှိခဲ့ပုံများကို အားပါးတရ ပြောပြလျက်ရှိကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုနေရာသို့သွားရောက်၍ ဆိုက်ကပ်(စ်) အရင်မှပင်စည်များကိုစုတို၍ယူခဲ့ကြ၏။ ထိုနောက် ပင်စည်မှခါးသက်သက်ရှိသော အရည်များကိုဖိအေးဖြင့် ထုတ်ယူကြရာ သန့်ရှင်းသောဂျုံများကို ရရှိကြလေသည်။ နက်သည် အားရဝမ်းသာ ထိုဂျုံများဖြင့် ကိတ်မုန့်၊ ပူတင်းများ ဖုတ်ကြည့်၏။ သူတို့၏ မွေးမြူရေးခြံ၌ရှိသော ဆိတ်နှင့် သိုးများမှ နို့များကို လုံလောက်စွာ ရရှိလျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့ညစာစားကြသောအခါ စပိလက်က ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ ဆက်(စ်)တင့် (Sextent) ရပြီဖြစ်၍ ကျွန်းကြီး၏ တည်နေရာအမှန်ကို တိုင်းတာ၍ ကြည့်မကြည့် မေးမြန်းရာ ကပ္ပတိန်က တိုင်းထွာ၍ မကြည့်ရသေးကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်းထွာ၍ကြည့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆက်(စ်)တင့်ကို အသုံးပြုလျက် ကျွန်း၏တည်နေရာအမှန်ကို တိုင်းတာကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရှိရ၏။

လောင်ဂျီတွဒ် - ၁၅၀ ဒီဂရီ ၃၀ ပေ။

တောင်လတ္တီတွဒ် - ၃၄ ဒီဂရီ ၅၇ ပေ။

ယခုသိရှိရသည့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီး၏ တိုင်းတာချက်များကို သူတို့တွင်ရှိနေသော ကမ္ဘာမြေပုံကိုဖြန့်၍ ကပ္ပတိန်ကကျွန်းကြီး၏ နေရာမှန်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြရင်း...

“တို့နေတဲ့ လင်ကွန်းကျွန်းကတော့ ဒီနေရာပဲ၊ တို့ကျွန်းနဲ့ မလှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ‘တဘိုးကျွန်း’ လို့ ရေးထားတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း အဲဒီတဘိုးကျွန်းကို ကျွန်တော်တို့သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

“မင်းက ကျွန်တော်တို့လို့ ပြောလိုက်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်မယ်”

“တစ်ထပ်သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်ကြတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီတဘိုးကျွန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ ကြည့်ပါဦး”

“အရှေ့မြောက်ဘက်ကို မိုင် တစ်ရာငါးဆယ်ဝေးတယ်”

“မိုင် တစ်ရာငါးဆယ်ဆိုတော့ ၄၈ နာရီနဲ့ ရောက်နိုင်ပါတယ်”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီးသော် သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်လုပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

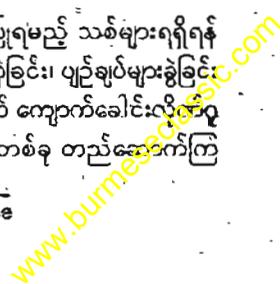
သင်္ဘောတစ်စင်း တည်ဆောက်ကြခြင်း

ပင်ကရောသည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုပြုလုပ်ရန် အကြံအစည်ရှိလျှင် ထိုကိစ္စမပြီးမချင်း စိတ်မအေးဘဲရှိတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သင်္ဘောဆောက်ရာတွင် မည်သည့်သစ်သားကို အသုံးပြုမည်ဆိုသော အချက်သည် အလွန်အရေးကြီးပေသည်။ လင်ကွန်းကျွန်းပေါ်တွင် ထင်းရှူးသားများ အများအပြား ရှိသဖြင့် ထိုအသားနှင့်ပင် သင်္ဘောဆောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တာဝန်အသီးသီးကို သူ့လူများအား ခွဲဝေပေးလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်နှင့် ပင်ကရောတို့က သင်္ဘော ဆောက်လုပ်ရန်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် အမဲလိုက်သည့် တာဝန်ကို စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့က လည်းကောင်း၊ ထိုပြင် အိမ်တွင်းမှုကိစ္စများကို နက်နှင့် မစ္စတာ ဂျူတို့ကလည်းကောင်း အသီးသီးတာဝန်ယူကြသည်။

မကြာမီ သင်္ဘောဆောက်ရာတွင် အသုံးပြုရမည့် သစ်များရရှိရန် အတွက် ဖြောင့်တန်းသော ထင်းရှူးပင်များကို ခုတ်လှဲခြင်း၊ ဖျဉ်ချပ်များခွဲခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကို ပထမဆောင်ရွက်ကြပြီးနောက် ကျောက်ခေါင်းလိုက်ဂူကြီးနှင့် ကျောက်ထရံကြီးကြားတွင် သင်္ဘော ကျင်းတစ်ခု တည်ဆောက်ကြ

၏။ ထိုသဘောကျင်းတွင် အလျား ၃၅၈၈ ရှည်သည့် သင်္ဘောကို ပထမဦးစွာ စတင်ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ဆောက်လုပ်မည့် သင်္ဘောကို စက္ကူပေါ်တွင် ဆွဲပြီးမှ သင်္ဘောကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤမျှလောက် အလုပ်များသည့်အထဲမှပင် ပင်ကရောက အချိန်လူပြီး လျှင် ဂျူစီကီခင်းမှဂျူမျှားကို ရိတ်သိမ်းပေးသေး၏။ သူတို့မှန်းဆထားသည့် အတိုင်း ဂျူစေ့များရရှိသဖြင့် အားလုံးပင် ဝမ်းသာလျက် ရှိကြ၏။ ရရှိသော ဂျူမျှားကို မျိုးအဖြစ်ချွန်လုပ်ပြီးလျှင် ကျန်သည့် ဂျူစေ့များကို ပြန်လည်စိုက်ပျိုး ကြရန် စီစဉ်ကြပြန်၏။ အကယ်၍ နောက်တစ်သီးတွင် မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဂျူစေ့များရရှိမည်ဆိုပါက ဂျူစေ့စောင်း ပေါင်း ၄၀၀၀ ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ပင်ကရောအား တွက်ချက်ပြသရာ ပင်ကရောက...

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်နှစ်ခါ ပေါင်မုန့်စားနိုင်ပြီပေါ့”
“အဲဒီ အချိန်ကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ ပေါင်မုန့်စားနိုင်ပါပြီ”
“ဂျူမုန့်ကြိတ်တဲ့ စက်တစ်လုံးလဲ ရှိမှဖြစ်မယ်”
“ဂျူစက်တစ်လုံး ဆောက်ယူတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက အားပေးစကား ပြောလိုက်လေသည်။ တတိယအကြိမ် ဂျူစီကီကွင်း၌ မြေကိုသန့်အောင်ထွန်ယက်ပြီးမှ ဂျူစေ့များကိုကြွကြ၏။ ဤကိစ္စများပြီးသောအခါမှ ပင်ကရောမှ သင်္ဘောကျင်းသို့ ပြန်လာနိုင်တော့၏။ ထိုအချိန်များအတွင်း စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့မှာ အနောက်တောအုပ်အတွင်းတွင် အမဲလိုက်လျက်ရှိနေကြ၏။ ထိုနေရာမှာ တော အလွန်နက်ပြီးလျှင် နေပြောက်မထိုးနိုင်လောက်အောင်ပင် သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် တောကောင်များမှာ ထင် သလောက်မရှိဘဲ ဝက်ဝံသုံးကောင်သာ ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့၏။ သို့နှင့် တောထဲ၌ပင် ဝက်ဝံသုံးကောင်၏ အရွေ့ကိုစွာ၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ယူခဲ့ကြပြီးလျှင် ဝက်ဝံ သားရေကို ဆာလ်ဖြူရစ် အက်ဆစ်နှင့် သားရေနယ်ပြီးနောက် အခြောက်လှန်း ထားလိုက်၏။

ဧပြီ ၃၀ရက်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အနောက်တောတွင်း တစ် နေရာသို့ အမဲလိုက်သွားကြသည်။ ဤသို့သွားစဉ် မြေကွက်လပ် တစ်နေရာ၌ ဆေးရွက်ကြီးပင် အမျိုးအစားဖြစ်သော အပင်များကို တွေ့ကြရသဖြင့် ဆေးရွက် များကို ဝမ်းသာအားရ ဆွတ်ခူးကြ၏။

စပိလက်က ဟာဗတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက်... “ပင်ကရော တစ် ယောက်တော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာမလဲ မသိဘူး”
“သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အကြံတစ်ခုရပြီ။

ဆေးရွက်တွေကို သူမသိအောင် အခြောက်လှန်း၊ ကျုပ်တင်၊ ကျောက်ပိပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ထားတဲ့ ဆေးတံထဲမှာ ဆေးအပြည့်ထည့်ပြီး သူ့ကို လက် ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒီအကြံ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

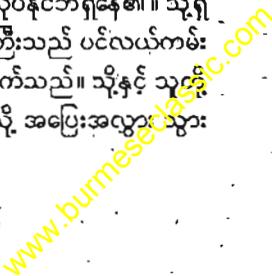
သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဆေးရွက်များကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ယူခဲ့ ကြပြီးလျှင် ပင်ကရောမသိအောင် အခြောက်လှန်းခြင်း၊ ကျုပ်တင်ခြင်း၊ ကျောက် ပိခြင်းများကို နှစ်လတိုင်တိုင် လျှို့ဝှက်စွာ ပြုလုပ်ကြသည်။ ပင်ကရောမှာ သင်္ဘောဆောက်သည့်လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်များနေသောကြောင့် ညအိပ်ချိန်မှပင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာနိုင်တော့၏။ သို့နှင့် ဟာဗတ်၏ ဆေးရွက်ကြီး လှန်းခြင်း ကိစ္စများကို သူ သတိမမူမိချေ။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးမှ သုံးမိုင်ခန့် ဝေး သည့်ပင်လယ်ပြင်တွင် ဝေလငါးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ကြရာ ပင်ကရော ထို ဝေလငါးကြီးကိုဖမ်းမိလျှင် အလွန်ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ လင်ကရော ဝေလငါးဖမ်းသည်ကိုကြည့်ရလျှင် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း ချည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောပြ၏။ တောင်အမေရိကတိုက်နှင့် နယူးဇီလန်ကျွန်းတွင် ရှိသော ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာသည် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် ဝေလငါးဖမ်းသူများ ကျက်စားရာဒေသ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဒေသတွင် ဝေလငါး ကြီးများ အလွန်ပေါများကြောင်းဖြင့် ဟာဗတ်က သူတို့အားပြောပြ၏။

အကယ်၍ဝေလငါးတစ်ကောင် ဖမ်းမိမည်ဆိုက သူတို့အတွက် ငါးကြီး ဆီနှင့် ငါးရိုးများသည် အလွန်အသုံးဝင်မည် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကပင် ကောင်းစွာနားလည်ကြ၏။

ထိုငါးကြီးမှာ ကမ်းခြေနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ လူးလာဆန်ခတ် သွားနေပြီးလျှင် မင်ဒီဘယ်အင်္ဂုနှင့် ကလောအင်္ဂု စပ်ကြား ယူနိုယ် ပင်လယ် အော်အတွင်း လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်း စပ်သို့ နီးကပ်စွာရောက်လာသည့်အခါ ဝေလငါးကြီးသည် ပြားသောဦးခေါင်း နှို၍ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေသည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

ပင်ကရောမှာ သင်္ဘောဆောက်သော အလုပ်တွင် အားသွန်လုပ်ကိုင် နေရသဖြင့် ဝေလငါးကြီးအား ဖမ်းသည့်အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။ သို့ရှိ စဉ် တစ်နေ့သော နံနက်၌ နက်ကအဆိုပါ ဝေလငါးကြီးသည် ပင်လယ်ကမ်း ဖျံသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။ သို့နှင့် သူတို့ အားလုံးပင် ဝေလငါးကြီး ရှိသည်ဆိုသော ကမ်းစပ်သို့ အပြေးအလွှား သွား ရောက်ကြလေသည်။

ငါးကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ နက်က...

'အတော်ကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးခင်ဗျ'

ဟု သူတို့အား ပြောလိုက်၏။ ထိုငါးကြီးမှာ တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ရှိသည့် ဝေလငါးမျိုးဖြစ်ပြီးလျှင် ပေ ၈၀ရှည်ရှိ ပေါင်တစ်သိန်းငါးသောင်းခန့် အလေးချိန်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဝေလငါးကြီး၏ လက်ဝဲဘက်ကိုယ်ပေါ်တွင် တံငါသည်များ၏ မိန်းမကြီး တစ်ချောင်းစိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဤလင်ကွန်း ကျွန်ကြီးတစ်ဦးက သို့ ဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘောအချို့ရောက်နေကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည်။

ငါးကြီးတွင် စိုက်နေသောမိန်းမကြီးကို ပင်ကရောကဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုမိန်းမတွင် ရေးထားသည့် စာများကို မအာက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလိုက်၏။

မာရီယာစတဲလားမိုင်ရပ်

စာကိုဖတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ထို 'မိုင်ရပ်' ဆိုသောဒေသမှာ သူ၏ ဇာတိမြို့ဖြစ်ကြောင်းနှင့် 'မာရီယာစတဲလား' ဆိုသော ငါးဖမ်း သင်္ဘောကိုလည်း သူကောင်းစွာသိကြောင်း ပင်ကရောက အားရ ဝမ်းသာစွာပြောလိုက်လေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် ဝေလငါးကြီးကို အရှေ့ခွာခြင်း၊ အဆီများ လှီးယုတ်ခြင်း၊ ငါးရိုးများ ခုတ်ထွင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိနေတော့၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် ငါးကြီးမှ ငါးရိုးအချို့ကို ယူပြီးလျှင် အရိုးတစ်ချောင်းကို ခြောက်ပိုင်း ညီညာစွာ ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် အဖျားများကို နှစ်ဖက်စလုံး နှိပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖြတ်ထားသော အရိုးများကို ကျွေးအောင် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ငါးကြီးဆီသုတ်၍ နှင်းခဲများနှင့် လှူးထားလိုက်၏။ ထိုအရိုးများကို စားမိသော သတ္တဝါသည် ပမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ အပူဓာတ်များကြောင့် အရိုးများ ဆန့်ထွက်လာပြီးလျှင် အရိုး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော အချွန်များ စူး၍ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ပြီး သေဆုံးနိုင်ကြောင်း၊ မြောက်ပိုင်းရှိ ရုရှလူမျိုးများသည် ဤနည်းဖြင့် အမဲလိုက်ကြောင်း ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက ရှင်းပြလေသည်။

မေလ ၃၁ရက်နေ့ ည ၁၀.၀၀ စာပြီးသောအခါ ပင်ကရောသည် တစ်ယောက်ယောက်က သူ၏ပခုံးကို နောက်မှလှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စပိလက် ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ စပိလက်က...

- "ပင်ကရော ခင်ဗျား တစ်ခဲမေ့နေပြီထင်တယ်"
- "ကျွန်တော် လုပ်စရာလေးရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်"
- "ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်မှ မသောက်တော့ဘူးလား"
- "တော်ပါပြီဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဆေးကလေး တစ်ဖွာလောက်ဆိုရင်ကော"

ပင်ကရောသည် အလွန်အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် စပိလက် လှမ်း၍ပေးသော ဆေးအပြည့်ပါသည် ဆေးတံတစ်ချောင်းကို စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ပင်ကရောသည် အားရဝမ်းသာနှင့် ဆေးတံကိုလှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်တွင် ဟန်ပါပါခဲ၍ ထားလိုက်သည်။ သို့ရှိစဉ် ဟာဗတ်က မီးခဲကို ညှပ်ဖြင့်ကိုင်၍ ယူလာပြီးလျှင် မီးညှိပေးလိုက်သဖြင့် ပင်ကရောသည် ဆေးတံကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ သောက်လိုက်ပြီးနောက် မီးခိုးများကို အားရပါးရ ထုတ်လိုက်လေသည်။

"တကယ့် ဆေးရွက်တွေ ထည့်ထားပါလားဗျို့"

ဟု ပင်ကရောက ပြောလိုက်ရာ...

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ့် ဆေးရွက်ဘဲ၊ ဘယ်နဲ့လဲ ကောင်းရဲ့လား"

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ဝင်၍မေးလိုက်၏။

"ကောင်းတာမှ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ဆေးရွက်ကို တွေ့ကြတာလဲ... ပြောစမ်းပါဦး"

ဟု ပြုံးပြုံးကြီးလှုပ်၍ မေးလိုက်၏။ စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့ ကြီးပြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ရှင်းပြလိုက်ရာ၊ ပင်ကရောမှာ အလွန်အံ့ဩ နှစ်သက်သွားပြီးနောက်...

"ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူး ဒီတစ်သက်တော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဗျာ၊ တကယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတွေပါပဲ"

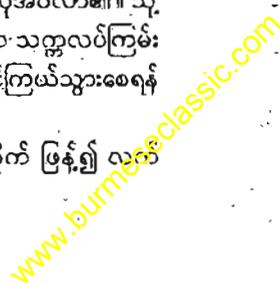
ဟုပြောရင်း ဆေးတံကိုဖွာကာ မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လျက် ရှိလေသည်။

ဆောင်းရာသီသို့ရောက်ရှိလာခြင်း

ကမ္ဘာ၏ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် သူတို့ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် ဇွန်လလျှင်ဆန်းခြင်း ဆောင်းရာသီဝင်လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အေးဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် အနေထည်များ ပြုလုပ်ရန် လိုလာတော့၏။

သို့နှင့် မွေးမြူရေးခြံတွင် မွေးထားသည့် သိုးရိုင်းများမှ သိုးမွေးများကို ယူပြီးလျှင် ထိုသိုးမွေးများကိုပင် ချည်ခင်ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းကိရိယာများ မရှိသဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက သတ္တလပ်ကြမ်း ခုတ်ရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။ သိုးမွေးများမှ အဆီများ စင်ကြယ်သွားစေရန် နာရီတိတိ ရေမွှေးတွင် ထည့်၍ ပြုတ်ရ၏။

ထို့နောက် ဆော်ဒါနှင့် ဆေးပြီးလျှင် အပြင်လိုက် ဖြန့်၍ လက်

ပုတ်များဖြင့် မှန်မှန်ရိုက်သောအခါ သိုးမွေးအကြမ်းထည်များ အဖြစ်သို့ ရှိသွားလေသည်။ ဤသို့ အမွှေးကြမ်းများရသောအခါ အဝတ်အစားများ လုပ်ကြသည်ပြင် အိပ်ရာခင်းများလည်း ချုပ်လုပ်ကြ၏။ သို့နှင့် ၁၈၆၆ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီအတွက် အသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတုမှာ သိသိသာသာကြီး အေးတော့၏။ သို့နှင့် အလွန်အေးသည့် နေ့များတွင် သင်္ဘောဆောက်လုပ် လုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းထားရသဖြင့် ပင်ကရော့မှာ အလွန်စိတ်မကောင်း ရတော့၏။

သင်္ဘောဆောက်ပြီးပါက ပင်ကရော့သည် ထိုသင်္ဘောဖြင့် 'တ ကျွန်းသို့ သွားလိုသော ဆန္ဒရှိ၏။ သို့သော် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကမူ လှ သော 'တဘိုးကျွန်းသို့ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ပင်လယ်ခရီးကို ဖြတ်သွားရ ခရီးအတွက် အန္တရာယ်များလှသောကြောင့် စိတ်ပူ၍နေမိ၏။ ကပ္ပတိန်ဟား သည် သူ၏စိုးရိမ်စိတ်များကို မျှီသိပ်၍ မထားနိုင်သဖြင့် ပင်ကရော့အား ငြိ ကာ ...

- "တဘိုးကျွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တာလဲ"
- "အဲဒီ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့သွားမှာ"
- "အဲဒီမှာ ဘာမှဖြစ်မနေပါဘူး"
- "အခု ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်မှ သိရမှာ"
- "လမ်းမှာ လေမုန်တိုင်းကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"
- "ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာ မုန်တိုင်းမရှိဘူး ကပ္ပတိန် ... နောက် တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ ဟာဗတ်ကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားပါ ရစေ"
- ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ပင်ကရော့၏ပခုံးကို အသာအယာ လိုက်ပြီးနောက် ...

"ပင်ကရော့ ... ခင်ဗျားနဲ့ ဟာဗတ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ပြောရ မှာမဟုတ်တော့ဘူး"

"ဒီမယ် ကပ္ပတိန်၊ သင်္ဘောဆောက်ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ အ သင်္ဘောနဲ့ကျွန်းကို ပတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ အခါကျမှ ဒီသင်္ဘော ဘယ်လောက် စိတ်ချရတယ်ဆိုတာ သိပါလိမ့်မယ်၊ ခရီး သွားဖို့လည်း ခွင့် ပါ"

ဤကဲ့သို့ ပင်ကရော့က ရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်ရင်း ကပ္ပ တိန်ဟားဒိန်းသည် ရှေ့သို့ဆက်၍မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

ဇွန်လကုန်လောက်တွင် ပထမဆုံး ဆီးနှင်းများအချို့ အဲ့ဒဲလ်ဝဲ

...။ မွေးမြူရေးခြံသို့ တိရစ္ဆာန်များအတွက် စားသောက်ရန် အစားအစာ ဖြစ်တင်၍ပိုထားသဖြင့် နေ့စဉ်သွားရောက်ကြည့် ရှုရန်မလိုဘဲ တစ်ပတ် နှစ်ခန့်သာ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

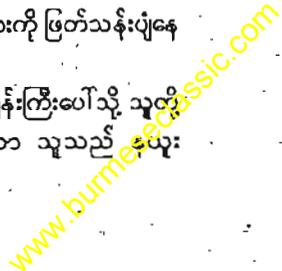
ဝေလငါးကြီး၏အရိုးနှင့် နှစ်ဖက်ချွန်ပြုလုပ်၍ ကွေးထားသော အရိုး တို့ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ငါးကြီးဆီထုတ်ပြီးလျှင် နှင်းခဲများဖြင့် ဖုံးအုပ် လိုက်၏။ ယခုကဲ့သို့ နှင်းခဲများကျသည့်နေ့များတွင် ဂရုန်ရေကန်သို့ တော ချွန်များသွားလေ့ရှိသော လမ်းများတွင် နှစ်ဖက်ချွန်ကွေးထားသည့် ငါးရိုး တို့ ချထား၏။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် မြေခွေးအချို့နှင့် တောဝက် များက ရေကန်အနီး၌ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်နေရာတွင်လည်း သစ်တစ်ကောင် သေနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်များ၏ ဝမ်းဗိုက် တွင် ငါးရိုးအချွန်များ အပြင်သို့ဖောက်၍ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ အမဲလိုက်နည်းကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်လာကြ တွေ၏။ ယင်းငါးရိုးများသည် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အပူ ခံကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ဆန့်ထွက်ကာ အစာအိမ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သွား နှင့် သေဆုံးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့အဖို့ ရိက္ခာများလုံ လောက်သွားပြန်၏။

မိမိတို့ ဤကျွန်းပေါ်သို့ရောက်နေသည်ကို အခြားအရပ်ဒေသများ ကို နေထိုင်သူများသိရှိအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည့်အကြောင်းများကို လက်က တွေးတောကာ သူ၏အဖော်များနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက်ရှိနေ ၍ အကျိုးအကြောင်း စာရေးပြီးနောက် ပုလင်းလွတ် တစ်ခုထဲ၌ထည့်၍ သူပိတ်ကာ ရေစီးကြောင်း၌ မျှောသောနည်းကိုလည်း စမ်းသပ်ကြည့်လို၏။ ဤနည်းလမ်း တစ်ခုမှာလည်း ခိုတစ်ကောင်၏ ခြေထောက်တွင် စာရွက်ကို ထည့် ချည်ပြီးလျှင် လွတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အထက်ပါနည်းလမ်းများဖြင့် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ တစ် နက်ကမ်းသို့ရောက်နိုင် မရောက်နိုင်ကိုမူ အသေအချာ မပြောနိုင်ကြချေ။

ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ဟာဗတ်သည် အမဲလိုက်သွားစဉ် စင်ရော် တစ်ကောင်ကို ရမိခဲ့၏။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာတွင် ငှက်၏ခြေထောက် ထိမှန်သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကြရ၏။ စင်ရော်ကြီးမှာ အတောင်တစ်ဘက် သို့ အခြားတစ်ဘက်များသို့ ၁၀ ပေခန့်ရှိ၍ ပင်လယ်များကို ဖြတ်သန်းပျံနေ သည့် ပင်လယ်စင်ရော်ကြီးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

သတင်းထောက်ကြီး စပိလက်က လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့်အကြောင်းကို ဤစာကိုတွေ့သော သူသည် အလှူ

ယောက်မြို့ရှိ နယူးယောက်ဟာရယ် သတင်းစာတိုက်သို့ အမြန်ဆက်သွယ်
အကြောင်းကြားပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည့် စာကို အတိုးခြင်း၍ ရေးပြီးနောက်
ရေလုံလေလုံအိတ်၌ ထည့်ကာ စင်ယော်ကြီး၏ လည်ပင်းတွင် ကြိုးနှင့်သွေး
စွာ ချည်ပြီးနောက် ငှက်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ရာ စင်ယော်ကြီးသည် အမှောက်
ဖက်စူးစူးသို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ပင်ကရောက ငှက်ကြီးကြည့်ရင်း...

“ဘယ်ဘက်ကို ပျံသွားတာလဲ ဟာဗတ်”

“နယူးဇီလန်ကျွန်းဘက်ကို သွားတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ချောချောမောမော ရောက်ပါစေ...”

ဟု ပင်ကရောက ပြောလိုက်၏။

ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်အပြင်ဘက်သို့ မထွက်နိုင်
သဖြင့် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏လူများမှာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် အကိုး
ရူပုံခြင်း၊ ဆောက်လုပ်နေသော သင်္ဘောများအတွက် ရွက်ကြီးများချုပ်လုပ်
များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိနေကြ၏။ တစ်နေ့သော ညနေတွင် ညစာစား
နောက် ဆေးတံသောက်ရင်း အမေရိကန် ပြည်ကြီးတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ဆွေသင်္ဂဟများအကြောင်းကို စကားစပ်မိသဖြင့် စပိလက်က ကပ္ပတိန်ဟာ
ဘက်သို့ လှည့်၍...

“တိုင်းပြည် တစ်ပြည်မှာ စက်မှုလက်မှုတွေ တဖြည်းဖြည်း
တက်နေတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစက်တွေ တစ်နေ့နေ့ ရပ်
နိုင်တယ် ကပ္ပတိန်”

“ဘာကြောင့် စက်ရပ်သွားရမှာလဲ”

“ကျောက်မီးသွေး မရှိလို့”

“ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှာ အလုပ်သမားတွေ ထောင်နဲ့သောင်
ချိပြီး နေ့စဉ်ကျောက်မီးသွေးတွေ တူးနေတာဘဲ။ အခုထိ မကုန်သေးပါဘဲ
သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာတူးနိုင်မလဲ”

“နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း ၂၅၀-၃၀၀ လောက်ထိ ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေက မွေးတဲ့ မြေးတွေ မြစ်တွေ
ထက်ကျရင် ရှားပါးလာမယ်လေ!”

“သူတို့ လက်ထက်ကျတော့ လောင်စာ တစ်မျိုးရှာတွေ့ဦးမှာ”

“ဘာကိုတွေ့မယ်လို့ ထင်သလဲ ကပ္ပတိန်”

“ရေ”

“ရေကို လောင်စာအဖြစ် ဘယ်လိုသုံးနိုင်မှာလဲ”

“ရေကို ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်နဲ့ အောက်စီဂျင်ခေါ် ဓာတ်နှစ်ခုကို
ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဟို အသိပဲ။ ဒီဓာတ်ငွေ့နှစ်ခုကို တစ်ခုစီခွဲ ကျွဲသွား
အောင်လုပ်ပြီး စက်တွေလည်အောင် သူတို့ကို လောင်စာအဖြစ်သုံးရမယ်။ ပူ
မနေပါနဲ့ဗျာ”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ‘တော့’သည် အခန်းထောင်ရှိ ရေတွင်း
အနီးသို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ မောင်ရွှေနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပင်
ကရောက ...

“ဘာများရှိလို့ တော့ ပဟောင်းနေတာလဲ မသိဘူး”

တော့နှင့် လှုပ်ကြီး ‘ဂျူ’တို့သည် မနေတတ် မထိုင်တတ်သကဲ့သို့
ဖြစ်နေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရလေသည်။

စပိလက်က ‘တော့’ နှင့် ‘ဂျူ’ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေပုံကို
ကြည့်ပြီးနောက် ...

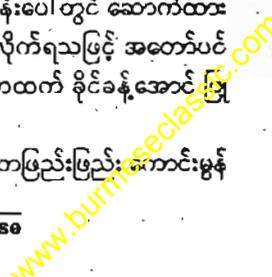
“ဒီရေတွင်းနဲ့ ပင်လယ်နဲ့ ဆက်နေတယ်။ ရေအောက်သတ္တဝါ တစ်
ကောင်ကောင် အသက်ရှူဖို့ ရေတွင်းအောက်ကို တက်လာတာထင်တာပဲ”
ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောသကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရာ ...

“အဲဒါ ဖြစ် နိုင်တယ်” ဟု ပင်ကရောကပြောရင်း တော့နှင့် ဂျူတို့အား
သူတို့ အိပ်သည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းကစု
မည်သို့မျှမပြောဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်ကဲ့သို့ တွေ့ရ၏။

စုလိုင်လကုန်ခါနီးတွင်မိုးရွာလိုက်၊ ဆီးနှင်းခဲများကျလိုက်နှင့် တစ်
လှည့်စီ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲလျက် ရှိလေသည်။ ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီမှာ ယခင်
နှစ်ကလောက် မအေးသော်လည်း မိုးသက်မှန်တိုင်းများ မကြာခဏ ကျရောက်
ပြီးလျှင် ပင်လယ်လှိုင်းကြီးများသည်လည်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ အောက်ခြေ
ကျောက်ထရုံကြီးကို တပုံးပုံးရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ
သောင်ပြင်ကြီးမှာလည်း ဒီရေတက်နေချိန်တွင် ဒီရေများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေ၏။

ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေသော်လည်း သူတို့သည် မွေးမြူရေးခြံသို့
တစ်ပတ်တစ်ခါ သွား၍ကြည့်ကြ၏။ ထိုခြံမှာ ဖရင်ကလင်တောင်၏ အရှေ့
ဘက်တောင်စွယ်က ကွယ်နေသဖြင့် လေမှန်တိုင်း၏အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးခဲ့လေ
သည်။ သို့သော် ကြက်ခြံမှာ မရော်စပက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်ထား
သဖြင့် လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံလိုက်ရသဖြင့် အတော်ပင်
ဈာန်စီးသွားလေသည်။ သို့နှင့် ကြက်ခြံကို ယခင်ကထက် ခိုင်ခန့်အောင် ပြု
လုပ်လိုက်ကြရ၏။

ဩဂုတ်လ ပထမပတ်တွင် ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်း အကောင်းမွန်

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လာသော်လည်း အအေးဓာတ်ပိုလာသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ပြဒါးချိန်မှာ သူ့အောက် (၈) ဒီဂရီသို့ ကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ ဩဂုတ်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ကျွန်းကြီး၏ အရှေ့တောင်ဘက် ရွှံ့နွံများ ထူထပ်သော 'တာဒွန်းနွံတော' သို့ ငှက်ပစ်သွားရန် စီစဉ်ကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှ တစ်ပါး အဖွဲ့သားအားလုံး ငှက် ပစ်သွားကြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ကမူ မှာစိတ်တားကို သူ၏ အဖွဲ့သားများ ဖြတ်ပြီးသည် အထိ စောင့်ကြည့်နေပြီးလျှင် တံတားကို မတင်၍ ထားလိုက်၏။ ၎င်းနို့ကို အိမ်ကြီးတွင် မည်သူမျှမရှိသည့်အခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အိမ်အတွင်းရှိ ရေတွင်းကြီးထဲသို့ သူကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်လိုသည်။ ထိုရေတွင်းမှာ ယခင်က ဂရုန်ရေကန်မှ ပင်လယ်သို့ ရေများစီးထွက်သည့် ရေထွက်ပေါက်ဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်နှင့်ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေသည်။ ရေတွင်းအောက်ဘက်ရှိ ရေမျက်ပြင်မှာ ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် ရေတွင်းအောက်ဘက်မှ ကျွန်းကြီးအတွင်း အခြားနေရာများသို့ သွားနိုင်သော ဂူပေါက်များရှိမရှိကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူကိုယ်တိုင် စုံစမ်းလို၏။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်၌ သူတို့လူများမရှိစဉ် ရေတွင်းထဲသို့ ဆင်းကြည့်ရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကြိုးလှေကားကို ရေတွင်းအနီးသို့ ယူလာခဲ့ပြီးနောက် ၆ ပေခန့်ကျယ်သော ရေတွင်းထိပ်နှုတ်ခမ်း၌ လှေကားကို ခိုင်မြဲစွာ ချည်နှောင်ပြီးလျှင် အောက်သို့လျှော့ချလိုက်ချေ၏။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ဓားရှည်တို့ကို သူ၏ ခါးတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် ဆွဲချိတ်ချည်နှောင်ပြီးနောက် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မှန်အိမ်ကိုကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ရေတွင်းနံရံဓာတ်လျှောက်တွင် အပေါက်များ၊ အက်ကြောင်းများဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် အချို့နေရာများတွင် ကျောက်တုံးများ ထိုးထွက်နေသဖြင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ထိုကျောက်တုံးကို လှေကားထစ် သဖွယ် အသုံးပြုပြီးလျှင် ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းသို့ တက်လာနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုကျောက်စွန်းများကို မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ အပွန်းအပဲ့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခြေရာလက်ရာဟူ၍ လည်းကောင်း မသင်္ကာဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် သူပင် အံ့ဩ၍နေမိ၏။

ကြိုးလှေကား၏ နောက်ဆုံးအထစ်မှာ ရေတွင်းအောက် ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ထိ၍နေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရေမျက်နှာပြင်မှ အခြားဖက်သို့ အလျားလိုက် ကူးသွားနိုင်သည့် လိုဏ်ခေါင်းများလည်းမရှိချေ။

တွင်း၏ နံရံများမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေတိုက်စားထားသဖြင့် ချောမွတ်၍ နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ သူသည် ဓားရှည်၏အနှောင့်ဖြင့် ရေတွင်း၏နံရံများကို ဆောင့်ကြည့်သော်လည်း လိုဏ်သံဟူ၍ မကြားရချေ။ သာမန်ကျောက်ပြား တစ်ချပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မာကျောသော အသံမျိုးကိုသာ ကြားရသဖြင့် လိုဏ်ခေါင်း မရှိကြောင်း သေချာစွာ သိရှိရလေသည်။ ရေတွင်းမှ ရေများသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ မည်သည့်ဒေသသို့ ပေါက်ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိရချေ။

သူသည် ရေတွင်းထဲတွင် စိတ်ကျေနပ်သည်အထိ လှေလာပြီးနောက် အပေါ်သို့တက်လာခဲ့၏။ ကြိုးလှေကားကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီးနောက် ရေတွင်းအဖုံးကို သေချာစွာ နေသားတကျ ဖုံးအုပ်ထားလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ထံမင်းစားခန်းသို့ ပြန်လာပြီးနောက် . . .

“ရေတွင်းထဲမှာတော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ် . . .” ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောသကဲ့သို့ ညည်းလိုက်၏။

သင်္ဘောရွက်တိုင်နှင့် ကြိုးများတပ်ဆင်ခြင်း

ထိုနေ့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် အမဲလိုက်သွားကြသူ လေးဦးသည် တောမှပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သော သားကောင်များအနက် စစ်စလီငှက်များကို နွေးလိမ္မာကြီး 'တော့' ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြိုးကဲ့သို့ ဆီကုံး၍ လည်းကောင်း၊ ဓနိကငှက်များကို လူဝဲကြီး 'ဂျူ' ၏ လည်ပင်းတွင် ဖုတ်ကဲ့သို့ ဆွဲချိတ်ပေးကာ အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ စားဖိုဆောင်ကို တာဝန်ယူထားသူ 'နက်' က ပစ္စည်းများကိုနေသားတကျ နေရာချထားပြီးနောက် . . .

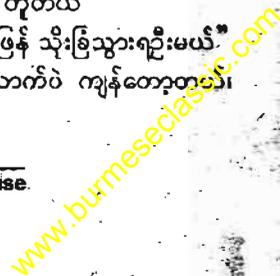
“တချို့အသားတွေကို အခြောက်လှမ်းပြီး တချို့တို့တော့ ကျပ်တင်ထားမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဖော်တစ်ယောက်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ပင်ကရော၊ ကျန်တော့ကို ကူပါဦး”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ သင်္ဘောမှာရွက်တိုင်ထုဖို့နဲ့ ကြိုးတွေစုံအောင် တပ်ရဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဟာပတ်တော့ အားလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“မအားပါဘူး၊ ကျန်တော်လည်း မနက်ဖြန် သိုးခြံသွားရဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မစ္စတာစပီလက် တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျာ”

၁၁၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

“ကျုပ်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်ပေးမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား သတိထားရလိမ့်မယ်၊ အသားကျပ်တင်တဲ့နည်း သိရင် ကျုပ်က သတင်းစာမှာ ဆောင်းပါးရေးလိုက်မှာပဲ”

ဤကဲ့သို့ အားရဝမ်းသာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် စပိလက်မှာ စားဖိုမှူးကြီးနက်၏ လက်ထောက်အဖြစ် မီးဖိုချောင်တွင် လက်မလည်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များလျက် ရှိနေတော့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူတို့အားလုံးမရှိသည့်အခိုက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ရေတွင်းထဲသို့ဆင်း၍ ကြည့်သည့်အကြောင်းများနှင့် သူ၏အယူအဆများကို စပိလက်နှင့် ဆွေးနွေးလျက်ရှိလေသည်။

ဆီးနှင်းများလည်း နောက်ထပ်တစ်ပတ်ခန့် ထူထပ်စွာဆက်လက် ကျရောက်နေသဖြင့် သူတို့အားလုံးမှာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှအပြင်သို့ မထွက်နိုင်ကြဘဲ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးရှိ ကြက်ခြံသို့သာ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရောက် ကြည့်ရှုနိုင်ကြတော့၏။ အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ အသားများကို ကျပ်တင်သည့်အနံ့များဖြင့် လှိုင်လျက်ရှိနေ၏။ ဧတာကြက်နှင့်ရေဝမ်းဘဲများကို ကျပ်တင်၍မနေဘဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ချက်ပြုတ် စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း ပင်ကရောနှင့် ဟာဗတ်တို့သည် သင်္ဘောရွက်ကြီးကို အပြီးသတ်ချုပ်လုပ်ကြ၏။ သင်္ဘောကြီးများ ချည်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်စက်သီးများကို ပင်ကရောအလိုရှိသော ပုံစံအတိုင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ပြုလုပ်ပေး၏။ အလံတစ်ခုကိုလည်း ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သဖြင့် ကြယ်သုံးဆယ်ရှစ်လုံးနှင့် အစင်းများပါသည့် အမေရိကန်အလံကို ပြုလုပ်ကြ၏။ (ကြယ်တစ်လုံးမှာ လင်ကွန်းကျွန်းအတွက် ပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။)

သင်္ဘောကိုဆောက်လုပ်၍ မပြီးသေးသဖြင့် နိုင်ငံတော်အလံကို ဂရင်းနိုက်အိမ်၏ အလယ်ပေါက်တံခါးမကြီးထိပ်တွင် လွှင့်ထူထားလိုက်၏။ တစ်နေ့လုံး မောပန်းကြသဖြင့် သူတို့အားလုံးအိပ်မောကျလျက်ရှိစဉ် နံနက် ၄ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ‘တော့’၏ ကျယ်လောင်စွာ ဟောင့်လိုက်သောအသံကြောင့် သူတို့အားလုံးနိုးလာကြ၏။

ဤအကြိမ်၌ ‘တော့’သည် ရေတွင်းနား၌ဟောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအနီးတွင် ဟောင်နေသဖြင့် . . .

“ဟလို တော့”

ဟု နက်က အသံပေးလိုက်သော်လည်း တော့ သည်ဟောင်မြဲဟောင်နေသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ နက်”

ဟု မေးလိုက်၏။ အားလုံးအိပ်ရာမှ ထကြပြီးလျှင် ကဗျာကယာ အဝတ်များ ဝတ်ဆင်ကြပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ဖြူဖွေးသောနှင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ကြရ၏။ နှင်းခဲများအတွင်း တစ်ခုတစ်ရာ မမြင်ရသော်လည်း စူးရှစွာ ဟောင့်လိုက်သောအသံများကို ကြားရသဖြင့် ပင်ကရောက ‘နက်’ ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . . “ဘာကောင်တွေလဲဗျာ”

“ဝံပုလွေတွေလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သူတို့ တောင်ကုန်းပေါ်ကို ရောက်ခါနီးပြီ”

ဟာဗတ်က စိုးရိမ်သောအသံဖြင့် . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကြက်ခြံနားကိုတောင် ရောက်ခါနီးနေပြီ”

“သူတို့ ဘယ်ကနေ ဖြတ်ဝင်လာသလဲ မသိဘူး”

“ကမ်းနားက တံတားကိုဖြတ်ဝင်လာတာ ဖြစ်ရမယ်၊ တံတားကို ညနေက အပေါ်ကိုဆွဲတင်ဖို့ မေ့နေကြတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက မေးလိုက်သဖြင့် စပိလက်က . . .

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တံတားကို အပေါ်မတင်ခဲ့ဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ကိုင်း ပြီးတာပြီးသွားပါစေတော့၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာသာ တိုင်ပင်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

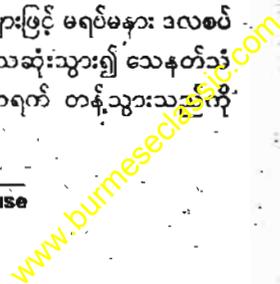
ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလျက်ရှိနေကြစဉ် တော့တိရစ္ဆာန်များသည် တံတားကိုဖြတ်၍ မာစီမြစ်၏ လက်ဝဲဘက်ကမ်းအတိုင်း အထက်သို့ တက်သွားကြလျှင် ‘ပရောစဘက်တောင်ကုန်း’သို့ ရောက်သွားနိုင်ကြောင်း တွေးမိကြ၏။

ဟာဗတ်က တိရစ္ဆာန်များ၏ ဟိန်းသံများကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်၍ ထောင်ပြီးနောက် . . .

“လာ သွားကြဖို့”

ဟု ပင်ကရောက စတင်သတိပေးလိုက်သဖြင့် ပုဆိန်များ၊ ဓားများ၊ ကာဘိုင်သေနတ်များနှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ယူပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး အိမ်ကြီးထဲမှ ကမ်းနားသို့ အမြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် မြေခွေးရိုင်းများကို သေနတ်များဖြင့် မရပ်မနား ဒလစပဲစတင် ပစ်ခတ်ကြရာ မြေခွေးကြီး ၃-၄ ကောင် သေဆုံးသွား၍ သေနတ်သံကြောင့် မြေခွေးများရှေ့သို့ မတိုးသေးဘဲ ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မြေခွေးများမရောက်နိုင်အောင် ခုခံတားမြစ်ရန် အရေးကြီး၏။ မြေခွေးများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူညီကြသည့်အတိုင်း ဗာစီမြစ်ကမ်းနှင့် ဂရင်းနိုက်ကျောက်ထရိုကြီး၏ အကျဉ်းဆုံးနေရာတစ်ခုတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရှေ့သို့တိုးလာသော မြေခွေးများအား ပစ်ခတ်ခုခံလျက် ရှိကြ၏။ လူဝဲကြီး ဂျုံက လက်လှမ်းမီသမျှ မြေခွေးများကို တင်းပုတ်ဖြင့် အတင်းဝင်ရောက် ရိုက်ပုတ်လျက် ရှိနေ၏။

“တို့ နေရာကို ဖြတ်မသွားနိုင်အောင် ပစ်ကြ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မြေခွေးများလည်း အတုံးအရုံးသေဆုံးကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်၏လူများ မည်မျှပင် ပစ်ခတ်လျက် ရှိသော်လည်း နောက်ထပ် မြေခွေးများရောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် မြေခွေးများအား အနီးကပ်တိုက်ခိုက် နေကြရတော့၏။ နက်၏ ကျောက်ကုန်းပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်သော မြေခွေးကြီးအား ဟာပတ်က သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ကပ်၍ ပစ်လိုက်ရ၏။ လူဝဲကြီးဂျုံမှာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သခင်များအား ရန်မူနေသည့် မြေခွေးများကို သံသံမဲမဲ ခုခံ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် အားချင်းမမျှသဖြင့် မကြာမီပင် ဂျုံအား မြေခွေးကြီး ၄-၅ ကောင်ကပိုင်း၍ ကိုက်နေသည်ကို သေနတ်များပစ်ခတ်၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ကြ၏။ ကပ္ပတိန် ဟား ဒိန်းကလည်း သူ၏ ကာဘိုင်သေနတ်ကို ယမ်းထိုးပြီးနောက် မြေခွေးများအား အဆက်မပြတ်ဒလကြမ်း ဆက်၍ ပစ်ခတ်လျက် ရှိနေလေတော့၏။

သို့ရှိစဉ်အချိန်မှာ အရှေ့ဘက်မှ လင်းရောင်သန်းလာပြီဖြစ်၍ မြေခွေး များကို ပိုမိုထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ကြရရာ တစ်ကောင်ချင်း သေချာစွာ ချိန်၍ ပစ်ခတ်နိုင်ကြတော့၏။ သို့နှင့် မကြာမီ မြေခွေးများမှာ တဖြည်းဖြည်း အင်အား နည်းလာပြီးနောက် မြောက်ဘက်သို့ ဆုတ်စွာ ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြေခွေးအသေကောင်များ ပတ်လည် ပိုင်းနေသဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ရာ အကောင် ၅၀-ကျော်ခန့် ရှိသည်ကို အလင်း ရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

“ဂျုံဘယ်မှာလဲ”

ဟု ပင်ကရောက ရုတ်တရက် အော်လိုက်သဖြင့် အားလုံးက ပိုင်း ဝန်းရှာဖွေကြရာ တစ်နေရာတွင် မြေခွေး အသေကောင်များ ကြား၌ လဲနေသော ဂျုံကို တွေ့ကြရ၏။ ၎င်း၏ ရင်ဘတ်၌ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရထားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

နက်က ‘ဂျုံ’ အနီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ဒဏ်ရာကို ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက် “သူမသေပါဘူး” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်၏။

သို့နှင့် သူတို့သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရနေသော ဂျုံအား သယ် ထူရန် ထမ်းစင်တစ်ခု အမြန်ပြုလုပ်၍ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ သယ်ဆောင် ခဲ့ကြပြီးနောက် လူတစ်ယောက်ကို ပြုစုသကဲ့သို့ ၎င်းအား အားလုံးက ဂရု တစိုက် ပိုင်းဝန်းပြုစုကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြေခွေး အသေကောင်းများကို အနောက်တော စပ်သို့ ဆွဲယူသွားပြီးနောက် မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ရက်ပေါင်း အတော် ကြာသောအခါ ဂျုံ၏ဒဏ်ရာမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျက်လာ၍ အနာများလည်း မရှိတော့ချေ။ ဤသို့ ကျန်းမာလာသော်လည်း ၎င်းအား (၁၀) ရက်ခန့် အိပ်ရာ ထဲတွင် ဆက်လက်နေစေပြီးနောက် ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ‘ဂျုံ’သည် လမ်းလျှောက်နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ‘ဂျုံ’ ကြိုက်တတ်သည့် အစား အစာများကို ‘နက်’က ပြုလုပ်ကျွေးမွေး၏။

ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့နံနက်တွင် နက်၏ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားကြရသဖြင့် ၎င်းထံသို့ ပြေးလာကြပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာ အိမ်ဝင်ပေါက် တံခါးမကြီးတွင် ‘ဂျုံ’သည် တင်ပလင်ချိတ်၍ ထိုင် ထာ သူ၏ပါးစောင်တွင် ဆေးတန်ကို ကိုင်လျက် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆေး ဆေးစွာ ဆေးတန် သောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရမှ အားလုံး ပိုင်း၍ ရယ်မော ကြလေတော့၏။

ပင်ကရောက . . .

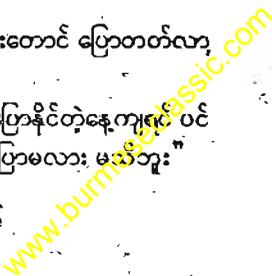
“ငါ့ဆေးတန်ပါလားဟာ၊ ငါက ဖျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ လက်စ သတ်တော့ ဘာသားချော ‘ဂျုံ’ဆီ ရောက်နေတာကိုး။ ကဲပါကွာ မင်းကိုပဲ လက် ဆောင် ပေးလိုက်ပါ့မယ် သောက်ပါ”

သူတို့အားလုံး ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည်ကို ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း က ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေပြီးလျှင် ‘ဂျုံ’ကဲ့သို့ ယဉ်ပါးနေသော လူဝဲများသည် လူကဲ့သို့ပင် ဆေးတန် သောက်လေ့ရှိကြောင်း သူ၏လူများအား ရှင်းပြ လေသည်။ ပင်ကရောက နက်ရှိရာသို့လှည့်၍ကြည့်ကာ . . .

“ဒီကောင်ကြီးတော့ လူတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် . . . တစ်နေ့ကျရင်တော့ စကားတောင် ပြောတတ်လာ လိမ့်မယ်”

“စကားပြောရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ စကားပြောနိုင်တဲ့နေ့ကျရင် ပင် ကရော ဆေးတန်ချင်း လဲသောက်ရအောင်လို့များ ပြောမလား မသား”

ဟု ပင်ကရောက ရယ်စရာပြောလိုက်ရင်း 'ဂျူ'အား ဆေးတံဆိပ်
သောက်ခွင့် ပေးလိုက်ကြလေသည်။

သင်္ဘောဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းမှာ ပြီးလုနီးပါး ဖြစ်လာသဖြင့်
သင်္ဘောကိုယ်ထည် အတွင်းပိုင်းတွင် ပျဉ်ချပ်များကို ထပ်၍ ပိုးထားလိုက်၏။
စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်နှင့် အတွင်း
ပိုင်းများမှာ လုံးဝပြီးစီးသော အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

သင်္ဘောဝမ်းမှဟာ၍နေသော ပျဉ်ချပ်များအတွင်းသို့ ပင်လယ်မြက်
ခြောက်များကို ထိုးသွင်းပြီးလျှင် အပေါ်မှ ကတ္တရာစေး သုတ်ပေး၏။ သင်္ဘော
ငြိမ်သက်စွာ သွားနိုင်စေရန် ဝမ်းခေါင်းအတွင်းတွင် ကျောက်တုံးအချို့ကို နေ
သားတကျ ထားပြီးလျှင် ထိုကျောက်တုံးများအနက်မှ သတ်မှတ်ထားသည့်
နေရာတွင် ရွက်တိုင်ကို နိုင်ခံ့စွာ စိုက်ထူထားလိုက်ကြလေသည်။

ပင်ကရောနှင့် သူ၏အဖွဲ့များက အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်နေ့တွင်
သင်္ဘောကို ဒီရေအတက်နှင့် ချိန်ကိုက်ပြီးလျှင် ရေချလိုက်ကြလေသည်။ နေ
ပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ရောက်သွားသဖြင့် အားလုံးက လက်ခုပ် လက်ဝါးတီး
ကာ ဝိုင်း၍ သြဘာပေးလိုက်ကြ၏။ သင်္ဘောကို အမည်ပေးရန် တိုင်ပင်ကြပြီး
လျှင် 'ဘွန်းအက်(၁) ဗင်းချား' ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြလေသည်။ သင်္ဘော
၏ အနေအထားကို သိနိုင်ရန် ၎င်းကို ရေချသည့်နေရာ၌ပင် ကမ်းလှန်စမ်းသပ်
မှု ပြုလုပ်ကြရန် ပြောဆိုကြပြီးနောက် ပင်ကရောက . . .

"အားလုံး သင်္ဘောပေါ်တက်ကြ"

ဟု သင်္ဘော မာလိန် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ နံနက်
၁၀ နာရီခွဲ သောအခါ သူတို့အားလုံး သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိကြရာ ခွေးလိမ္မော်
'တော့'နှင့် လူငယ်ကြီး 'ဂျူ'တို့ကိုလည်း သင်္ဘောပေါ်သို့ ခေါ်ခိုကြလေသည်။
သင်္ဘောကျောလံဆူးကို မတင်လိုက်ပြီးလျှင် ရွက်တိုင်ကို ထူပြီးနောက် သူတို့
ပြုလုပ်ထားသော အလံကို ရွက်တိုင်ထိပ်တွင် လှင့်တင်လိုက်ကြလေသည်။

လေသည် ယူနီယံပင်လယ်အော်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ပင်က
ရောက ပဲ့ကိုထိန်းကိုင်းပြီးလျှင် တောင်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း သင်္ဘော
သွားစေ၏။ မကြာမီ သင်္ဘောသည် မီးပုံးပျံဆိပ်နှင့် ၃-၄ မိုင် ဝေးသောနေရာ
လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလျက် ရှိလေသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ မျှော်ကြည့်လျှင်
နင်းခဲများ ဖုံးနေသော ဖလင်ကရင် တောင်ထိပ်ကို ကောင်းစွာ မြင်ရသဖြင့်
ဟာဗတ်က . . .

"ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းကြီးကို ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ဘယ်လောက်
လှသလဲလို့"

"လှရုံတင် ဘယ်ကမလဲကွ . . . ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်။
ဆိုတစ်တွေ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဒုက္ခသည်တွေအဖြစ် ရောက်လာကြတယ်။ အခု
ဆိုမှာ ဘာများ လိုသေးသလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း"

နက်က . . . "အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး"
ဟု ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သင်္ဘော၏ အခြေအနေကို ပင်ကရောက ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းအား
အခြေအနေကြည့်ရာ သင်္ဘောမှာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၍ ကောင်းစွာ လှုပ်ရှား
သွားလာနိုင်သည့်ပြင် နိုင်နိုင်နင်းနင်းလည်း ထိန်းချုပ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြော
လေသည်။

ထိုအခါ ပင်ကရောက . . .

"ဒီလိုဆိုရင် မရီးဝေးကို သွားနိုင်ပြီပေါ့နော်"

"ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ"

"ဟာဘိုးကျွန်းကို သွားမယ်ဆိုရင်ကော . . ."

"အရေးအကြောင်းဖြစ်ပေါ်လာရင်တော့ ဒီထက် ဝေးတဲ့နေရာကို
ဆောင် သွားကြရမယ်။ အခု တဘိုးကျွန်းကို ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားရင် စိတ်ပူ
နေရမှာ . . . အဲဒီကျွန်း ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ လင်ကွန်းကျွန်းနဲ့ အနီးဆုံး ကျွန်းဖြစ်လို့
ဒီကျွန်းကို သွားကြည့်ချင်တာပါ"

"တဘိုးကျွန်းကို သွားရင် တစ်ယောက်ထဲ သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

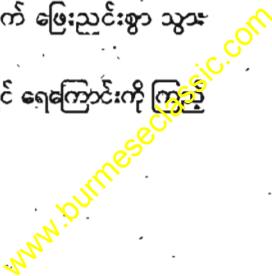
"အဖော် တစ်ယောက်ပါရင် တော်ပါပြီ"

"တို့အထဲမှာ လူနှစ်ယောက် ရောသွားတော့မှာပဲ"

"ဖိုးရိမ်စရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး ကပ္ပတိန်"

'ဘွန်းအက်ဒီဗင်းချား' သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ သွား
လျက်ရှိရာမှ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပြီးလျှင် 'မီးပုံးပျံ' ဆိပ်ဘက်သို့ ဦး
တည်သွားလျက်ရှိ၏။ မီးပုံးပျံဆိပ်တွင် ရှိသော ရေလက်ကြားမှာ ဤသင်္ဘော
အတွက် ဆိပ်ကမ်းအဖြစ် အသုံးပြုရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ရေအောက်ရှိ
ကျောက်ဆောင်များ၊ သဲသောင်များနှင့် ရေကြောင်းကို အလွယ်တကူ သိသာ
နိုင်ရန် ဖော်ယာများချထားရန် လိုလာတော့၏။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်အလိုသို့
ရောက်လာသောအခါ သင်္ဘောသည် လေကိုဆန်လျက် ဖြေးညင်းစွာ သွား
လျက် ရှိနေ၏။

ဟာဗတ်က သင်္ဘောဦးပိုင်း၌ နေရာယူပြီးလျှင် ရေကြောင်းကို ကြည့်
၍ လိုက်လာစဉ် ရုတ်တရက် . . .

၁၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေအား

“လေညာဘက်ကို ကြည့်စမ်းပါ။ ဘာလဲ မသိဘူး”

ဟု အောက်လိုက်ရာ ပင်ကရောက . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ကျောက်ဆောင် ရှိသလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ညာဘက်ကို နည်းနည်း လမ်းကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ဟာဗတ်သည် သင်္ဘောလက်ရံကို ဆွဲကိုင်အားပြုကာ ပုလင်းတစ်လုံးကို ရေထဲမှ ဆယ်ယူလိုက်လေသည်။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ ဟာဗတ်၏ လက်ထဲမှ ဖော့ဆို ပိတ်ထားသည့် ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ပုလင်းဖူးဆို့ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကို ကဗျာကယာ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ စာရွက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သင်္ဘောပျက်၍ ကျွန်းပေါ် ရောက်နေသူ တစ်ဦး။
တဘိုးကျွန်း - ၁၅၃ ဒီဂရီ အနောက် လောင်ဂျီတွဒ်။
၃၇ ဒီဂရီ ၁၅ပေ တောင်လတ္တီတွဒ်။

သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ပုလင်းထဲမှ ရသော စာအံ့ဆွယ် ကြည့်နေကြစဉ် ပင်ကရောက ရုတ်တရက်ဝင်၍

“သင်္ဘောပျက်က လူတဲ့လား၊ ဟုတ်လား . . . ကျွန်တော်တို့ မိုင် ၂၀၀ တောင် မခွေးတဲ့ တဘိုးကျွန်းမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ အဲဒီကျွန်းကို ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ ကပ္ပတိန်က တားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မတားတော့ပါဘူးဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့ မြန်နိုင်သလောက် မြန်ပြန် သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

“မနက်ဖြန် သွားရမလား”
“ဟုတ်တယ် . . . မနက်ဖြန် စထွက်ကြပေတော့”

သို့ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ပုလင်းထဲမှ ရသော စာရွက်ကလေးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရင်း . . .

“တဘိုးကျွန်းပေါ်ကို သင်္ဘောပျက်လို ရောက်နေတဲ့ လူဟာ ကြောင်းပညာကို အသင့်အတင့် တတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းရဲ့ နေရာကို ‘လတ္တီတွဒ်-လောင်ဂျီတွဒ်’နဲ့ ပြထားပြီး စာကို အင်္ဂလိပ်စာ ရေးထားတဲ့အတွက် သူဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးရင်းလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်

ရင်လည်း အမေရိကန်လူမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါ . . . ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ . . . ပြီးတော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်တဲ့ သေတ္တာကြီးဟာ ဒီသင်္ဘောပျက်တဲ့ လူနဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိ သွားတာပေါ့။ နောက်တစ်ခုက ပုလင်းထဲက စာကို ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်တာ အဲဒီလူအဖို့တော့ သိပ်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ” ဟု စပိလက်က မှတ်ချက် ချလိုက်၏။

ထိုအခါ ဟာဗတ်က ကြားဖြတ်၍ . . .

“ဒီပုလင်းရှိတဲ့ နေရာနားကို ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောက ဖြတ်သွားမိ တာကလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပင်ကရောဘက်လှည့်၍ . . .
“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား”
“ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ကပ္ပတိန်

ဘာများ ထူးထူးခြားခြား မြင်လို့ ပြောနေတာလဲ။ ဒီပုလင်းကလည်း ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီနားမှာ ရောက်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျား ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”
ဟာဗတ်က ပုလင်းကို ကိုင်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန် . . . ဒီပုလင်းဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောနေတာ မယ်လောက်ကြာပြီ ဆိုတာလဲ မပြောနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ စပိလက်က ပုလင်းထဲမှ ရသော စာရွက်ကို ယူ၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . . “ဒီစာကိုရေးတာ မကြာသေးဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဘယ်လို သင်္ဘောရသလဲ ကပ္ပတိန်”

“ပြောရမှာ ခက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် သိမှာပါ”

ဤကဲ့သို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုလိုက်ကြစဉ် ပင်ကရောသည် ဘွန်းဆက်ဒ်ဗင်းချား ရွက်သင်္ဘောကို ကလောအငူဘက်သို့ ရွက်ကုန်လွှင့်လျက် ဖြစ်နေ၏။ သင်္ဘောပျက်၍ တဘိုးကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်နေသူအား အချိန်မီ ချွတ်သွားရောက် ကယ်ဆယ်ရန်အရေးကြီး၏။ ကလောအငူကို ဖြတ်သွားပြီး နောက် ညနေ ၄ နာရီအချိန်တွင် မာစီမြစ်ဝ၌ သင်္ဘောကို ကျောက်ချ၍ ရပ်စဲလိုက်ကြ၏။

ရေကြောင်း ခရီးအတွက် လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲ သမားမီးကျောက်များကို သင်္ဘောပေါ်သို့တင်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ စတင် ပြုလုပ်ကြ ၏။ အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ခရီးစထွက်ပါက ၁၃ ရက်နေ့တွင်

www.burmeseclassic.com

တဘိုးကျွန်းသို့ ရောက်နိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြလေသည်။

စပိလက်က သတင်းစာ ဆရာပီပီ တဘိုးကျွန်းခရီးစဉ်၏ အတွေ့အကြုံကို သိရှိလိုသဖြင့် သူလည်း လိုက်ပါသွားလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းရာ ၎င်းအား ဟာဗတ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရန် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် ပင်ကရော့သည် ကျွန်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သူများအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သင်္ဘောကို ကလောအင်္ဂုဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ရွက်ကုန်ဖွင့်လိုက်၏။

*

ရွက်သင်္ဘောသည် လင်ကွန်းကျွန်းမှ တစ်မိုင်၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် ရောက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသူများက ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးထိပ်ကျောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှ နေ့၍ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် နက်တို့သည် လက်များကို မြှောက်၍ ဝှေ့ရမ်းကာ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သူတို့လည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ မကြာမီ ကလောအင်္ဂုကျောက်တန်းကြီးများ ကွယ်၍သွားသဖြင့် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးကို မမြင်ရတော့ချေ။ ထိုအခါ စပိလက်က . . .

“ဆယ့်ငါးလတ်တိအတူတူနေခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပထမဆုံး ခွဲခွါတာပဲဗျို့” ဟု ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် လင်ကွန်းကျွန်း၏ တောင်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းကို မြင်၍နေရပြီးလျှင် ဖရင်ကလင် တောင်ကြီးမှာ ကျွန်း၏ အလယ်တည့်တည့် မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ သင်္ဘောသည် ရုတ်တိုင်းအင်္ဂုနှင့် နှာယံမိုင်ခန့် ဝေးသောနေရာမှ ဖြတ်၍သွားလျက် ရှိရာ ၃ နာရီကြာသောအခါ လင်ကွန်းကျွန်းသည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းများ အကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ပင်ကရော့က တွန်းအက်ခံဘင်းချား သင်္ဘောကို သူလိုသည့် လင်ကွန်းအတိုင်း သင်္ဘောကွန်ပါ(Ship's Compass) နှင့် ချိန်ပြီးလျှင် မြေတန်းစွာ သွားစေလျက်ရှိ၏။ ဟာဗတ်က တက်မကို မကြာခဏ ကိုင်ပေးပြီးလျှင် စပိလက်ကလည်း သူ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ အကူညီပေးလျက် ရှိလေသည်။

လေပြင်း တိုက်ခတ်မှုကို ရုတ်တရက် ရှောင်တိန်းနိုင်ရန် ပင်ကရော့က သင်္ဘောဦးတွင်ရှိသော ရွက်ကြီးကိုချထားလိုက်၏။ ထိုညတွင် ပင်ကရော့နှင့် ဟာဗတ်တို့သည် တစ်လှည့်စီ တက်မကိုင်၍ သွားကြရာ အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင်လည်း အခက်အခဲ မရှိဘဲ ခရီးဆက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုနေ့ ညနေတွင် သင်္ဘောသည် လင်ကွန်းကျွန်းမှ မိုင် ၁၂၀ ခရီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ သင်္ဘောသည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင် ၃-၄ မိုင် သွားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တွေ့ကြုံရမည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း စပိလက်က ဟာဗတ်နှင့် ပင်ကရော့တို့သည် မိတ်ဆွေနေသဖြင့် အိပ်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေကြတော့၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်မှစ၍ တဘိုးကျွန်းကို တွေ့လိုစေနှင့် အနောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေကြလေသည်။

နံနက် ၆ နာရီခန့် အချိန်တွင် ပင်ကရော့က . . . “ကျွန်းကို မြင်ရပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်၏။ အနောက်ဘက်ရှိ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တဘိုးကျွန်းကို ရေးရေးမျှ မြင်ကြရပြီဖြစ်၍ ၁၅ မိုင်ထက် မဝေးတော့ကြောင်း ခန့်မှန်းကြလေသည်။ နံနက် ၁၁နာရီအချိန်တွင် သူတို့သင်္ဘောသည် ကျွန်းနှင့် ၂ မိုင်ခန့် ဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်ရာ ရေကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိရသေးသဖြင့် ပင်ကရော့က သင်္ဘောကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခုတ်မောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကမ်းစပ်တွင် သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်စေရန်အတွက် အချက်ပြထားသည့် အထိမ်းအမှတ် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်းပေါ်၌လည်း ခရီးအစအနကိုပင် မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လှေရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရတော့၏။ ပင်ကရော့ကမူ ရေကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်ပြီးနောက် သင်္ဘောဦးကို ကျွန်းတည့်တည့်သို့ ချိန်၍ ခုတ်မောင်းလျက် ရှိလေသည်။

သင်္ဘောသည် ကျောက်တန်းများနှင့် ရေလက်ကြားများ အတွင်းသို့ ဝင်၍ ခုတ်မောင်းလေရာ ကျွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍ လာလေပြီ။ ပင်ကရော့သည် ဟာဗတ်အား ပဲ့ကို ကိုင်စေလျက် လိုသည့်အချိန်တွင် ရွက်ကိုချနိုင်ရန် ရွက်ကြီးကို ကိုင်ကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် စပိလက်က မှန်ပြောင်းနှင့် ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် သင်္ဘောဝမ်းစိုက်သည် ကမ်းစပ်ရှိ သောင်ပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်မိသဖြင့် ထိုနေ့ရာ၌ပင် သင်္ဘောရွက်ကြီးကို ချလိုက်ပြီးနောက် မြဲမြံစွာ ကျောက်ချ ရပ်နားလိုက်လေသည်။

လက်နက်များ ကိုယ်စီယူဆောင်ကာ ပင်ကရော့က ဦးဆောင်၍ ကမ်းပေါ်သို့တက်ကြ၏။ ထိုနောက် မိုင်ဝက်ခန့်တွင် ရှိသော ပေ ၃၀၀ ခန့် မြင့်သည့် တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ ကျွန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ဆောင်များတွင် ခိုများနှင့် စင်္ဘောများ

www.burmeseclassic.com

ပျံ့ဝနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း လူသူ အစအနကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ မကြာ
 တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကြပြီးနောက် ထိုနေရာမှ နေ၍ ကျွန်း
 အခြေအနေကို ကြည့်ရှုကြရာ ကျွန်းမှာ အချင်း ၆ မိုင်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း
 လျှင် ဘဲဥ ပုံသဏ္ဍာန် ရှိ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရသော်
 လည်း သင်္ဘောဟူ၍ တစ်စင်းတလေမျှ မတွေ့ရချေ။ ကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်
 မြက်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိပြီးလျှင် စိမ်းလန်းစိုပြည်လှစွာ
 ရှိနေ၏။ တစ်နေရာ၌ တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုခုရှိပြီးလျှင် ကျွန်း
 အလယ်လောက်၌ ချောင်းတစ်ခု ရှိ၏။

ပင်ကရောက ...

“ကျွန်းကတော့ သေးသေးလေးပဲ”

မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေသော စပိလက်က ...

“ဟုတ်တယ် ... လူနေပုံလည်း မရဘူး”

“တောင်အောက်ဆင်းပြီး ရာကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဗျာ”

သို့နှင့် သူတို့အားလုံးလည်း တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်သို့
 ဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ကျွန်းကို တစ်ပတ်ပတ်၍ ကြည့်ကြ
 ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်း၏တောင်ဘက် ကမ်းခြေသို့
 ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွန်း၏အောက်ဘက် ကမ်းခြေတွင် သဲသောင်ပြင်များနှင့်ကျောက်
 ဆောင်များ ရှိနေ၍ အတွင်းပိုင်းတွင် သစ်တောများရှိ၏။ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်တွင်
 လူခြေရာများလည်း မတွေ့ကြရချေ။ သင်္ဘောပျက်၍ ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်
 နေသူသည် စိတ်ဆင်းရဲ၍ သေဆုံးသွားလေပြီလော။ သို့မဟုတ် ကံကောင်း
 ထောက်မပြီးလျှင် သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းက ကယ်ဆယ်သွားသဖြင့် နေရပ်သို့
 ပြန်သွားလေပြီလောဟု ယူဆကြရန်သာရှိကြောင်း ပင်ကရောက သူ၏ထင်မြင်
 ချက်ကို ပြောပြလေသည်။

သူတို့သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ ခေတ္တ ပြန်သွားပြီးလျှင် ညစာက
 ကျာကယာစားသောက်ကြပြီးနောက် မိုးမချုပ်မီ တောတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန်
 ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြန်၏။ တစ်နေရာတွင် ဆိတ်နှင့် ဝက်များကို တွေ့
 သဖြင့် တစ်ချိန်က ဝေလငါးဖမ်းသင်္ဘောအချို့သည် ဤကျွန်းသို့ ဝင်ရောက်
 ဆိုက်ကပ်ကြသည်ဟု ယုံကြည်ရ၏။ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ လူသွားလမ်း
 ကလေးများသဖွယ် လမ်းကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ကျွန်း
 ပေါ်တွင် လူများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ သို့သော် ထိုလူများသည်
 ယခုအခါမည်သည့် နေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသနည်း။ ပင်ကရောနှင့် ၎င်း

၏အဖွဲ့သားများသည် ချောင်းကလေး၏ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း တောတွင်းသို့
 ဆန်တက်သွားကြရာ တောတွင်းတစ်နေရာရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် အာလူး
 များ၊ မုံလာထုပ်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိ ရ၏။ သို့နှင့်
 ဟာပတ်က လင်ကွန်းကျွန်းကြီးတွင် စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် မျိုးစေ့များ ယူခဲ့လေသည်။

စပိလက်က ...

“ဒီဟင်းသီးဟင်းရွက် ပင်တွေကို မြင်ရတာနဲ့ ဒီကျွန်းမှာ လူမနေ
 တောတာ အတော်ကြာပြီလို့ ပြောနိုင်တယ်”

ဟာပတ်က ...

“ဟုတ်တာပေါ့ ... လူသာရှိရင် ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ အသီး
 အနံ့ပင်တွေကို ဘယ်ပစ်ထားမလဲ”

ပင်ကရောက မုံလာပင်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ သင်္ဘောပျက်က လူတော့ မရှိတော့ပါဘူး”

“ပုလင်းထဲက စာဟာ အတော်ကြာနေပြီ ထင်တယ်”

“ကိုင်း... နေဝင်ခါနီးနေပြီ။ သင်္ဘောပေါ် ပြန်ကြစို့။ မနက်ဖန်
 တစ်ခေါက် လာကြသေးတာပေါ့”

ဤသို့ပြောဆိုရင်း တောလမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့သို့ အတန်ငယ်
 သွားမိကြသောအခါ ဟာပတ်က ရုတ်တရက် ...

“ဟိုမှာ တဲကလေး တစ်လုံး ပါလား”

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်၏။

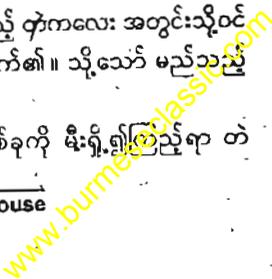
သို့နှင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အနီးရှိ တဲကလေးရှိရာသို့ အပြေးအလွှား
 သွားကြလေသည်။ တဲကလေးမှာ ပျဉ်ချပ်များနှင့် ဆောက်လုပ်ထား၍ တာပေါ်
 လင် အထူစားဖြင့် အမိုးပြုလုပ်ထားသည်ကို ဝင်လုဆဲ နေရောင်တွင် မြင်ကြရ
 ၏။

ပင်ကရောသည် တစ်ဝက်ပိတ်ထားသော တံခါးကို တွန်း၍ အတွင်း
 သို့ ဝင်လိုက်၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သေသူ၏ ပစ္စည်းစာရင်း

သုံးဦးသားတို့သည် မှောင်မည်းနေသည့် တဲကလေး အတွင်းသို့ဝင်
 ကာ ပင်ကရောက ကျယ်လောင်စွာ အသံပြုလိုက်၏။ သို့သော် မည်သည့်
 အသံကိုမျှ ပြန်၍ မကြားရချေ။

ပင်ကရောက သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုကို မီးရှို့၍ကြည့်ရာ တံ

ကလေး တစ်ခုလုံး လင်း၍သွားသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ တံ၏ နောက်ဘက်တွင် မီးဖိုတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ပင်ကရောသည် သစ်ကိုင်းခြောက် များဖြင့် မီးမွှေးလိုက်၏။ တံ၏တစ်နေရာတွင်လည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် အိပ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရပြီးလျှင် လူမအိပ် သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်လေသည်။ တစ်နေရာ တွင် ဘီရိုလေးတစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်ရာအတွင်း ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့ညှန်နေသည့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ အဝတ်များကို တွေ့ရသည့်အပြင် အနီးရှိစားပွဲကလေးအပေါ်၌လည်း သံပန်းကန်ပြား တစ်ခုနှင့် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်အဟောင်း တစ်အုပ်ကိုတွေ့ရ၏။ တံ၏ထောင့်၌ တူရား တစ်ချောင်းနှင့် ပုဆိန်တစ်လက်အပြင် ယမ်းများ အပြည့်ရှိသော စည်ပိုင်း တစ်လုံးနှင့် ယမ်းကပ်များ ကျည်ဆံများကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

စပိလက်က . . .

“ဒီတဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ဟာပတ်က . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီတဲမှာ လူမနေတာ ကြာပြီ”

ပင်ကရောက . . .

“ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို မပြန်ကြတော့ဘဲ ဒီတဲထဲမှာပဲ ညအိပ်ကြရမိ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

စပိလက်က . . .

“ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ရှင် ပြန်လာရင်လည်း ကျုပ်တို့နဲ့ အလွယ်တကူ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ”

“သူ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ သင်္ဘောတစ်စင်းက ဝင်ပြီးခေါ်သွား မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူသွားမှာပေါ့။ သူ ကျွန်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေမှာပါ”

“အသက်ရှင်တုန်းပဲပေါ့”

“အသက် ရှင်ချင်လည်း ရှင်နေမယ်။ သေချင်လည်း သေနေမယ်။ တကယ်လို့ သေနေတောင် သူ့ကို ဘယ်သူက မြေမြှုပ်မှာလဲ။ အရိုးတွေတော့ တွေ့ဦးမှာပေါ့”

ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ပြောဆိုရင်း တဲကလေးတွင် ထိုည အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြ၏။ တံခါးကိုလည်း ခိုင်လုံစွာ ပိတ်လိုက်ကြပြီးလျှင် ဟာပတ်က မီးဖို၌ မီးအဆက်မပြတ်စေရန် ထင်းများကို ထပ်မံထည့်ပေး၏။ ထင်းများမှာလည်း တစ်ညစာအတွက် လုံလောက်စွာရှိ၏။ အိပ်ရာသို့ဝင်၍ အိပ်စက်ကြပြီးနောက် နံနက် မိုးလင်းသောအခါ တံပိုင်ရှင်၏အလောင်းကို

ရှာဖွေရန်နှင့် တွေ့ရှိပါက ခရစ်ယာန် ထုံးစံအရ သင်္ကြပ်ပေးမည်ဟု တိုင်ပင်ကြ ပြီးလျှင် တံကို အသေအချာ ထပ်မံကြည့်ရှုသောအခါ တစ်ချိန်က သင်္ဘောပျက် ခဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် ပျဉ်တိုပျဉ်စများဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဆောက် လုပ်ထားကြောင်း၊ ခြံစည်းရိုးများပင် ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုအခါ အနီးတွင် ချောင်းကလေး တစ်ခုရှိ၍ ပျဉ်ချပ် တစ်ခုပေါ်၌ အောက်ပါ စာလုံးများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဗြိတန် ယ”

“ဗြိတန်နီးယား”

ဟု ပင်ကရောက ဖြည့်စွက်အော်လိုက်၏။

“ဒီနာမည်ကတော့ သင်္ဘော အတော်များများ သုံးကြတာပဲ။ အင်္ဂလိပ် အား အမေရိကန်လားတော့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဘာလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကယ်ရောပဲ။ တောထဲ သွားခင် ကျုပ်တို့ သင်္ဘောပေါ်ကို ခဏပြန်ကြဦးမှ ဖြစ်မယ်”

သို့နှင့် ပင်ကရောနှင့် သူ၏ ဇာနည်သည် လာခဲ့သည့် လမ်းကလေး အတိုင်း ကမ်းနားသို့ ပြန်လာကြလေသည်။ လမ်းတွင် ဝက်များနှင့် ဆိတ်အံ့မျှ ထို တွေ့ကြရသေး၏။ တစ်မိုင်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကျွန်း၏အနောက် ဘက် ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် သူတို့၏ သင်္ဘောကို ကျောက်ချ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ တွေ့ရလေသည်။ ထိုအခါမှ ပင်ကရောမှာ ခိတ်အေးသွားပြီးလျှင် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်နိုင်တော့၏။

နံနက်စာကို သင်္ဘောပေါ်၌ စားသောက်ကြ၍ ကျွန်းပေါ်သို့ ပြန်၍ ဆင်းခဲ့ကြပြီးလျှင် တောတွင်း၌ သင်္ဘောပျက်မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၏ အလောင်းကို ဆက်လက် ရှာဖွေကြ၏။ သေသွားသူ၏ အလောင်းကို ဟောရိုင်း တိရစ္ဆာန် အချို့က အရိုးပါမကျန် ကိုက်ဖြတ် စားသောက်ပစ်ကြ၍ အလောင်းကို မတွေ့ ကြရခြင်း ဖြစ်မည်ဟုလည်း ထင်မှတ်နေကြ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပင်ကရောက . . .

“ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန် မနက် စောစော သင်္ဘော ထွက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ နေ့လည် ၂ နာရီခန့် အချိန်တွင် ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ အမောဖြေရင်း သူတို့အားလုံး ထိုင်နေကြ၏။ စပိလက်က ဝင်လယ်ဘက်သို့ ကြည့်ရင်း . . .

“တဲထဲမှာတွေ့တဲ့ ယမ်းတွေနဲ့ ကျည်ဆံတွေကိုတော့ ယူသွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေက အရေးကြီးတယ်”

ဟာပတ်က . . .

“ဝက်နှစ်ကောင် သုံးကောင်လောက်လည်း ဖမ်းသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်တွေကရတဲ့ မျိုးစေ့တွေလည်း ယူသွားရဦးမယ်”

“ယူစရာ ရှိတာ မြန်မြန်ယူပြီး မနက်ဖြန် မနက် ထွက်မယ်။ လေသင့် နေတုန်း ပြန်မှတောင်းမယ်။ ဟာဗတ်က လိုချင်တဲ့ မျိုးစေ့တွေ သွားယူ။ ဘာယူ မယ်ဆိုတာ မင်းပဲသိတယ်။ တိုနှစ်ယောက်က ဝက်တစ်ကောင်လောက်တော့ သွားဖမ်းဦးမယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ပင်ကရော့နှင့် စပိလက်တို့သည် ဝက်နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိ၏။ မကြာမီ သူတို့၏ မြောက်ဘက်ဆီမှ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပင်ကရော့က...

“ဒါဟာဗတ် အသံပဲ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် အသံကြားရာဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားကြလေသည်။ တောလမ်းအကွေ့ကလေးတစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် မြေကွက်လပ် တစ် နေရာတွင် ဟာဗတ်နှင့် မြောက်ဝဲကြီးတစ်ကောင်တို့ထွေးလုံး သတ်ပုတ်နေကြ သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် မျောက်ဝဲကြီး လက်မှ ဟာဗတ်ကို ခဲ ရင်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီးလျှင် မျောက်ဝဲကြီးကို နှစ်ယောက်သား ဝိုင်း၍ ဖမ်းပြီးနောက် နွယ်ကြီးများဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားလိုက်ကြ၏။

စပိလက်က ဟာဗတ်ကို ကြည့်၍...

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒီမျောက်ဝဲက မင်းကို အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ရင်တော့ ဒီ ကောင်ကို ငါ အသေသတ်မယ်”

ချက်ချင်းပင် ဟာဗတ်က...

“သူက မျောက်ဝဲမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုအခါမှ စပိလက်နှင့် ပင်ကရော့တို့သည် နွယ်ကြီးများဖြင့် ချည် တုပ်ထားသည့် သတ္တဝါကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ မျောက်ဝဲ မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ကြရလေတော့၏။

ထိုသူမှာလူဟု ပြောရရုံသာရှိသော အခြေအနေတွင် ရှိနေ၏။ ရှုပ် ထွေးသော ဆံပင်များ၊ ရင်ပတ်အထိ ရှည်နေသော မှတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ခါး တွင် နံငယ်ပိုင်း တစ်ခုမှလွဲ၍ အဝတ်အစားဟူ၍ မရှိချေ။ ၎င်း၏ ကြီးထွားသော လက်နှစ်ဘက်တွင် ရှည်လျားသည့် လက်သဲကြီးများ ထွက်နေ၏။ အသား အရောင်မှာလည်း နီညိုညို မဟော်ဂနီရောင် တောက်နေ၏။ ခြေထောက်များ မှာလည်း တိရစ္ဆာန်ဦးချိုကဲ့သို့ မာကျောလျက် ရှိနေ၏။

ပင်ကရော့က ၎င်းအား ကြည့်၍...
“ဒီကောင်ဟာ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သင်္ဘောပျက်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်နေတာ ဒီလူပဲ ဖြစ်ရ မယ်”

ထိုသူမှာ အမှန်ပင် သင်္ဘောပျက်၍ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်နေရာမှ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရင်း အချိန်ကာလ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့် လာသောအခါ မိုင်းစိုင်းသော ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့တွင် မှတ်ဉာဏ် မရှိတော့သဖြင့် သေနတ် စသည့် လက်နက်များကို အသုံးမချတတ် ဘဲ မီးကို အသုံးချရန်ပင် မသိတော့ချေ။ မှတ်ဉာဏ်များ ချို့ယွင်းသွားသည်နှင့် အမျှ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထွားကြိုင်းမူမှာ တိုးတက်လာတော့၏။ ၎င်းအား စပိလက် က စကားပြောကြည့်ရာ နားမလည်သကဲ့သို့ ပြန်၍ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ စပိလက်က ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက်...

“ကိုင်းပါလေ... ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ လင်ကွန်းကျွန်းကြီး ကို ခေါ်သွားရတော့မှာပေါ့”

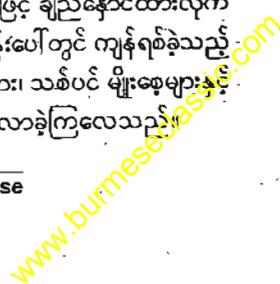
“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သတိနဲ့ ခေါ်သွားရမှာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဟာဗတ်က ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ခရစ်ယန်များ ဖြစ်ကြ၍ ယဉ်ကျေးသော တိုင်းကြီးပြည် ကြီးသားများ ပီပီ လူတစ်ယောက်အား ကယ်ဆယ်ရန် ဆန္ဒပြင်းစွာရှိကြ၏။ ပင်ကရော့က...

“ဟာဗတ်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ခြေထောက်က ကြီးတွေ ဖြေပေးလိုက် ရင် လမ်းလျှောက်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ”

ဟုပြောကာ ထိုသူ၏ ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသည့် နွယ်ကြီး များကို ဓားဖြင့် ဖြတ်ပေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် ချက်ချင်းလိုပင် မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပြီးနောက် ပင်ကရော့တို့ ခေါ်ရာသို့ ရုန်းကန်ခြင်း မပြုဘဲ လိုက်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။ မကြာမီ သူ့နေခဲ့သော တဲကလေးသို့ ရောက်လာကြရာ သူ၏ အမူအရာမှာ မည်သို့မှ မထူးခြားသဖြင့် ထိုအခါမှ သူ့တွင် မှတ်ဉာဏ် မရှိ တော့ကြောင်း ပင်ကရော့တို့က ကောင်းစွာသိကြရတော့၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လျှင် သူ့အား စိတ်မချရသေးသဖြင့် ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက် ကြ၏။ ဟာဗတ် နှင့် စပိလက်တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ၊ အခြား ပစ္စည်းများ၊ သစ်ပင် မျိုးစေ့များနှင့် ဝက်နှစ်ကောင်ကိုပါ ယူဆောင်၍ သင်္ဘောသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ အားလုံး ရောက်ရှိကြသောအခါ သင်္ဘောကျောက် ဆူးကို နုတ်၍ နံနက်ပိုင်းက ဒီရေနှင့်အတူ တဘိုးကျွန်းမှ ထွက်ခွာကြရန် အသင့်ရှိနေကြလေပြီ။

နံနက်စာစားသည့်အချိန်၌ ပင်ကရောက ထိုသူ့အား စားစရာများ ပေးသောအခါမစားဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဟာဗတ်က ဘဲတစ်ကောင်ကို အစိမ်းလိုက်ခုတ်ထစ် ပေးလိုက်ရာ မြန်ယုက်စွာ အစိမ်းလိုက် စားနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

“သူ့ဘဝကို တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြန်ပြီး သတိရလာမှာပါ”

ဟု ပင်ကရောက ပြောလိုက်၏။

ဟာဗတ်က . . .

“သူ့အသက် ဘယ်လောက် ရှိမယ် ထင်သလဲ”

ပင်ကရောက . . .

“ပြောရမှာတော့ ခက်သားပဲ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ အသက် ၅၀ လောက်ရှိမလား မပြောတတ်ဘူး။ တို့ကို လူတစ်ယောက် ခေါ်ဖို့ လွတ်လိုက်တာ အခုတော့ ဘီလူးတစ်ကောင် ခေါ်လာသလို ဖြစ်နေပြီဟေ့”

ထိုညတွင်ကျွန်းပေါ်မှ သူတို့ခေါ်လာသူအား အိပ်ပျော် မပျော်ကို မသိရသော်လည်း ထိုသူမှာ လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်ကို သာတွေ့ရ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅ နာရီတွင် သင်္ဘော ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် လေကြောင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူတို့၏သင်္ဘောကို ဂရုတစိုက် ထိန်းနေရ၏။ သင်္ဘောသား လူရှိုင်းကြီးမှာ မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ဦးပိုင်းရှိ အခန်းတွင်း၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။ လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကို အချိန်မီ ပြန်ရောက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိကြ၏။ ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်၌ သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ၄၈ နာရီမျှ ခရီး ပေါက်၍လာခဲ့လေပြီ။

၁၈ ရက်နေ့နံနက်၌ လှိုင်းလုံးများ ပိုမို ပြင်းထန်လာ၍ မကြာခဏ သင်္ဘောကုန်းပတ်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ရှိနေ၏။ အခန်းထဲ၌ လှောင်ထားသည့် သင်္ဘောသားသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက် တက်လာပြီးနောက် ရေများ လျောကျသွားအောင် ကူညီပေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ အသံဉာဏ်များ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာကြောင်း သိရတော့၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး မဲမှောင်နေသဖြင့် မည်သည့် အရာကိုမျှ မမြင်ကြရတော့ချေ။

ပင်ကရောနှင့် သူ၏အဖော်များသည် တစ်ရေးမျှ မအိပ်ကြဘဲ

သင်္ဘောကိုသာ ဘေးရန် မရှိစေရန် ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းလျက် ရှိကြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ပင်ကရောသည် အကျင့်ရသော ဗျာဏ်စေ့များဖြင့် ပင်လယ်ပြင်ကို စူးစိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ “မီးရောင်တစ်ခု ဖြင့်ရတယ် . . .” ဟု ရုတ်တရက် အော်လိုက်၏။

အရှေ့ မြောက်ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့် အကွာတွင် မီးရောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ကြရသောအခါမှ အားရဝမ်းသာ ထိုနေရာသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ကြလေသည်။ ထိုမီးရောင်မှာ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းကို သိနိုင်စေရန် ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းက မီးဖြင့် ကျွန်းပေါ်မှ အချက်ပြခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ သူတို့မြင်ရသော မီးရောင်မှာ ကြယ်ကြီး တစ်လုံးကဲ့သို့ အလွန် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

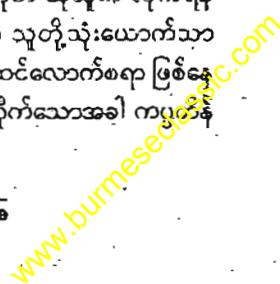
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း

ဘွန်အက်ဒ်ဘင်ဇား ရွက်သင်္ဘောသည် ၄ ရက်ကြာမျှ ပင်လယ်ခရီး ထို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက် အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီအချိန်တွင် မြစ်ဝသို့ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ခန့်မှန်းသည့်နေ့တွင် ပင်ကရောတို့အဖွဲ့ ပြန်၍ ရောက်မလာသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းနှင့် နက်တို့သည် ပရောစပက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ စိတ်လက် မအီမသာ တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ဘော ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ ထိုအခါ ‘နက်’က . . .

“ဟိုမှာ လာနေပြီ . . . ကပ္ပိတန်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အားရဝမ်းသာ ခုန်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ နှုတ်မှလည်း “ဆရာတို့ ပြန်လာကြပြီ၊ ဆရာတို့ ပြန်လာပြီ” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။ ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ လူများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ပင်ကရော၊ စပီလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့သုံးဦးကိုသာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပထမ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့သွားရောက်ရှာဖွေသော တဘိုးကျွန်းပေါ်မှလူကို မတွေ့ခဲ့၍ပေလော့။ သို့မဟုတ် ထိုသူက လိုက်ရန် ငြင်းဆိုနေသောကြောင့် အလောမသိ၊ ထိုသူပေါ်ဘဲ သူတို့သုံးယောက်သာ ပြန်လာကြသည်ဟု သူ၏စိတ်တွင် ထင်မည်ဆိုက ထင်လောက်စရာ ဖြစ်နေ၏။ သင်္ဘောသည် ကမ်းစပ်၌ ကျောက်ချ၍ ရပ်နားလိုက်သောအခါ ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းက . . .

“မင်းတို့အတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဘာဖြစ်ကြသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ချောချော မောမောပါပဲ၊ ပြီးတော့ အားလုံး ပြောပြမယ်”

ဟု စပီလက်က သင်္ဘောပေါ်မှ အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့ သွားရာတဲ့ လူကို မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။

အသွားတုန်းက အတိုင်း သုံးယောက်ထဲ ပြန်လာတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ပါတယ်”

“အခု ... သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်”

“အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်... အခု သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်လို့ ပြောရင် ယုံ

ချင်မှယုံမှာ”

ထို့နောက်ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား သင်္ဘောခရီးစဉ်အကြောင်း၊ တဘိုး ကျွန်း၌ လူပျောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြခြင်းအကြောင်း၊ လူမနေသော တံအိမ် ကလေးအကြောင်းနှင့် သင်္ဘောပျက်၍ ကျွန်းပေါ်ရောက် နေသူအား ခက်ခက် ခဲခဲနှင့် ဖမ်းကြရခြင်း အကြောင်းများကို ပင်ကရောက အလုံးစုံပြောပြလိုက်၏။

“အဲဒါပါပဲ၊ သူ့ကို မခေါ်လာတာ မှန်ပါ့မလားလို့ ကျွန်တော်လည်း

မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာတွေ အားလုံးမှန်တယ်။ တရားသဖြင့် လုပ်ကြ

တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က စိတ်မနဲ့တော့ဘူး”

“ဒီလူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်က ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လို လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ထဲနေရတဲ့ ဒုက္ခဟာ အင်မတန်ကြီး တယ်၊ ပြီးတော့ အင်မတန် စိတ်ချောက်ချားနေတတ်တယ်”

“ဒီလူ အခုလို စိတ်ရှူးပေါက်သွားတာ မကြာသေးဘူးလို့ ဘာ

ကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“ပုလင်းထဲက သူ့ရေးထားတဲ့ စာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာပေါ့ကွ၊ စာက

ရေးထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

အထက်ပါအချက်များမှာ အားလုံးတွေးထင် ယူဆချက်များသာ ဖြစ်ကြောင်း စပီလက်က ပြောရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပုလင်းထဲက စာအကြောင်း ကျွန်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိကြောင်းသာ ဖော်ပြထားပြီးလျှင် ယခု တဘိုး ကျွန်းတွင်လည်း သူ့ကိုသာတွေ့သဖြင့် ထိုသူက ရေးသောစာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု

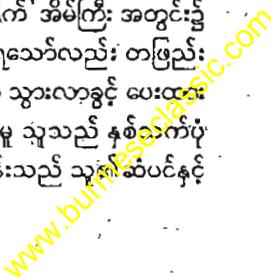
သာ ယူဆရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်က ရှင်းပြလေသည်။

မကြာမီ ထိုသူအား သင်္ဘောဦးခန်းမှ ထုတ်၍ ကျွန်းပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့ရာ ၎င်းကိုကြည့်ပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် နက်တို့မှာ အတော်ပင် ဝမ်းနည်း မိကြလေသည်။ ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ထိုသူ၏ အမူအရာမှာ ထွက်ပြေးမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ၎င်း၏ပခုံးပေါ်သို့ သူ၏လက်ကိုတင်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ထိုသူလည်း ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ထိုသူ၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် အင်္ဂလိပ် သို့မဟုတ် အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ထိုသူ့အားမည်ကဲ့သို့ စတင်တွေ့ရ ကြောင်း မေးမြန်းရာ ဟာဗတ်က မိမိသည် တဘိုးကျွန်းပေါ်၌ သစ်စေ့များနှင့် သစ်ပင်အချို့ကို တူးဆွနေစဉ် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကျ လာသံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မိမိထံသို့ လူလိုလို မျောက်လိုလို အကောင်ဝမ်း ကောင် ပြေးလာပြီးလျှင် မိမိအား ဖမ်းဆီးသဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေကြောင်း၊ သို့ရှိစဉ် ပင်ကရောနှင့် စပီလက်တို့ မိမိထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အချိန်မီ ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြောပြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြရင်း နံနက်စာကို စားသောက်ကြ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင်ရှိသည့် တဘိုးကျွန်းမှ ယူလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ကျွန်းပေါ်သို့ ဂရုတစိုက်ချပြီးနောက် ဝက်များကိုလည်း မွေးမြူရေးခြံသို့ ပို့လိုက်ကြ၏။ တဘိုးကျွန်းမှ ရခဲ့သည့် ယမ်းနှင့် ကျည်ဆံ အပြည့်ပါသော စည်ပိုင်းများမှာ သူတို့၏ လက်နက်တိုက်အတွက် များစွာ အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများဖြစ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ကုန်းပေါ်သို့ချပြီးနောက် သင်္ဘောကို မီးပုံးပျံဆိပ်၌ ရွှေ့ပြောင်းထား လျှင် သင့်လျော်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ခိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ပြောင်း ရွှေ့ထားလိုက်ကြ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကလည်း မာစီမြစ်ဝနှင့် မနီးမဝေး တစ် နေရာတွင် သူတို့သင်္ဘောအတွက် သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် ရည် စွယ်ကြောင်း ပင်ကရောအား ပြောပြလေသည်။

တဘိုးကျွန်းပေါ်မှ သူတို့ခေါ်ခဲ့သူမှာ ‘ဂရင်းနိုက်’ အိမ်ကြီး အတွင်း၌ ဝထမ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း တဖြည်း ဖြည်း နေသားကျလာသောအခါ သူ့အား လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့် ပေးထား လိုက်လေသည်။ ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာကိုမူ သူသည် နှစ်သက်ပုံ ရေချေ။ တစ်နေ့ထိုသူ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏ဆိပ်ပင်နှင့်

မှတ်ဆိတ်များကို ညှပ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကိုလည်း သင့်လျော်အောင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သဖြင့် ၎င်းမှာ ယခင်ကထက် များစွာကြည့်ရှုကောင်းလာတော့၏။ ကပ္ပတိန်က ထိုသူ၏အနီးတွင် စိတ်ဝင်စားစေမည့် အတွင်းမှ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြု၏။ သင်္ဘောအကြောင်းများနှင့်ရေကြောခရီးသွားလာမှုအကြောင်းများကို သူကြားအောင် အနီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စောပြောကြ၏။ ၎င်းကလည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောသည့် စကားများကို တစ်ခါတစ်ရံ နားလည်သကဲ့သို့ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောသော်လည်း စကားတော်မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ပြင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မကြာမီ စကားပြောလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ သူသည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကို ပိုမို၍ ခင်မင်ပုံရအိမ်ကြီးပေါ်မှနေ၍ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်နေရသဖြင့် ထိုသူအား တောတစ်နေရာ ခေါ်သွားကာ သူ၏စိတ်ကို ပြောင်းပေးလျှင် သင့်လျော်မှုအကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အကြံပေး၏။ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးမှုကို စိုးရိမ်ရန်ရှိသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ပြောင်းလဲ၍ စမ်းသပ်ရန်လိုကြောင်းကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောပြီးနောက် ထိုသူအားခေါ်ကာ သူတို့ လူစုသို့ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများက ထိုလူ၏ နောက်မလှမ်းမကမ်း လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ၄-၅ လှမ်း သွားပြီးနောက် သူသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

စပိလက်က ၎င်းအား ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မြင်ရတော့ ထွက်ပြေးချင်စိတ် မပေါ်သေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် တောင်ပေါ်ခေါ်သွားပြီး တောအုပ်နားမှာ သွားထားကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောလိုက်၏။

“သူ ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ တံတားတွေက အပေါ်ဆွဲမ၊ ထားတာ”

“ဂရစ်စလင်း ချောင်းလောက်တော့ သူတစ်ချက်ခုန်လောက်ပဲ ရှိတာ”

ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့ထင်မြင်ချက်များကို အသီးသီးပြောဆိုကြပြီးနောက် ၎င်းအားမာစီမြစ်၏ လက်ဝဲဘက်ကမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခေါ်သွားကြ၏။ တောတောင်များကို မြင်သဖြင့် ထိုသူထွက်ပြေးသွားမည်လောဟု သူ့အားကပ္ပတိန်နှင့် သူ့လူများက မလှမ်းမကမ်းသတိထား၍ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် သူတို့ထင်သည့် အတိုင်းမပြုလုပ်ဘဲ ထိုသူသည် တောတောင်များကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်

ထို တွေ့ရကြ၏။ သူသည် ဂရစ်စလင်း ချောင်းအနီးသို့သွားရောက်ကာ တစ်ဘက်သို့ ခုန်၍ကူးလိုက်မည်ကဲ့သို့ ခုန်ဖက်ကို ကွေးလိုက်မိပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားသည်ဟန်ဖြင့် ဤနေရာ ခွဲ သွားထောက်၍ ထိုက်လိုက်ကာ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်ကို မြင်ကြရ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ့အား . . .
 “မင်း ငိုတတ်လာပြီဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီပေါ့”
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှင်းလင်းရန်လိုသည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အချက်များ

လင်ကွန်းကျွန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သော လူသားမှာ သူ၏ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို သူ၏စိတ်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် ပါးပြင်၌ မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်းပေါ်ရှိ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများက ထိုသူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ခေတ္တသွားနေကြပြီးနောက် မကြာမီ ၎င်းအားဂရင်း နိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်၍ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ ၂ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ထိုသူသည် မကြာခဏ သူတို့နှင့် လာရောက်ရာနေရာ နေလေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခြားသူများ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို နားလည်သည့် အရိပ်အယောင်များ သူ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် စကားမပြောဘဲ နေလျက်ပင် ရှိသေး၏။

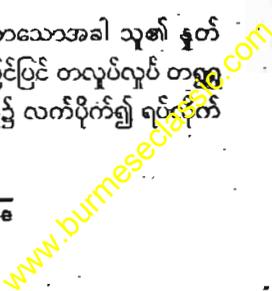
“လျှို့ဝှက်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ စကားမပြောဘဲ နေတာပါ”
 ဟု စပိလက်က မှတ်ချက်ချ၏။

နိုဝင်ဘာလ ၃ရက်နေ့တွင် တောင်ကုန်းပေါ်၌ သူတို့အားလုံး အလုပ်လုပ်နေကြစဉ် ထိုသူသည် တစ်နေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များ ကျလျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ထိုသူ၏ အနီးသို့သွား၍ လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ . . .

“သူငယ်ချင်း ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသူသည် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသို့ လှည့်လာသောအခါ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် စကားပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ် တပြင်ပြင် တလှုပ်လှုပ် တရွှေ့ဖြစ်လာပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ လက်ပိုက်၍ ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“မင်းလိုပဲ သင်္ဘောပျက်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့လူပဲ
တို့က မင်းကို မိတ်ဆွေတွေရှိတဲ့နေရာ ခေါ်လာတာ”

“မိတ်ဆွေ . . . ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ မိတ်ဆွေ မရှိဘူး”

“တို့ဟာ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ”

ဤသို့ မေးမြန်းပြီးနောက် ထိုသူသည် ကျောက်ကမ်းပါးကြီး၏
ထိပ်သို့ တစ်ယောက်တည်းသွားကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏လူများထံ ချက်ချင်း သွားရောက်ကာ
ထိုသူပြောသော စကားများအားလုံးကို ပြန်၍ ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ
လက်က . . .

“ဒီလူရဲ့ ဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပင်ကရောကလည်း ထိုသူတွင် အပြစ်မကင်း
သည် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြော
ပြလေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်စေ သူ
အားလုံးက ၎င်းကို ခွင့်လွှတ်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၏။ ထိုသူသည်
နာရီတိတိ မတ်တပ်ရပ်နေပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းထံသို့ ပြန်လာပြီးလျှင်
ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက် . . .

“ခင်ဗျားတို့က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမေရိကန် လူမျိုးတွေပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့”

“မင်းကကော . . .”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ”

ထိုသူသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလာပြီးနောက် . . .

“အခုဘာလဲ”

“ဒီဇင်ဘာလ”

“ဘယ်နှစ်ခုနှစ်လဲ”

“၁၈၆၆ ခုနှစ်”

“ဆယ့်နှစ်နှစ်တောင် ရှိနေမှပဲ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်ပြီးနောက် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားပြန်လေ
သည်။
ပင်ကရောက ထိုသူသည် သင်္ဘောပျက်၍ ကျွန်းပေါ်ရောက်နေခြင်း

မဟုတ်ဘဲ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသဖြင့် ကျွန်းပေါ်တွင် ထားပစ်ခဲ့သူဖြစ်မည်
ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့အား သက်ဆိုင်သူများ
က လာ၍ခေါ်ရန် အကြောင်းရှိကြောင်း တတိုးကျွန်းပေါ်တွင် ထိုသူသည်
ခိုင်းစိုင်းသော ဘဝသို့ ရောက်နေသည်မှာ အတော်ပင်ကြာပြီ ထင်ကြောင်းဖြင့်
သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြရာ၊ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ထောက်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ပုလင်းထဲကစာကို ရေးထားတာ ကြာပြီပေါ့”

“ဒါပေမယ့် စာရွက်ကိုကြည့်ရတာ မကြာသေးခင်က ရေးထား
သလိုပဲ။”

ဤသို့တစ်ယောက်တစ်စွန်း အမျိုးမျိုး တွေးတောပြောဆိုလျက် ရှိ
ကြ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းကမူ ထိုသူကိုယ်တိုင် သူ၏ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ဟ
ပြောဆိုသည့်နေ့အထိ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရန် အကြံပေးပြီးလျှင် စကားလက်စ
ဖြတ်လိုက်၏။ နောက်နေ့များတွင်လည်း ထိုသူသည် မည်သည့်အကြောင်းကို
မျှ မပြောသေးဘဲ အိပ်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါတိုင်း ကမ်းနားရှိ ကျောက်ကြီး
ကျောက်ကြားများဆီသို့ သွား၍ အိပ်နေပြီးလျှင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို
စားသောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ ည ၈ နာရီအချိန်တွင် ထိုသူသည် ကပ္ပတိန်
ဟားဒိန်းတို့ထံ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီးနောက် သူ့အား မည်သည့်အတွက်
တတိုးကျွန်းမှ ဤနေရာသို့ ခေါ်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်အတွက်
ထိုကျွန်းပေါ်သို့ သူရောက်နေသည်ကို လည်းကောင်း သိမသိ အသံကြားနှင့်
မေးလိုက်၏။ ကပ္ပတိန်က ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုးလိုက်ရာ၊ ထိုသူက . . .

“ကျုပ်အနားမလာနဲ့၊ တစ်ခု မေးချင်တယ်။ ကျုပ်လွတ်လွတ် လပ်
လပ် သွားနိုင်ပြီလား”

“မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ သွားနိုင်ပါတယ်”

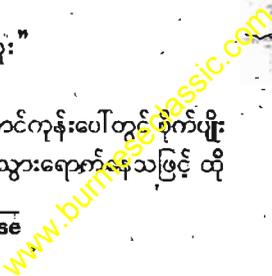
“ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် သွားလိုက်ဦးမယ်”

သို့ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုသူသည် တောစပ်အတွင်းသို့ တဖြည်း
ဖြည်းဝင်သွားသည်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။

“သူကတော့ ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြန်လာမှာပါ”

ထိုနောက် သူတို့လူစုမှာ ပရော်စပက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စိုက်ပျိုး
ရေးနှင့် ကြက်ခြံများကို ပြင်ဆင်ရန် ကိစ္စအတွက် သွားရောက်နေသဖြင့် ထို

အချိန်မှစ၍ သူတို့သည် မအားလပ်နိုင်အောင် ရှိနေကြတော့၏။
နိုင်ငံဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဂျုံစိုက်ခင်းသို့ သွားကြပြီးလျှင် တတိယ
မြောက် ဂျုံများကို ရိတ်သိမ်းကြရာ၊ ဂျုံစေ့တင်းပေါင်း လေးထောင်ကို ရရှိသဖြင့်
အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ နေကြတော့၏။

ဂျုံစေ့များကို ရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဂျုံမှုန့်ပြုလုပ်ရန် လိုသေးသဖြင့်
ဂျုံကြိတ်သည်စက် ဟစ်ချပြုလုပ်ကြရမည့်မည်။ သို့နှင့် ဂရန်ရေကန်နှင့် ကြား
ခြံများ အနီးတွင် ဂျုံစက်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်သော သစ်များ၊ က
ဘတ်ပိတ်စများ၊ ကြိုးများနှင့် ကျောက်ဒလိခံတုံးများကို စုဆောင်းရှာဖွေပြီးလျှင်
ပရော်စပက်တောင်၌ လေရဟတ်တစ်ခု ဝိုင်းပန်းဆောက်လုပ်ကြရာ၊ ဒီဇင်ဘာ
လ ၁ ရက်နေ့တွင် ရဟတ်ယာဉ်နှင့်တကွ အမှုန်ကြိတ်စက်များပါ ပြီးစီးသွား
လေသည်။ ထိုနေ့၌ပင် ဂျုံစေ့သုံးတင်းကို စမ်းသပ်၍ ကြိတ်ကြ၏။ နောက်တစ်
နေ့တွင် ယင်း ဂျုံမှုန့်များကို တဆေးနှင့် နယ်ပြီးလျှင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ကြ၏။
ထိုနေ့ညတတွင် ပထမဆုံးပေါင်မုန့်ကို စားကြရသောကြောင့် အားလုံး ဝမ်းသာ
၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်ထိ ပြန်၍ရောက်မလာသဖြင့် ထိုသူမှာ အရိုင်းစိတ်ပေါက်
သွားပြီးလျှင် တောတွင်း၌ ဆက်လက် နေထိုင်လိမ့်မည်ဟု အခြားသူများက
အထင်ရောက်ကြသော်လည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကမူ ရှေ့တွင် ဖြစ်ပျက်မည့်
အကြောင်းများကို ကြိုတင်သိမြင်ကုသို မကြာမီပင် ပြန်၍ရောက်လာလိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ တဘိုးကျွန်းပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်ထည်း နေရသော်လည်း
ယခုလင်ကွန်းကျွန်းတွင် သူ့အား သနားကြင်နာတတ်သည့် မိတ်ဆွေများ ရှိနေ
ပြီကို သိနေပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ရာဇဝင်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်အတန်ငယ်
ပြောပြပြီး ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သူ၏အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ပြောပြရန်
ပြန်၍ လာလိမ့်မည် ယုံကြည်ရကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်က သူ၏လူများကို ရှင်
လင်းပြောပြလေ၏။

ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့တွင် ဟာဗတ်သည် ငါးမျှားရန် ဂရန်ရေကန်၏
တောင်ဘက်ကမ်းခြေသို့ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်
တွင် နက်သည် ကြက်ခြံကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိရာ ကပ္ပတိန်နှင့် စပိလက်တို့က
ကျောက်ခေါင်းတိုင်လိုက်ရုံတွင် ဆောခါများ ပြုလုပ်လျက်ရှိကြ၏။ ဤကဲ့သို့
အလုပ်များနေကြစဉ် “ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး” ဟု ရုတ်တရက် အော်
ဟစ်လိုက်သော ဟာဗတ်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် ‘ပင်ကရော့နှင့် နက်တို့
သည် အသံကြားရာ ရေကန်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြ၏။
ထိုနေရာသို့ရောက်အခါ ဟာဗတ်က သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမိလျက် မလှမ်းမကမ်း

အောင် ကျားသစ်တစ်ကောင်သည် ၎င်းအား ခုန်အုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရ၏။

• သို့ရှိစဉ် တဘိုးကျွန်းမှ ခေါ်လာသော လူရိုင်းသည် အနီးရှိ သစ်ပင်
အောက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီးလျှင် ကျားသစ်ကို ဝင်၍လုံး
တာ ခားမြောင်ဖြင့် ထိုးသတ်လျက်ရှိနေ၏။ ထိုသူသည် ကျားသစ်၏လက်
အောက်ကို အတင်းတွန်းပစ်ကာ နှလုံးသားရှိသော နေရာသို့ ဓားမြောင်ကို တအား
ထိုးစိုက်လိုက်ရာ၊ ကျားသစ်ကြီးမှာ ချက်ချင်းလိုပင် တစ်ဘက်သို့ စောင်း၍လဲ
တူသွားတော့၏။

ဟာဗတ်သည် သူ၏အသက်ကို ကယ်လိုက်သူအား လက်ကိုဆွဲ၍
မိမိနှင့်အတူ လိုက်၍နေရန် ထိုသူအား ပြောဆိုတောင်းပန် လျက်ရှိ၏။ ထိုသူ၏
လက်မောင်းမှာ ကျားသစ်ကုတ်သော ဒဏ်ရာမှ သွေးများယုံစီးလျက်ရှိရာ ထို
အချိန်၌ပင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ၎င်း တို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီးနောက်
“ဟာဗတ်အတွက် မင်းအသက်စွန့်ပြီး ကယ်ဆယ်လိုက်တာ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျုပ်အသက်ကို ပြောနေတာလား၊ ကျုပ်အသက်က ဘာတန်ဖိုး
ရှိလို့လဲ”

“မင်းလက်မှာ ဒဏ်ရာရနေတယ်”
“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဤသို့ ပြောလိုက်စဉ် ဟားဗတ်က ထိုသူ၏လက်မောင်းကို ဆွဲထား
၏။ ထိုသူသည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းအား
စေ့စေ့ကြည့်၍ “ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟုမေးလိုက်
သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မိမိတို့သည် မီးပုံးပျံကြီးနှင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ရာ
ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် နေထိုင်စရာ စားသောက်စရာ မရှိသဖြင့်
ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင်ကြိုးစား လုပ်
တိုင်ခဲ့ကြရပုံများကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ရဲဘော်၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းကို ပြောပြီးပြီ၊ မင်း လက်ပြစမ်း
ပါ”

“မပြနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က လူရိုင်းလူကောင်းတွေ ကျုပ်က”
ထိုသူသည် စကားကို ရှေ့သို့ဆက်၍ မပြောတော့ဘဲ ဤ နေရာတွင်
ရပ်လိုက်၏။

တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ခြင်း

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းနှင့် သူ၏လူများက တဘိုးကျွန်းမှ ခေါ်လာသူ အား သူတို့နှင့်အတူနေရန် ကမ်းလှမ်းလျက်ရှိသော်လည်း၊ အတိတ်ဘဝက အပြစ်များ ကျူးလွန်ခဲ့သော ထိုသူအဖို့ ယခုကဲ့သို့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သောသူ များနှင့် အတူမနေထိုင်ဟု ယူဆလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် ဟာဗတ် အား ကျားသစ်၏ရန်မှ ကယ်ဆယ်လိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင်မှ သူသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကပ္ပတိန်ကမူ ထိုသူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မမေးရန်နှင့် ၎င်းအပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းသည့် အရိပ်အယောင်များကိုပင် မပြရန် သူ၏လူများအား ပြောထားလေသည်။

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်ငန်းဆောင်တာ ကိစ္စများ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြရာ ထိုသူသည် ထိုအလုပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ လာရောက် ကူညီသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် အိပ်ချိန်၊ စားချိန်များတွင် ထိုသူသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်မလာဘဲ တောထဲတွင် ဖြစ်သလို တစ်ယောက်တည်းနေထိုင် စားသောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ထိုသူသည် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းထံ ရောက်လာပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော် တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“ဆိုပါဦး”

“ဒီနေရာကနေပြီး ငါးမိုင်လောက်မှာ ခင်ဗျားတို့ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးခြံ တစ်ခုရှိပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီခြံမှာ နေခွင့်ပေးပါ”

“အဲဒီမှာ နေလိုဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် နေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှာ လည်း အချိန်မရွေး နေနိုင်ပါတယ်။ ဟိုမှာ နေချင်တယ် ဆိုတော့ အဲဒီနေရာကို နေနိုင်အောင် နည်းနည်းပါးပါး ပြုပြင်ပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

ထိုသူက ကျေးဇူးတင်သည့် အမှုအရာဖြင့် ကပ္ပတိန်အား ပြောပြီး လျှင် ပြန်၍ထွက်သွားလေသည်။ ထိုနေ့၌ပင် မွေးမြူရေးခြံအတွင်း၌ လူတစ်ယောက် နေထိုင်နိုင်ရန် ခြံနှင့် ပေ၂၀ ဆယ်ခန့် ဝေးသည့် ကုန်းမြင့်ကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဆောက်ပေးလိုက်၏။ ထိုနောက် တစ်ပတ်ခန့်

အကြာ၌ သူ့အား သေနတ်တစ်လက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကိုပါ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုအိမ်၌ နေထိုင်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့အား ပြောလိုက်၏။ သို့နှင့် သူကလည်း ၎င်းနေ့ညနေ၌ပင် ထိုအိမ်၌ သွားရောက်နေထိုင်တော့မည့်အကြောင်း ကပ္ပတိန်အား ပြောပြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းနှင့် အဖွဲ့သားများသည် ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီး၌ ညစာ စားသောက်ပြီးချိန်တွင် တံခါး ခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။ တံခါးကို စွင့်ပေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ခင်ဗျားတို့ သိဖို့လိုတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် မသွားခင် ပြောပြခဲ့ပါမယ်”

“တို့ကတော့ မင်းကို ဘာမှ မမေးပါဘူး”

“နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ပြောပြဖို့ တာဝန် ရှိပါတယ်”

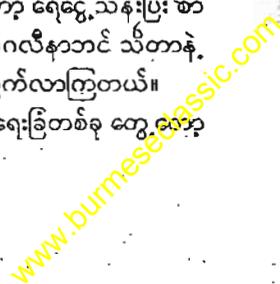
“ကောင်းပါပြီ . . . နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

သူသည် အခန်းထောင့်တွင် လက်ပိုက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် စကားစ၍ ပြောလေသည်။

“လော့ဒ်ဂလီနာဘင် ပိုင်တဲ့ မီးသင်္ဘောတစ်စင်းဟာ ဩစတြေးလျ တိုက် အနောက်ဘက် ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ ‘ဘာမိုအူလီ’ အငူနားမှာ ကျောက်ချပြီး ရပ်နေတယ်။ လော့ဒ်ဂလီနာဘင်နဲ့သူ့ဇနီး၊ ဗြိတိသျှတပ်မတော်က ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်၊ ပြင်သစ်ပထဝီ ဆရာတစ်ဦး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာကြတယ်။ အဲဒီကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ‘ဗြိတိန်နီးယား’ သင်္ဘောက ကပ္ပတိန်ရဲ့ သားသမီးတွေပေါ့။ အဲဒီ သင်္ဘောက ‘ဒန်ကင်’ လို့ခေါ်တယ်။ ကပ္ပတိန် နာမည်ကတော့ ‘ဂျွန်မင်ဂီ’

“သူတို့ ဩစတြေးလျ မလာခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်တုန်းက အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ်နဲ့ ဂျာမန် ပေါင်းဘာသာ သုံးမျိုးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်ပါတဲ့ ပုလင်းတစ်လုံးကို ‘ဒန်ကင်’ သင်္ဘောက ‘အိုက်ရစ်’ ပင်လယ်ထဲက ဆယ်လိုရတယ်။ ဗြိတိန်နီးယား သင်္ဘောက ကပ္ပတိန်နဲ့ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက်ဟာ အသက်မသေဘဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ရောက်နေကြောင်း၊ အဲဒီကျွန်းဟာ တောင်ဘက် ၃၇ ဒီဂရီ ၁၁ ပေ လတ္တီတွဒ်နဲ့ (. . .) လောင်ဂျီတွဒ်မှာ ရှိတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ လောင်ဂျီတွဒ် နေရာမှာတော့ ရေငွေ့သန်းပြီး စာပျက်နေလို့ ဖတ်မရတော့ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို လော့ဒ်ဂလီနာဘင် သိတာနဲ့ လူစုပြီး ဩစတြေးလျကို ‘ဒန်ကင်’ သင်္ဘောနဲ့ ခရီးထွက်လာကြတယ်။

“ကမ်းခြေက ၂မိုင် ၃မိုင်လောက်မှာ မွေးမြူရေးခြံတစ်ခု တွေ့တော့

၁၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လော့ဂ်လီနာဘင်နဲ့အဖွဲ့က ခဏတပြုတ် ဝင်နားပြီး ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်တဲ့ ခြံရှင်ကို စကားပြောရင်း 'ဗြိတိန်နီယား' သင်္ဘောအကြောင်းကို စုံစမ်းတယ်။ ဟိုလူက ဘာမှမသိလို့ မပြောနိုင်ဖြစ်နေတုန်း ခြံထဲက အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ဝင်လာပြီး သူဟာ ကပ္ပတိန်ဂရန့်ရဲ့ သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့ရဲ့ ကပ္ပတိန်ဟာ သြစတြေးလျ ကမ်းခြေမှာပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဝင်ပြောတယ်။

“အမှန် ပြောရရင်တော့ ‘အိုင်တွန်’ ဆိုတဲ့ လူက သစ္စာဖောက်၊ ကပ္ပတိန်ဂရန့်ကို ပြန်ပြီး ပုန်ကန်ဖို့ သင်္ဘောသားတွေနဲ့ တိုင်ပင်တာ ပေါ်သွားတာနဲ့ သူ့ကို သြစတြေးလျမှာ ချထားခဲ့တာပဲ။ ၁၈၅၅ ခုနှစ်ကပေါ့။ အဲဒီလူက သူ့နာမည်ကို ဘင်ဂျီကစ်လို့ နာမည်ပြောင်းပြီး နေခဲ့တယ်။”

“လော့ဂ်လီနာဘင်နဲ့အဖွဲ့က သြစတြေးလျကျွန်းပေါ်မှာ နေခဲ့ကြတယ်။ လော့ဂ်က ပေးလိုက်တဲ့စာကို ဘင်ဂျီကစ်က ယူလာပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လက်ထောက် အရာရှိကို ပြတယ်။”

“သင်္ဘောကို နယူးဇီလန်ကျွန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာ ပြင်ဖို့ပဲ။ ဘင်ဂျီကစ်ဟာ သင်္ဘောလက်ထောက် အရာရှိ အောင်စတင်နဲ့ အဆင်မပြေတော့ အရာရှိက သူ့ကို ဖမ်းချုပ် ထားလိုက်တယ်။”

“လော့ဂ်လီနာဘင်နဲ့ အဖွဲ့ဟာ ၁၈၅၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃ ရက်နေ့မှာ ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ ဒန်ကင်သင်္ဘောရှိရာ ရောက်လာပြီး ဘင်ဂျီကစ် အကြောင်းသိလို့ ပထမဆုံး ရောက်မယ့်ကျွန်းမှာ သက်ဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အာဏာပိုင်တွေ လက်ထဲကို ဘင်ဂျီကစ်ကို အပ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။”

“ဘင်ဂျီကစ်က အင်္ဂလိပ် အစိုးရလက်ထဲ မအပ်ဘဲ ရောက်ရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ သူ့ကို ဘားခွဲဖို့ တောင်းပန်တယ်။ မကြာခင်ပဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်လာပြီး အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘုရားမလို့ပေါ်ဗျာ ကပ္ပတိန်ဂရန့်နဲ့ သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကျွန်းက တဘိုးကျွန်းပေါ့။”

“ဘင်ဂျီကစ်ကို ကျွန်းပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကပ္ပတိန်နဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ကိုတော့ ‘ဒန်ကင်’ သင်္ဘောနဲ့ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။ လော့ဂ်လီနာဘင်က ဒီကျွန်းကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိကြောင်း၊ တစ်နေ့ကျရင် ပြန်လာပြီး ခေါ်မယ်လို့ ဘင်ဂျီကစ်ကို ပြောသွားသေးတယ်။ ၁၈၅၅ ခုနှစ် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ဒန်ကင်သင်္ဘောဟာ တဘိုးကျွန်းက ထွက်ခွာသွားတယ်။”

“ကပ္ပတိန်ဂရန့်တို့ ဆောက်သွားတဲ့ အိမ်မှာပဲ ဘင်ဂျီကစ်က ဆက်နေတယ်။ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ဘဝဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း သူလည်း နောင်တ ရနေရှာတယ်။ ၃-၄ နှစ် လောက်ကြာတော့

ဘင်ဂျီကစ်ဟာ ရိုင်းရိုင်းတဲ့ စိတ်တွေဝင်လာပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်းလို ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ တဘိုးကျွန်းပေါ်ရောက်တုန်းက ကျွန်တော်ကို တွေ့တဲ့ စတိုင်းပေါ့။”

“ဘင်ဂျီကစ်နဲ့ အိုက်တွန်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ပါပဲလို့ ပြောဖို့မလို တော့ပါဘူး... ဒါပါပဲ။”

ထိုနေရာတွင် သူသည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများမှာ များစွာ စိတ်ကောင်း ဖြစ်သွားကြတော့၏။ ကပ္ပတိန်က...

“မင်းနဲ့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ အသင့်ပါ။”

အိုက်တွန်သည် ကပ္ပတိန်၏ လက်ကို အားရဝမ်းသာ ဆွဲကိုင်လိုက်အောက် သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်ဝေါက်များ စီးကျလာတော့၏။

“တို့နဲ့ အတူထူနေပါ။”

“ခြံထဲက အိမ်လေးမှာပဲ နေပါရစေဦးဗျာ။”

“မင်း ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ်။”

ကပ္ပတိန်က ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အိုင်တွန်သည် ပြန်ထွက်သွားတော့မည့် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက...

“တစ်ခုတော့ မေးပါရစေဦး... တစ်ယောက်တည်း တဘိုးကျွန်းပေါ်မှာ နေချင်တဲ့ဆိုတဲ့ လူက ဘာကြောင့် ပုလင်းထဲမှာ စာရေးထည့်ပြီး ပင်ဆယ်ထဲ မျှောလိုက်တာလဲ။”

“စာရေးထည့်လိုက်တယ်... ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်... စာထဲမှာ တဘိုးကျွန်းရဲ့ နေရာကို အတိအကျ ပြထားတယ်။”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ စာမရေးပါဘူး။”

“တစ်ခါမှ မရေးဘူးလား။”

“တစ်ခါမှ မရေးပါဘူး။”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အိုက်တွန်သည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်ကာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား အလေးပြုပြီးနောက် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

•ကားလက်ဆုံ ပြောဆိုကြခြင်း

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အိုက်တွန်ကို ကရုဏာသက်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်း... “သူ ပြန်လာမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပင်ကရောက...

“ပင်လယ်ထဲကို ပုလင်းပစ်ချလိုက်တာ အိုင်တွန် မဟုတ်ရင် ဘာလဲ သူက ပစ်ချသလဲ မာတ်ဘူး”

ဟု ပြောရာ အနီးတွင် ရှိသော ‘နက်’က အိုက်တွန်မှာ စိတ်မနှံ့သလို သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ပုလင်းကို ရေထဲ ပစ်ချပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်မည်ကို မသိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်လေသည်။

ပင်ကရောက ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး...

“အိုက်တွန်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က စာရေးပြီး ပုလင်းထဲ ထည့်၊ ပုလင်းကို ပင်လယ်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင် ဘာကြောင့် စာရွက်က စာရေး အားလုံးဟာ ရေငွေ့သန်းပြီး ပျက်မကုန်တာလဲ”

“အိုက်တွန် ပြောတာတွေ အကုန်မှန်တယ်၊ လော့ဒ်ဂလီနာဘင်ဟာ ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်းနဲ့ ခရီးထွက်သွားတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရတယ်”

ဟားဗတ်၊ ပင်ကရောနှင့် နက်တို့သုံးဦးတို့သည် နေ့စဉ် လုပ်နေထိုင် အလုပ်များကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြစဉ် စပိလက်နှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့က ကျောက်ခေါင်းတိုင် ဂူတွင်းရှိ အလုပ်ရုံတွင် အလုပ် လုပ်လျက် ရှိနေကြ၏။ သို့ ရှိစဉ် စပိလက်က...

“အိုက်တွန်ဟာ စာရွက်ကလေးပါတဲ့ ပုလင်းကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်လိုက်ပြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ကပ္ပတိန်က ရှင်းပြတဲ့အချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေသေးတယ်”

“ကျုပ်လည်း ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှအသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ တခြား ကိစ္စတွေမှာလည်း မရှင်းနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကပ္ပတိန်ကို ပင်လယ်ထဲက ကယ်လိုက်တာရယ်၊ ကမ်းစပ်မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံပါတဲ့ သေတ္တာကြီး တွေ့တာရယ်၊ ‘တော့’ ကို ရေထဲ မြောက်တက်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ အခုနောက်ဆုံး ပုလင်းတစ်လုံးတည်း တွေ့တာတွေဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ ဆန်းလည်း ဆန်းနေတယ်”

“ကျုပ်တို့ မရှင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုခုနဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိမယ်၊ မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ”

လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်၌ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများ နေထိုင်ကြသည်မှာ ထစ်နေ့ တစ်နေ့နှင့် ၁၈၆၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လဆန်းပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

‘အိုက်တွန်’အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော မိဖွားမြူရေးခြံမှ နေအိမ်တွင် ၎င်းအား တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားလိုကြသဖြင့် ကပ္ပတိန်တို့ လူသိုက်လည်း မကြာခဏ သွားရောက်လည်ပတ်ကြ၏။ ထိုနေရာမှာ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးနှင့် ၅ မိုင်ခန့် ကွာဝေးသဖြင့် အကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာက အချင်းချင်း အမြန်ဆက်သွယ်ရန် လိုကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စဉ်းစားမိ၏။

ဇန်နဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏ဆန္ဒကို ပြောပြသောအခါ ပင်ကရောက...

“ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ ကြေးနန်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်အောင် လုပ်လို့လား”

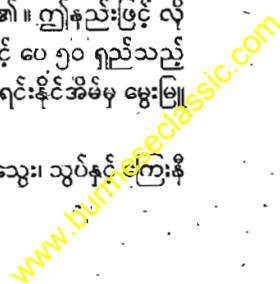
“မှန်တယ်”

“လျှပ်စစ်အားကို သုံးမလား”

“ဟုတ်တယ် လျှပ်စစ်အားကိုပဲ သုံးရလိမ့်မယ်။။ ကျုပ်တို့မှာ ဘက်စုံဆီရီ လုပ်ဖို့ ပစ္စည်း ရှိတယ်။ အခက်ဆုံးကတော့ ကြေးနန်းကြီး လုပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒါလည်း ပလိပ်ပြား (သံမဏိပြား) တစ်ခုမှာ လိုသလို အပေါက်ဖောက်ပြီး နန်းဆွဲရင် ရနိုင်ပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သံမဏိပြားတစ်ခုတွင် ချိတ်အရွယ်အစားအတိုင်း အပေါက်များ ဖောက်ယူ၏။ ထို့နောက် ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားသည့် သေးသွယ်သော သံချောင်းများ၏ ထိပ်ကို တစဉ်းဖြင့် စားပြီး ညှင် ချွန်ထက်အောင်ပြုလုပ်၏။ ထို့နောက် သံမဏိပြား၌ အကြီးဆုံးအပေါက် တွင် သွင်း၍ တစ်ဘက်မှ ထိုသံချောင်းကို အားဖြင့် ဆွဲထုတ်ပေးရ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ထိုသံချောင်းကိုပင် ယခင်ကထက် သေးငယ်သည့် အပေါက်တစ်ခု၌ သွင်းပြီးလျှင် ယခင်အတိုင်း တစ်ဘက်မှ ဆွဲထုတ်ရပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် လိုသော အရွယ်အစား သံကြိုးကို ရရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပေ ၅၀ ရှည်သည့် သံကြိုးများကို ရရှိသောအခါ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုဆက်၍ ဂရင်းနိုင်အိမ်မှ မွေးမြူရေးခြံသို့ လမ်းအတိုင်း ချထားလေသည်။

ယနေ့သုံးခွဲနေသော ဘက်ထရီမှာ ကျောက်မီးသွေး၊ သွပ်နှင့် ကြေးနီ

၁၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

များဖြင့် ပြုလုပ်ထားရာ လင်ကွန်းကျွန်း၌ ကြီးနီ မရှိသဖြင့် သတ္တမပါ ပြုလုပ်ရန် စီမံကြရတော့၏။ ပုလင်းအလွတ် ၄-၅ လုံးခန့်တွင် အဘေးအကံဆစ် (Azotic Acid) ကို ထည့်လိုက်ရာ အကံဆစ်နှင့် ပိုတက်(ရှ)သည် ရွှံ့မှတစ်ဆင့် အပြန်အလှန် အစွမ်းသက်ရောက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် လက်နက်များ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာကြီးအတွက် ဘက်မှ သွပ်ဖြင့် ရေလုံအောင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ထိုသွပ်ပြားမှ သွပ်ပြားကလေး ၂ ချပ်ကို လိုအပ်သလို သွပ်ယူပြီးလျှင် သွပ်ပြားတစ်ချပ်ကို ပိုတက်(ရှ) အရည်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်သည် သွပ်ပြားတစ်ခုမှ သွပ်ပြားတစ်ခုသို့ ချက်ချင်း ကူးစက်သွားတော့၏။ သွပ်ပြားများကို ဝိုင်ယာကြိုးများဖြင့် ဆက်သွယ်ထားရာ ပုလင်းအတွင်းမှ သွပ်ပြားသည် အမဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဖန်ပြွန်အတွင်းမှ သွပ်ပြားတွင် လျှပ်အဖိုဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ လျှပ်စစ်သံကြိုး အေရီယာတွင် သလောက် လျှပ်စစ်ကို ပုလင်း အနည်းအများဖြင့် ချိန်ဆယူရ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ မွေးမြူရေးအထိ ဓာတ်တိုင်များ စိုက်ထူကြ၏။ ဓာတ်ကြိုးကိုလည်း ဖန်ကြောသီးများဖြင့် ချိတ်ဆွဲပေးထား၏။ ထို့နောက် ဝိုင်ယာကြိုးများကို ဆက်ပေးလိုက်ရာ စက္ကန့် ဖိုင်နှစ်သောင်းရောက်နိုင်သည့် လျှပ်စစ်အားကို ရရှိလေသည်။ ဂရင်းနိုက်အိမ်အတွက် ဘက်ထရီတစ်အိုး ထားပြီးလျှင် မွေးမြူရေးခြံအတွက် ဘက်ထရီတစ်လုံးထားပေး၏။

ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးနှင့် မွေးမြူရေးခြံဘက်ရှိ ဝိုင်ယာကြိုးအဆုံး ဝိုင်ယာကြိုးကို သံလိုက်တွင် ပတ်ထားပေး၏။ သံလိုက်အနီးတွင် သံတစ်ချပ် ထားပေရာ လျှပ်စစ် ဓာတ်သွားနေစဉ် သံပြားကို ဆွဲထားလျှင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံပြားသည် ကွာသွားတော့၏။ အထက်ပါ လှုပ်ရှားမှုတွင် အပီတိုင်စိုက်၍ သံပြားပေါ်၌ အေမှ ဧကန်စာလုံးများ ရေးထားရာ လိုသော စကားလုံးကိုအပီတိုင်မှ လျှပ်စစ်အား ထောက်ပြပေးနေလေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဆင်မှု အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြန်၍ မွေးမြူရေးခြံ၌ အားလုံး အေးဆေးစွာ ရှိ မရှိကို ကပ္ပတိန် ဟားဒီနို သံကြိုးဖြင့် အချက်ပြပေးလိုက်၏။ မကြာမီအတွင်း အားလုံး အေးချမ်းစွာ ဟု အိုက်တွန်ထံမှ သံကြိုးပြန်လာသဖြင့် ပင်ကရောနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ အားတို့မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းသာလျက် ရှိကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်လျှင် အေးချမ်းမှု ရှိမရှိ မေးမြန်းလေ့ ရှိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ သံကြိုးဆက်သွယ်မှု ရရှိသောကြောင့် အိုင်တွန်အဖို ငြီးငွေ့မှုကို ပြေပျောက်စေ၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီနိုက မွေးမြူရေးခြံသို့ မကြာခဏ သွားသကဲ့သို့ အိုင်တွန်ကလည်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ မကြာခဏ အလည်အပတ် ရောက်လာလေ့ ရှိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အေးချမ်းသာယာမှုများ ရရှိလာပြီးနောက် ဂျူစိုက်ခင်းမှ ဂျူများ ရိတ်သိမ်းရန် အချိန်သို့ ကျရောက်လာသောအခါ ၄ ကြိမ်မြောက် ရိတ်သိမ်းချိန်တွင် မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း ဂျူများ အပြည့်အဝ ရရှိလေသည်။

ကြက်ခြံတွင် ကြက်များ တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ ဝက်မွေးမြူရေးခြံ၌လည်း ဝက်ကလေးများ မွေးလာသဖြင့် ဟင်းလျာအတွက် မပူပင်ရတော့ဘဲ လုံလောက်စွာ ရရှိတော့၏။ ပင်ကရောနှင့် နက်တိုမှာ မွေးမြူရေး ကိစ္စများကို ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်နေကြရသဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြလေသည်။

အချိန်ရရှိသည့်အခါတိုင်း မာစီမြစ်၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်းရှိ သစ်တောများအတွင်းသို့ လှည့်လည် သွားရောက်ကြ၏။ စပီလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့မှာ အမဲလိုက်ရာတွင် ပိုမိုကျွမ်းကျင်လာသဖြင့် မကြာခဏပင် ကျားသစ်များကို ပစ်ခတ်ရရှိလေသည်။ ကျားသစ်များမှ ရရှိသည့် ကျားသစ်ရေ အချုပ် ၂၀ ကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးရှိ ဧည့်ခန်းတွင် အလှအပအဖြစ် ထားရှိ၏။

စပီလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့သည် တောတောင်လျှိုမြောင်တို့၏ သာယာသော ရှုမြင်ကွင်းများကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားကြ၏။ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် ကပ္ပတိန် ဟားဒီနိုနှင့် အဖွဲ့သားများ၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း အမှတ်တရ ရိုက်ကူးထားကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ဆွဲချိတ်ထား၏။ လူဝဲကြီး မစ္စတာဂျူ၏ ဓာတ်ပုံမှာလည်း အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ရှိသဖြင့် အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိကြလေသည်။

မတ်လ အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ရာသီဥတု တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာပြီးလျှင် ဆောင်းရာသီသို့ ဝင်ရောက်လာတော့၏။ မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဟာဗတ်သည် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“တစ်ကျွန်းလုံး နှင်းခဲတွေ ဖုံးနေတယ်”
ဟု ရုတ်တရက် အော်ဟစ် လိုက်၏။
စပီလက်က အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် . . .
“ဒီအချိန် နှင်းကျလို့လား”
နက်က ကြားဖြတ်၍ . . .
“နှင်းခဲတွေလို့ ထင်တာပဲ”

၁၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုအခါ စပိလက်က ပြဒါးချိန်မှာ ၅၈ ဒီဂရီသို့ ပြနေသဖြင့် နှင်းခဲများ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့ရှိစဉ် မစ္စတာကျသည် ကြီးတစ်ချောင်းမှ လျော့၍ ကမ်းခြေဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိတ်ဖုံးနေသည့် နှင်းခဲများမှာ လေထဲသို့ မြောက် တက်သွားပြီးလျှင် နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့၏။ ထို အခါ ဟာဗတ်က . . .

“ဟာ . . . ငှက်တွေပါကလား” ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်လေ သည်။ ထိုအခါမှ ကမ်းခြေတွင် ထောင်နှင့်ချီ၍ အဖြူရောင်ငှက်ကလေးများ လာရောက်နားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိကြရလေသည်။

မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ် က ထိုနေ့တွင် သူတို့သည် မီးပုံးပျံကြီးပေါ်မှ ဤလင်ကွန်းကျွန်း ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ကြကြောင်း ပြန်လည်သတိရလျက် ရှိကြလေသည်။

မွေးရပ်ဌာနေသို့ ပြန်လည်သတိရကြခြင်း

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့်အဖွဲ့သားများသည် မွေးရပ်ဌာနေရှိ မိဘဆွေမျိုး များနှင့် ဝေးကွာခဲ့ပြီးလျှင် အဆက်အသွယ် ပြတ်လျက်ရှိသည်မှာ ၂ နှစ်မျှပင် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ် ပွားခဲ့သည်ကို မြင်ယောင်လျက် ရှိပြီးလျှင် မြောက်ပိုင်းသားများက အနိုင်ရရှိ ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည့်အတိုင်း ထိုအကြောင်းများကို မကြာခဏ ဆွေးနွေးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။

ထို ၂ နှစ်အတွင်း လင်ကွန်းကျွန်း အနီးမှ သင်္ဘောတစ်စီးတလေမျှ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိုကျွန်းမှာ သာမန်အားဖြင့် သင်္ဘော များသွားသည့် လမ်းကြောင်းမှ များစွာ ဝေးကွာလျက် ရှိသည်ဟု ယူဆရ၏။ ထိုကျွန်းမှ ထွက်ခွာ၍ မိမိတို့ နေရပ်ဌာနေသို့ ပြန်နိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားကြည့်ကြသောအခါ ပင်လယ်ကို ဖြတ်သန်းနိုင်မည့် ခိုင်ခန့်သော သင်္ဘောတစ်စီး ဆောက်လုပ်ရန်သာ ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အနီးဆုံးကျွန်းမှာ ပေါ်မိုဘပ်(စ) ကျွန်းဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ၁၂၀၀၀ ခန့် ဝေးကွာကြောင်းဖြင့် ပင်ကရောက သူ၏ အဖော်များအား ရှင်းပြ လျက်ရှိ၏။ သူတို့လူစုအတွင်း ‘အိုက်တွန်’လည်း ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောသားတစ်ယောက် တိုးလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နက်က အားပေးစကား ပြောပြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူတို့ စကားပြောသော နေရာသို့ လျှောက် လာပြီးနောက် . . .

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ခု မေ့နေတယ်။ လော့ဒ်ဂလီနာဘင်က တစ်နေ့ကျ ရင် တဘိုးကျွန်းကို ပြန်လာပြီး အိုက်တွန်ကို ခေါ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ သူ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ ယုံကြည်တယ်”

“လော့ဒ်ဂလီနာဘင် ပြန်လာရင် တဘိုးကျွန်းကို သွားမှာပေါ့ လင် ကွန်းကျွန်းကို ဘယ်လာလိမ့်မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကျွန်တော်တို့ လင်ကွန်းကျွန်းက မြေပုံပေါ်မှာမှ မပါဘဲ”

ဟု ဟာဗတ်ထဝမ်းနည်းသည့် အသံဖြင့် ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။ ကပ္ပ တိန်ဟားဒိန်းက သနားသွားသည့်ဟန်ဖြင့် . . .

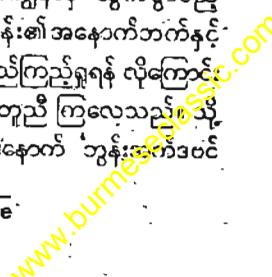
“စိတ်ပျက်စရာ မရှိပါဘူးကွာ . . . သူတို့ တွေ့ချင်တဲ့ အိုက်တွန်နဲ့ တို့တစ်တွေ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ် ရောက်နေကြတယ် ဆိုတာကို သူတို့ သိအောင် တဘိုးကျွန်းပေါ်မှာ အမှတ်အသား တစ်ခုခု လုပ်ထားဖို့လိုတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . အကောင်းဆုံးကတော့ ကပ္ပတိန် ဂရုန်း ဆောက်သွားတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ အကြောင်းစုံ ရေးထားပြီး လင်ကွန်း ကျွန်းရဲ့ နေရာကို တိတိကျကျ ရေးပြထားရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု စပိလက်က ဝင်ရောက် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ယခု လောလောဆယ် လော့ဒ်ဂလီနာဘင်တို့ လည်းလာမည် မထင်သေးကြောင်း၊ ရာသီဥတုလည်းမကောင်းသဖြင့် ယခု လောလောဆယ် တဘိုးကျွန်းသို့ မသွားနိုင်သေးကြောင်း၊ ဆောင်းကုန်၍ နွေဦး ပေါက် အချိန်တွင်မှ တဘိုးကျွန်းသို့ သွားပြီးလျှင် မူလက စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း စာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဤလင်ကွန်း ကျွန်းမှ ထွက်ခွာမည် ဆိုခြင်းမှာလည်း နေထိုင်စားသောက်ရေး ခက်ခဲလာ၍ မဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးသော မိဘဆွေမျိုးများ၊ မိတ် သဂုံဟများနှင့် မိမိ၏တိုင်းပြည် စသည်တို့နှင့် ခွဲခွာနေရသောကြောင့်သာ ဖြစ် ကြောင်း သူ၏ မိတ်ဆွေများအား ရှင်းပြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့သည် လင်ကွန်းကျွန်းမှ ထွက်ခွာမည့် အကြောင်းကို စကားစပ်၍ မပြောကြတော့ချေ။ ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်ကမ်းခြေတွင် ရွက်သင်္ဘောဖြင့် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် လိုကြောင်း ပင်ကရောက အကြံပေးသဖြင့် အားလုံးက သင်္ဘောတူညီ ကြလေသည်။ သို့ နှင့် ဧပြီ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် ‘ဘွန်း’အင်ဒပင်

ချား သင်္ဘောပေါ်သို့ စားနပ်ရိက္ခာများကို လုံလောက်အောင် ဖြည့်တင်းကြ၏။
ဤသို့ အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း ခရီးလှည့်ကြစဉ် အိုက်တွန် နှင့်
ဂျီတို့အား ဂရင်းနိုက်အိမ်တွင် စောင့်၍ နေရစ်ခဲ့ရန် စီစဉ်ကြ၏။

ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ ညနေစောင်း
အချိန်တွင်မှ ရက်တိုင်းအထက် ဖြတ်သန်းနိုင်ကြလေသည်။ ညအချိန်သို့ ရောက်
သောအခါ သင်္ဘောကို ကမ်းအနီး၌ ကျောက်ချ၍ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်
မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လေလာသင့်ကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက
အကြံပေးသည့်အတိုင်း သင်္ဘောကို ကျောက်ချ၍ ညအိပ်ရပ်နားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ပင်ကရောက သင်္ဘောကို ရွက်
လွှင့် ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အချို့နေရာများ၌ ကမ်းခြေသို့ ကပ်ကာ စပိလက်က ရွှေ့
ခင်းများကို စာတပ် ရိုက်ယူခဲ့၏။ နေ့မှန်းတည့်ချိန်တွင် သင်္ဘောသည် ရေတံခွန်
ချောင်းဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ကျွန်း၏ မြောက်ပိုင်းတွင် သစ်ပင်များ
မပေါက်ဘဲ ကျောက်တောင်များရှိ၍ တောင်ပိုင်း၌မူ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ
ပေါက်နေပြီးလျှင် သီးနှံပင်များလည်း ပေါများစွာရှိနေ၏။ ထိုနေရာမှ မြောက်
ဘက်သို့ ၈ မိုင် ၉ မိုင်အထိ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်
သဘာဝအလျောက် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ
ကြီးများကို တွေ့ရ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ငြိမ်သက်နေသော 'တော့' သည်
ကမ်းစပ်သို့ ကြည့်ပြီးနောက် အဆက်မပြတ် ရုတ်တရက် ဟောင်၍ နေသဖြင့်
ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သင်္ဘောကို ကမ်းနှင့် နီးကပ်စွာ မောင်းစေသဖြင့် ပင်က
ရောက သူ၏ အမိန့်အတိုင်း မောင်းလျက်ရှိ၏။ ကမ်းခြေ၌မူ ကျောက်လိုက်မှု
များ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရချေ။

ကျွန်း၏ နောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာ ညီညာပြန့်ပြူးစွာ ရှိပြီးလျှင် သံ
သောင်ပြင်များရှိနေ၏။ ထိုနေ့ ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်း၏
မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော ပင်လယ်အော်တစ်ခု၌ သင်္ဘောကို ကျောက်ချ၍
ရပ်နားထားလိုက်ကြ၏။ စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တိုက ကမ်းသို့ဆင်း၍ ငှက်ပစ်
သွားကြရာ ၂ နာရီခန့် အကြာတွင် တောဘဲများနှင့် စနိုက်များ ရရှိလာကြလေ
သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီအချိန်တွင် သင်္ဘောသည် မြောက်မင်ဒီ
ဘယ်အုဒသို့ ဦးတည်ကာ ခုတ်မောင်းလျက် ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် အနောက်ဘက်
ပင်လယ်အတွင်းမှ လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်မည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်
သဖြင့် သင်္ဘောကို ရှပ်ပင်လယ်အော် အတွင်းသို့ ခေတ္တဝင်ရောက် ခို့လှူရန်
တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။ သင်္ဘောကို ဆက်လက် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ နံနက် ၁၀

နာရီအချိန်တွင် မင်ဒီဘယ် အုဒသို့ ရောက်ရန် ၁၅ မိုင်ခန့် လိုသေးကြောင်း
တွေ့ရ၏။ သို့နှင့် ပင်လယ်ဝတွင် ညနေ ၇ နာရီအထိ စောင့်၍ အလင်းရောင်
ရှိသေးလျှင် ပင်လယ်အော် အတွင်းသို့ သင်္ဘောကို တဖြည်းဖြည်း မောင်းသွား
ရန် ပင်ကရောက စိတ်ကူးမိသောကြောင့် . . .

“ဒီလို နေရာမျိုးမှာ မီးပြတိုက် တစ်ခု ရှိဖို့လိုတယ် ကပ္ပတိန်”

ဟု ပြောရာ ဟာဗတ်က . . .

“ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတော့ ကမ်းနားကနေ
ပြီး မီးပြပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စပိလက်ကလည်း ယခင်တစ်ခေါက် တဘိုးကျွန်းမှ အပြန်
တွင် လေမုန်းတိုင်းများ ကျရောက်နေသဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကို မမြင်ရကြောင်း၊
ဤကဲ့သို့ အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနေရစဉ် ကျွန်းပေါ်မှ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက
မီးဖြင့် အချက်ပြလိုက်သဖြင့်သာ ချောမောစွာ ပြန်လည်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့
အတွက် ကပ္ပတိန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေသည်။ ကပ္ပတိန်
ဟားဒီန်းက အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် စပိလက်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ကျုပ်က မီးနဲ့ အချက်ပြတယ် ဟုတ်လား”

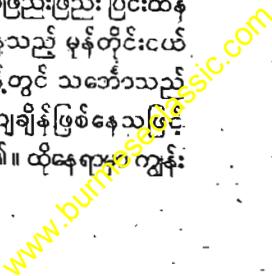
“ဟုတ်တယ်၊ ကပ္ပတိန်က အဲဒီညက ပရော်စပက်တောင်ကုန်းပေါ်မှာ
ကြိုတင်ပြီး မီးထွန်းထားလို့သာပေါ့” မီးသား ထွန်းမထားရင် ကျွန်တော်တို့
သင်္ဘောဟာ ကျွန်းကိုလွန်ပြီး ဘယ်အထိများ ရောက်သွားမလဲ မသိဘူး”

“အခုလည်း အိုက်တွန်က မီးပြပေးဖို့ စိတ်ကူးမပေါက်ရင် ဘယ်သူမှ
ပြပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး”

မကြာမီ သင်္ဘောဦးတွင် စပိလက် တစ်ဦးတည်း ရပ်နေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် တဘိုးကျွန်းမှ ၎င်းတို့ပြန်လာကြသော အောက်တိုဘာ လ ၁၉
ရက်နေ့ညတွင် မိမိသည် ကျွန်းပေါ်မှ မီးဖြင့် အချက်မပြကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန်
ဟားဒီန်းက ၎င်းလင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပင်လယ်တွင်း၌ ညတစ်ည

ပင်ကရော ပြောသည့်အတိုင်းပင် လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်
လာပြီးနောက် တစ်နာရီလျှင် ၄၅ မိုင်နှုန်း တိုက်ခတ်နေသည့် မုန်တိုင်းငယ်
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ည ၆ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် သင်္ဘောသည်
ပင်လယ်အော်သို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း ဒီရေကျချိန်ဖြစ်နေသဖြင့်
အတွင်းသို့ မဝင်နိုင်သေးဘဲ အဝမှာပင် စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်း

၁၅၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေများ

ကွယ်နေသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်မှာကဲ့သို့ လှိုင်းကြီးများ မရှိသော်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လှိုင်းများ ကျော်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့သည် ထိုညအဖို မအိပ်နိုင်ကြဘဲ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်နက်နဲသည် အကြောင်းများကို ဆွေးနွေးရင်း ကျွန်းပေါ်၌ နေရာအနှံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေရန် သဘောတူညီကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီ အချိန်တွင် သင်္ဘောသည် မြောက်မင်ဒီဘယ်အငူကိုတွေ့၍ ပင်လယ်အော်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာရှိ ကျောက်ဆောင်များမှာ မီးတောင်မှ ထွက်လာသော ချော်ရည်ချော်မြုပ်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ယူဆရ၏။ ယင်းနေရာမှာ သင်္ဘောများအတွက် လေဒင် မိုးဒင် ခိုလှုံရန် အကောင်းဆုံးနေရာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာ၌ သင်္ဘောသောင်တင်မည်စိုးသဖြင့် ခဲသီးကြီးဖြင့် ရေအတိမ်အနက်ကို တိုင်းကြည့်ရာ ကမ်းနှင့်နီးသော်လည်း ရေအလွန်နက်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကမ်းစပ်မှာ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိနေသဖြင့် သင်္ဘောကမ်းသို့ကပ်၍ ကုန်းပေါ်သို့ ဆင်းနိုင်မည့် နေရာကိုပင် မတွေ့ရချေ။

သို့ဖြင့် ပင်ကရောက သင်္ဘောကို ကွေ့ပြီးလျှင် ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရှစ်မိုင်မျှ ဝေးသော မာစီမြစ် အနီးရှိ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ ဦးတည်မောင်းလျက်ရှိနေ၏။ ညနေ ၅ နာရီအချိန်ခန့်တွင် သင်္ဘောကို မာစီမြစ်ဝတွင် ကျောက်ဆူးချ၍ ရပ်နားလိုက်၏။ ဤသို့ ရပ်နားလိုက်စဉ် အိမ်၌ အစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိုက်တွံနှင့် ဂျူတို့က ကမ်းနားသို့ လာရောက်ကြိုဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများသည် 'ရက်တိုင်း' အငူမှ လွဲ၍ ကျွန်းကြီးများပေါ်တွင် နေရာအနှံ့အပြား သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး ဖြစ်သော်လည်း မသင်္ကာစရာ အချက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ တဘိုးကျွန်းမှ စပိလက်တို့ လူစုအပြန်တွင် လေမှန်တိုင်းမိသဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကို မမြင်ရဘဲ အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့နေရစဉ် ကျွန်းပေါ်မှ နေ၍ မီးရှို့အချက်ပြသည့် အကြောင်းကို ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း၏ စိတ်တွင် မတင်မကျ ဖြစ်၍နေ၏။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန်က စပိလက်အား . . . "မီးနဲ့ အချက်ပြတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မီးတောင်က ရုတ်တရက် မီးများ ထဲတောက်နေတာများလားဗျာ"

"သေချာပါတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က မီးရှို့ အချက်ပြတာပါ။ ပင်ကရောနဲ့ ဟာဗတ်တို့လည်း မြင်တာပဲ"

"တို့ကျွန်းပေါ်မှာတော့ သဘာဝနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး အထူးအဆန်းတွေ တော့ မကြာခဏ ဖြစ်နေပြီ"

ပင်ကရောက ကြားဝင်၍ . . .

"ဘယ်လို သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်လို့လဲ"

"ကျုပ်က ပင်လယ်ထဲမှာ ရေနစ်နေရာက သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကမ်းနားက ကျောက်ဂူ တစ်ခုထဲကို ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ခွေးလိမ္မာတော့ ကလည်း ငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရှိရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတယ်"

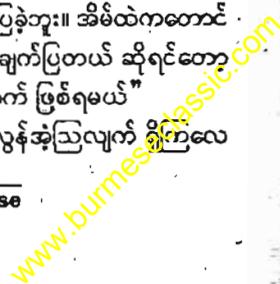
ဟာဗတ်က . . . "ဒါကတော့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ပင်ကို အသိစိတ်ပါ" ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက . . .

"ဂရနဲ့ ရေကန်ထဲကနေပြီး 'တော့'ဟာ ရေပေါ်ကို ၄-၅ ပေ မြောက် တက်လာတာရယ်၊ ဝေလငါးကြီးဟာလည်း ချွန်ထက်တဲ့ လက်နက်တစ်ခုနဲ့ အထိုးခံရပြီး သေသွားရတာရယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲမှာ မမ်းမိလို့ရခဲ့တဲ့ ဝက်ကလေးရဲ့ ကိုယ်ထဲက ကျည်ဆံတစ်တောင့် တွေတာရယ်၊ သင်္ဘောပျက်ကို မတွေ့ရဘဲ ပစ္စည်းမျိုးစုံပါတဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ကမ်းစပ်မှာ တွေတာရယ်၊ သင်္ဘောပျက်ပြီး တဘိုးကျွန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင် ပုလင်းထဲက တွေ့ရတာရယ်၊ ကျုပ်တို့လေ့ ကလေးဟာလည်း မာစီမြစ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်အောင် အချိန်မီ မျောလာတာရယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကြီးထဲကို မျောက်ဝံတွေလာပြီး မှောက်ယှက်တုန်းက အိမ်ပေါ်က ကြိုးလှေကား ပြန်ကျလာတာရယ်၊ နောက်ဆုံး အိုက်တွံကိုယ်တိုင် မရေးဘဲ ကျုပ်တို့ လက်ထဲကို သူ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာ ရောက်လာတာရယ် . . . အဲဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ နားမလည်နိုင်အောင်ကို ထူးဆန်းနေတယ် မဟုတ်လား။ ကိုင်း . . . ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း"

ပင်ကရောက . . . "ဟုတ်ပါတယ် . . . ကပ္ပတိန် အခုပြောတာတွေ အားလုံးဟာ ရှင်းလို့ မရအောင်ကို ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ"

"နောက်ဆုံး တစ်ခုကတော့ တဘိုးကျွန်းကအပြန် လင်ကွန်းကျွန်းပေါ်က မီးနဲ့ အချက်ပြတာကို ပင်ကရောတို့က မြင်ရတယ်ဆိုတာပဲ။ အောက်တိုဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ ညကပေါ့။ အဲဒီ ညက ကျုပ်နဲ့ နက် နှစ်ယောက်ထံ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတာ ဘယ်သူကမှ မီးရှို့ပြီး အချက် မပြခဲ့ဘူး။ အိမ်ထဲကတောင် အပြင်ကို မထွက်ခဲ့ဘူး။ ကမ်းပေါ်က မီးပုံရှို့ပြီး အချက်ပြတယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူ တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမယ်"

ပင်ကရောနှင့် သူတို့လူစုအားလုံးမှာ အလွန်အံ့ဩလျက် ရှိကြလေ

၁၅၈ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သည်။ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်၌ သူတို့အပြင် ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရှိနေ၍ ထိုသူကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေကြကြောင်းကောင်းစွာ ရိပ်စားမိကြ၏။

မကြာမီ မေလသို့ ရောက်လာ၍ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲလာပြီးလျှင် ထိုနှစ် ဆောင်းတွင်း၌ အလွန် အေးချမ်းလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ရာသီဥတု မကောင်းသည့် အချိန်များတွင် အိုက်တွန်အား ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အားလုံးကတိုက်တွန်းကြသဖြင့် အိုက်တွန်ကလည်း သဘောတူညီခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း အိုက်တွန်သည် စပိလအတွင်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး သို့ပြောင်းရွှေ့လာပြီးလျှင် သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ နေထိုင်တော့၏။

ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် လေပြင်းမုန်တိုင်းများ မကြာခဏ ကျရောက်လာသဖြင့် ပရော်စပက်တောင်ပေါ်ရှိ လေရဟတ်စက်ကြီးနှင့် ကြက်ခြံများ အတော်ပင် ပျက်စီးသွားရာ အချိန်မီ ပြုပြင်ကြရတော့၏။

ရာသီဥတု သာယာသော နေ့များ၌ စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့သည် 'တာဒွန်း' နွဲတောများသို့ ငှက်ပစ် ထွက်ကြ၏။

အောက်တိုဘာလသို့ ရောက်သောအခါ သာယာသော ရာသီဥတု သို့ ပြောင်းလဲလာတော့၏။ အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီအချိန်တွင် ဟာဗတ်သည် ယူနီယံပင်လယ်အော်၊ ကလောအငူနှင့် မင်ဒီဘယ်အငူများကို ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှနေ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ယူထားလိုက်၏။ ထိုနေ့က ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကို နေမှောင်ခန်းအတွင်း ချက်ချင်း စစ်ဆေးကြည့်ရာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ စက်ဝိုင်း တစ်နေရာတွင် အနက်စက်ကလေး တစ်ခုထင်နေသည်ကို ဖလင်ပေါ်တွင် တွေ့ရသဖြင့် မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် အလွန် တကြား အော်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းဆီသို့ အပြေသွားရောက်ကာ ဖလင်နှင့် မှန်ဘီလူးကို လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ဖလင်ပေါ်၌ တွေ့ရသော အနက်စက်ကလေးကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ထင်ရှားစွာ မြင်ရအောင် မှန်ပြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်၍ရွှေ့ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေ၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် သူ၏ မိတ်ဆွေများ ဘက်သို့လှည့်ပြီးနောက် . . . "သင်္ဘောတစ်စီး လာနေတယ်" ဟု ပြောလိုက်၏။

အမှန်ပင် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးသို့ ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးသည် ဦးတိုက်လာလျက် ရှိနေ၏။

အပိုင်း [၃]

လင်ကွန်းကျွန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ

ဆုံးရှုံးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ကယ်တင်ခြင်း

လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများ ဆက်ခဲ့ကြသည်မှာ ၂ နှစ်ခွဲမျှ ကြာရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သင်္ဘောတစ်စီး တလေမျှ ဖြတ်သန်းသွားလာသည်ကို မတွေ့ခဲ့ကြရချေ။ လူအများနှင့် ဤကဲ့သို့အဆက်အသွယ် ပြတ်လျက်ရှိစဉ် 'အိုက်တွန်' တစ်ဦးသာ သူတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် လူတစ်စုသည် ကျွန်းကြီးဆီသို့ ဦးတည်ကာလာ၍ နေလေပြီ။ ယခုမြင်ရသော ရွက်သင်္ဘောသည် ကျွန်းသို့ဝင်ရောက် ရပ်နားမည် မရပ်နားမည်ကို မပြောနိုင်သေးသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြရန် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် ဟာဗတ်တို့က စပိလက်၊ ပင်ကရောနှင့် နက်တို့အား ထမင်းစားခန်းသို့ အမြန်လာကြရန် ခေါ်လိုက်၏။

ပင်ကရောသည် ပင်လယ်ဘက်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စပိလက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

"ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်း လာနေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ကျုပ်တို့ ဆီ လာနေသလား"

"အခု အချိန်မှာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ရွက်တိုင်ထိပ်ကိုပဲ မြင်ရသေးတယ်"

၁၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုအခါ ဟာဗတ်က ကပ္ပတိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ပင်ကရောသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် သင်္ဘောကို ထပ်မံကြည့်ပြန်၏။ သင်္ဘောမှာ မိုင် ၂၀ ခန့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောပေါ်မှ အစောင့်သည် လင်ကွန်းကျွန်းပေါ်ရှိ ဖရင်ကလင်တောင်ကို အမှန်ပင် မြင်တွေ့ရပေမည်။ ထိုသင်္ဘောအကြောင်းကို အားလုံးဝိုင်း၍ စဉ်းစားလျက် ရှိနေကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ဟာဗတ်က . . .

“ဒန်ကင်သင်္ဘောများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စပိလက်က . . .

“အိုက်တွန်ကိုတော့ ဒီအကြောင်း အသိပေးမှပဲ။ ဒီကိုလာဖိုလဲ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ဒန်ကင်သင်္ဘော ဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ သူမှပဲ ပြောနိုင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စပိလက်သည် ကြေးနန်းစက်ရှိသော နေရာသို့ သွားရောက်ကာ . . .

“ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးလာပါ”

ဟု ကြေးနန်း ရိုက်ကြားလိုက်၏။

ထိုသံကြား ရိုက်ပြီးနောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ခေါင်းလောင်းစက်နိုးသံ ကြားရပြီးလျှင် “ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်” ဟု အိုက်တွန်ထံမှ သံကြား ပြန်လာလေသည်။ ဟာဗတ်က အိုက်တွန် လာလျှင် သူစီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ဖူးသည့် ဒန်ကင်သင်္ဘောကို မှတ်မိ လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသော်လည်း ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက အကယ်၍ ထိုသင်္ဘောမှာ ဒန်ကင်သင်္ဘော မဟုတ်ဘဲ မလေး(ပသျူး) ပင်လယ် ဓားပြများ ဖြစ်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်ကြောင်း၊ မိမိတို့တွင် လက်နက်များ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ထိုသင်္ဘောမှာ ရန်သူသင်္ဘောဖြစ်ပါက ကာကွယ်နိုင်သော်လည်း တိုက်ခိုက်မှုမပြုလုပ်ရလျှင် ပို၍ကောင်းကြောင်း၊ သင်္ဘောပေါ်၌ ပါလာသူများသည် လူရိုးလူကောင်းများဖြစ်လျှင် ၎င်းတို့၏ ခွင့်ပြုချက်ယူကာ ထိုသင်္ဘောကိုပင်စီး၍ မိမိတို့နေရပ်ဌာနသို့ ပြန်နိုင်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ကပ္ပတိန်က သူ၏ လူများအား ပြောပြလေသည်။

ညနေ ၄ နာရီ အချိန်တွင် အိုက်တွန် ရောက်ရှိလာ၍ . . .

“ပေးတဲ့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ အသင့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက ၎င်းအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် . . .

“အိုက်တွန်ကို အရေးကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ သင်္ဘောတစ်စင်း

ထားနေတာကို မြင်ရတယ်။ ဒီမှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်။ ဒန်ကင်သင်္ဘော ဆိုရင်တော့ ဇင်းကိုခေါ်ဖို့ လာတာ ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုက်တွန်က ကပ္ပတိန်၏ လက်မှ မှန်ပြောင်းကို ယူပြီးလျှင် သင်္ဘောထို့ မှန်ပြောင်းနှင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒန်ကင်သင်္ဘော မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒန်ကင်သင်္ဘောက မီးသင်္ဘောပဲ။ အခု လာနေတဲ့ သင်္ဘောနားမှာ ဘာမီးခိုးမှ မတွေ့ရဘူး”

အချိန်မှာ အတန်ငယ် မိုးချုပ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ မြင်ရသော သင်္ဘောကို လမ်းမမှားစေရန်နှင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လူများရှိကြောင်း သိစေရန် မိန့်၍ အချက်ပြလျှင် ကောင်း၊ မကောင်း၊ အကြံတောင်းကြသဖြင့် မီးပုံယုံဆိပ်မှ နေရှု နက်နှင့် ပင်ကရောတို့က မီးရှို့ အချက်ပြရန် အားလုံးက သဘောတူကြလေသည်။

ပင်ကရောသည် မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ သင်္ဘောကို ထပ်မံ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သင်္ဘော၌ အလံလွင့်ထူထားကြောင်း မည်သည့် အလံဖြစ်သည်ကိုမူ ကွဲပြားစွာ မမြင်ရ၍ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ အမေရိကန်အလံလည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် အိုက်တွန်က ပင်ကရော လက်မှ မှန်ပြောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် အသံဩကြီးဖြင့် . . .

“အလံနက်ကြီး”

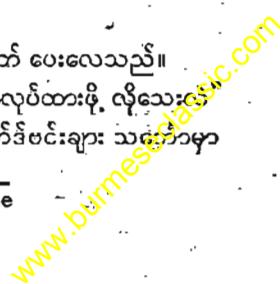
ဟု အော်လိုက်သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် လွင့်ထူထားသော အလံမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောမှာ ပင်လယ်ဓားပြများ၏ သင်္ဘော ဖြစ်ကြောင်း သေချာတော့၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူ့လူများကို ခေါ်ပြီးလျှင် . . .

“တို့အခြေအနေကို ပြောပြမယ်။ ပရော်စပက် တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လေရဟတ်စက်က ရွက်တွေကို အိုက်တွန်နဲ့ နက်က သွားဖြုတ်ထားရမယ်။ ပြီးတော့ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးက ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ တွယ်ထားရမယ်။ မီးလည်း မမွှေးကြနဲ့၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ လူတွေနေတာကို မသိစေချင်ဘူး”

ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောကာ အစီအစဉ် ချမှတ် ပေးလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သည်သင်္ဘောအတွက် ဘာလုပ်ထားဖို့ လိုသေးလား” ဟု ဟာဗတ်ကမေးလိုက်သဖြင့် ဘွန်အက်ဒီဗင်းချား သင်္ဘောမှာ

မီးပုံပုံဆီပိဉ် လုံခြုံစွာ ရှိနေသဖြင့် အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်သောကြောင့် စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်းဖြင့် ပင်ကရော့က ရှင်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့လည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်း၏ အမိန့်အတိုင်းပြုလုပ်ရန် ကိစ္စများကို အဆောတ်လျှင် ဆောင်ရွက်ကြတော့၏။

ဤသို့ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက . . .

“ရဲဘော်တို့ကို တစ်ခုမှာချင်တယ်၊ ဟို . . . သင်္ဘောပေါ်မှာ အကောင်တွေက ကျုပ်တို့ကျွန်းကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံရင်တော့ ကျုပ်တို့က အသံမနဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ကြရလိမ့်မယ် . . . ဘယ်နဲ့လဲ”

“အသက် အသေခံမယ်၊ ဒီကျွန်းကိုတော့ သူတို့ကို မပေးဘူး” စပိလက်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက စပိလက်အား အားရဝမ်းသာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြပြီးနောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ လှေကြည့်လိုက်ရာ ရွက်သင်္ဘောသည် ယူနိုက်တက်ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်းကို တွေ့ရ၍ ကမ်းနှင့် ၂ မိုင်မျှသာ ဝေးတော့၏။ ပင်လယ်အော်အတွင်း သို့ဝင်ပြီးလျှင် သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆူးချ၍ ရပ်နားမည်မှာ သေချာတော့၏။ ထိုအချက်ကို သူတို့သည် တစ်နာရီအတွင်း သိကြရတော့မည်ဖြစ်၍ ဆော့ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ပင်လယ်စားပြုများ၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် လူအင်အားနှင့် လက်နက်အင်အားကို ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သိလိုသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ သိရှိရန်မှာ မလွယ်ကူချေ။ ညဉ့်ဦးယံပင် ဖြစ်လင့်ကစား လဆန်းရက် ဖြစ်သဖြင့် လ မရှိဘဲ တစ်ကျွန်းလုံး မှောင်မဲလျက် ရှိတော့၏။ ပင်လယ်စားပြုတို့၏ သင်္ဘောပေါ်တွင် လည်း မီးများ ငြိမ်းထားသဖြင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

သူတို့အားလုံး စိုးရိမ်တကြီး ဆောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိစဉ် အမှောက်ထုမှ ဝင်းခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ပြင်းထန်သော အမြောက်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

သင်္ဘောမှာ ကမ်းနှင့် မနီးမဝေး ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ အမြောက်များ ပါလာကြောင်းကိုလည်း ထိုအခါမှ ကောင်းစွာ သိရလေသည်။ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အမြောက်သံ ကြားရသော အချိန်မှာ ၆ စက္ကန့်ကြာသဖြင့် အသံလာသည့် အချိန်ကို မိုင်နှုန်းဖြင့်တွက်လျှင် ရွက်သင်္ဘောသည် ကမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့် တွင် ရပ်ထားကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ မကြာမှီ သင်္ဘောမှ ကျောက်ဆူးကြီးချသံများ ကြားရလေရာ ပင်လယ်စားပြုတို့၏

သင်္ဘောသည် ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီး၏ မြင်ကွင်းတွင် ရပ်တန့်၍ ကျောက်ဆူးချလိုက်ကြောင်း သိရလေသည်။

နီးနော့တိုင်ပင်ကြခြင်း

ပင်လယ်စားပြုများ၏ သင်္ဘောသည် ကျွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျောက်ချရပ်နားထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကမ်းသို့ တက်ရောက်ကြမည်မှာ သေချာတော့၏။

သူတို့သည် ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာမည် ဆိုပါက သောက်ရေကို လိုချင်၍ တက်ရောက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့လျှင် မာစီမြစ်ကို ဖြတ်၍ ဆောက်ထားသောတံတားနှင့် ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီးအတွင်းရှိ အလုပ်ရုံတို့ကို မတွေ့ဘဲ သင်္ဘောသို့ ပြန်တက်သွားနိုင်ကြ၏။

ကျွန်းအနီးသို့ ယခု ရောက်ရှိလာသော သင်္ဘောမှ အမြောက်များကို မိမိတို့က ယှဉ်ပြိုင်၍ ပစ်ခတ်ရန်မှာ မိမိတို့တွင် သေနတ်များသာ ရှိသဖြင့် မယှဉ်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုသဖြင့် . . . “တို့က တပန်းသာတာက တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီစားပြုတွေ ဂရင်းနိုက်အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုမှ မဝင်နိုင်ဘူး၊ ဝင်ပေါက်ကိုလည်း ရှာတွေ့နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ပင်ကရော့က ညည်းညူးလျက် . . .

“ဒါပေမယ့် မွေးမြူရေး ခြံနဲ့ စိုက်ခင်းတွေကိုတော့ တွေ့မှာပေါ့၊ တွေ့သမျှကို ပျက်ဆီးမယ့် အကောင်တွေ”

“သူတို့က ဆယ့်နှစ်ယောက်လောက် ဆိုတော့ ခံချလို့ ရပါတယ်၊ လေးငါးဆယ်ဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုအခါ အိုက်တွန်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သင်္ဘောကို သွားကြည့်ချင်ပါတယ်”

“အန္တရာယ် သိပ်များတယ် မလွယ်ဘူး”

စပိလက်က . . .

“လှေနဲ့ သွားမှာလား”

“ရေကူး သွားမှာပါ”

ဟာဗတ်က စိုးရိမ်တကြီး ဝင်၍ . . .

“သင်္ဘောက ကမ်းနဲ့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် ဝေးတယ်”

၁၆၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ကျုပ် ရေကူး ကျင်လည်ပါတယ် မစ္စတာဟာဗတ်”

သို့နှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အိုက်တွန်အား သင်္ဘောသို့ သွားခွင့်ပြု လိုက်သဖြင့် ပင်ကရောက အိုက်တွန်အား ကျွန်းကလေးအထိ လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ကြ၏။

အိုက်တွန်သည် ကမ်းနားသို့ ရောက်သောအခါ အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သူ၏ကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို အမဆီဖြင့် သုတ်လိမ်းပြီးနောက် ကမ်းစပ်ရှိ လှေပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက် အိုက်တွန်သည် သင်္ဘောရှိရာသို့ ညင်သာစွာ ကူးသွားလေသည်။ ပင်ကရောကမူ ကျောက် ဆောင်တစ်ခု အကွယ်တွင်ဝပ်၍ အိုက်တွန် အပြန်ကို စောင့်၍ နေလေသည်။

တစ်နာရီ ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ အိုက်တွန်သည် သင်္ဘောသို့ ရောက်သွားရာ တစ်ခဏမျှ နားပြီးလျှင် ကျောက်ဆူးကြိုးကို ကိုင်၍ သင်္ဘော ပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်သွား၏။ သင်္ဘော လက်ရမ်းပေါ်တွင် အဝတ် အစားများ လှမ်းထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဝတ်တစ်စုံကို ယူ၍ ဝတ်လိုက် လေသည်။

သင်္ဘောပေါ်၌ ဓားပြများမှာ မအိပ်ကြသေးဘဲ အချို့က အရက် သောက်ပြီးလျှင် အော်ဟစ်၍ သီဆိုနေကြ၏။ အချို့လည်း စကားပြော၍ နေကြ၏။ အိုက်တွန်သည် စကားပြောသံများကို ဂရုတစိုက် နားထောင်လျက် ရှိရာ . . .

“တို့သင်္ဘောကတော့ ‘စပီဒီ’ ဆိုတဲ့ အတိုင်း မြန်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်စင်း မရှိဘူး”

“ကပ္ပတိန်ဘောဟာပေး ကျန်းမာပါစေ”

ဟု အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ၎င်းတို့သင်္ဘောမှာ ‘စပီဒီ’ သင်္ဘော ဖြစ်ပြီး သူ၏ ကပ္ပတိန် မှာ ဘောဟာပေး ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ နော်ဖောကျွန်း၏ ကမ်းခြေတွင် ထိုသင်္ဘောကို ယခု ကပ္ပတိန် ဘောဟာပေးဆိုသူက တိုက်ခိုက်လုယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သင်္ဘောသားများမှာ နော်ဖောကျွန်းပေါ်ရှိ အကျဉ်းထောင်မှ ထွက်ပြေး လာကြသော အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤနေရာတွင် ထိုကျွန်း၏ အကြောင်းကို ရှင်းပြရန် လိုအပ်ပေမည်။ ဩစတြေးလျကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ၂၉ ဒီဂရီ ၂ ပေ၊ တောင်လတ္တီကျုဒ် ၁၆၅ ဒီဂရီ ၄၂ ပေ၊ အရှေ့လောင်ဂျီတွဒ်၌ အချင်း ၆ မိုင်ခန့်ရှိသော ‘ခနားဟာ’ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်း ရှိ၏။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ် အကျဉ်းထောင်မှ နာမည်ကြီး အကျဉ်းသားများကို စစ်သား ၁၅၀နှင့် အလုပ်သမား (၁၅၀)ထို့ထက်

ကျပ်တည်းစွာ အုပ်ချုပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုအုပ်ချုပ်မှု အောက်မှ တစ်ခါတစ်ရံ အချို့အကျဉ်းသားများသည် နော်ဖောကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော သင်္ဘော များကို ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လုယူပြီးလျှင် ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းများရှိလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဘောဟာပေးနှင့် သူ၏အပေါင်းအသင်းများသည် ‘စပီဒီ’ သင်္ဘောကို အဓမ္မသိမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

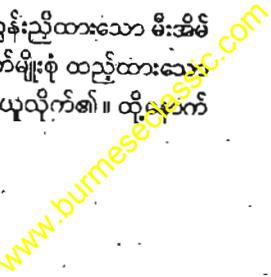
ဘောဟာပေးသည် ပင်လယ်အတွင်း မြေပုံပေါ်တွင် ဖော်ပြ၍မထား သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ‘နော်ဖောကျွန်း’နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုကျွန်းကို အခြေစိုက်စခန်းအဖြစ် အသုံးချရန် အကြံပြုခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ လင်ကွန်းကျွန်းတွင် ရောက်ရှိနေကြသော ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများ၏ အသက်အန္တရာယ်မှာ အလွန်စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ နေလေသည်။

အိုက်တွန်သည် ‘စပီဒီ’ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် တစ်နာရီ ခန့် ကြာသောအခါ သင်္ဘောသားများသည် အရက်မူးပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွား ကြသဖြင့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့၏။ ထိုအခါမှ သင်္ဘော ဦးပိုင်းတွင် ပုန်းအောင်းနေသော အိုက်တွန်သည် သင်္ဘော ကြက်လျှာကိုဖြတ် ပြီးလျှင် သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုနေရာမှ တစ်ဆင့် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်၍ လျှောက်ကြည့်ရာ ‘စပီဒီ’ သင်္ဘောပေါ်တွင် အမြောက်လေးလက် တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအမြောက် များမှာ ကျည်ဆံကို နောက်မှနေ၍ထိုးရသော နောက်ဆုံးပေါ် အမြောက်များ ဖြစ်သောကြောင့် ကျည်ဆံထည့်ရာ၌ လွယ်ကူပြီး လျင်မြန်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်လေ သည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသား ဆယ်ယောက်ခန့် အိပ် ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း သင်္ဘောဝမ်းတွင်း၌ ရှိသူများ အပါအဝင် သင်္ဘောသားအားလုံး ၅၀ ခန့် ရှိမည်မှာ သေချာလေသည်။

အိုက်တွန်သည် သူ၏ တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ကျွန်းသို့ ပြန်လာနိုင် သော်လည်း တာဝန်ရှိသည်ထက် ပို၍ လုပ်ကိုင်ပေးလိုသော ဆန္ဒရှိသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်မှ ယမ်းတိုက်ကို ဖောက်ခွဲပြီးလျှင် သင်္ဘောသားများနှင့်အတူ အသေခံမည်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် သင်္ဘောရွက်တိုင်ကြီးခြေရင်းတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ် ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အနီးတွင် တွေ့ရသော လက်နက်မျိုးစုံ ထည့်ထားသော သေတ္တာအတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုနောက်

သင်္ဘောပိုင်းတွင်ရှိသည့် ယမ်းတိုက်ရုံရာသို့ အသံမကြားရအောင် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေသည်။ ယမ်းတိုက်၏တံခါးကို သော့ခလောက်ဖြင့် ခတ်ထားသဖြင့် သူသည် သော့ခလောက်ကို ဆွဲလိမ့်လိုက်ရာ သော့ခလောက် ကျိုး၍ တံခါး ပွင့်သွားတော့၏။ ယမ်းတိုက် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်စဉ် သူ၏ ပခုံးကို တစ်နံတစ်ယောက်က နောက်မှ ကိုင်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးတစ်ယောက်က မှန်အိမ်ကို အိုက်တွန်း၏။ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်၍ မေးလိုက်၏။ သို့နှင့် အသံကြားရာဘက် သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူကြီးမှာ ဘောဟာပေးဖြစ်နေကြောင်း မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်ရလေသည်။ အိုက်တွန်းသည် ယမ်းတိုက် အတွင်းသို့ ပြေးဝင်မည်ပြုရာ ဘောဟာပေးက သူ၏ ခါးပတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် အိုက်တွန်းက အတင်းရုန်းထွက် လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားလေသည်။

ဘောဟာပေးက အသံနက်ကြီးဖြင့် . . .

“ဟေ့ . . . သေနာကောင့်တွေ၊ ဒီကို လာကြည့်ဦး”

ဟု သင်္ဘောသားများ ရှိရာသို့ လှမ်း၍ အော်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် စားပြု နှစ်ယောက် သုံးယောက် အိပ်ရာမှနိုး၍ ပြေးလာပြီးလျှင် အိုက်တွန်းနှင့် ဝင်ရောက် သတ်ပတ်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ အိုက်တွန်းက သူ၏ခြောက်လုံးပြုံးဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်ရာ ချက်ကောင်းထိမှန်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျသွားတော့၏။ သို့နှင့် သူသည် သင်္ဘောသား ဓားပြများကို တွန်းဖယ်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ပြေးတက်လာရာ အခြားဓားပြတစ်ယောက်က သူ၏လည်ပင်းကို ဝင်ရောက်ညှစ်မည်ပြုစဉ် အိုက်တွန်းသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ခြောက်လုံးပြုံးနှင့် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ရုန်ချလိုက်လေသည်။

အိုက်တွန်းသည် ကမ်းဘက်သို့ မှန်းဆကူးစပ်လျက် ရှိစဉ် သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ သူ့အား သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြောင်း သိရ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်သံများကို ကြားရသဖြင့် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများသည် လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်ကာ ကမ်းစပ်သို့ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

၁၂ နာရီခွဲကျော်သောအခါ လှေတစ်စင်းသည် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှော်ခတ်လာသည်ကို မြင်ရပြီးလျှင် လှေပေါ်၌ အိုက်တွန်းနှင့် ပင်ကရောတို့ ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ချက်ချင်းပင် အိုက်တွန်းက သင်္ဘောပေါ်မှ အခြေအနေကို ဟားဒိန်းအား သတင်းပို့ ပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လို သေရမယ် ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်”
ဟု စပိလက်ကပြောလိုက်ရာ ပင်ကရောက အနီးရှိ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းအား . . .

“ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်စရာ လမ်းရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ်”

“ခြောက်ယောက်နဲ့ ငါးဆယ်”

“တစ်ယောက် ထည့်မတွက်ရင် ခြောက်ယောက်ပေါ့ဗျာ”

“တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက နှုတ်ဖြင့်မမြေ့ဘဲ ကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်လေသည်။

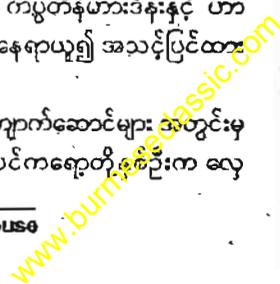
ဆီးနှင်းများ ကွယ်ပျောက်သောအခါ

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ကျောက်ခေါင်းတိုင်ကြီး၌ ဆက်လက် နေရာယူထားကြ၏။ ပင်လယ် ဓားပြများကလည်း ကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရန် မကြိုးစားကြသေးချေ။ အိုက်တွန်းအား သူတို့က သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြပြီးနောက် သေနတ်သံများ ဆက်လက် မကြားရတော့သဖြင့် ကျောက်ဆူးကြီးကို နုတ်၍ သူတို့၏ သင်္ဘောထွက်သွားပြီဟု ထင်မှတ်ရတော့၏။

သို့သော် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့ ထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် သူတို့၏ သင်္ဘောကို ဆီးနှင်းများကြားမှ ဝိုးတဝါး မြင်၍ နေကြရပြီ။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက သူ၏ တိုက်ခိုက်ရေး စီမံကိန်းကို အောက်ပါအတိုင်း စီစဉ်လေသည်။ ဆီးနှင်းများ မကွဲမီ လုပ်ကိုင်ရန် ရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်ရန် လိုအပ်၏။ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် လူအများ နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် အဘက်ဘက်မှ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ပင်လယ်ဓားပြများ အထင်ရောက်အောင် ပြုလုပ်ရန်လိုသည့်အတိုင်း မိမိတို့၏ အဖွဲ့ကို သုံးစုခွဲပြီးလျှင် နေရာယူ၍ ခုခံ တိုက်ခိုက်ကြမည်။ ပထမအဖွဲ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် ဟာဗတ်တို့ ၂ ဦးက ကျောက်ခေါင်းတိုင်လိုဏ်ဂူတွင် နေရာယူ၍ အသင့်ပြင်ထားမည်။

စပိလက်နှင့် နက်တို့က မာစီမြစ်ဝရှိ ကျောက်ဆောင်များ အတွင်းမှ နေ၍ ခုခံ ပစ်ခတ်ကြရန် ဖြစ်၏။ အိုက်တွန်းနှင့် ပင်ကရောတို့ နှစ်ဦးက လှေ

ငယ်ဖြင့် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် တစ်နေရာ စီခွဲ၍ နေရာယူကြပြီးလျှင် ဓားပြများအား ခုခဲ တိုက်ခိုက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ စီစဉ်ကြပြီးနောက် ၎င်းတို့သည် လိုအပ်သော လက်နက် ခဲယမ်းဓားကျောက်များကို ယူပြီးလျှင် တာဝန်ချထားသည့် နေရာ အသီးသီးသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြရာ မကြာမီ ဆီးနှင်းများအကြားတွင် ပျောက်ကွယ် သွားကြတော့၏။

အချိန်သည် နံနက် ၆ နာရီခွဲခန့် ရှိလေပြီ။ အရှေ့ အရပ်မှ နေထွက် လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆီးနှင်းများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားရာ 'စပီဒီ' သင်္ဘောကို ကောင်းစွာ မြင်ကြရတော့၏။

ပင်လယ်ဓားပြများက ကျွန်းပေါ်တွင် လူအများနေထိုင်လျက် ရှိ သည်ဟု ထင်မှတ်ကြသော်လည်း လင်းအားကြီး နေရောင်အောက်တွင် ကျွန်း ပေါ်၌ မည်သူ့ ကိုမျှ မတွေ့ကြရသဖြင့် အံ့သြလျက် ရှိနေကြ၏။ ယမန်နေ့ညက သင်္ဘောပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် မြောက်လုံး ပူး သေနတ်ဖြင့် ဒလစပဲ ပစ်ခတ်သွားသဖြင့် ဓားပြတစ်ယောက် သေဆုံးပြီးလျှင် အခြားနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရ၍ သွေးခဲ၏။ ထိုသူမှာ ချက်ချင်းလိုပင် ပျောက် ကွယ်သွားသောကြောင့် မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်သို့ လာ သည်ကို မသိလိုက်ကြရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကမ်းခြေ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူနေ အိမ်ခြေကိုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် ဘော့ဟာပေးက အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်ချရသောအခါမှ သူ၏ လူများကို ကုန်းပေါ်သို့ တက်စေရန် ရည်ရွယ် စိတ်ကူးထား၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက မှန်ပြောင်းဖြင့် သင်္ဘောဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ဘောပေါ်၌ အမြောက်များသည် ကျွန်းကြီးဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ထား၍ လို အပ်လျှင် ချက်ချင်းပင် ပစ်ခတ်နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိသည်တို့တွေ့ရ၏။ ဓားပြ ၃၀ ခန့်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ လူးလာဆန်ခတ် သွားလာနေကြ သည်ကိုလည်း တွေ့ရသဖြင့် ဘော့ဟာပေးသည် ကျွန်းကြီးပေါ်သို့တက်ရန် ချိန်ဆနေသည်ဟု ယူဆရလေသည်။ သူသည် ကလောအငှမ မင်ဒီဘယ် အငှမအထိ လည်းကောင်း၊ ယူနီယံပင်လယ်အော်၏ အနီးအနားတွင် လည်း ကောင်း၊ လူသူနေထိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်ရန် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြနေ၏။

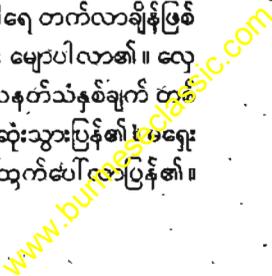
နံနက် ၈ နာရီ အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ စပီဒီ သင်္ဘောပေါ်မှ သင်္ဘောသားများမှာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် လှေတစ်စင်းကို အောက်သို့ ချလိုက်ပြီးနောက် လှေပေါ်သို့ ပင်လယ်ဓားပြ ခုနှစ်ယောက် တက်

ထိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဓားပြ ၂ ယောက်က သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ လှေဦးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။ တစ်ယောက်က ပွဲကိုင်ပြီးလျှင် ထွန် ၄ ယောက်က လှေတံတက်များဖြင့် လှေကို အားစိုက်လှော်ခတ်လျက် ရှိ ကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းကမူ ၎င်းတို့သည် ပင်ကရော့တို့ ပုန်းအောင်း နေသည့် ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ တက်ကြွလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

ပင်ကရော့နှင့် အိုက်တွန်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ၎င်းတို့၏ သေနတ် ဖစ်ကွင်းသို့ ပင်လယ်ဓားပြများ ရောက်ရှိလာမည့်အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ မကြာမီ လှေလှော်နေသူ တစ်ဦးက ခဲကြိုးဖြင့် ရေတိမ်ရေနက်ကို တိုင်း၍ လိုက်လာရာ ဓားပြငါးယောက်ဟာပေးသည် စပီဒီ သင်္ဘောကို မာစီမြစ်ဝအတွင်း သို့ ကျွန်းနှင့်အနီးဆုံး ရောက်အောင် ဝင်နိုင်မည့်နေရာကို သိလိုသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ရေကြောင်း (ရေအတိမ် အနက်)ကို တိုင်းတာရန် တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ် သည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ မကြာမီ ပွဲကိုင်သူ ဓားပြသည် မတ်တတ်ရပ်၍ ကမ်းသို့ တပ်နိုင်မည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက် ပေါ်လာပြီးနောက် ခဲကြိုးဖြင့် ရေတိုင်းနေသူနှင့် တက်မကိုင်သူတို့သည် နောက် သို့လန်၍လဲကျသွားတော့၏။ ပင်ကရော့နှင့် အိုက်တွန်တို့က ပစ်လိုက်သော ဈာန်ဆဲများသည် ဓားပြနှစ်ယောက်အား တစ်ချိန်တည်း ထိမှန်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဓားပြများသည် လှေကို တောင်ဘက်သို့ ကွေ့ပြီးလျှင် သေနတ် ဖစ်ကွင်းမှ လွတ်အောင် အမြန်လှော်ခတ်လျက် ရှိနေကြ၏။

ချင်ချင်လိုပင် ရွက်သင်္ဘောမှ ပြင်းထန်သော အမြောက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် စပီလက်နှင့် အိုင်တွန်တို့ အနီးတွင်ရှိသော ကျောက် ဆောင်ကို ထိမှန်ကာ ကျောက်ခဲများ ကြွေမှု့သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဓားပြ များ၏ လှေမှာ ကျွန်းကလေး၏ တောင်ဘက်မှ ကွေ့ပြီးလျှင် ရေလက်ကြား အတွင်းသို့ ဝင်ကာ မာစီမြစ်သို့ ဦးတည်၍ အမြန်လှော်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။ ပင်ကရော့နှင့် အိုက်တွန်တို့ နှစ်ဦးမှာ တာဝန်ပေးထားသည့်အတိုင်း မိမိတို့ နေရာမှ ထွက်မသွားကြဘဲ ဓားပြများ၏ လှေကို မာစီမြစ်ဝသို့ ရောက်သည့် အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ ဓားပြများ၏ လှေသည် မာစီမြစ်ဝ မှ သံကြိုးနှစ်ပြန်ခန့်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ဒီရေ တက်လာချိန်ဖြစ် သဖြင့် လှေကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မြစ်ဝအတွင်းသို့ အရှိန်ဖြင့် မျောပါလာ၏။ လှေ သည် မြစ်ဝအတွင်းရောက်လျှင် ကမ်းရိုးတန်းဘက်မှ သေနတ်သံနှစ်ချက် တစ် ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဓားပြနှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားပြန်၏။ မရှေး ခနောင်းမှာပင် ရွက်သင်္ဘောမှ အမြောက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

၁၇၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လှေပေါ်တွင် ဓားပြ ၃ ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ သူတို့လည်း လှေထဲ
လှည့်ကာ ရွက်သင်္ဘောဘက်သို့ အမြန်လှော်ခတ် သွားလေသည်။ ကျွန်းပေါ်
လူတစ်ယောက်မျှ ဒဏ်ရာရသည်ကို မတွေ့ရချေ။ ကျွန်းပေါ်တွင် လူ အထွေ
များများနှင့် လက်နက်အပြည့်အစုံ ရှိသည်ဟု ဓားပြများက ယုံကြည်ကြဟန်
တူ၏။ လှေကလေးသည် 'စပီဒီ' သင်္ဘောသို့ ကပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
အမြောက်သံ နှစ်ချက် သုံးချက် ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ဈာန်ချင်းလိုက်
သင်္ဘောမှ ဓားပြများပါသော လှေနှစ်စင်း ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်လာပြန်ရာ
တစ်စင်းတွင် ဓားပြ ၆ ယောက်ပါ၍ အခြားတစ်စင်းတွင် ၈ ယောက် ပါရှိ၏။
ပထမ လှေက ကျွန်းကလေးသို့ ကပ်လိုက်ပြီးလျှင် အခြားလှေက မာစီမြစ်ဝသို့
ဝင် သွားလေသည်။

ပင်ကရောနှင့် အိုက်တွန်တို့သည် လှေပေါ်ရှိ ဓားပြများအား သေ
နတ်ဖြင့် ထပ်မံ ပစ်ခတ်လိုက်သဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့ရှိစဉ် သူတို့၏
လှေကလေးကို ကျွန်းမကြီးပေါ်သို့ ဆုတ်ခွာခွဲ ပြီးလျှင် ကမ်းသို့ ကပ်ပြီးနောက်
ကျောက်ခေါင်တိုင်သို့ နှစ်ယောက်သား ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ မာစီမြစ်ဝသို့
ရောက်လာသော လှေပေါ်မှ ဓားပြနှစ်ဦးကို စပီလက်နှင့် နက်တို့က ပစ်ချလိုက်
ပြန်ရာ ဓားပြများသည် လှေကို ကမ်းသို့ ကပ်၍ မာစီမြစ်၏ လက်ယာဘက်
ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟာဗတ်က ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းအား ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး
သို့ သူတို့အားလုံး ဆုတ်ခွာလျှင်ကောင်းမည် ထင်ကြောင်း အကြံပေးရာ
ကပ္ပတိန်က ခေတ္တစောင့်ရန် ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ ဓားပြများသည် ကျွန်းမကြီးသို့ ဖြတ်ကူးရန်
ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိနေကြစဉ် အိုက်တွန်နှင့် စပီလက်တို့က ၎င်းတို့အား
သေနတ်ဖြင့် ဖြတ်၍ ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုနေရာတွင် ဓားပြနှစ်ယောက်
ကျဆုံးသွားပြန်လေသည်။ ကျန်ဓားပြ ရှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်းကိုပတ်၍
ပြေးကြပြီးနောက် လှေပေါ်သို့တက်၍ သေနတ်ပစ်ကွင်းအတွင်းမှ လွတ်အောင်
လှေကို အမြန်လှော်ခတ် သွားကြလေသည်။

မကြာမီပင် ရွက်သင်္ဘောသည် ကျောက်ဆူးကြီးကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး
လျှင် ကမ်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ စပီ
လက်နှင့် နက်တို့ နှစ်ဦးလည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်း ရှိရာသို့ အမြန် ပြေးလာကြ
လေသည်။

စပီလက်က . . .
“ကပ္ပတိန် . . . ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြဦးမလဲ”

“ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးကို ပြန်ကြမယ်”
သို့နှင့် သူတို့အားလုံး ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာကြပြီးလျှင်
အိမ်ထဲသို့ အမြန် ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် ပြတင်းပေါက်ရှိ သစ်ကိုင်းများ အကြားမှ
အောက်ကြည့်လိုက်ရာ စပီဒီသင်္ဘောသည် ကျွန်းကလေးနှင့် ကျွန်းမကြီး အတွင်းရှိ
ရေလက်ကြားသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သင်္ဘောမှ အမြောက်များသည်
ကျောက်ခေါင်းတိုင်းနှင့် မာစီမြစ်ဝများဆီသို့ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေသည်ကို
တွေ့ရ၏။ အခြားနေရာများသို့လည်း ပစ်ခတ်လျက်ရှိ၏။ အမြောက်ကျည်ဆံ
တစ်ခုသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ကံကောင်းထောက်မ
သဖြင့် မည်သူမျှ ထိခိုက်မှု မရှိချေ။

“ကျွန်တော်တို့ နေရာကို တွေ့သွားပြီ”
ဟု ပင်ကရောက အော် ပြောလိုက်၏။

ဒုတိယမြောက် ကျည်ဆံသည်လည်း တံခါးမကြီးကို ထိမှန်သွား
ပြန်၏။ သစ်ကိုင်းများ ပြုတ်ကျသွားသောကြောင့် ကျောက်ထရုံကြီး၌ ပြတင်း
ပေါက်များကို ဓားပြများက မြင်သွားဟန် တူတော့၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းတို့
မှာ မည်သို့မျှ ပြန်လည်ခုခံခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ အိမ်ကြီး အတွင်းဘက်သို့ တစ်
သွားကြရန်သာ ရှိတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ပင်လယ်ဘက်မှ အလွန်ပြင်းထန်
သော ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ
အော်ဟစ်လိုက်ကြသော သင်္ဘောသားများ၏ အသံများကို တစ်ဆက်တည်း
ကြားလိုက်ရလေသည်။ သို့နှင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူတို့အားလုံး ပြေးသွား
ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

စပီဒီ သင်္ဘောသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီးနောက်
သင်္ဘောမှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်၍ ခါးလည်မှ ကျိုးသွားပြီးလျှင် ၁၀ စက္ကန့်အတွင်း
ဓားပြများနှင့်အတူ ပင်လယ်တွင်းသို့ နစ်မြုပ်သွားသည်ကို နောက်ဆုံး တွေ့
လိုက်ရတော့၏။

ပင်လယ်တမ်းခြေသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြခြင်း

“သင်္ဘောကြီး နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားပြီ”
ဟု ဟာဗတ်က ပြောလိုက်၏။

“အိုက်တွန်က ယမ်းတိုက်ကို ဖောက်ခွဲလိုက်လို့ သင်္ဘောကြီး နှစ်ပိုင်း
ပြတ်သွားတယ် ထင်တယ်”

ဟု ပင်ကရောက အားပါးတရ ပြန်ပြောလိုက်၏။
စပိလက်သည် ကပ္ပတိန်အားစေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . သဘောကြီးဟာ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ပေါက်ဖွားတာလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ အကြောင်းစုံ သိရတော့မယ်”

“ဘာကို သိရမှာလဲ”

“ခဏစောင့်ဦးမှပေါ့၊ စပိလက်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ဓားပြပေး အကုန်သေကုန်ပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက နောက်ဆုံး ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် စပိလက်ကမ်းခြေဘက်သို့ စပိသုတ်သုတ် ထွက်သွား၏။ ပင်ကရော၊ နက်၊ ဟာဗတ်တို့ သုံးယောက်မှာ ကမ်းနားသို့ ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်၍ မကြာမီပင် ထိုင်တို့ထံသို့ စပိလက်နှင့် အိုက်တွန်တို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သဘောမြုပ်သွားသော ရေလက်ကြားတွင် ပေ ၂၀ ခန့်သာ နထိုင်သော်လည်း သဘော၏ ရွက်တိုင်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် နံဘေးသို့ စောင်းညှို့မြှုပ် ငွားသည်ဟု ယူဆရလေသည်။ သဘော နှစ်မြုပ်သည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မျောတိုင်များတင်ထားသော ဖောင်တစ်ခု မကြာမီ ပေါ်လာ၏။ သေတ္တာ အချို့နှင့် အရက်စည်ပိုင်းများ၊ ကြက် လှောင်အိမ်များ တဖြည်းဖြည်း ရေပေါ်သို့ပေါ်လာ၏။ သို့သော် သဘောပျက်မှ သစ်တိုသစ်စများ မပေါ်လာသဖြင့် အံ့သြ၍ နေမိကြ၏။

ကျိုးနေသောသဘောရွက်တိုင်နှစ်ခုသည် မကြာမီ ရွက်များနှင့်အတူ ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာ၏။ အိုက်တွန်နှင့် ပင်ကရောတို့လည်း ရေကျသည်အထိ မစောင့်တော့ဘဲ ရေပေါ်တွင်မျောနေသော ပစ္စည်းများကို သူတို့၏ လှေကလေးဖြင့် လိုက်လံဆယ်ယူကာ အလုပ်ရွပ်လျက် ရှိနေကြတော့၏။ ရွက်တိုင်နှစ်ခုကို လှေ၏နောက်တွင် ဆွဲချိတ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းကူညီကာ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြ၏။

ရေနစ်၍ သေသွားကြသော ဓားပြများ၏ အလောင်းအချို့လည်း မကြာမီ ရေပေါ်သို့ပေါ်လာသဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှုရာ ကပ္ပတိန် ဘော့ဟာဗတ်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် အိုက်တွန်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် ခေတ္တမျှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ အချို့အလောင်းများမှာ ဒီရေအကျတွင် ဒီရေနှင့် မျောပါသွားသဖြင့် ရေပေါ်သို့ ပေါ်မလာတော့ပေ။ ဒီရေကျပြီးနောက် သဘော၌ ကျန်ရစ်မည့် ပစ္စည်းများမှာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအဖို့ များစွာအသုံးဝင်မည် ဖြစ်လေသည်။ ယင်း ပစ္စည်းများကို သိမ်း

ဆည်းလျက်ရှိကြစဉ် သဘောမှာ အလွန်အရေးကြီးသော အချိန်၌ ရုတ်တရက် ဆောက်ကွဲ သွားရသည့်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။

ဓားပြတစ်ယောက်၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ယမ်းတိုက်ပေါက်ကွဲ သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပင်ကရောက ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ ဟာဗတ်ကမူ ထိုအချက်ကို မကျေနပ်သေးဘဲ သဘောမှ ပေါက်ကွဲသံမှာ ယမ်းတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲသလောက် ကျယ်လောင်စွာ အသံထွက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သဘောမှာ ရေလျှံပြီး နစ်မြုပ်သွားသည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါလဲ အံ့သြနေတာပဲ ဟာဗတ်၊ ရေကျသွားလို့ သဘောဝမ်းဗိုက်ကို တွေ့တဲ့အခါကျရင်တော့ အားလုံး ရှင်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုရေလက်ကြားအတွင်း ကျောက်ဆောင်များ မရှိသဖြင့် ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်မိပြီး သဘော ဝမ်းဗိုက်ပေါက်၍ မြုပ်သွားခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပင်ကရောက ပြောပြ၏။ သဘာဝမဟုတ်သည့် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သဘောနစ်သည် ဆိုသောအချက်ကိုလည်း သူ မပြောတတ်ကြောင်း ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ပြောပြ၏။

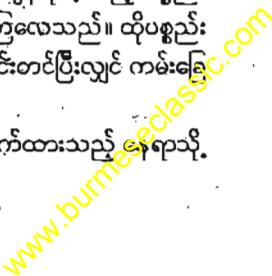
နေ့လယ် ၁ နာရီအချိန်တွင် သူတို့၏ လှေကလေးဖြင့် သဘောမြုပ်သည့် နေရာသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဒီရေမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျနေသဖြင့် မကြာမီ ‘စပီးဒီး’ သဘော၏ ဝမ်းဗိုက် ပေါ်လာတော့၏။ သဘောမှာ လက်ယာဘက်သို့ တုံးလုံးလဲလျက် မြုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပွဲပိုင်း ၇ ပေ ၈ ပေရှိနေရာ တစ်နေရာတွင် ဝမ်းဗိုက်နှစ်ဘက်စလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကွဲပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလယ်တည့်တည့်တွင် ပွင့်၍နေ၏။

ထိုမျှ ပျက်စီးနေသော သဘောကို ပြင်ဆင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ပင်ကရောက ပြောပြ၏။

“သဘောထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက အကြံပြုလိုက်သဖြင့် သဘော အတွင်းသို့ သူတို့အားလုံး ဝင်ကြည့်ကြ၏။ ဒီရေကျနေသဖြင့် ရေများသည် သဘောအောက်ပိုင်းသို့ စီးဆင်းလျက်ရှိရာ သဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို သင့်ရာနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူထားနိုင်ကြလေသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ပင်ကရောနှင့် အိုက်တွန်တို့က လှေပေါ်သို့ ပြောင်းတင်ပြီးလျှင် ကမ်းခြေသို့ သယ်ယူသွားကြ၏။

မကြာမီ သဘောပွဲပိုင်းတွင် ရှိသော ယမ်းတိုက်ထားသည့် နေရာသို့

၁၇၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရောက်ရှိ သွားကြသောအခါ ထိုအခါမှ ယမ်းတိုက် ပေါက်ကွဲ၍ သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိကြရလေတော့၏။ ယမ်း အပြည့်ပါသော သင်္ဘောသားစည်ပိုင်း အလုံး ၂၀ ကိုတွေ့ ရလျှင် ယမ်းတိုက်ရှိသော သင်္ဘောဝမ်း ဝိုက်မှာ ပျက်စီးမှု အလွန်နည်းပါးလှသောကြောင့် 'စပီဒီ' သင်္ဘောသည် ယမ်း တိုက်ပေါက်၍ နှစ်မြှုပ်သွားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သူတို့အားလုံး သိရှိသွား လေတော့၏။

မကြာမီ ဒီရေ ပြန်တက်လာသဖြင့် သူတို့သည် ပစ္စည်းများ သယ်ယူ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း အလုပ်ကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းကြရ၏။ သင်္ဘောမှာ သဲထဲတွင် တစ်ဖြည်းဖြည်းနှစ်မြှုပ်စပြုနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လိုသော ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး သယ်ယူရန် လိုအပ်လှတော့၏။

သင်္ဘောပျက်မှုအပြန် ညနေ ၅ နာရီတွင် သူတို့သည် ညစာကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြ၏။ 'စပီဒီ' သင်္ဘောမှ ဆယ်ယူရရှိလိုက်သော ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုကြရာ သူတို့အဖို့ အလွန် အသုံးဝင်သော လက်နက်ခဲယမ်းစီးကျောက်များ၊ လက်သမား ကိရိယာများနှင့် သစ်ဆေးများကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန် ဝမ်းသာကြရ၏။

အောက်တိုဘာလ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁ ရက်နေ့တို့တွင် သင်္ဘောပေါ်မှ ဖြုတ်၍ ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ဖြုတ်ယူ ရရှိကြလေသည်။ သင်္ဘော ဝမ်းဝိုက် အောက်မှ သံကြိုးများကိုပင် ဆယ်ယူကြသေး၏။ ပင်လယ်ဓားပြများ အသုံးပြုသွားသည့် အမြောက်လေးလက်ကိုလည်း ကမ်းသို့ သယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြ လေသည်။

နိုဝင်ဘာ ၃၀ ရက်နေ့တွင် 'နက်'သည် ကမ်းနားတွင် လမ်းလျှောက် လျက်ရှိစဉ် သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပြောင်းရှည်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ ထိပ်တွင် ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖွာထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နက်က ကပ္ပိတန်ဟားဒီန်း ရှိရာ ကျောက်ခေါင်းတိုင် လိုဏ်ဂူကြီးသို့ ထိုသံပြောင်းရှည် ကြီးကို ယူလာခဲ့၏။

- ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းက အနီးတွင်ရှိသော ပင်ကရော့ဘက်သို့ လှည့်၍
- "စပီဒီသင်္ဘောဟာ ဒါနဲ့ ထိပြီး ပျက်သွားတာပဲ ပင်ကရော့"
- "ဒီပိုက်လုံးနဲ့ ထိတာနဲ့ ပျက်သွားသလား"
- "ဒါ ပိုက်လုံး မဟုတ်ဘူး တော်ပီဒီ"
- "တော်ပီဒီ . . ."

ဟု ကပ္ပိတန်ဟားဒီန်းက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းက ရှင်းလင်းချက်

ဤသို့ဖြင့် ပင်လယ်အောက်တွင် 'တော်ပီဒီ' ပေါက်ကွဲမှုမှာ ရှင်းလင်း သွားတော့၏။ သို့သော် ထိုရေလက်ကြားတွင် မည်ကဲ့သို့ 'တော်ပီဒီ' ရောက် ခဲ့သည့်ကိုမူ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

"လင်ကွန်းကျွန်းကြီး ပေါ်မှာတော့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရှိနေပြီဆိုတာ မငြင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါဘာဖြစ်လို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို အိုက်တွန် သိစေချင်လို့ပါ။ တို့ကို ဒါလောက် တောင် ကူညီနေပြီးမှ သူ့ဘယ်သူဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားတာကိုတော့ ကျုပ် နားမလည်နိုင်ဘူး။ အိုက်တွန်က ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တူပုံလိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဖို့ အများကြီး ရှိတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကျုပ် ရေနစ်နေ တုန်းက ကယ်လိုက်တာ သူပဲဆိုရင်တော့ ပုလင်းထဲ စာရေးပြီး ထည့်တာလဲ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခုကလည်း ပစ္စည်းမျိုးစုံပါတဲ့ ဟိုသေတ္တာကြီးကို တမ်းစပ်နား လာချထားတာလည်း သူပဲ။ တဘိုးကျွန်းက အပြန် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်းပေါ်ကနေပြီး စီးထွန်းပြတာလည်း သူပေါ့ဗျ၊ ကျုပ် ပြောဖို့တစ်ခု ကျွန်သေး တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းလာတဲ့ ဝက်ကလေးကို သူပဲစလိုက်ဆို့ ဝက်ကလေးရဲ့ အသားထဲမှာ ကျည်ဆံထိပ်ဖူးလေး တွေတာပေါ့။ အေး . . . နောက်ဆုံး တစ်ခုကတော့ ရေလက်ကြားထဲမှာ 'တော်ပီဒီ'ကို မြှုပ်ထားတာ သူပဲ။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်တို့မှာ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်စရာတွေ အပုံကြီးပဲပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့ တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်ဦးမှာပါ။"

ဟု ကပ္ပိတန် ဟားဒီန်းက သူ၏ လူများအား အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြလိုက် ရှိလေသည်။

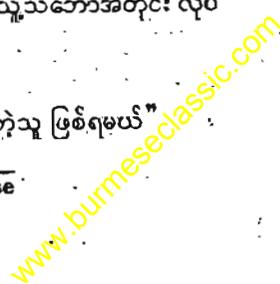
ကပ္ပိတန်ဟားဒီန်းက သို့လူများအား ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြရာ စပိလက် က . . .

"ကပ္ပိတန် ပြောတာမှန်တယ်။ အဲဒီလူဟာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှာ ရှိတဲ့ ရေတွင်းထဲကို မကြာမကြာ လှာတယ် တင်တာပဲ။ လာလို့သာ ကျွန်တော် တို့အကြောင်း သူသိတာ ဖြစ်မှာပေါ့။"

"စပိလက် ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ကူညီနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာတော့ သာမန် လူတစ်ယောက်ထက် ထူးချွန်ပြီး သူ့သဘောအတိုင်း လုပ် နိုင်တဲ့ အချက်တွေ ရှိနေတယ်။"

ထိုအခါ ပင်ကရော့က . . .

"အဲဒီ လူဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် . . .

“ပင်ကရော့ ပြောတာက မှန်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအရာ လိုချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ပင်ကရော့၊ ဟာဗတ်နှင့် နက်တို့ထံ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရှာဖွေ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရန်လိုအပ်ကြောင်း အသီးသီး ပြောဆိုကြရာ အိုက်စကလည်း ထောက်ခံလေသည်။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းလည်း သူ၏လူများ အကြံပေးပြောဆို သည်ကို သဘောတူ လက်ခံလေသည်။ ထို့နောက် သဘောမှ ဆယ်ယူရန် သည့် အမြောက် ၄ လက်ကိုလည်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး သို့ရောက်အောင် ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ ဆွဲယူခဲ့ကြ၏။ ထိုလက်နက်များဖြင့် ယူနီယံပင်လယ်အော် အထိ လုံခြုံမှုကို ကောင်းစွာ ထိမ်းသိမ်းထားနိုင် ပေတော့မည်။

ထိုအမြောက်များဖြင့် မည်သည့် နေရာအထိ ပစ်ခတ်မည်ကို စမ်း သပ်ရန် လိုအပ်သဖြင့် နိုဝင်ဘာ ၈ ရက်နေ့တွင် အမြောက်များကို စမ်းသပ် ကြည့်ရှုကြလေသည်။

ပထမ အမြောက်ကို စမ်းသပ်၍ ပစ်ခတ်ကြည့်ရာ အမြောက်ဆံသည် ကျွန်းကလေးကို ကျော်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒုတိယအမြောက်ကို ပစ်ခတ်ရာတွင် အမြောက်ဆံသည် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာကြီး တွေ့ရသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တတိယအမြောက်၏ ကျည်ဆံသည် ယူနီယံ ပင်လယ်အော် အတွင်းသို့ ကျသွားသဖြင့် ၄ မိုင်ခန့် ရောက်အောင် ပစ်နိုင်ကြောင်း သိရလေ သည်။

စတုတ္ထအမြောက်၏ ကျည်ဆံသည် မင်ဒီဘယ်အငူမှ ကျောက် ဆောင်များကို ထိမှန်ကာ ကျောက်မှုန့်ဖွာ၍ ထွက်သွား၏။

အမြောက်များ၏ ပစ်ကွင်းကို သိရသောအခါ ပင်ကရော့က ဝမ်းသာ အားရဖြင့် . . .

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်ပင်လယ်စားပြုမှ ကျွန်တော်တို့ သဘော မတူဘဲနဲ့ ကျွန်းပေါ်ကို မတက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကပ္ပတိန်တော့ထဲ ဝင်ပြေးသွား တဲ့ ဟိုစားပြ ခြောက်ယောက်ကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ဟု ဟားဒိန်းကို မေးလိုက်ရာကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ကျွန်းပေါ်သို့ တက်၍ တောထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော စားပြများမှာ နောင်စာရလာကြရန် အကြောင်းရှိသဖြင့် စောင့်ကြည့်ရန် အကြံပေးလေသည်။

ထိုအခါ စပိလက်က သဘောမတူဟန်ဖြင့် . . .

“လက်နက်ကို ဓားပြခြောက်ယောက်ဟာ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချဲ့ကွယ် တိုက်လို့ရတယ်။ အဲဒီ နည်းနဲ့သာ တိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သေကုန်မှာပဲ”

ဟု ပြောရာ ၎င်းတို့က မိမိတို့အား စတင် တိုက်ခိုက်သည့်အခါမှာ ပြန်လည် ခုခံ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စကားဖြတ် လိုက်လေ သည်။

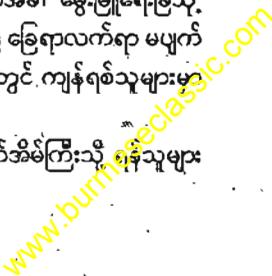
ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်ခြင်း

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့်အဖော်များသည် ယခင်ကဆုံးဖြတ်ထားသည့် အတိုင်း ခရီးထွက်ကြရာတွင် ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုနှစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ရှာဖွေရန်နှင့် တောတွင်းသို့ ပုန်းအောင်းနေကြသော စားပြခြောက်ယောက်တို့၏ နေထိုင်စားသောက် သွားလာမှုများကို စုံစမ်းရန် ဖြစ်လေသည်။ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာမည့် ခရီးဖြစ်၍ ရိက္ခာများကို လှည်း ဖြင့်တင်၍ ယူခဲရန် စီစဉ်ကြပြီးနောက် နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ခရီးထွက် ရန် သတိမှတ်လိုက်ကြ ၏။

အိုက်တွန်အား မွေးမြူရေးခြံသို့ သွားပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန်များအတွက် ရိက္ခာများ ဖြည့်တင်း၍ နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂရင်းနိုက်အိမ် ကြီးသို့ ပြန်လာရန် တာဝန်ပေးကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် စားပြများ ရှိနေ သဖြင့် အိုက်တွန် တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲသို့ သွားနေလျှင် စိတ်မချရသော ကြောင့် အဖော်တစ်ယောက် ထည့်လိုက်မည်ဟု ကပ္ပတိန်က စီစဉ်ပေး၏။ သို့သော် အကြောင်းရှိလျှင် သံကြိုး ရိုက်၍ကြိုတင် သတိပေးနိုင်သောကြောင့် အဖော်မလိုကြောင်း အိုက်တွန်က ပြောရာ သူပြောသည့်အတိုင်း ကပ္ပတိန်က ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

နိုဝင်ဘာ ၉ ရက်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လိုအပ်သော စား ရေရိက္ခာများကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် အိုက်တွန်သည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ နောက် ၂ နာရီခန့် ကြာ သောအခါ ‘မွေးမြူရေးခြံသို့ ချောမောစွာ ရောက်ကြောင်း၊ အားလုံး နေသားတကျရှိ၍ ခြေရာလက်ရာ မပျက် တွေ့ရှိရကြောင်း’ ၎င်းထံမှ သံကြိုးရရှိ၏။ သို့နှင့် အိမ်တွင် ကျန်ရစ်သူများမှာ စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားကြလေသည်။

အိုက်တွန် မရှိသည့် ၂ ရက်အတွင်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ရန်သူများ

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှု မပြုလုပ်နိုင်ရန် ကပ္ပိတန် ဟားဒိန်းက ကိန်းချ၍ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။ ပထမ လုပ်ငန်းမှာ ဂရုန် ရေကန်မှ ရေထွက်ပေါက်ကို ကျောက်တုံးများ၊ မြက်များဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသည်ကို ရန်သူများ မမြင်စေရန် ယခင်က ခိုင်းနုခိုင်းဖြင့် ဖောက်ခွဲ၍ ရေထွက်ပေါက် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာတွင် ကွန်ကရစ် ဘလောက်တုံးများဖြင့် ရေကာတာတစ်ခု အမြန်ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရေကန်အတွင်းမှ ရေမျက်နှာပြင်မှာ ၂ ပေ ၃ ပေခန့် မြင့်တက်သွားလေသည်။

ထိုလုပ်ငန်း ပြီးသောအခါ ပင်ကရော၊ စပိလက်နှင့် ဟာဗတ်တို့သည် မီးပုံပျံဆိပ်ကမ်းသို့ သွားကာ 'ဘွန်အက်(ဒ) ဗင်းချား' ရွက်သင်္ဘောကို သွားရောက် စစ်ဆေးလိုကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၏။ အကယ် ၍ ပင်လယ်ဓားပြ ဖိယောက်တို့သည် ကျွန်းကြီး၏ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့သင်္ဘောကို အမှန်တွေ့ကြမည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့ ညနေ ၃ နာရီ အချိန်တွင် လက်နက်ကိုင်စီဖြင့် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာကြ၏။ မာစီမြစ်ကို ဖြတ်၍ ဆောက်လုပ်ထားသည့် တံတားအထိ ၎င်းတို့ ၃ ဦးအား နက်က လိုက်ပို့ပြီးနောက် တံတားအရှင်ကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလိုက်၏။ တံတားထိပ်သို့ ပင်ကရောတို့အဖွဲ့ ရောက်သောအခါ သေနတ်သံတစ်ချက် ပစ်ဖောက်၍ အချက်ပေးစေလိုကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိသည် တံတားသို့ လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း နက်က လုံခြုံမှုအတွက် ခရီးသွားအဖွဲ့နှင့် သဘောတူညီမှု ယူထားလေသည်။

ကျွန်းကြီး၏ တောင်ဘက်ကမ်းခြေသို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာကြရာ၊ သူတို့သည် ၃ မိုင်ခွဲ ခရီးပေါက်ခဲ့သော်လည်း ဓားပြများကို မတွေ့ရချေ။ မီးပုံပျံဆိပ်တွင် သူတို့၏ 'ဘွန်အက်(ဒ) ဘင်ချား' သင်္ဘောသည် ယခင်က ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေရာလက်ရာ မပျက် တွေ့ရှိရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက် ကြလေသည်။

ထိုအခါ ပင်ကရောက ဓားပြများအား အမြန်တွေ့၍ ဂလဲစားချေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် သူ၏ အဖော်များအား . . . "လူယုတ်မာတွေ တို့သင်္ဘောအား တော့ မရောက်ကြသေးဘူး၊ မြက်ရည်ရင် မြွေကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေ အနောက်ဘက် တောထဲမှာ ရှိမှာပဲ။"

ဟု ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ဟာဗတ်က . . . "ဓားပြတွေ ဒီသင်္ဘောကို မတွေ့တာ ကျွန်တော်တို့အဖို့က ကောင်းတာပေါ့၊ သင်္ဘောတွေလို့ သူတို့ယူသွားရင် တဘိုးကျွန်းကို ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ"

ဟု ပြောလိုက်၏။ "ဟုတ်တယ် တဘိုးကျွန်းကို ကျုပ်တို့သွားပြီး အိုက်တွန်းဟာ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ် ရောက်နေပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာတစ်စောင် သွားထားဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ စကော့သင်္ဘော လာရင်တွေ့ သွားမှာ"

ဟု စပိလက်က အကြံပေးပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် လင်ကွန်းကျွန်း၌ရှိသော လျှို့ဝှက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက် ပေးလျက်ရှိကြရာ ပင်ကရောက အံ့ဩသော အသံဖြင့် . . .

"အလို . . . ဒီဟာတော့ အတော် ထူးဆန်းနေပြီဗျို့။"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပင်ကရော ကိုင်၍ ကြည့်နေသော သင်္ဘောပေါ်ရှိ ကျောက်ကြိုးချည်တိုင်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးကိုခိုင်း၍ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

"ကျုပ်က ကြိုးချည်ရင် ရွက်စွန်းချည်နည်းကို အမြဲသုံးတယ်။ အခု ကြိုးချည်ထားတာက စတုရန်း နှစ်ထပ် ထုံးချည်ထားတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်တော့ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ယူသုံးပြီဗျ"

ဟု ပင်ကရောက အသေအချာ ပြောလိုက်၏။ ထို့ပြင် ကျောက်ဆူးကြိုးသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ မ၊တင်ပြီးနောက် ပြန်၍ ချထားကြောင်းကိုလည်း အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သေး၏။

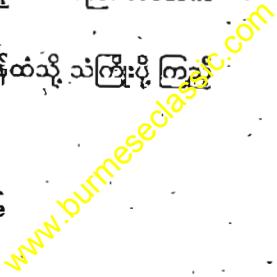
'ဘွန်အက်(ဒ)ဘင်ချား' သင်္ဘောကို မာစီမြစ်သို့ ယူ၍ ထားရန်မှာ လည်း အကာအကွယ် မရှိသဖြင့် စိတ်မချရကြောင်း ပင်ကရောက ဆက်လက် ပြောသေး၏။

ပင်ကရောနှင့် သူ၏ အဖော်များသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ သူတို့၏ အတွေ့အကြုံကို ကပ္ပိတန်ဟားဒိန်းအား စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြကြလေသည်။ မိမိတို့သင်္ဘော ရပ်နားနိုင်ရန် ရေလက်ကြားအတွင်းတွင် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းတစ်ခုဆောက်လုပ်ရန် အကြံရှိကြောင်း ကပ္ပိတန်ဟားဒိန်းက သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် မွေးမြူရေးခြံရှိ အိုက်တွန်ထံသို့ ဆိတ်နှစ်ကောင် သုံးကောင် ယူခဲ့ရန် သံကြိုးရိုက်၍ မှာကြား၏။ သို့သော် အိုက်တွန်ထံမှ သံကြိုးမပြန်သဖြင့် သူတို့အားလုံးမှာ စိတ်ပူလျက်ရှိ ကြလေသည်။ ည ၁၀ နာရီတွင် အိုက်တွန်ထံ သံကြိုးတစ်ကြိမ် ရိုက်ကြည့်သော်လည်း တစ်ဘက်မှ ပြန်ကြားခြင်း မပြုသဖြင့် ပိုမို စိုးရိမ်ကြရပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်လည်း အိုက်တွန်ထံသို့ သံကြိုးပို့ ကြည့်ရာ ပြန်ကြားချက် မရချေ။ သို့နှင့် ကပ္ပိတန်က . . .

"ခြံကို သွားကြည့်ကြမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ပြီး နက်ကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့၍ နံနက် ၆ နာရီအချိန်တွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းဆေးရှိ သံကြိုးတိုင်မှာ ဝိုင်ယာကြိုးများကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်သွားကြရာ တိုင်အမှတ် ၇၄ သို့ရောက်သောအခါ ဝိုင်ယာကြိုး ပြတ်နေကြောင်း တွေ့ကြရ၏။ ဓာတ်တိုင်ကိုလည်း အရင်းမှ တူးဆွ၍ လှဲထားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် လူဆိုးများက တစ်ခဲလုပ်ထားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အခြေအနေများ ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ခြံသို့ အမြန်သွားကြလေသည်။ အိုက်တွန်းအား ခြံအတွင်း လိုအပ်သည်များကို လုပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂရင်းနိုက်အိမ်သို့ ပြန်လာရန် မှာကြားထားသော်လည်း မလာရောက်သဖြင့် ၎င်းမှာ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့်တွေ့နေပြီဟု တပ်အပ် ပြောနိုင်တော့၏။

မကြာမီ တောစပ်ကလေး အလွန်တွင် မွေးမြူရေး ခြံကို မြင်ရတော့၏။ ခြံအတွင်းအပြင်၌ ဖျက်စီးမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ခြံအနီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။

သူနှင့်အတူ ပါလာသော ခွေးလိမ္မာ 'တော့'က ရုတ်တရက် ထိုးဟောင်လိုက်စဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နာကျင်စူးရှစွာ အောက်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ 'ဟာဗတ်'မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မွေးမြူရေး ခြံအတွင်း ရောက်ရှိနေသော စပိလက်နှင့် ပင်ကရော

ဟာဗတ်၏ အော်လိုက်သော အသံကို ကြားသောအခါ ပင်ကရောသည် ကိုင်ထားသော သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်၍ ၎င်းထံသို့ ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီးလျှင် . . .

“လူယုတ်မာတွေ ဟာဗတ်ကို သတ်လိုက်ပြီ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့သည် ဟာဗတ်ထံသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြပြီးနောက် စပိလက်က ဟာဗတ်၏ရင်ဝသို့ ကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“အသက်ရှိသေးတယ်၊ အထဲကို ချီသွားကြ”

ဟုပြောလိုက်၏။
ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ရုတ်တရက် ထ၍ ခြံစည်းရိုး၏ လက်ဝဲဘက်သို့ပြေးကပ်သွားရာ ဓားပြတစ်ယောက်က သူ့အား သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ ပစ်လိုက်ရာ သူ၏ဦးထုပ်ကို ထိမှန်သွားလေသည်။ ထိုဓားပြသည် နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ရန် ချိန်၍မျှမပြီးမီ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ၎င်း၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သဖြင့် နေရာတွင်ပင် ချက်ချင်း လဲကျသေဆုံးသွားတော့၏။ ပင်ကရောနှင့် အဖော်များက တစ်ခဲလအတွင်းမှာပင် ဟာဗတ်အား အိုက်တွန်း၏အိပ်ရာပေါ်၌ တင်ထားလိုက်လေသည်။

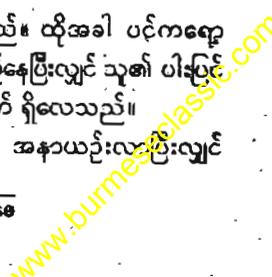
ပင်ကရောသည် သတိမေ့နေသော ဟာဗတ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသဖြင့် ဝိုယိုလျက်ရှိ၏။ အခြားသူများမှာလည်း အလွန်စိတ်ထိခိုက်နေကြသဖြင့် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ဟာဗတ်၏အခြေအနေကိုသာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

အရာရာတွင် ဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံသော 'စပိလက်'က ဟာဗတ်၏ ဒဏ်ရာကို သွေးတိတ်အောင် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပိတ်ဆို့လိုက်ပြီးနောက် ရေအေးဖြင့်ဆွတ်ပေး၏။ ဟာဗတ်၏နောက်ကျောမှ သေနတ်ကျည်ဆံ ထွက်သွားသည့် ဒဏ်ရာမှာလည်း အတွင်းကြေကြေ သွားပြီးလျှင် သွေးများယိုထွက်လျက် ရှိလေသည်။

“ကိုယ်ထဲက ကျည်ဆံထွက်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့”
ဟု စပိလက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .
“နုလုံးသားကိုများ ထိသွားသေးလား မသိဘူး”
ဟုမေးလိုက်ရာ . . .
“နုလုံးထိရင် အသက်ဘယ်ရှိတော့မလဲ”
နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသော ပင်ကရောက ဝိုသံပါကြီးနှင့်
“အသက်မရှိတော့ဘူးလား”
ဟုမေးလိုက်၏။

“ပင်ကရော သတိထားပြောပါ။ ကျည်ဆံက နုလုံးကို မထိဘူးလို့ ပြောတာ၊ အခုအချိန်မှာ တို့အားလုံးဟာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ တိုင်ပင်နိုင်ဖို့ လိုတယ်”

ဟု ကပ္ပတိန်က သတိပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပင်ကရောလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ ဟာဗတ်ကို စိုက်၍ကြည့်နေပြီးလျှင် သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်များ တလိုမိလိမ့်စီးကျလျက် ရှိလေသည်။ ဟာဗတ်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အနာယဉ်းလာပြီးလျှင်

အများဝင်လာမည်ကို သိသဖြင့် ဒဏ်ရာကို မယဉ်းအောင် အခြန်လုပ်နိုင်ဖို့ထို ကြောင်း စပိလက် သတိပြုမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ သွေးတိုတ်အောင် ရေအေးဖြင့် တစ်ဆက်တည်း ဆွတ်ပေးနေကြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဟာဗတ်၏ အသက်ကို ကယ်ရန် အဓိကဖြစ်၍ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရန်နှင့် စိတ်မလျှော့ရန် စပိလက်ကို အားပေးလျက် ရှိလေ သည်။ အနာကိုဆေးကြောပြီး ဆေးထည့်ရာတွင်လည်း သွေးများစေးကပ်၍ ရုတ်တရက် အနာပိတ်မသွားအောင်လုပ်ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ဂရုစိုက်ပြုစုကြ ရလေသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညလုံး ဟာဗတ်သည် သတိမရဘဲ အများလည်း တက်နေ၏။

နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဟာဗတ်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မျော မှေနေရာမှ သတိပြန်လည်လာသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေများ မှာ အလွန်ပင်ဝမ်းသာလျက် ရှိကြလေသည်။ အနီး၌ ရှိသူများအား မှတ်မိ သော်လည်း သူဘာဖြစ်သည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ စပိလက်က သေနတ် ကျည်ဆံသည် 'ဟာဗတ်'၏အဆုတ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားသည်ဟု ယူဆ ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ထို့နောက် ဟာဗတ်၏အခြေအနေ တိုးတက်လာသောအခါမှ ကပ္ပ တိန်ဟားဒိန်းက စပိလက်နှင့်အတူ မွေးမြူရေးခြံအတွင်းသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုရာ အိုက်တွန်အား မတွေ့ရသဖြင့် ဓားပြများသည် ၎င်းအား မည်ကဲ့သို့ အန္တရာယ် ပြုကြသည်ကို စိုးရိမ်ကာ များစွာစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကြရလေသည်။ စပိလက် က ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့တက်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဖရင်ကလင် တောင်စွယ်တစ်လျှောက်တွင် အချို့ဓားပြများ ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ 'အိုက်တွန်' အားပေးထားသောလက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များကို စစ်ဆေး ကြည့်ရာ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရ၏။

စပိလက်၏ အလွန်မကျေနပ်ဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

"ဒီသေနာကောင်တွေကို ညာစရာမလိုတော့ဘူး"

ဟု ရေရွတ်လျက်ရှိနေ၏။

"ဟာဗတ်သက်သာလာလို့ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကို ရွေ့နိုင်တဲ့အချိန်ထိ တော့ ဒီခြံထဲမှာဘဲ ကျုပ်တို့နေကြဦးမှာပဲ"

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်ရာ စပိလက်က ချက်ချင်းပင် 'နက်'ကို သတိရလာသဖြင့် . . .

"ကျွန်တော်တို့ကို စိုးရိမ်ပြီး 'နက်' လိုက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်" "ဘယ်လာလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ဓားပြတွေနဲ့တွေ့ပြီး လမ်းမှာပဲသေမှာ"

"သံကြိုးလည်း ရိုက်လို့ မရဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို သွားကြည့်မယ်"

ထိုအချိန်တွင် ကပ္ပတိန်၏ခွေးလိမ္မာတော့သည် သူ၏သခင် အနား ခွဲကပ်လာပြီး ကိုယ်နှင့်ပွတ်တိုက်နေသဖြင့် ကပ္ပတိန်သည် ရုတ်တရက် သတိ ရလာပြီး 'တော့'ဟု အော်ခေါ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒီက အကျိုးအကြောင်းတွေကို စာနဲ့ ရေးပေးလိုက်ပြီး တော့'ကို အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အပြန်ကျတော့ အိမ်က အခြေအနေကို သိရမှာပဲ"

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ အကြံပေးချက်ကို အားလုံးနားလည်ကြသဖြင့် စပိလက်က သူ၏မှတ်စုစာအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက် ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား၏။

"ဟာဗတ် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ အားလုံးကျန်းမာစွာ ခြံထဲမှာရှိ၊ အိမ်အပြင်မထွက်ဘဲ သတိနှင့်နေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဓားပြများရှိ မရှိ၊ 'တော့' နှင့်အကြောင်းပြန်"

ဤစာမှာ အတိုချုံး၍ ရေးထားသော်လည်း "နက်" သိချင်သော အကြောင်းအားလုံး ပါရှိသဖြင့် မိမိတို့သိလိုသော အချက်များလည်း ပါသော ကြောင့် ပြည့်စုံလေသည်။ စာကိုခေါက်၍ 'တော့'၏ လည်ပတ်တွင် သေချာစွာ ညှပ်ပေးထား၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ခွေးကို ယုယစွာပွတ်သပ်လိုက် ပြီးနောက် . . .

"နက်ဆီကို သွား 'တော့'၊ နက် . . . နက် . . . နက် . . ."

ဟု ပြောပြီးလျှင် ခွေး၏တင်ပါးကို ပုတ်လိုက်ရာ ခွေးသည် သူ၏ သခင်ပြောသောစကားအားလုံးကို နားလည်သည့်အလား သခင် ကိုပြန်၍ တြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က ဂရင်းနိုက်အိမ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ခွဲလိုက်ပြီးနောက် . . .

နက် . . . နက် . . ."

ဟု ထပ်မံ အသံပေးလိုက်၏။

'တော့'သည် ချက်ချင်းပြေးသွားပြီးနောက် ချုံများကြားတွင် ပျောက် ဖွယ်သွားလေသည်။ ကပ္ပတိန်က စပိလက်ကိုကြည့်၍ . . .

"ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။

"၁၀နာရီ"

"တစ်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်မယ်၊ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်"

ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောလိုက်၏။ 'ပင်ကရော့သည် 'ဟာဗတ်' အား ပြုစုလျက်ရှိစဉ် 'စပိလက်' က အိမ်ကလေးအတွင်းတွင် ရှိသမျှ ရိက္ခာများဖြင့် နံနက်စာစားကြရန် ချက်ပြုတ်နေ၏။

နံနက် ၁၁ နာရီမထိုးမီ အားလုံးပင် 'တော့' အပြန်ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြလေသည်။ ၁၀မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သစ်တောအတွင်း မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းပင် 'တော့' စီဟောင်းသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

သေနတ်သံများ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် 'တော့' သည် ခြံအတွင်းသို့ ခုန်၍ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကပ္ပတိန် ဟာဒိန်းက 'တော့' ၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် 'တော့' 'တော့' ဟု ခေါ်လိုက်၏။

'တော့' ၏ လည်ပတ်တွင် စာရွက်ခေါက်တစ်စုကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း စားများရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ဂရင်းနိုက်အိမ်အနီး ဓားပြများ မရှိ၊ ကျွန်ုပ်လှုပ်ရှားမှု မလုပ်ပါ။ ဟာဗတ်အတွက် ဝမ်းနည်းပါသည်။"

မွေးမြူရေးခြံအနီး ဓားပြများ ရောက်ရှိလာခြင်း

အချို့ဓားပြများမှာ မွေးမြူရေးခြံ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ပုန်းအောင်းလျက်ရှိကြောင်း ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းတို့အဖွဲ့က သိရှိသွားတော့၏။

ဓားပြ ၆ ယောက်အနက် တစ်ယောက် သေဆုံးသွားသဖြင့် ကပ္ပတိန် ၅ ယောက်တို့သည် တောအတွင်း လှည့်လည်လျက် ရှိလေသည်။ လောလောဆယ် အခြေအနေအရ ဓားပြများကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဖရင်ကလင် တောင်ကြီးကို မျှော်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် . . .

"ဟားဗတ် နေကောင်းလာရင် တော်ချောက်ပြီး ဒီလူလုတ်မာကော့တွေ ထွက်လာအောင် လုပ်ရမယ်၊ ထွက်လာတဲ့အခါ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ရွေးပစ်ကြ" ဟု ပြောလိုက်၏။

စပိလက်က . . . "ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကူအညီကို ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။"

"ဘယ်ပြောနိုင်ဦး မလဲ"
"ကပ္ပတိန်ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး"

"ဒီလိုပါ စပိလက် . . ကျုပ်တို့မှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ကူညီဦးမှာပါ၊ အခု အရေးကြီးတာက 'ဟာဗတ်' ရဲ့ ကျန်းမာရေးပဲ"

ဟာဗတ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါး၍ မသွားသဖြင့် သူတို့အားလုံးမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိကြ၏။ ဟာဗတ်၏ ဒဏ်ရာကို သူတို့ တတ်ကျွမ်းသမျှ ပညာဖြင့် ဂရုတစိုက် ပြုစုကြလေသည်။

နိုဝင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဟာဗတ်သည် ပိုမိုကျန်းမာလာပြီးလျှင် မျက်နှာပေါ်၌ သွေးရောင်များ ဖျန်းလာတော့၏။ စကားအနည်းငယ် ပြောနိုင်လာသော်လည်း မောမည်စိုး၍ မပြောရန် တားမြစ်ထားရ၏။ 'အိုက်တွန်' ကို မတွေ့သောကြောင့် ၎င်းက မေးသဖြင့် နက်နှင့်အတူ 'အိုက်တွန်' သည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၌ ရှိကြောင်း လှည့်ပတ်၍ ပြောပြထားရ၏။

ပင်ကရော့သည် ဓားပြများကို ချက်ချင်း သတိရလာသဖြင့် ယာဘက်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ကာ ဟာဗတ် အနီးတွင် ထိုင်လိုက်၏။

"ဓားပြတွေကို ညာဖို့ ကပ္ပတိန်က ပြောတော့ သူတို့အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ငါပို့လိုက်မယ် . . . ဘာလဲ သိလား၊ ကျည်ဆံ ကျည်ဆံ"

"ဓားပြတွေကို နောက်ထပ် တွေ့သေးလား"

"မတွေ့ပါဘူး၊ မင်းနေကောင်းလာမှ တောနင်းပြီး ရှာရမယ်၊ သူတို့က ချောင်းပစ်ဖို့တော့ တတ်တယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျမှ သူတို့ သတ္တိကို ကြည့်ရမယ်"

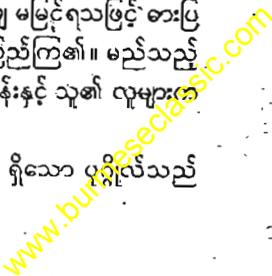
"ကျွန်တော် အားမရှိသေးဘူး"

"ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ ရင်ဘတ်မှာ သေနတ်မှန်တာတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးတယ်၊ မသေနိုင်ပါဘူး" ဟု ပင်ကရော့က အားပေးလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူနှင့်အဖော်များသည် လင်ကွန်းကျွန်းကြီး ပေါ်သို့ ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ယခုအထိ မိမိတို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း အေးချမ်းစွာ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ကံမကောင်းသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ကြုံရသည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ထိုနေ့တိုင် 'အိုက်တွန်' အား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသဖြင့် ဓားပြများက ၎င်းအား သတိပစ်လိုက်ကြပြီ ဟုလည်း ယုံကြည်ကြ၏။ မည်သည့် အခက်အခဲနှင့် မဆို တွေ့ကြုံရစေကာမူ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများက ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိကြ၏။

သူတို့အား အမြဲကူညီ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်

လင်ကွန်းကျွန်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီလော။ သို့တည်းမဟုတ် သေဆုံးသွားပြီလောဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောပူပန်လျက် ရှိနေကြ၏။

နက်ထံမှ သတင်းရခြင်း

ဟာဗတ်၏ ဒဏ်ရာမှာ တစ်နေ့တခြား သက်သာလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည့် အချိန်ကိုသာ စောဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ခြံထဲ၌ နေထိုင်ကြစဉ် သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်သို့ပြန်သည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့အဖို့ လုံခြုံမရှိသော်လည်း ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သွားလျှင် မည်သည့်ရန်ကို စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပေ။

နက်ထံမှ မည်သည့်သတင်းမှ မရဘဲ ရှိနေကြ၏။ သတ္တိကောင်းသော နီဂရိုးကြီး နက်သည် ရန်သူကို အလစ်ပေးမည် မဟုတ်ဘဲ အမြဲသေချာရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ဓားပြများသည် တိရစ္ဆာန်ကိုပါ ချစ်သာခွင့် မပေးကြသဖြင့် တော့ကိုလည်း အိမ်သို့ ပြန်၍ မလွှတ်ဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။ ယခု အခြေအနေတွင် လူစုကွဲနေခြင်းကို ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက မကြိုက်ချေ။ သူတို့ဘက်မှ လေးယောက်နှင့် ဓားပြငါးယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရန်ဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဟာဗတ် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ဓားပြများအား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို သူ၏ လူများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိနေ၏။ ပင်ကရောနှင့် စပိလက်တို့နှစ်ဦးက တော့တွင်းသို့ ရုတ်တရက် ပြေးဝင်ပြီး ဓားပြများကို လိုက်လံရှာဖွေ တိုက်ခိုက်လိုကြောင်း ပြောပြကြသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် မရှိလျှင် မွေးမြူရေးခြံ၌ ဟာဗတ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် မိမိတို့ယောက်တည်းသာ ရှိတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ပင်ကရော၏အကြံကို သဘောမထူနိုင်ကြောင်း ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက ပြောပြ၏။

အိုက်တွန်အား အသုံးချရန် လိုသေးလျှင် ဓားပြများက သူ့အား သတ်မပစ်သေးဘဲ ထားဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟာဗတ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ယခုအတိုင်း တစ်နေ့တခြား သက်သာလာမည်ဆိုပါက ယနေ့မှစ၍ နောက်ထပ် ၈ ရက်ကြာလျှင် ၎င်းအား ခြံထဲမှ ဂရင်းနိုက်အိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စပိလက်က ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းအား သူ၏ ယူဆချက်များကို ပြောပြလေသည်။ ထိုခန့်မှန်းချက် အရဆိုလျှင် ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှသာ ဂရင်းနိုက် အိမ်သို့ ပြန်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

စပိလက်က လမ်းမကြီးပေါ်သို့ နှစ်ကြိမ်ခန့် ထွက်ကြည့်၏။ တော့ကလည်း သူနှင့်အတူ ပါလာလေသည်။ သူသည် ရန်သူနှင့် တွေ့လျှင် လက်ဦးအောင် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်ထိုးပြီးလျှင် အသင့်အနေအထားဖြင့် စမ်း၍ ထွက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဓားပြများအား အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသောကြောင့် ၎င်းတို့သည် ကျွန်း၏အခြား တစ်နေရာတွင် ရှိကြမည်ဟု ယူဆရပေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် စပိလက်သည် ၂ ဖာလုံခန့် လမ်းမအတိုင်း သွားကြည့်ရာ တော့သည် ရုံပုတ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်သွားပြီးနောက် အဝတ်စတစ်ခုကို ကိုက်ချီ၍ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအဝတ်စကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ခြံသို့ပြန်၍ ကပ္ပတိန်အား ပြကြည့်ရာ အိုက်တွန်၏ ဝေဖန်ပုံ အင်အား ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အင်အားပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကို ထောက်သဖြင့် အိုက်တွန်သည် ဓားပြများ ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ အသာတကြည်မလိုက်ဘဲ ရုန်းကန်၍ လိုက်သွားရကြောင်း ထင်ရှားသည်ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ရှင်းပြ၏။

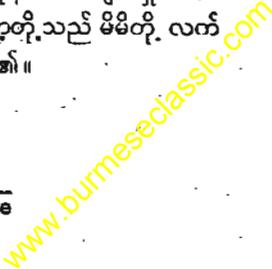
ပင်ကရောကလည်း အိုက်တွန်သည် အသက် မသေသေးဘဲ ဓားပြများက ချုပ်နှောင်ထားသည် ထင်ကြောင်းပြောပြ၏။ ဤကဲ့သို့ ချုပ်နှောင်ထားမည်ဆိုပါက အိုက်တွန်သည် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစား၍ သူတို့ထံ အမြန်ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြလေသည်။

ဟာဗတ်ကလည်း ဂရင်းနိုက်အိမ်သို့ ပြန်လိုသဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်သည့် ဒဏ်ကို သူခံနိုင်ကြောင်း ပြောပြ၏။ မိမိအခန်းသို့ ပြန်ရောက်၍ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်နေရလျှင် သူ၏အနာမှာ ပိုမိုသက်သာလိမ့်မည်ဟု လူငယ်ပီပီပြောပြလေသည်။ သို့သော် သေနတ်ဒဏ်ရာမှာ တစ်ဝက်မျှသာ ကျက်သေးသည့်အပြင် လမ်းမှာလည်း ကြမ်းတမ်းသောကြောင့် လှည်းဆောင်သည့်အခါ အနာဝမှာ ပြန်၍ပွင့်သွားနိုင်သဖြင့် ယခု လောလောဆယ် အိမ်သို့ပြန်ရန် မဖြစ်သေးကြောင်း စပိလက်က ရှင်းပြလိုက်၏။

နီဝင်ဘာ ၂၉ ရက်နေ့ည ၇ နာရီ အချိန်တွင် တော့က ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်လိုက်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် တော့၏အမူအရာမှာ ရန်သူကို တွေ့၍ ဟောင်ခြင်းမျိုးနှင့် မတူဘဲ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေပုံဖြင့် ခုန်ပေါက်လျက်ရှိ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်း၊ စပိလက်နှင့် ပင်ကရောတို့သည် မိမိတို့ လက်နက်များကို ကျည်ဆံထည့်ကာ အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာနေပြီ”
“ဟုတ်တယ်”

၁၀၉ □ ဒဂုန်ဓမ္မများ

“ရန်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“နက်များလား မသိဘူး”

“အိုက်တွန်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဤကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် ‘ဥန်း’ ခနဲ ခြံကို ခုန်၍ ဝင်လာသူ တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။

ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ မစ္စတာဂျူ ဖြစ်နေ၍ အာလုံးအံ့ဩကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြရတော့၏။ တော့ကလည်း သူ၏ အပေါင်းအသင်းကို ပျော်ရွှင်စွာ ကြိုဆိုလျက် ရှိလေသည်။

ပင်ကရောက အားရဝမ်းသာဖြင့် “ဂျူ” ဟု ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင်

“နက်က လွတ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟား

ဒိန်းက . . .

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့မှာ သတင်းတစ်ခု ပါလာမှာပေါ့”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဂျူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ ကပ္ပတိန် ခနဲ မှန်းသည့် အတိုင်းပင် ဂျူ၏ လည်ပင်း၌ အိတ်ကလေး တစ်လုံးကို ကြီးဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိတ်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ပါ၍ ဖတ်ကြည့်ကြရာ . . .

“သေကြာနေ နံနက် ၆ နာရီအချိန်တွင် ဓားပြများ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်”

နက်

ဤသို့ ဖတ်လိုက်ရပြီးနောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂရင်းနိုက်အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ‘ဂျူ’ သည် ခြံထဲသို့ ယခု လိုက်လာခြင်းမှာ အိမ်၌ အရေးကိစ္စရှိ၍သာ လာခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ဟာပတ်က ပြောပြပြီးလျှင် ဆက်လက်၍

“ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပါရစေ၊ လမ်းကြမ်းပေမယ့် ခံနိုင်ပါတယ်”

မကြာမီ သူတို့သည် အိမ်သို့ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် လှည်းကို အိမ်အနီးသို့ ဆွဲခဲ့ကြ၏။ လှည်းပေါ်သို့ မွေ့ယာတစ်ခုကို တင်လိုက်ပြီးလျှင် ဟာပတ်အား မွေ့ယာပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍ နေစေ၏။

“သေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ထား”

ဟု ကပ္ပတိန်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူကိုယ်တိုင်နှင့် ပင်ကရောတို့က နှစ်လုံးပူး သေနတ်များကို အသင့်ကိုင်ထားပြီးလျှင် စပိလက်က ရိုင်ဇယ်သေနတ်ကို ကိုင်ကာ လှည်းနောက်တွင် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်လျက် ရှိနေ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ခရီး စတင်ထွက်သင့်သော အချိန်ကို မှန်းဆပြီးနောက် . . .

“ကိုင်း . . . သွားကြမယ်” ဟု အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။

‘ဂျူ’ နှင့် ‘တော့’ တို့က ရှေ့မှ ကြို၍ ဦးဆောင်သွားကြ၏။ လှည်းသည် အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဝင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြပြီးနောက် ပင်ကရောက လှည်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ထိန်းပြီးလျှင် ခရီး ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့လာသည့် လမ်းကို ဓားပြများက သိပြီးဖြစ်သော်လည်း အခြားတော့လမ်းမှ သွားလျှင် လှည်းဆောင့်၍ လူ့နာမသက်သာမည် စိုးသောကြောင့် လမ်းကြီးအတိုင်းပင် လာခဲ့ကြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် စပိလက်တို့က လှည်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သေနတ်များကို အသင့်ပြင်၍ လိုက်ပါလာကြ၏။ သူတို့ သည်ခြံထဲမှ နံနက် ၇ နာရီခွဲ အချိန်တွင် စတင် ထွက်ခွါခဲ့ကြရာ တစ်တောလုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိပြီးလျှင် မသင်္ကာစရာ ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ကြရချေ။

နောက်တစ်ခိုင်းခန့် ရောက်လျှင် ဂရစ်စလင်းချောင်းမှ တံတားကို မြင်ကြရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တောအုပ်ကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပင်ကရောက ရုတ်တရက် . . .

“ဓားပြကောင်တွေ”

ဟု အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးလျှင် စက်ရုံနှင့် ကြက်ခြံများမှ တက်လာသည့် မီးခိုးလုံးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်၏။

မီးခိုးများ ကြားတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ကြရသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ၎င်းမှာ ‘နက်’ ဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့က ‘နက်’ ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ ခေါ်လိုက်ကြရာ နက်သည် သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံများကို ဓားပြများ ပျက်ဆီးသွားကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“မစ္စတာဟာပတ်”

ဟု နက်က ခေါ်လိုက်ရာ ထိုအချိန်တွင် ဟာပတ်မှာ ပြန်၍ မထွန်းနိုင် ရှာတော့ဘဲ သတိမေ့လျက် ရှိနေလေတော့၏။

ဂရင်းနိုက်အိမ်သို့ 'ဟာဗတ်'အား ခေါ်လာခြင်း

ကပ္ပတိန် ဟာဒီနိုးနှင့် သူ၏ လူများမှာ ပင်လယ်ဓားပြများ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကိုမစဉ်းစားနိုင်သေးဘဲ ဟာဗတ်၏ ကျန်းမာရေးအတွက်သာ ဂရုစိုက်၍ ခေါ်ဆောင်လာရာ ၁၀ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကျောက်ထပ်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ မကြာမီ ဟာဗတ်အား အိမ်ကြီးအတွင်းရှိ သူ၏ အိပ်ရာပေါ်၌ သိပ်ထားလိုက်တော့၏။

ဟာဗတ်သည် သတိရလာသောအခါ အိမ်ကြီးအတွင်း၌ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ကျေနပ်သည့် အမူအရာနှင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ စပိလက်က သူ၏ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ သူ့ဖိုးရိမ် သက်သို့ မဟုတ်ဘဲ နဂိုအတိုင်း ရှိနေ၍ စိတ်သက်သာသွား၏။ သို့သော် ဟာဗတ်မှာ အဖျားတက်၍ အိပ်ပျော်သွား၏။ 'နက်'က ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကပ္ပတိန်အား ပြောပြလျက် ရှိနေ၏။ သို့သော် ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် ဓားပြများကို မတွေ့မြင်ကြတော့ချေ။ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၌ လုံခြုံမှု အပြည့်အဝ ပြုလုပ်ထားသည်ဟု ဓားပြများက ယူဆဟန်တူ၍ ပရော်စပက် တောင်ကုန်းမှာ အိမ်ကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးသဖြင့် ၎င်းတို့ စိတ်ထင်သလို ဖျက်ဆီးသွားကြဟန်တူလေသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ကျွန်းပေါ်တွင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိတို့မှာ အမြဲ အနောက်အယုတ် ဖြစ်၍နေပေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီနိုးနှင့် 'နက်'တို့သည် ကြက်ခြံများနှင့် ဂျုံစက်များသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးကြသေး၏။ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး အနီးသို့ ဓားပြများ လာရောက်ခဲ့ပါမူ ကျောက်ခေါင်းတိုင် ဂူကြီးအတွင်း၌ ရှိသော အလုပ်ရုံများကိုပါ ဖျက်ဆီးသွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။ တောင်ပေါ်၌ ရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံနှင့် ဂျုံစိုက်ခင်းကို ၎င်းတို့ ဖျက်ဆီးသွားကြသည့်အပြင် ကြက်ခြံနှင့် မြင်းစောင်းများကိုပါ မီးရှို့ဖျက်ဆီးထားခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးကို ပြန်လည် ဆောက်လုပ်ရန် လိုကြောင်းတွေ့ရ၏။ သို့ပင် ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရသော်လည်း ကပ္ပတိန် ဟားဒီနိုးမှာ နှုတ်မှတစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ နောက်ရက်များတွင် ဟာဗတ်မှာ ပိုမို အားနည်းလာပြီးလျှင် လေးကန်ထိုင်းမိုင်းပြီး အိပ်ချင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ဂယောင်ချောက်ခြားပင် ပြောဆိုလျက် ရှိနေ၏။ ဒီဇင်ဘာလ ၆ ရက် နေ့မှစ၍ သူ၏ အဖျားမှာ အတက်အကျ ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်လာပြီးလျှင် ခြေလက်များ တုန်လာ၏။

သူ၏ အဖျားရောဂါ အတွက် သူတို့တွင် ကွီနိုင်ဆာလဖိတ် ခေး

လည်း မရှိချေ။ သို့နှင့် မိုးမခပင်မှ အခေါက်များကို အမုန်ပြုလုပ်၍ ၎င်းအား တိုက်ကြည့်ကြ၏။ သို့သော်မရဘဲ မကြာမီ အသည်းတွင် သွေးဥများလွန်းသောရောဂါဖြစ်လာပြီးလျှင် ဂယောင်ချောက်ခြား ပြောလာတော့၏။ သို့နှင့်ဟာဗတ်၏ ရောဂါမှာ အလွန်အဆိပ်အတောက် ပြင်းသော အဖျားရောဂါ ဖြစ်၍ အဖျားကျရန် အရေးကြီးကြောင်း၊ ဤရောဂါမျိုးမှာ အဖျားသုံးကြိမ် တက်ပြီးနောက် သေဖွယ်ရာသာရှိကြောင်း စပိလက်က ကပ္ပတိန်ဟားဒီနိုးအား ပြောပြ၏။

ဟာဗတ်သည် ဂယောင် ချောက်ခြား ဖြစ်ကာ သူသည် ဓားပြများကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြောင်း၊ ထူးဆန်းသည့် ဂူရှိုလ်ကြီးလည်း ရောက်လာကြောင်း ပြောပြီးလျှင် အိုက်ဘွန်ကို အော်၍ ခေါ်လိုက်ရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒီနိုးတို့ လူစုမှာ များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရလေသည်။ ထို့နောက် ဟာဗတ်သည် အားပြတ်ပြီးလျှင် ပျော့ခွေ ကျသွားရာ အသက်မရှိတော့ သကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုအခါ စပိလက်က . . .

"မနက်ဖြန် မနက်မှာ ဟာဗတ်ကို အဖျားဖြတ်ဆေး မတိုက်နိုင်ရင် သေတော့မှာပဲ" ဟု ညည်းညူးလိုက်လေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ ည၌ ဟာဗတ်သည် ပို၍ ဂယောင်ချောက်ခြား ပြောလာပြီးလျှင် အနီးတွင်ရှိနေသူများအား မမှတ်မိတော့ချေ။ နောက် တစ်နေ့ နံနက် ၄ နာရီအချိန်တွင် ဟာဗတ်သည် ရူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သဖြင့် အနီးတွင်စောင့်နေသော နက်မှာ အလွန်သနားသဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ထွက်သွားတော့၏။ မကြာမီ တော့ ဟောင်လိုက်သံကို ကြားရသဖြင့် ကပ္ပတိန်တို့ လူစုမှာ ဟာဗတ်ထံ ပြေး၍လာကြ၏။ ဟာဗတ်မှာ အိပ်ရာထဲမှ ထွက်ပြေးတော့မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေသဖြင့် စပိလက်က ၎င်းအား ပွေ့၍ ထားလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာ နံနက် ၅ နာရီထိုးပြီ ဖြစ်၍ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ နေရောင်များ ထိုးဝင်လာပြီဖြစ်ရာ ဟာဗတ် အိပ်ရာအနီးတွင် ရှိသော ဓားပွဲပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်များ ကျရောက်လျက် ရှိနေ၏။

ပင်ကရောက ဓားပွဲပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီးလျှင် ရုတ်တရက် အော်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြရာ ဓားပွဲပေါ်၌ ဘူးကလေး တစ်ဘူးကို တွေ့ရပြီးလျှင် အဖုံးပေါ်၌ အောက်ပါ စာလုံးများ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ကွီနိုင်ဆာလဖိတ်"

ရှင်းလင်း၍ မပြနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်မှု

စပိလက်သည် စားပွဲပေါ်၌ရှိသော ဘူးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဂရိမ်နစ်ရာခန့် ရှိ ဖြူဖွေးသော ပေါင်ဒါမုန့်များကို ဘူးအတွင်း၌ တွေ့ရသဖြင့် အမုန့် အနည်းငယ်ကို လျှာပေါ်သို့တင်ပြီး မြီးစမ်းလိုက်ရာ၊ အလွန် ခါးသွားသောကြောင့် ကွီနိုင် အဖျားဖြတ်ဆေးဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်လေတော့၏။

ဆေးဘူးမည်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို နောက်မှ စဉ်းစား၍ လူနာအား ဆေးကို လောလောဆယ် တိုက်ရန်လို၏။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့ပါ”

ဟု စပိလက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ‘နက်’က ကော်ဖီခွက် ယူလာရာ စပိလက်သည် ကော်ဖီထဲသို့ ကွီနိုင်ဆေးမုန့် ဆယ်ဂရမ်ခန့် ထည့်လိုက်ပြီး လျှင် ဟာဗတ်အား တိုက်လိုက်၏။

ထိုကော်ဖီကို တိုက်ပြီးနောက် တတိယအကြိမ် အဖျား တက်မည်ကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့် နေကြလေသည်။ ဟာဗတ်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ရသော အချိန်တွင် ထူးဆန်းသော ဗုဂ္ဂိုလ်ထံမှ အကူအညီတစ်ခု ရလိုက်ပြန်လေသည်။ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး အတွင်းသို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်ကို အံ့ဩလျက်ရှိကြ၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဟာဗတ်အား ကွီနိုင်ဆေးဖိတ်ကို ၃ နာရီခြားတစ်ကြိမ် တိုက်ပေးကြ၏။ နေ့ကတစ်နေ့တွင် ဟာဗတ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၁၀ ရက်မြောက်သော ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ မှစ၍ ဟာဗတ်သည် သက်သာလာတော့၏။ သို့သော် အလွန် အားနည်းသည့် အခြေအနေ၌ပင် ရှိသေး၏။ တတိယအကြိမ် အဖျားတက်မည့် ရက်ကို ရောက်သောအခါ အဖျားမတက်ဘဲ ဟာဗတ်သည် အလွန် အသက်ရှူကြပ်လျက်ရှိသဖြင့် စပိလက်က ပွေ့ထားရ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ၎င်းက စပိလက်အား . . .

ဒေါက်တာ စပိလက်’

ဟု ခေါ်လေတော့၏။

အဖျားဖြတ်ဆေး ပိုပေးလိုက်သော တကယ့်ဆရာဝန်မှာ မည်သူမှန်း

မသိရဘဲ ရှိနေသဖြင့် ပင်ကရောက . . .

“သူ့ကိုတော့ ကျုပ်တို့ ရှာကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်ဆန်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရာသီဥတု သာယာလာ၏။ ဟာဗတ်မှာ ပိုမို ကျန်းမာလာပြီဖြစ်၍ သူ၏ အိပ်ရာကို ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ရွှေ့ပေးထားရာတွင်လည်း အိုဇုန်းဓာတ်များပါသော ပင်လယ်လေကို ကောင်းစွာ ရှူရှိုက်နိုင်အောင် စားသောက်ရာတွင်လည်း အရသာ ပေါ့လာသဖြင့် ‘နက်’က စားကောင်းမည့် ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ပေး၏။

ထိုအချိန် အတွင်း ပင်လယ်ဓားပြများသည် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး၏ ဗတ်ဝန်းကျင်သို့ မလာကြချေ။ အိုက်တွန်၏ သတင်းကိုလည်း မကြားရချေ။ မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မကြားရဘဲ ဤကဲ့သို့ တအံ့အနွေးနွေးနှင့် နေရသည်ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် မကျေနပ်ဘဲ ဟာဗတ် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားပြများအား ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်ကြမည်ဟု အကြံပြုစီစဉ်လေသည်။

သို့သော် ယင်းကိစ္စအတွက် တစ်လခန့် စောင့်ဆိုင်းရဦးမည်ဟု ခန့်မှန်းထားကြ၏။ မကြာမီ ဟာဗတ်၏ အသည်းတွင် သွေးစုလွန်သည့် ရောဂါမှာ ပျောက်ကင်းသွားပြီးလျှင် သေနတ်ထိသည့် ဒဏ်ရာမှာလည်း လုံးဝ ကျက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဇန်နဝါရီလတွင် ပရော်စပက် တောင်ကုန်း၌ အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းများကို သူတို့သည် လက်မလည်နိုင်အောင် လုပ်လျက်ရှိကြတော့၏။ ပင်လယ်ဓားပြများ ဖျက်ဆီးသွားသည့် ကြက်ခြံနှင့် မြင်းစောင်းများကို နောက်မှ ပြင်ဆင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် ဂျွန်နိုက် ကွင်းများမှ မပျက်ဆီးဘဲ ကျန်ရစ်သော ဂျုံများကို ရိတ်သိမ်းကြတော့၏။

ဇန်နဝါရီလ ၃ တ်ယပတ်တွင် ဟာဗတ်သည် အိပ်ရာမှထပြီး တစ်နာရီခန့် ထိုင်နေနိုင်ပြီးလျှင် နောက်နေ့များ၌ ထိုင်နိုင်ချိန် ပို၍လာ၏။ ထိုနှစ်တွင် ဟာဗတ်သည် အသက် ၂၈ ပြည့်ပြီဖြစ်၍ လူလားမြောက်သော အရွယ်သို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။ ဇန်နဝါရီလကုန်လောက်တွင် ဟာဗတ်သည် ပရောစပက်တောင်ကုန်းပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ လည်းကောင်း စမ်း၍ လမ်းလျှောက် နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ မကြာခဏပင် ပင်ကရောနှင့် ‘နက်’တို့က စောင့်ရှောက်၍ သူ့အား ပင်လယ်ရေကို ချိုးစေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ ကျန်းမာရေးကို များစွာ အထောက်အကူ ရတော့၏။

ဓားပြများအား တောနင်း၍ ရှာဖွေရန် ရက်ကို ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် သတ်မှတ်လိုက်ပြီးနောက် လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုများကို ကြိုတင် ပြုလုပ်ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

လင်ကွန်းကျွန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကလောအငူ၊ ပင်ဒီဘယ်အငူ၊ တာဒွန်နံတော၊ ဂရန်၊ ရေကန်နှင့် ဂျမကာ တောအုပ်များအတွင်း၌ရှိသော နေရာဟူသမျှကို ကပ္ပတိန်ဟားဒီနန်းနှင့် သူ၏ လူများက ကောင်းစွာ သိရှိနေကြ၏။ သို့သော်လည်း ဆာပင်တိုင်အငူနှင့် မာစီမြစ်ကြားရှိ သစ်တောအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရေတံခွန်ချောင်းနှင့် ဖရင်ကလင်တောင်မြားရှိ သစ်တောများအတွင်း၌ လည်းကောင်း မိမိတို့အဖွဲ့မှပင်ရောက် ကြည့်ရှုခြင်းများ မပြုရသေးသောကြောင့် ထိုနေရာများအကြောင်းကို ကောင်းစွာ မကျွမ်းကျင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် မိမိမရောက်ဖူးသေးသည့် နေရာများကို ပထမ စတင်ရှာဖွေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ 'ရက်တိုင်းအငူ' သို့ ပထမ သွားပြီးလျှင် တောတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသော ဓားပြများ၏ ချုံရိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ရန်လည်း မိမိတို့အဖွဲ့က တစ်ခုတစ်ပေါင်းတည်း နေကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီး၌လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မထားရန်ခံကြဘဲ 'မာစတာဂျွန်နှင့် တော့တို့ကိုပါ ခရီးသွား အဖွဲ့ဟုင် ပါဝင်စေရန် စီစဉ်ထား၏။ လှည်းသွားနိုင်သော လမ်းကို အကြမ်းဖျော့လှုပ်ရန်နှင့် လှည်းပေါ်တွင် ဟာမတ်လိုက်ပါစီးနင်းနိုင်ရန်ကိုလည်း စီစဉ်ထားကြ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရန်သူများ မတက်နိုင်စေရန် လှေကားများကို ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့ကြပြီးလျှင် အပြန်၌ အသုံးပြုနိုင်ရန်လည်း စီစဉ်ကြပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် 'နက်' က မြင်းလှည်းကိုဆွဲ၍ မရီးစတင်ထွက်ခဲ့၏။ ကပ္ပတိန်ဟားဒီနန်း၊ စပီလက်နှင့် ပင်ကရော့တို့က မြင်းလှည်းရှေ့မှ ကြိုတင်သွားနှင့်၏။ တော့မှာ သူ၏ သခင်အနီးမှကပ်၍ လိုက်ပြီးလျှင် 'ဂျွန်' မှာမှ လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါခွင့်ရ၏။

မာစီမြစ်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် သူတို့အဖွဲ့သည် သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ စတင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ပထမ နှစ်မိုင်တွင် လွယ်ကူစွာ သွားနိုင်ကြ၏။ တောထဲတွင် တွေ့ရသည့် တိရစ္ဆာန်များ၏ အခြေအနေကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် မကြာမီက ဤတောထဲတွင် လူများ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်ဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ သူတို့တွေးဆသည့် အတိုင်းပင် အချို့နေရာများ၌ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များအား ချိုးခုတ်ထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ မီးငြိမ်းစာတံထားသည့် မီးဖိုများနှင့် လူခြေရာ အချို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီနန်းက အမဲပစ်ထွက်လျှင် သေနတ်သံကို ရန်သူများ ကြားနိုင်သဖြင့် အမဲပစ်ရန် မှာကြားထား၏။ ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးနှင့် မိုင်ခန့်

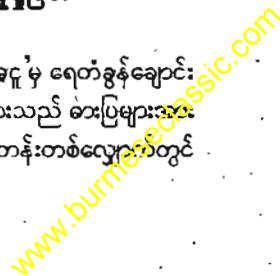
ထူးသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအချိန်တောမှာ တဖြည်းဖြည်း နက်လာသဖြင့် လှည်းသွားရန်ပင် ခဲယဉ်းလာ၏။ ထိုနေရာမျိုး၌ တိရစ္ဆာန်များကို ကြိုတင်လွှတ်ရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒီနန်းက စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်း ၎င်းတို့အား လှည်းရှေ့သို့ ကြိုတင်၍ လွှတ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာသောအခါမှ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ကြရာ ညနေပိုင်းတွင် မာစီမြစ်အတွင်းသို့ နှိပ်နေသော ချောင်းကလေးတစ်ခု၏ ကမ်းပါး၌ စခန်းချကြလေသည်။ ညစာတိုလည်း ဖြစ်သလိုစားကြ၏။ စခန်းချ ရပ်နားနေစဉ် မီးဖို၍ ထားပါက ရန်သူများ မီးကိုမြင်မည်စိုးသဖြင့် အမှောင်ထဲ၌ပင် အိပ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အိပ်နေကြစဉ် နှစ်ယောက်မှာ နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် လူချင်းလဲ၍ ကင်းစောင့်ကြ၏။ ထိုညတွင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ရဘဲ နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သော ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် တောတွင်း၌ ခရီးဆက်ကြပြန်လေသည်။ ထိုနေ့တွင် တောများ ထွင်၍ သွားကြရသဖြင့် မိုင်ခန့်သာ ခရီးပေါက်ခဲ့၏။ ကျွန်းကြီး၏ အခြားနေရာများတွင် မတွေ့ဖူးသေးသည့် သစ်ပင်များကို တွေ့ရသဖြင့် ဟာမတ်က ဝမ်းမြောက်စွာ မှတ်သားလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ဓားပြများ၏ ခြေရာများကို တွေ့ရပြီးလျှင် မကြာမီက ၎င်းတို့ စခန်းချ၍ မီးဖိုထားခဲ့သည့် နေရာများကို တွေ့ရှိရ၏။ ခြေရာများကို အသေအချာ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဓားပြများမှာ ၅ ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်၏။ လူခြောက်ယောက်၏ ခြေရာကို မတွေ့ရသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့် အတူ အိုက်တွန် မပါကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုနေရာသည်ကား အိမ်ကြီးမှ ၁၄ မိုင်ပင် ဝေးခဲ့လေပြီ။ ထိုနေရာသည် ရက်တိုင်း အငူမှ ဆိုလျှင် ၅ မိုင်ခန့်သာ ဝေးလိမ့်မည်ဟု ကပ္ပတိန်က ခန့်မှန်း၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အငူ၏အစွန်းသို့ ရောက်ရှိကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောများအတွင်း နေရာလပ် မရှိအောင် ဓားပြများအား လိုက်လံရှာဖွေကြ၏။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ၎င်းတို့ ပုန်းအောင်းနိုင်သည့် နေရာများကိုလည်း မတွေ့ရသည့်အပြင် ထူးဆန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အစွန်းအစမျှ မတွေ့ရချေ။

ဆာပင်တိုင်အငူတွင် လှည့်လည် ကြည့်ရှုခြင်း

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် 'ရက်တိုင်းအငူ' မှ ရေတံခွန်ချောင်းအတွင်းရှိ သစ်တော၌ ကပ္ပတိန်ဟားဒီနန်းနှင့် သူ၏ လူများသည် ဓားပြများအား တောနင်း ရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ အနောက်ဘက်ကမ်း ရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင်

၁၉၆ ဝ ၁၇၃ ရွှေမျှား

ဓားပြများ၏ ခြေရာများကို လည်းကောင်း၊ တော်လှမ်း၍ သစ်ကိုင်းတို့များ လည်းကောင်း၊ စခန်းချသည့် နေရာနှင့် မီးဖိုများကို လည်းကောင်း မတွေ့ကြ ရချေ။

အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“ကျုပ်အဖို့တော့ မဆန်းတော့ဘူး၊ ဓားပြတွေဟာ ဖလှုပ်ဆန်း အငှားမှာ ကျွန်းပေါ်တက်ပြီး အနောက်ဘက် တောကို ဝင်ကြတာနဲ့ တူတယ် ဒါနဲ့ မြောက်ဘက်သွားရင်း မွေးမြူရေးခြံကို တွေ့သွားကြတာ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပင်ကရောက . . .

“ခြံထဲများ ပြန်ရောက်နေကြမလား မသိဘူး”

“သူတို့ ရိက္ခာလိုချင်ရင်တော့ ခြံထဲသွားမှာပဲ၊ အမြဲနေဖို့ အတွက် တော့ သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စပီလက်က ကြားဝင်၍ . . .

“ဒီကောင်တွေ ဖလှုပ်ကရင် တောင်စွယ်မှာပဲ ရှိရမယ်”

“ခြံထဲကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် သူတို့ ကိုတွေ့အောင် ရှာကြမယ်”

ဟု ပင်ကရောက ဖန်ချင်သော မျက်နှာဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုညနေတွင် သူတို့သည် ရေတံခွန် ချောင်းအနီး၌ စခန်းချကြပြီး လျှင် ယခင်ကအတိုင်း လုံခြုံမှု အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ထိုနေရာ၌ ညအိပ်ကြ၏။

ဟာမတ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ပိုမိုကောင်းမွန်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဤ နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် လှည်းပေါ်တွင် မလိုက်တော့ဘဲ အဖွဲ့နှင့် အတူ ခြေကျင်လျှောက်၍ လိုက်လာ၏။ မေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် သူတို့ သည် ချောင်းလက်ဝဲဘက် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဆန်တက်လာခဲ့ကြရာ မကြာမီ ဖရင်ကလင်တောင်နှင့် ၆ မိုင် ခန့်ဝေးသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ ၏။ သူတို့၏ အစီအစဉ်မှာ ချောင်းရိုးအတိုင်း ခရီးဆက်ပြီးလျှင် မွေးမြူရေးခြံ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ သူတို့လူစုသည် ဆက် လက် သွားကြရာ ညနေ ၅ နာရီတွင် ခြံမှပေ ၆၀၀ ခန့် ကွာဝေးသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

အလင်းရောင်ရှိနေသေးသဖြင့် ခြံအနီးသို့ မသွားကြသေးဘဲ နေဝင်၍ နောင်လာသည့်အခါမှာသာ ခြံထဲတွင် ဓားပြများ ရှိမရှိ အကဲခတ် ကြည့်ရှုပြီး နောက် ၎င်းတို့မရှိမှသာ ခြံထဲသို့ဝင်ရန် အချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်း၍ နေကြလေသည်။

ပင်ကရောနှင့် စပီလက်တို့ကမူ အချိန်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ချက်ချင်း ဝင်ရောက် ထိုက်ခိုက်ရန် ဆန္ဒစောလျက်ရှိရာ ကပ္ပတိန်က ၎င်းတို့အား ပြောင်းဖူးထားရ၏။
၃ နာရီခန့်ကြာ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာ ခြံအနီးရှိ ဆာစပ်တွင်လည်း ၎င်းတို့အား အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ၊ မည်သည့်အသံမျှ ထည်း မကြားရချေ။ ည ၈ နာရီအချိန်တွင် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ပင်ကရောနှင့် စပီလက်အား အချက်ပေး၍ ခေါ်လိုက်ပြီး နောက် . . .

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ခြံနားကပ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ဓားပြရှိ မရှိ ကြည့်ရမယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း . . . သွားကြတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းခွာပြီးလျှင် ခြံရှိရာသို့ တရွေ့ ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားကြ၏။ တောစပ်မှ ခြံစည်းရိုးအထိ ပေ ၃၀၀ခန့် ကွာပြီးလျှင် ခြံတံခါးမှာ ပိတ်လျက်ရှိနေ၏။ စပီလက်က ပင်ကရောအား လေသံဖြင့်

“ခဏစောင့်လိုက်ရင် အခုထက် ပိုမှောင်လာမယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှ ခြံစည်းရိုးနားကို ကပ်မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

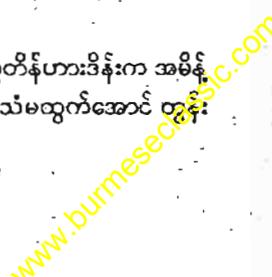
မကြာမီ အလင်းရောင်မရှိတော့ဘဲ တောတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ပုံး လှမ်းလျက် ရှိတော့၏။ အနောက်ဘက်တွင် ဖရင်ကလင်တောင်ကြီးကို အမှောင်ထဲတွင် ခပ်မဲမဲမြင်ရ၍ ခြံအတွင်း၌လည်း လူမရှိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက် လျက်ရှိနေ၏။ ဓားပြများသည် ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် အစောင့်ချထားခြင်းကို လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ကာ ခြေပေါ်တွင် တွားသွားလျက်ရှိနေကြ၏။ ခြံတံခါး အနီးသို့ ရောက်သွားသော အခါ ပင်ကရောက တံခါးကို ဖြေးညှင်းစွာ တွန်းကြည့်ရာ တံခါးအပြင်ဘက်မှ မင်းတုံးများ ထိုးမထားသဖြင့် ဓားပြများမှာ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်နေပြီဟု ယူဆကြ၏။ သို့သော် ခြံအတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသဖြင့် အတွင်း သို့ အတင်းပြေးဝင်လိုကြသော်လည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ အမိန့်ကို ဆန့်ကျင် မည်ဖြစ်သဖြင့် မဝင်ဘဲ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းထံ ချက်ခြင်း ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား အခြေအနေကို ပြောပြရာ ကပ္ပတိန်က “ဓားပြတွေ ခြံထဲမှာ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ခြံထဲ ဝင်ကြည့်ရင် သိမှာပါ”

ဟု ပင်ကရောက ပြောလိုက်၏။

ခဏမျှကြာလျှင် ခြံအနီးသို့ သွားကြရန် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အမိန့် ပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့က လှည်းကို တဖြည်းဖြည်း အသံမထွက်အောင် တွန်း

ပြီးလျှင် ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ ကပ်လာကြ၏။ တောစပ်နှင့် ခြံ၏ကြားတွင် ရှည်လျားသောမြက်များ ပေါက်နေသဖြင့် သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို မကြားနိုင်ချေ။ လှုပ်ကြီး 'ဂျူ'အား တောစပ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ရွေးလိမ္မာတော့' ထိုပင်ကရောက ကြိုးဖြင့်ချည်၍ ဆွဲခေါ်ခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ ချက်ချင်းပင် ရောက်သွားကြသော်လည်း အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ခတ်ခြင်း မရှိချေ။ ခြံတံခါးကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အတွင်းမှလည်း ဂလန်ထိုး မထားဘဲ ပွင့်နေသည့်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပင်ကရောက...

“ဒီတံခါးဟာ အခုပဲ ဖွင့်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ ကပ်သွားသော ဟာဗတ်သည် နောက်သို့ ကမ္ဘာကယာ ပြန်ဆုတ်လာပြီး ကပ္ပတိန်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဟာဗတ်”

“မီးရောင်တစ်ခု မြင်ရတယ်”

“အိမ်ထဲမှလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ဟာဗတ်က တီးတိုးပြောပြ၏။

အိမ်အတွင်းသို့ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မေးမိန်သော မီးခွက်တစ်ခုထွန်းထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုနောက် သူတို့အားလုံးသည် ခြံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီးလျှင် အိမ်အနီးသို့ အသံမကြားအောင် ကပ်သွားကြ၏။ တံခါးမှ ချောင်း၍ကြည့်လိုက်ရာ “အိုက်တွန်” ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်အိပ်နေပြီးလျှင် အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးထွန်းထားသည်ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တွေ့လိုက်၏။ သေချာအောင် အတွင်းသို့ ထပ်မံ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် အသံကိုနိမ့်၍...

“အိုက်တွန် ရောက်နေပြီ”

ဟု သူ၏ လူများအား ပြောပြလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြပြီးနောက် အသီးသီး နေရာယူလိုက်ကြ၏။ အိမ်ထဲ၌ ဓားပြတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

အိုက်တွန်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိပြီးလျှင် သူ၏ခြေနှင့် လက်တို့မှာလည်း ပွန်းပဲ့နေသည့် ဒဏ်ရာများကို မြင်ရသောကြောင့် ဓားပြများက ၎င်းအား ကြိုးဖြင့် တုတ်နှောင်ထားခဲ့ကြောင်း ခန့်မှန်းရလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အိုက်တွန်အနီးသို့ ကပ်ကာ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် “အိုက်တွန်” ဟု ခေါ်လိုက်၏။ အိုက်တွန်သည် မျက်လုံးများ

ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် “ကပ္ပတိန်” ဟု အံ့သြသော အသံဖြင့် ပြန်၍ ယခင်လိုက်လေသည်။

“အိုက်တွန် . . . အိုက်တွန်”

ဟု ကပ္ပတိန်က ဆင့်၍ အသံပြုလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ခြံထဲက အိမ်မှာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြန်လာကြမယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သူတို့အခု ပြန်လာကြလိမ့်မယ်။ ခုခံဖို့ အသင့်လုပ်ထားကြပါ”

ဟု ကပ္ပတိန်သည် လှည်းကို ခြံဝင်းအတွင်းသို့ သွင်းခဲ့ပြီးလျှင် အသင့်ပြင်ထားကြရန် သူ၏ လူများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေ သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြစဉ် ‘တော့’ ၏ ဟိန်းသံကို ကြားရသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်လာ၏။ ခြံဝင်းအတွင်းတွင် လရောင်ထိုးနေသဖြင့် အားလုံးကို ကွဲပြားစွာ မြင်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပင်ကရောနှင့် နက်တို့က လှည်းကို ခြံအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းခဲ့ကြ၏။

ထိုခဏ၌ ‘တော့’သည် ၎င်းအား ချည်ထားသော ကြိုးမှ လွတ်မြောက်သွားပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ဟောင်လျက်ရှိလေသည်။

“အသင့်ပြင်”

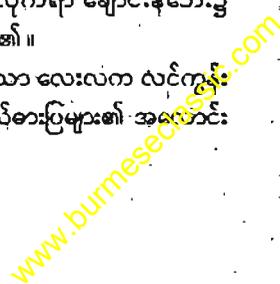
ဟု ကပ္ပတိန်က အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားလုံးပင် အသီးသီးနေရာယူကြပြီးနောက် ရန်သူချဉ်းကပ်လာလျှင် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြ၏။ လှုပ်ကြီး ‘ဂျူ’သည် ‘တော့’ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ အသံပြုလျက်ရှိနေ၏။

မွေးမြူရေးခြံ အတွင်းသို့ ဖြတ်၍စီးနေသော စမ်းချောင်း ကလေးအနီးတွင် သစ်ပင်ကြီးများရှိ၍ ထိုသစ်ပင်ကြီးများဆီသို့ ပြေးသွားကာ အကာအကွယ် ယူလိုက်ကြ၏။

ကပ္ပတိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ချောင်းနံဘေး၌ အလောင်းငါးလောင်းကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့တွေ့ရသော အလောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော လေးလက လင်ကုန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြသော ပင်လယ်ဓားပြများ၏ အလောင်းများပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ နောက်မှ သူတို့ထဲက ကောင်တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီး သြစတြေးလျမှာ ခေါ်နေကျအတိုင်း “အိုက်တွန်” လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ဖြစ်တော့ဘူး၊ သူတို့နဲ့ပေါင်းပြီး ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးကို တိုက်ဖို့ပြောကြတယ်။ အရင်တုန်းက ဘယ်လောက်ဆိုး တောနေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်တို့က ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက် ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင်တွေ တစ်ခါတည်း ဒေါပုသွားပြီး ကျွန် တော့်ကို ခြေရောလက်ရော ကြိုးနဲ့တုပ်ထားကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီ ဂူထဲမှာ ၄ လတိတိ ချုပ်ထားကြတယ် . . .”

“သူတို့က ခြံထဲမှာနေရင် လုံခြုံမှု မရှိဘူးဆိုတာ သိကြတော့ ရိက္ခာ လိုရင် ခြံထဲသွားယူပြီး ဒီဂူထဲမှာပဲ နေကြတယ်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ ကတော့ ခြံကိုအသွားမှာ ကပ္ပတိန်တို့အဖွဲ့နဲ့ တွေ့လို့ တိုက်ကြခိုက်ကြနဲ့ ဓားပြ တစ်ယောက် ကျသွားတဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ကပ္ပတိန်ရဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တော့ အသေပစ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ အပြန်မှာ သူတို့က ကြားနေတယ်။ ဟာဗတ် သေပြီ ကြားတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ဒီ နောက် ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ ကပ္ပတိန်တို့နဲ့ ပြန်မှတွေ့ရပါတော့မလား လို့ အောက်မေ့ နေတာ။ ဒီအကောင်တွေအပေါ်မှာ မခံချင်တဲ့ ဒေါသစိတ်တွေကို မျှီသိပ်ထားရတာ ကြာလေတော့ မျက်စိလည်း ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး၊ နားလည်း ကောင်းကောင်း မကြားရတော့ဘူး၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်မှန်း ကျွန် တော်လည်း မသိတော့ဘူး”

ဆက်လက်၍ . . .

“ဒါထက် နေပါဦး . . . သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ဂူ ထဲမှာ ချုပ်ထားတယ်။ ဒီလိုချုပ်ထားရက်သားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြံထဲကို ကျွန်တော့်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု အိုက်တွန်က ထပ်မံမေးလိုက်၏။

“တို့ကလည်း စာစုခမ်းချင်သေးတယ်။ ဒီဓားပြတွေဟာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ခြံထဲကချောင်းကလေးဘေးနားမှာ သေနေကြတာလဲ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက အိုက်တွန်အား ပြန်၍မေးလိုက်၏။

“သူတို့ အားလုံးသေကုန်ကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ် သေကုန်ပြီ၊ တစ်ကောင်မှ မကျန်တော့ဘူး”

မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့အားလုံးပင် အောင် ကလေးအနီးသို့ သွားကြ၏။ ဓားပြများသည် သူတို့အသက်ရှင်စဉ်က အနေ

စာပိုင်း [၄]

အိုက်တွန်၏ဖြစ်စဉ်

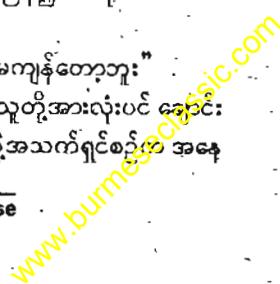
“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဓားပြတွေကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

ထိုမေးခွန်းနှစ်ခုကို မြေကြားရန် ခက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓားပြများ ခြံထဲသို့ ပြန်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေကြောင်း မကြာသေးမီက အိုက်တွန် က ပြောသဖြင့် ဓားပြများကို သတ်ခဲ့သူမှာ အိုက်တွန်မ ဖြစ်နိုင်ပေ။

အိုက်တွန်သည် တွေ့ဝေကာ မေးခွန်းများကို အဖြေမပေးဘဲ အိပ်ရာ ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ အိုက်တွန်သည် သူကိုယ်တိုင်မည်ကဲ့သို့ ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းပင် မသိသဖြင့် ဓားပြများ၏အလောင်းများကို တွေ့ရခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် အိုက် တွန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းနှင့် သူ၏လူများ သူတို့နှင့် ရက်ပေါင်း ၁၀၄ ရက်တိုင်တိုင် ကွဲ၍သွားသော အိုက်တွန်အား ကျန်းမာစွာ တွေ့ရှိရသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးဖြစ်နေကြ၏။ ထို့နောက် အိုက်တွန်က သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အောက်ပါအတိုင်း တစ်လုံးချင်း ပြောပြလေသည်။

“နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ညက ဓားပြတွေဟာ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ကြတော့တာပဲ၊ သူတို့ လိုချင်တဲ့စွန့်ပေး တွေယူပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖရင်ကလင်တောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ဂူထဲကို ခေါ်သွားတယ်။

အထားအတိုင်း သေဆုံးနေပုံရ၏။ ကံပွတ်နံ့ဟားဒိန်းက ပြောလိုက်သဖြင့် ပင်ကရောနှင့်နက်တို့သည် တောင့်တင်းနေသော ဓားပြအလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြရာ ဓားပြတစ်ဦး၏ နဖူး၌ လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ယောက်၏ ရင်ဝဋ်၌ လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်၏ ကျောတွင် လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ယောက်၏ ပခုံး၌ လည်းကောင်း အနီရောင်အစက်တစ်ခုစီ တွေ့ကြရသည်မှလွဲ၍ အခြားမည်သည့် ဒဏ်ရာကိုမျှ ရှာဖွေ၍ မတွေ့ကြရပေ။

“အဲဒီ အနီစက်ရှိတဲ့နေရာကို ထိသွားကြတာ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက စတင်၍ပြောလိုက်၏။

“ဘာလက်နက်နဲ့ ပစ်တာလဲ”

“လျှပ်စီးလက်သလို လုပ်နိုင်တဲ့ လက်နက်မျိုးပဲ၊ ကျုပ်တို့လည်း”

မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ပင်ကရောကဝင်၍ . . .

“ဘယ်သူက ပစ်လိုက်သလဲ ကပ္ပတိန်”

“ဒီကျွန်းကြီးပေါ်က ကျုပ်တို့ကိုယ်စား လက်စားချေပေးနေတဲ့”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ်ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ရှာပေမယ့် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ခေါ်မှ တွေ့နိုင်မှာ”

လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် ထိုနေ့မှစ၍ ထူးဆန်းသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုသာ ရှာဖွေရန် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိနေကြ၏။

ချက်ချင်းလိုပင် သူတို့လည်း အိုက်တွန်ကိုတွဲ၍အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ‘နက်’နှင့် ‘ပင်ကရော’တို့ နှစ်ယောက်က ချောင်းဘေးရှိ ဓားပြများ၏ အလောင်းများကို ခြံနှင့်ဝေးသောတစ်နေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး တွင်းနက်နက်တူးပြီးနောက် မြှုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနောက် အိုင်တွန်အား သူမရှိစဉ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကို ပြောပြကြလေသည်။ ဓားပြများ၏ ဘေးအန္တရာယ် မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်စေရန် မိမိတို့၏ အစွမ်းအစဖြင့် ပြုလုပ်ကြခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် မိမိတို့တွင် ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စများ ကျန်သေးကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူ၏လူများအား ပြောပြ၏။

စပိလက်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဖရင်ကလင်တောင် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အနံ့အပြား ရှာဖွေရန် အကြံပေးလိုက်၏။ ဟာဗတ်ကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မတွေ့မချင်း ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ မပြန်ဟု ပြောပြ၏။ ထိုအခါ

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မိမိတို့ ရှာဖွေ၍ တွေ့မည်မဟုတ်ဘဲ ထိုသူက အတွေ့ခံမှသာ တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ပင်ကရောသည် အေးဆေးစွာ နားထောင်လျက်ရှိရာမှ ကပ္ပတိန်အား ခွင့်တောင်းသကဲ့သို့ ကြည့်ပြီး . . .

“တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဘာပြောချင်တာလဲ”

“အိုင်တွန်ဟာ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးမှာ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးပြီး ချထားဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ တဘိုးကျွန်းကို သွားကြရဦးမယ်”

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က စကားမစမီ အိုက်တွန်က . . .

“တဘိုးကျွန်းကို ဘယ်လိုလုပ် သွားမလဲ”

“ဘွန်အက်(ဒ)ဘင်ချား သဘောနဲ့ပေါ့”

“ဘွန်းအက်(ဒ)ဘင်ချား သဘော မရှိတော့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်ရက်လောက်က ဓားပြတွေဟာ သဘောကိုတွေ့လို့ စမ်းသပ်မောင်းကြည့်တုန်း ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိပြီး ပျက်စီးသွားပြီ”

ဟု အိုက်တွန်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ဤကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရသောအခါ ပင်ကရောမှာ များစွာ ယူကြီးမရ ဖြစ်သွားပြီးနောက် . . .

“ဒီ သေနာကောင်တွေ၊ အပျိုးပျက်တွေ၊ မိမိမက် ဖမစစ် ကောင်တွေ”

ဟု ရေရွတ်နေသဖြင့် ဟာဗတ်က . . .

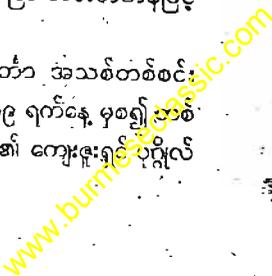
“ပင်ကရော၊ သတိထားပါဗျာ။ ဘွန်အက်(ဒ)ဘင်ချားသဘော မရှိရင် နောက် ကွန်အက်(ဒ)ဘင်ချား အကြီးတစ်စင်း ဆောက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပစ္စည်းအစုံ ရှိနေပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းက ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ တန်သုံးလေးဆယ်ရှိတဲ့ သဘောဆောက်ရင် အနည်းဆုံး လေးငါးခြောက်လ ကြာတယ် သိလား”

ဟု ပင်ကရောက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ဆောက်လုပ်သော သဘော ပျက်စီးသွားရသည်ကို နှမြောတမ်းတဟန်ဖြင့် တစ်နေရာသို့ သွား၍ ထိုင်နေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ‘ဘွန်းအက်(ဒ)ဘင်ချား’ သဘော အသစ်တစ်စင်း ဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့ မှစ၍ ဟာဗတ်တိတ်တိတ် ဖရင်ကလင်တောင်ကြီး တစ်ဝိုက်တွင် သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင် ပုဂ္ဂိုလ်

၂၀၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကြီးအား ရှာဖွေလျက် ရှိကြလေသည်။ ဓားပြများ ခေတ္တနေထိုင်သွားသည့် ကျောက်ဂူ အတွင်းသို့လည်း ရောက်ကြ၏။ ဘောင်စွယ်များ၊ လျှိုမြောင်တော တောင်များတွင်လည်း နေရာလပ် မကျန်အောင် ရှာဖွေကြ၏။ ထိုနောက် တောင်မကြီး၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းတွင်လည်း သွားရောက် ရှာဖွေကြသေး၏။ မီးတောင်ပေါက်ကွဲစဉ်က ချော်များ ထွက်ခဲ့သည့် ဂူကြီးများ အတွင်းသို့လည်း ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုကြ၏။ ဂူကြီးတစ်ခု၏ အတွင်းပိုင်းမှ လေးကန်စွာ တပြုန်း ပြုန်း မြည်နေသော အသံတစ်သံကို ကြားခဲ့ရကြောင်းဖြင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်း က သူ၏လူများအား ပြောပြ၏။

ထို့ကြောင့် မီးတောင်ကြီးမှာ မီးငြိမ်းတောင်ဟု ထင်ရသော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ကွဲမှုများ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း သူက ရှင်းပြ၏။ သို့သော် မီးတောင် ပေါက်ကွဲစေကာမူ သူတို့အားလုံး နေထိုင် သော နေရာမှာယခင် ပေါက်ကွဲစဉ်ကပင် ချော်ရည်လမ်းကြောင်း မကျသဖြင့် ခိုးရိုမိရန် မရှိကြောင်းဖြင့်လည်း အားပေးစကား ပြောပြ၏။

“မီးခိုးတော့ မထွက်တော့ဘူးဗျ” ဟု စပိလက်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မီးခိုး မထွက်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ အားယူနေတယ် လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ မီးတောင် မပေါက်ကွဲရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ” ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉ ရက်နေ့မှ ၂၅ ရက်နေ့အထိ သူတို့သည် ရှာဖွေမှုကို မရပ်ကြသေးဘဲ ဆက်လက် ကြိုးစားလျက် ရှိကြ၏။

မီးတောင်ကြီးအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လည်း ကောင်း၊ သစ်တောများနှင့် လျှိုမြောင်ကြီးများအတွင်း၌ လည်းကောင်း သူတို့ တွေ့လိုသောပုဂ္ဂိုလ်အား မတွေ့ကြုံရချေ။ သို့နှင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့ လူစုမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လက် ရှာဖွေလျှင် အကျိုးမရှိတော့ကြောင်း သူတို့ အားလုံးပင် တွေးတောစ ပြုလာကြ၏။ သူတို့ တွေ့လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မနေထိုင်သောကြောင့်သာ မတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လည်း ယုံကြည်လာကြ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် သူတို့အားလုံး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ ကြလေသည်။ ဟားဗတ်က သူ၏ မြားတွင် ကြီးကလေးတစ်ချောင်း ချည်၍ လှေကားထားခဲ့သော ကျောက်စွန်းကိုကျော်၍ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကြီးနှစ်စ နည်းဖြင့် အခြားကြီးများကို ဆွဲတင်ကြ၏။ ကြီးလှေကားကို ပြင်တပ်ဆင် လိုက်ပြီးသောအခါ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

သူတို့သည် ကျွန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် သုံးနှစ် မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ် ပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ကြလေသည်။

သုံးနှစ်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက်

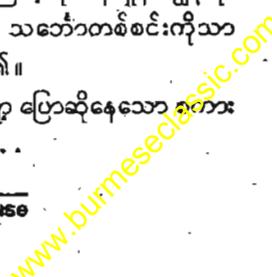
ရစ်ချမ္မန်မြို့မှ အကျဉ်းသမားများ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်မှာ သုံး နှစ် ရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုသုံးနှစ်အတွင်း ၎င်းတို့သည် မိမိတို့၏ ဇာတိရပ်ရွာ အကြောင်းများကို သတိရကြကာ အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုလျက် ရှိခဲ့ကြလေ သည်။

ထိုအချိန်အတွင်း အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ်၌ တရားမျှတသော မြောက်ပိုင်းသားများ၏ စစ်ပြုသည့် မအောင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု သူတို့ အားလုံး ယုံကြည်ကြ၏။ မည်သည့်အချိန်တွင် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန် နိုင်ကြမည်ကို မသိကြရသဖြင့် လွမ်းဆွတ်လျက် ရှိကြ၏။ နေရပ်ဌာနေသို့ သူတို့ ပြန်နိုင်ရန် နည်းလမ်းနှစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ခုမှာ ဤကျွန်းကြီးအနီးသို့ သင်္ဘော တစ်စင်းတလေ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင့် လာခဲ့လျှင် ဟူသော နည်းလမ်းဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောတစ်စင်း တည်ဆောက်ပြီးလျှင် အနီး ဆုံး တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့ သွားကြရန်ဟူသော နည်းလမ်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် “ထူးဆန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ၎င်းတို့အား အမေရိကန်ပြည်သို့ ပြန်နိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခု စီစဉ်ပေးလျှင် အလွန်ကောင်း မည်” ဟု ပင်ကရောက ပြောနေသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဖြစ်နိုင်သည် ကိစ္စ ကို မျှော်လင့်ခြင်းကသာ ပို၍ မှန်ကန်ကြောင်း ဆုံးမစကား ပြောကြားလိုက်လေ သည်။

သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်ရန် ခြောက်လခန့် ကြာလိမ့်မည်ဟု ခန့် မှန်းကြောင်း၊ သင်္ဘော ဆောက်ရမည် ဆိုပါက ပျက်စီးသွားသော ‘ဘွန်းအက်ဒ် ဘင်းရား’ သင်္ဘောထက်ကြီးသော သင်္ဘောကို ဆောက်လုပ်စေလိုကြောင်း၊ စကော့လူမျိုးများ၏ ရွက်သင်္ဘောသည် တဘိုးကျွန်းသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်ဆို သော အချက်မှာလည်း အလွန် မသေချာသောကြောင့် ပိုလီနီးရှန်းကျွန်းစု၊ သို့မဟုတ် နယူးဇီလန် ကျွန်းသို့ သွားနိုင်မည့် သင်္ဘောတစ်စင်းကိုသာ ဆောက်လုပ်လိုကြောင်း ပင်ကရောက အကြံပေး၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ပင်ကရော ပြောဆိုနေသော စကား များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက် ရှိရာမှ . . .

“သင်္ဘော အငယ်တစ်စင်း ဆောက်နိုင်ရင် အကြီးတစ်စင်းလည်း ဆောက်နိုင်ပါတယ်။ အချိန်ကြာတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကံ . . . ကျုပ် တစ်ခုမေးမယ်။ တန် ၂၅၀-၃၀၀ လောက်ရှိတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်ရင် ဘယ်လောက် ကြာမယ် ထင်သလဲ။”

“အနည်းဆုံး ခုနစ်လ - ရှစ်လပေါ့။”

“သင်္ဘောဆောက်ပြီး အချိန်ရာသီဥတု ကောင်းလာမှာနဲ့တော့ အဲ ကိုက်ဖြစ်နေပြီ။ တဘိုးကျွန်း ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားကျွန်း တစ်ခုခုကို ဖြစ်ဖြစ် သွား ကြည့်ကြတာပေါ့။”

ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောဆောက်လုပ်ရန် ကိစ္စများကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေး ကြပြီးနောက် တန်နှစ်ရာ သုံးရာခန့်ရှိသော သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်လုပ်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

မကြာမီပင် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းသည် သင်္ဘောတစ်စင်းအတွက် ပုံစံ ရေးဆွဲခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူ၏ လူများကလည်း အနောက် ဘက် တောအတွင်းမှ သင်္ဘော ‘တံကူ’ (ရေလုံကန်များပါသည့် သင်္ဘောစရာ) တည်ဆောက်ရန်အတွက် သစ်ပင်များကို ခုတ်ပြီးလျှင် ကမ်းနားသို့ လှည်းဖြင့် တိုက်၍ ပို့လျက်ရှိ၏။ ခုတ်ပြီး သစ်များကိုလည်း အသားသေအောင် ပြုလုပ် ကြရ၏။

ကျောက်ခေါင်းတိုင် ဂူကြီးအနီးတွင် ဟဲတစ်တဲ ထိုး၍ ခုတ်ပြီး သစ် များကို သိုလှောင်ထားကြ၏။

ဤသို့ လုပ်နေသည့် အထဲမှာပင် ပျက်စီးသွားသော စက်ရုံနှင့် ကြက်ခြံတို့ကို ကြိုးစား၍ ပြင်ဆင်ဆောက်လုပ်ကြရလေသည်။

အိုက်တွန် တစ်ယောက်မှာမူ စကား များစွာ မပြောဘဲ သူ့အား ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း မွေးမြူရေးခြံကိုလည်း ပစ်မထားဘဲ တစ်ရက် ခြား သွားရောက် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အပြန်တွင် နွားနို့များ ယူခဲ့ကြ၏။ ခြံသို့ သွားသည့် နေ့များတွင် ဟာဗတ်နှင့် စပိလက်တို့က အမဲလိုက် ထွက်ကြ၏။ ခြံနှင့် ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် သံကြိုးတိုင်များကိုလည်း ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ခြံထဲ၌ အလုပ်မပြီးသော နေ့များတွင် အိမ်ကြီး၌ ကျန် ရစ်သူများထံ အကျိုးအကြောင်းကို သံကြိုးရိုက်၍ အသိပေးလေ့ ရှိကြ၏။

ပင်လယ်ဓားပြများ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် မွေးမြူရေးခြံတွင် လုံခြုံစွာ နေထိုင်နိုင်သော်လည်း ‘ဘောဟာဗေး’ကို အတုယူ၍ အကျဉ်းသား အမျိုးက သင်္ဘောကို တိုက်ခိုက်လုယူပြီးလျှင် ထွက်ပြေးလာနိုင်သဖြင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုကြရလေသည်။ မသက်သာရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသော်လည်း ရန်သူလာလျှင် အသင့်ခုခံနိုင်ရန် အမြဲ ပြင်ဆင်ထားကြ၏။

မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် သင်္ဘောစရာကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားပြီး လျှင် ဦးနှင့် ပဲတို့ကို ဆက်လက် ဆောက်လုပ်ကြ၏။ မကြာမီ ရုတ်တရက် ရာသီဥတု ဆိုးရွားလာသဖြင့် ဇွန် ၁၀ရက်နေ့တွင် သင်္ဘော ဆောက်လုပ်ရေးကို ဆွေ့ရပ်ဆိုင်း ထားကြလေသည်။ နောက်နေ့ များတွင် တဖြည်းဖြည်း အေး၍ လာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းရာသီဖြစ်သော ဇွန်၊ ဇူလိုင်နှင့် ဩဂုတ်လများ တုန်လွန် သွားလေသည်။

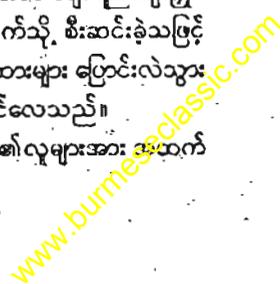
ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသူများနှင့် တိရစ္ဆာန်များ အားလုံး ကျန်းမာလျက် ရှိကြ၏။ စက်တင်ဘာ လကုန်လောက်တွင် သာယာ သော ရာသီဥတုသို့ ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ကြီးအတွင်း ငါပေါင်းများစွာ တစ်ဆက်တည်း နေခဲ့ကြစဉ် တော့ နှင့် ဂျူတို့သည် ဟိန်း ဟောက်ခြင်းများ မပြုလုပ်ကြဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေသည်ကိုသာ တွေ့ကြရ၏။ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဖရင်ကလင် တောင်ထိပ်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် မီးခိုးများ တလိပ်လိပ် ထွက်လာသည်ကို ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းက တွေ့မြင်လိုက် ရလေသည်။

လုပ်ရွာ၊ ထကြွလာသော မီးတောင်ကြီး

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်းက ဤသို့ ပြောလိုက်သည်တွင် သူ၏ လူများ သည် မိမိလုပ်ကိုင်နေသော အလုပ်များကို ရပ်ထားကာ ဖရင်ကလင် တောင် ထိပ်သို့ ငေးမျှော် ကြည့်ရှုနေကြတော့၏။

ရေခိုးရေငွေ များသည် မီးတောင် ထိပ်ဝ၏ အောက်ခြေသို့ ပေါက်၍ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မြေအောက်တွင်ရှိသော မီးတောက် မီးလျှံများက မီး တောင်ကြီးကို ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲ စေလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ အတတ်မပြောနိုင်ချေ။ မီးတောင်ကြီး ပေါက်သည်တိုင်အောင် ချောရည်ချော်မြှုပ် များသည် ယခင် ပေါက်ကွဲစဉ်က တောင်၏ မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းခဲ့သဖြင့် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် မီးတောက်အတွင်းသို့ မြေအနုအထားများ ပြောင်းလဲသွား နိုင်ပြီးလျှင် ထွက်ပေါက် အသစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားနိုင်လေသည်။

ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်းသည် အခြေအနေကို သူ၏ လူများအား အထက်

ပါအတိုင်း မကွယ်မဝက် ရှင်းပြ၏။ မြေလျှင် မလှုပ်လျှင် ဂရင်းနိုက်၏အိမ်ကြီး
အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိကြောင်း၊ သို့သော် တောင်၏တောင်ဘက်
မျက်နှာစာတွင် မီးထွက်ပေါက် ဖြစ်ပေါ်လာပါက မွေးမြူရေးခြံတွင် အန္တရာယ်
နိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း ဆက်လက် ပြောပြလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မီးစိုးများသည် တဖြည်းဖြည်း ထူထပ်စွာ တောင်ထိပ်
အဆက်မပြတ် ထွက်နေသည်ကို တွေ့ကြသဖြင့် သဘော ဆောက်လုပ်နေ
သည့် ကိစ္စကို ယခင်ကထက် ပိုမိုဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြတော့၏။ ဤသို့ဖြင့်
စက်တင်ဘာလကုန်လောက်တွင် သဘောပုံကြမ်း ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွား၏။
သို့သော် ယှဉ်ခင်းရန်ကား အချိန်ကြာပေးပြီးမည်။ ထိုအချိန်များအတွင်း ဂျုံများ
ရိတ်သိမ်းရန် အချိန် ရောက်လာသဖြင့် သဘောဆောက်လုပ်နေသည့် ကိစ္စကို
ရပ်ဆိုင်း ထားရပြန်၏။

သဘော ဆောက်လုပ်ပြီး၍ အခြား တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွား
သည့်တိုင်အောင် ဤလင်ကွန်းကျွန်းသို့ ပြန်လာ၍ ဆက်လက် နေထိုင်သွားရန်
ထိုနေ့ ညစာ စားချိန်တွင် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။

ဤသို့ပြန်လာပြီးနောက် ပင်ကရော့နှင့် နက်တို့က ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်
အား ဘုရင်ခံ ခန့်ပြီးလျှင် ဟာဗတ်ကလည်း သူ၏မိသားစုကို ခေါ်၍ နေထိုင်
ရန်။ ထို့ပြင် စပိလက်ကလည်း ဤကျွန်းမှနေ၍ နယူးသင်ကွန်းဟာရယ်
သတင်းစာ ထုတ်ရမည့် စသည်ဖြင့် သူတို့လူစု စိတ်ကူးလျက် ရှိကြ၏။

အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ညနေတွင် ထမင်းစားသောက်ကြပြီး
နေ့ခက် ညဉ့် ၉ နာရီလောက်၌ စကား လက်ဆုံကျလျက်ရှိစဉ် ကြေးနန်းစက်မှ
ထားသည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ခေါင်းစောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဂရင်း
နိုက်အိမ်ကြီးတွင် သူတို့အားလုံး ရှိနေပါလျက် ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို မယုံနိုင်အောင် ရှိကြတော့၏။ သို့နှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ကြော
ပေးလျက် ရှိကြစဉ် ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်သည် ကြေးနန်းစက်သို့ သွားရောက်ကာ
အောက်ပါအတိုင်း သံကြိုး ပြန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ချင်လို့လဲ”

တစ်စကားမျှ ကြာသောအခါ တစ်ဘက်မှ အောက်ပါအတိုင်း သံကြိုး
ပြန်လာလေသည်။

“မွေးမြူရေးခြံသို့ ချက်ချင်းလာပါ”

“အခုမှပဲ အချက်ပေးတော့တယ်”

ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်က သူ၏ လူများအား ပြောလိုက်၏။ သူတို့
အဖို့ မရှင်းလင်းသည့် ထူးဆန်းသော အချက်များသည် မျက်နှာပုံးထိုး

ချွတ်လိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ယခု တွေ့ရပေတော့မည်။ မွေးမြူရေးခြံသို့
သွားရန် အားလုံးပင် စိတ်အားထက်သန်ကြသဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် ဂရင်းနိုက်
အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ‘တော့’နှင့် ‘ဂျုံ’ တို့အား အိမ်စောင့် ထားခဲ့၏။

သူတို့ ထွက်လာသောအချိန်တွင် လဝင်သွားပြီဖြစ်၍ တစ်မိုးလုံး မည်းမှောင်
လျက် ရှိနေပြီးလျှင် မကြာခဏ လျှပ်ပြက်လျက် ရှိနေ၏။ သူတို့သည် မာစီမြစ်
၏ လက်ဝဲဘက် ကမ်းအတိုင်း တက်လာကြပြီးနောက် ဂရစ်စလင်းချောင်းကို
ဖြတ်ကာ ခြံရှိရာသို့ ရှေ့ရှုသွားလျက် ရှိကြလေသည်။ မိုင်ဝက် နီးပါးခန့်
သွားမိပြီးနောက် ပင်ကရော့က . . .

“မီးတုတ်တစ်ခု ယူလာရင် အကောင်းသား။”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် . . .

“ခြံထဲရောက်တော့ တစ်ခု ယူလိုက်တာပေါ့။”

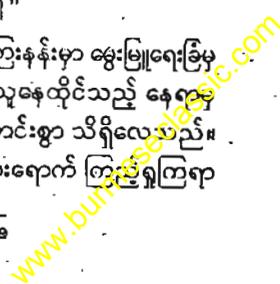
ဟု ကပ္ပတိန် ဟားဒီန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး
နောက် ည ၉ နာရီ ၄၇ မိနစ် အချိန်တွင် သူတို့သည် သုံးမိုင်ခန့် ပေါက်ခဲ့ကြ
လေပြီ။ ညဉ့် ၁၀ နာရီအချိန်၌ မွေးမြူရေးခြံဝင်း တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
ကြရာ လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်၍ မိုးလည်း ရွာလာတော့၏။ ကပ္ပ
တိန် ဟားဒီန်သည် ခြံဝင်းကို ဖြတ်၍ အိမ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အတွင်း၌
တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိလိမ့်မည်အထင်နှင့် ကြည့်ရှုရာ မီးရောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့်
စဉ်းစားလျက် ရှိနေကြ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်သည် တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

သို့သော် အိမ်အတွင်းမှ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရသဖြင့် တံခါး
ကို တွန်းဖွင့်ပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ‘နက်’က
မှန်အိမ်ကို မီးညှိ၍ ထွန်းလိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး ထိန်းလင်းသွားတော့၏။ သို့
သော် အခန်းထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြစဉ်
ဟာဗတ်သည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက် တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးဖတ်ကြည့်ကြ
ရာ အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

“ကြေးနန်းကြိုး အသစ်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါ”

ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးတွင် လက်ခံရရှိသော ကြေးနန်းမှာ မွေးမြူရေးခြံမှ
ပေးပို့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ထူးဆန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့နေထိုင်သည့် နေရာ
ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒီန်က ကောင်းစွာ သိရှိလေသည်။
သို့နှင့် ခြံနှင့် အနီးဆုံး ပထမ ကြေးနန်းတိုင်သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြရာ

၂၁၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တိုငထိပ် ကြွေးသီးမှ ကြီးတစ်ချောင်း မြေပေါ်သို့ ကျနေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ကြီးမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ် မလိုက်အောင် အပေါ်မှဖုံးအုပ်ထားသည့် ကြိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကြေးနန်းကြီးမှာ မြေပေါ်၌ ချထားသဖြင့် ကြီးအတိုင်းလိုက် သွားကြရာ ဖရင်ကလင် တောင်ကြားအတွင်း သူတို့ တွေ့လိုသူ၏ နေရာ၌ အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသော်လည်း ကြီးသည် မဆုံးသေးဘဲ တောင်စောင်းမှ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ဆက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ သို့နှင့် ကြီးအတိုင်း ဆက်၍ လိုက်ကြပြန်လေသည်။ ကမ်းခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကြေးနန်းကြီး သည် ကျောက်တန်းကြီးအနီး တစ်နေရာတွင် ပင်လယ်ရေပြင်အောက် ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကြီးစကို ကိုင်၍ ကြည့်ပြီးနောက်...

“ကျုပ်တို့ ဒီရေကျသွားတဲ့ အချိန်အထိတော့ စောင့်ကြရလိမ့်မယ်။ ရေကျသွားရင်တော့ လမ်းစ ပေါ်လာမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ စောင့်ဆိုင်းရင်း ရေကျသွားသောအခါ ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ထပ်ကြီးတွင် လိုက်ရုကြီးတစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပြီးလျှင် ဝူအမိုးမှာ ရေပြင်ထက် ၈ ပေခန့် မြင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝူဝှဲ၌ သံပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လှေငယ်ကလေး တစ်စင်းကို အခန့်သင့် တွေ့ရပြီးလျှင် လှေပေါ်၌ လှော်တက်နှစ်ချောင်းကိုပါ တွေ့ရ၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက...

“လှေပေါ်ကို တက်ကြ”

ဟု အမိန့် ပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံးသည် လှေပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် ‘နက်’နှင့် ‘အိုက်’တို့ကို နှစ်ယောက်က လှေကို တဖြည်းဖြည်း လှော်၍ လိုက်ရုအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ သို့နှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လှော်ခတ်သွားရာ ဝူကြီးသည် ညာဘက်သို့ ကွေ့သွား၏။ သူတို့သည် လိုက်ရု၏ နံရံတွင် ကြေးနန်းကြီးကို ဆက်လက် တွေ့ရှိရသဖြင့် အားတက်လာကာ လှေကို ရှေ့သို့ ဆက်လက်လှော် ခတ်သွားကြပြန်လေသည်။ မိုင်ဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက...

“ခဏ ရပ်ကြဦးဟေ့” ဟု အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။

လှေ၏ ရှေ့တွင် သူတို့မြင်ရသော ဝူကြီးမှာ အလွန် ကျယ်ဝန်း၍ တိုက်ခန်းကြီး တစ်ခန်းကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ တစ်ခန်းလုံး၌လည်း မီးများ ထိန်းလင်းလျက် ရှိပြီးလျှင် ဝူ၏ အမိုးမှာ ပေ ၁၀၀ ခန့် မြင့်လေသည် အလင်းရောင်မှာ

မျက်နှာကျက် အလယ်ပတ်မှ ဖြာထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လျှပ်စစ်မီး ဖြစ်ကြောင်း တိကျစွာ ပြောနိုင်လေသည်။ ခန်းမကြီး အနံမှာ ပေ ၃၅၀ ခန့် ရှိမည်ထင်ရ၍ ရေကန်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။

ရေကန်၏ အလယ်တွင် ရေပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည့် ဆေးပြင်းလိပ်သဏ္ဍာန် ရှည်မျောမျော အရာဝတ္ထုကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရပြီးလျှင် နံနားတစ်လျှောက်၌ အတွင်းမှ မီးရောင်များ ထိုးထွက်လျက် ရှိနေ၏။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဝေလငါးကြီးနှင့်လည်း တူလှ၏။ ပေ ၂၅၀ ခန့် ရှည်ပြီးလျှင် ရေမျက်နှာပြင်၏ အထက် ၁၀ ပေ၊ ၁၂ ပေခန့် ပေါ်၍နေ၏။

သူတို့သည် ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက လှေဦးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်က...

“သူပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် နာမည်တစ်ခုကို တိုးတိုး ခေါ်လိုက်၏။ ထို နာမည်ကို ‘စပီလက်’က ကြားဖူးသည်ထင်၏။ လှေကို ထို အရာဝတ္ထုကြီး၏ လက်ဝဲဘက်သို့ ကပ်ပြီးနောက် ‘ပလက်ဖောင်း’ ပေါ်သို့ တက်လိုက်ရာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ လှေကားအဆုံး၌ အတွင်းကုန်းပတ် တစ်ခုကို ထပ်မံ တွေ့ရပြန်သဖြင့် လျှောက်သွားရာ အဆုံးတွင် တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရပြန်ရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တံခါးကို တွန်း၍ ဖွင့်လိုက်၏။

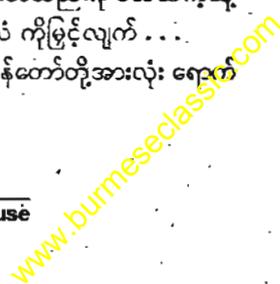
အခန်းကြီးမှာ အစိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ထားပြီးလျှင် စာကြည့်ခန်း တစ်ခုနှင့် ဆက်နေ၏။ အဆုံးတွင် ရှိသော ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တစ်ဖန် တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ စည်ခန်းကြီးတစ်ခု တံခါးကို အတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ ပြတိုက် ခန်းတစ်ခုကဲ့သို့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ စသော အစိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် လည်းကောင်း၊ အနုပညာမြောက် ပန်းချီ၊ ပန်းပု လက်ရာများဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိကြရလေသည်။

လှပဆန်းကျယ်သည့်ဆိုဖာကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ထိုသူသည် ၎င်းတို့ ဝင်လာသည်ကို မသိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက အသံ ကိုမြှင့်လျက်...

“ကပ္ပတိန်နန်းမိုး... ခင်များ ခေါ်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရောက်

နေကြပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်နီးမိုး

ဤကဲ့သို့ ကပ္ပတိန်က ခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားရသဖြင့် ဆိုစာပေါ်တွင် အေးချမ်းစွာ ထိုင်လျက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် အနေအထားသို့ ပြင်လိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည် ခန့်ငြားပြီးလျှင် ရှည်လျားသော ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်တိုမှာလည်း ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိနေသည်ကို လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ မကျန်းမာ၍ အင်အားနည်းနေဟန် တူသော်လည်း ဩဇာရှိလှသော အသံဖြင့် . . .

“ကျုပ်မှာ နာမည် မရှိပါဘူး”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းက

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို သိပါတယ် . . .”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“စုမှတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ကျုပ်လည်း သေခါနီးနေပါပြီ”

ဟားဒိန်းသည် ကပ္ပတိန်နီးမိုး အနီးသို့ ချဉ်းကပ် သွား၏။ စပိလ်ကံသည် ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ လက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ များနေသဖြင့် အပူတက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကပ္ပတိန်နီးမိုးက သူတို့အားလုံးအား ထိုင်ကြရန် အချက်ပြလိုက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ နာမည်ကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်ကို သူ၏ လူများက အံ့ဩလျက် ရှိနေကြ၏။

နီးမိုးသည် နေရာကို အတန်ငယ် ပြင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်

“ကျုပ် အရင်တုန်းက နာမည်ကို ခင်ဗျားက သိနေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘောကြီးရဲ့ နာမည်ကိုလည်း သိပါတယ်”

“နေ့တိုလပ်(စ)ကို ပြောတာလား”

“နေ့တိုလပ်(စ်)ကို ပြောတာပါ”

“ဘယ်သူကများ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ လိုက်ပြောနေတာစမသိဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ”

“ဪ . . . အခုမှ သတိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခေယ့်ခြောက်နှစ် လောက်တုန်းက ကျုပ်ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ ကပ္ပတိန်နီးမိုး လက်က လွတ်လာပြီး (အတ္ထဝါ ရေအောက်ခန်းခရီး) (Twenty Thousand Leagwe Under the Sea) ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးလိုက်တော့ ခင်ဗျား အကြောင်းတွေကို သိကုန်ကြတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို သူပုန်ကြီး တစ်ယောက် အနေနဲ့ သိကြမှာပါ”

“ကျွန်တော်က ကပ္ပတိန် နီးမိုးကို ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်ပါဘူး။ ဒီကျွန်းကြီးပေါ် ရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲကူညီတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အားလုံးကပဲ ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကပ္ပတိန်နီးမိုးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ပါပဲ”

ဤသို့ ကပ္ပတိန်နီးမိုးက ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့ အားလုံးပင် မတ်တတ်ရပ်၍ အလေးပြုလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျေးဇူးတင် စကားပြောမည်ပြုသောအခါ ကပ္ပတိန်နီးမိုးက ခေတ္တဆိုင်းငံ့ရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီးနောက်

“နေကြဦး . . . နေကြဦး . . . အားလုံး သိပြီးတဲ့ အချိန်ထိပေါ့”

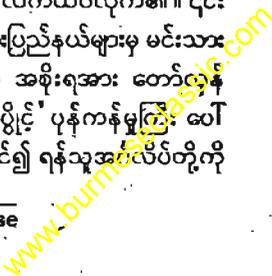
ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းချုပ်ကို တိုတိုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် အိန္ဒိယ လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လွတ်လပ်သော ဘန်ဒီခန်းပြည်နယ်မှ မဟာရာဇာ၏ သား ဒက္ကားမင်းသား တစ်ပါး ဖြစ်၏။ အသက် ၁၀ နှစ် အရွယ်တွင် သူ့အား ဖခင်ဖြစ်သူက ဥရောပတိုက်သို့ ပညာသင်ရန် စေလွှတ်ခဲ့၏။

“အသက် ၁၀ နှစ်မှ အသက် ၃၀ အထိ ဒက္ကားမင်းသားသည် သိပ္ပံစာပေ ကျမ်းဂန်နှင့် အနုပညာများကို တစ်ဘက်ကမ်းခတ်အောင် စူးစမ်းရှာဖွေ လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် ဥရောပတိုက် တစ်ခုလုံးသို့ အနုအပြား သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ပညာရှိ တစ်ယောက်အဖြစ် မိမိ၏ လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော သူလည်းဖြစ်၏။

၁၈၄၉ ခုနှစ်တွင် ဒက္ကားမင်းသားသည် ဘန်ဒီခန်းပြည်သို့ ပြန်သွားပြီးနောက် မျိုးမတ်မျိုးနွယ်တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။ ၎င်းဒက္ကားမင်းသားကဲ့သို့ ခေတ်ပညာမတတ်သော အခြားပြည်နယ်များမှ မင်းသားများသည် သူတို့အား အုပ်ချုပ်နေသည့် အင်္ဂလိပ် အစိုးရအား တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် နှိုးဆော်ကြပြီးလျှင် ၁၈၅၇ ခုနှစ် 'ဆီးပိုင်' ပုန်ကန်မှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ဒက္ကားမင်းသားသည် ဦးဆောင်၍ ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့ကို

၂၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ခိုက်သော်လည်း အယူသန်ပြီး ပညာနည်းသော အခြားမင်းသားများ၏ အားနည်းမှုကြောင့် ပုန်ကန်မှုကြီးမှာ မအောင်မြင်ဘဲ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်တွင် ကျဆုံးရတော့၏။ ဒက္ကားမင်းသားမှာ နာမည်ကြီးသူပုန်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ၎င်းအား ဖမ်းဆီးရမိပါက ဆုတော်ငွေ မြောက်များစွာပေးမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်သဖြင့် ၎င်းမင်းသားသည် ရန်သူတို့လက်မှ ကိုယ့်လွတ်ရန်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် မဟာရာဇာများ၏ ပြည်နယ်များသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်ချုပ်မှု လက်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဒက္ကားမင်းသားသည် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ယုံကြည် စိတ်ချရသော တပည့်အချို့နှင့် အတူ ဘန်ဒဲခန်းပြည်မှ ထွက်ခွာပြီးနောက် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ပစ္စမိတ် သမုဒ္ဒရာအတွင်း လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း၌ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ပြုလုပ်၍ ရေအောက်သို့ သွားလာနိုင်သော ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်း ဆောက်လုပ်ကြရာတွင် မကုန်ခမ်းနိုင်သော လောင်စာမှ လျှပ်စစ်ဓာတ် (အင်အား)ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် သင်္ဘောသွားလာ လှုပ်ရှားမှု၌ အသုံးချလေသည်။ ထိုလောင်စာကို တစ်နေ့တွင် လူများ သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

ပင်လယ်အောက်မှ အဖိုးတန် ရတနာများနှင့် ငါး အစရှိသော ရိက္ခာများကို လိုသလောက်ရနိုင်သဖြင့် လူသားတို့လောကနှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒက္ကားမင်းသားသည် သူ၏ ရေငုပ်သင်္ဘောကို 'နော့တီလပ်(စ)'ဟု အမည်ပေးပြီးလျှင် သူ၏ကိုယ်ကိုလည်း ကပ္ပတိန်နီးမိုးဟု အမည်မပြောင်းလိုက်၏။

ထိုရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်၍ ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းတစ်ခုမှ အခြားဝင်ရိုးစွန်း တစ်ခုသို့တိုင်အောင် ရေအောက်မှ သွားလာ လျက်ရှိ၏။ လိုသည့်အခါမှ ရေပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့၏။

၁၈၆၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့ညတွင် 'နော့တီလပ်(စ)' ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် အမေရိကန်စစ်သင်္ဘော 'အာရာဟင် လင်ကွန်း'တို့သည် မတော်တဆ တိုက်မိကြသဖြင့် အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောပေါ်မှ ပြင်သစ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်၊ သူ၏ တပည့်တစ်ဦးနှင့် ကနေဒါပြည်သား တံငါသည်တစ်ဦး၊ ဖောင်း ၃ ဦးတို့သည် နော့တီလပ်(စ) ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွား ကြသဖြင့် ကပ္ပတိန်နီးမိုးက ၎င်းတို့အား ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။

နော့တီလပ်(စ) ရေငုပ်သင်္ဘောကို ဝေလငါးကြီး တစ်ကောင်ဟု အများက ယုံကြည်နေကြကြောင်းဖြင့် ထိုပါမောက္ခထံမှ သံတင်း ရရှိလေသည်။

ကပ္ပတိန်နီးမိုးက အဆိုပါ လူသုံးယောက်အား အကျဉ်းသားအဖြစ် ရေငုပ်သင်္ဘောတွင် ၇ လတိတိ ထားခဲ့ရာ၊ ခရီးစဉ် မိုင်ပေါင်း မြောက်သောင်း၏ အတွေ့အကြုံကို ရရှိသွားကြ၏။ ၁၈၆၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် နော့တီလပ်(စ) သင်္ဘော၏ အသက်ကယ်လှေဖြင့် ထိုသုံးဦးသည် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် သွားကြပြီးနောက် နော့တီလပ်(စ) ရေငုပ်သင်္ဘော အကြောင်းကို ပါမောက္ခက ရေးသားလိုက်သဖြင့် လူအများ သိရှိသွားကြလေသည်။

ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ အဖော်သင်္ဘောသားများသည် အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် လင်ကွန်းကျွန်းကြီး၏ လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ သင်္ဘောကျင်းသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။ ယခု အသက် ၆၀ ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ မထွက်တော့ဘဲ သင်္ဘောကျင်း၌ ၆ နှစ်တိုင် နေခဲ့၏။

သူသည် ရေငုပ်အဝတ်အစားများ ဝတ်၍ ကျွန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည် သွားလာနေစဉ် တစ်နေ့၌ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့ အဖွဲ့သည် မီးပုံးပျံကြီးနှင့် ကျွန်းပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူက တတ်နိုင်သမျှ ကူညီခဲ့၏။

ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြသူများသည် လူရိုး လူကောင်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ကူညီခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် မကျန်းမာတော့ဘဲ သေဆုံးရမည့်အချိန် နီးကပ်လာသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့အဖွဲ့ကို ကြေးနန်းဖြင့် သူ ထံသို့ လာရန် ခေါ်လိုက်၏။ သူ၏အကြောင်းများကို ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သိနေကြောင်း သူမသိသဖြင့်သာ ဤသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စကားဆုံးသွားသောအခါ ကပ္ပတိန်နီးမိုးက . . .

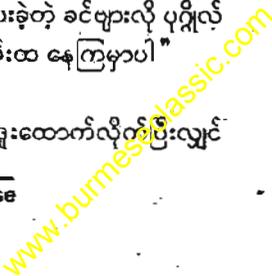
“ကိုင်း . . . ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်အကြောင်း အားလုံး သိကြပြီ၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက် ချမလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်၊ ကျုပ် လုပ်တာ မှားသလား၊ မှန်သလား”

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက . . .

“ဘုရားသခင်က ကပ္ပတိန်နီးမိုးကို ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျားက အများဆုံး အတူအညီပေးခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးမှုကိုတော့ အမြဲလွမ်းဆွတ် တမ်းထ နေကြမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟာဗတ်က ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီးနောက် ဒူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင်

ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နမ်းရှုံ့လိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီးလျှင် . . .

“ငါ့သားကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”

ဟု ဆုတောင်း လိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ နောက်ဆုံး အချိန်

ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် အလွန် အင်အား နည်းပါးလာသဖြင့် သူ၏ ကိုယ်ကို နောက်သို့ မှီလိုက်ပြီးလျှင် အနားယူလျက် ရှိနေ၏။ သူသည် နောက်လပ်(စ်) သင်္ဘောပေါ်၌ပင် သေလိုကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့အား အခြားနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် မဖြစ်တော့ဘဲ သေဆုံးမည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်ရန် ရှိတော့၏။

ပင်ကရောနှင့် စပိလက်တို့က ကပ္ပတိန်နီးမိုးအား သူ၏ ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်မှ အခြားသင့်လျော်မည့် နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်လျှင် ရောဂါသက်သာနိုင်မည်ဟု ဆွေးနွေးနေကြသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဝင်ရောက်၍ တခြားနေရာကို ရွှေ့ပြောင်းဖို့အတွက် ကပ္ပတိန်နီးမိုးက သင်္ဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသင်္ဘောမှာ သူ့နေခဲ့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့တိုလပ်(စ်) သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ သေချင်ရှာမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သူ ပြောသည်ကို ကပ္ပတိန်နီးမိုး ကြားသွားသဖြင့်

“ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ် ဒီသင်္ဘောမှာပဲ သေချင်တယ်၊

ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

ဟုပြောပြီး သင်္ဘောခန်းမကြီး အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုကြည့်ကာ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည် သတိရ သည့်ဟန်ဖြင့် စည်စန်းမျက်နှာစာ နံရံတွင် ရေးသားထားသည့် အောက်ပါဆောင်ပုဒ်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

“လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြဲ အသင့် ရှိစေရမည်”

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် ကပ္ပတိန် နီးမိုး စကားပြောမည့် အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေ၏။ သူသည် မကြာမီ သူတို့ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး နောက် . . . “ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ယူဆနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်မယ့် ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က အသက်ပေးပြီး ကူညီပါ့မယ်”

“ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို လိုက်နာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးရင် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ကျေးဇူးဆပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကတိပေးပါတယ်”

ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် စိတ်သက်သာသွားသည့် အမူအရာဖြင့် . . .

“ကျုပ် နက်ဖြန် သေရတော့မယ်၊ နောက်လပ်(စ်) ရေငုပ်သင်္ဘောဟာ ဒီလိုက်ခေါင်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတယ်၊ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းမှာ ကျောက်တုံးတွေ ပိတ်နေလို့ အပြင်ကို ထွက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကျုပ်သေပြီးရင် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့ ရတနာတွေ အားလုံးကို ကျုပ်နဲ့အတူတူ မြှုပ်လိုက်ပါ။ ဒက္ကားမင်းသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးခဲ့မယ်၊ ဟိုထောင့်က သေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သေတ္တာထဲမှာ သိန်းသန်းချီပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိန်တွေရှိတယ်၊ အမှတ်တရ စုဆောင်းထားတဲ့ ပုလဲတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီရတနာတွေကို ခင်ဗျားတို့ အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စမှာ အသုံးချလို့မိမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားရင် တံခါးကို လှုံ့အောင် ပြန်ပိတ်ခဲ့ပါ။ ကုန်းပေါ်ရောက်ရင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဝင်တဲ့ တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်ရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ နောက်လပ်(စ်)ဟာ ရေလုံလေလုံ ဖြစ်သွားပြီ”

“ကပ္ပတိန်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါ့မယ်”

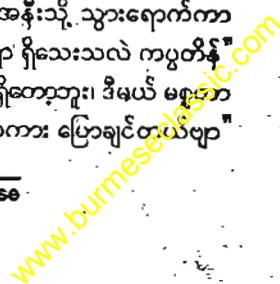
“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လှေပေါ် ပြန်ရောက်ကြရင် နောက်လပ်(စ်) သင်္ဘောရဲ့ ပဲ့ပိုင်းသွားပြီး ရေမျက်နှာပြင်နားက ဖော့ပိတ်ကြီး နှစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ။ အဲဒီ အပေါက်အတိုင်း ရေတွေဝင်လာပြီး သင်္ဘောဟာ တဖြည်းဖြည်း မြုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ကတိပေးပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကတိပေးပြီးပါပြီ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် ၎င်းတို့အား အခြားအခန်းသို့ သွားကြရန် အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းတို့ လူစုမှာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် သင်္ဘောစက်ခန်းသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြ၏။ ရေငုပ်သင်္ဘောကြီး နောက်လပ်(စ်)၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရင်း ထမင်းစားခန်းတွင် စားသောက်ဖွယ်များကို စားသောက် ကြပြီးနောက် စည်စန်းသို့ ပြန်လာကြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် . . . “ဘာမှာစရာ ရှိသေးသလဲ ကပ္ပတိန်”

“ကျုပ်မှာ ဆွေမျိုးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီမယ် မဟုတ်ဟားဒိန်း . . . ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျုပ်စကား ပြောချင်တယ်ဗျာ”

ထိုအခါ အခြားသူများသည် စည့်ခန်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကပ္ပတိန်နီးမိုးနှင့် စကား ပြောဆိုလျက် ရှိရာမှ သူ၏ လူများကို ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောစကားများကိုမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။

ကပ္ပတိန်နီးမိုးက နောက်ထပ် ပြောသော စကားများမှာ ကွဲကွဲပြားပြား မရှိတော့သဖြင့် မည်သည့် အကြောင်းများကို ပြောနေကြောင်း သူတို့ နားမလည်တော့ဘဲ သူ၏လက်ကို ကိုင်ကြည့်သောအခါ လက်များမှာ အေးစက်နေသဖြင့် သွေးများဆုတ်နေကြောင်း သိလိုက်ကြရ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တစ်နာရီ အချိန်တွင် . . .

“တိုင်းပြည် အထွက်ပါပဲ . . . ဘုရားသခင် . . .”

ဟု ကပ္ပတိန်နီးမိုးသည် နောက်ဆုံး အားယူ၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာ အသက်ထွက်သွားရာ လေတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် သူ၏လက်ကို ကပ္ပတိန်နီးမိုး၏ နဖူးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးနောက် “သင်၏ ဝိညာဉ်သည် ဘုရားသခင်ထံတွင် တည်ရှိပါစေ” ဟု ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ရာ အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ ဆုတောင်းလိုက်ကြ၏။

တစ်ခဏ ကြာသောအခါ သူတို့အားလုံးသည် ကပ္ပတိန်နီးမိုး မှာ ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြ၏။ စည့်ခန်း တံခါးကို လှုံ့အောင်ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးကိုလည်း ပြန်ပိတ်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် သူတို့ လှေကလေးပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီးလျှင် ရေငုပ်သင်္ဘောကြီး၏ ပုဂိုင်းသို့ သွားရောက်ကာ ကပ္ပတိန်နီးမိုး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ယောဆိုကြီးနှစ်ခုကို လှည့်၍ ဖွင့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရေများသည် ရေငတ်သင်္ဘောအတွင်းသို့ ဒလဟော စီးဝင်လျက် ရှိနေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် မကြာမီ ရေလျှောင် ကန်ပြည့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘နေ့တီလပ်(၈)’ ရေငုပ် သင်္ဘောကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြှုပ်လျက် ရှိနေတော့၏။ သို့သော် သင်္ဘော၏ မီးရောင်များကို ကြည့်လင်သော ပင်လယ်ရေအတွင်း၌ပင် တွေ့မြင်နေရသေး၏။ သို့ရှိရာမှ မီးရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက် သွားလေတော့သတည်း။

လင်ကွန်းထွန်းသို့ ရောက်နေသူများ၏ ပြန်လည်သုံးသပ်ချက်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အဖွဲ့သားများသည် လိုဏ်ဂူ၏ အဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်နီးမိုးအား သတိရသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ထိုလိုဏ်ဂူအား ဒက္ကာလိုဏ်ဂူဟု အမည်ပေးလိုက်ကြ၏။

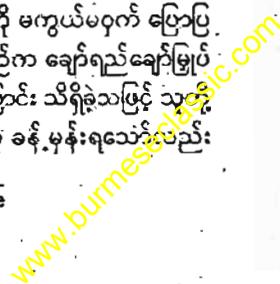
ပင်ကရောနှင့် အိုက်တွန်တို့က သူတို့စီးလာသော လှေကလေးကို တမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြပြီးနောက် ခိုင်မြဲစွာ ကြိုးချည်ထားခဲ့ကြ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ထိုနေရာမှ မွေးမြူရေးခြင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်နီးမိုး တပ်ဆင်ခဲ့သည့် ကြေးနန်းကြိုးကို နောင်လိုသည့်အခါ သုံးနိုင်ရန် ယခင်က အတိုင်း ထားခဲ့၏။ အောက်ကိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့ ည၌ ‘နေ့တီလပ်(၈)’ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို သူတို့အားလုံး မမေ့နိုင်အောင် ရှိနေကြတော့၏။ သူတို့အားလုံး အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ‘ကပ္ပတိန်နီးမိုး’သည် မရှိတော့ပြီ။

ထိုနေ့နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် ‘ဂရင်းနိုက်’အိမ်ကြီးသို့ သူတို့အားလုံး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် သင်္ဘော ဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို အမြန်ဆုံးပြီးရန် ယခင်ကထက် ကြိုးစားလျက် ရှိကြလေသည်။ သင်္ဘော ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားသောအခါ တဘိုးကျွန်းသို့ သွားရန် အားခဲထားကြ၏။

၁၈၆၈ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးမည့် အချိန်လောက်တွင် သူတို့အားလုံးမှာ သင်္ဘောဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းနှင့်ပင် မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့၏။

ဇန်နဝါရီ ၃ ရက်နေ့၌ ဟာဗတ်သည် မြင်းများကိုယူရန် ပရော်စပက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားရာ ဖရင်ကလင် တောင်ထိပ်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိုက် ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းအား သွားရောက် သတင်းပို့လေသည်။ လေငြိမ်နေသဖြင့် မီးလုံးများမှာ တောင်ထိပ်တွင် မှီပွင့်ကြီးသဏ္ဍာန် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဖရင်ကလင် မီးတောင်ကြီးသည် မကြာမီပေါက်ကွဲတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ အဖော်များကို မကွယ်မဝှက် ပြောပြလိုက်၏။ ရှေးယခင် ထိုမီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲခဲ့စဉ်က ချော်ရည်ချော်မြှုပ်များသည် တောင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းကြောင်း သိရှိခဲ့သဖြင့် သူတို့ယခု နေထိုင်သည့်နေရာတွင် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း

မီးတောင် မပေါက်ကွဲလျှင် ပို၍ ကောင်းကြောင်းဖြင့် သူ၏လူများကို အားပေး စကား ပြောလိုက်၏။

အိုက်တွန်က ကျွန်းကြီး၏ တောင်ဘက်မှ ညည်းတွားသံကဲ့သို့ အသံကြီး ကြားရ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောပြ၏။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးသည် သင်္ဘောကို အမြန်ဆုံးပြီးအောင် ဆောက်လုပ်ကြမည်ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် လုပ်ငန်းကို စကြ ပြန်လေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် မီးတောင် ထိပ်ဝမှ မီးတောက်များပင် ပထမဆုံးအကြိမ် စတင် တွေ့မြင်ကြရလေရာ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းကလည်း မြေကြီးများ တုန်လှုပ်နေသည် ကို သတိပြုမိ၏။ မြေငလျင် လှုပ်၍ မီးတောင် ပေါက်ကွဲခြင်းမှာ သဘာဝ အတိုင်းသာ ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ရန် မရှိသော်လည်း အခြားအကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ် လာမည်ကိုသာ သူ စိုးရိမ်မိလေသည်။

စန်နဝါရီ ၇ ရက်နေ့တွင် မွေးမြူရေးခြံသို့ အိုက်တွန် သွားသောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက သူလည်း ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မရှိလျှင် သင်္ဘောဆောက်လုပ်ရေး၌ လူအင်အား လျော့နည်း သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပင်ကရောက ပြောသောအခါ...

“တို့မနက် ပြန်လာမှာပါ။ မီးတောင် အခြေအနေကိုလည်း သိချင်လို့”

“ဒီ မီးတောင် ပေါက်တာကိုပဲ ပြောနေတယ်။ ကျုပ်တော့သိပ် ဂရု စိုက် မနေနိုင်ဘူး”

ဟု ပင်ကရောက မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစောပိုင်းတွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် အိုက်တွန် နှင့်အတူ မြင်းလှည်းကလေးဖြင့် မွေးမြူရေးခြံသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ခြံထဲသို့ရောက်၍ မကြာမီပင် မီးသွေးမှုန့်ကဲ့သို့ မည်းနက်သော အမှုန့်ကလေး များသည် လေနှင့်အတူ ပါလာပြီးနောက် နေရာအနှံ့အပြားတွင် မည်းနက်နေ သဖြင့် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက...

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ အခုကတည်းမှာ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ် ပြီးရင် ဒက္ကာလိုက်ရက်ကို သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မွေးမြူရေးခြံအတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်များသည်လည်း ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခု ကျရောက်တော့မည်ကို သိသကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ် တရွံ့ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိုက်တွန်အား မှန်အိမ်တစ်လုံး ယူခဲ့ရန် ပြောပြီးနောက် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် လိုက်ရက်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ လိုက်ရက်တွင် လှေ ကလေးကို သူတို့ထားခဲ့သည့်အတိုင်း တွေ့ရသဖြင့် ထိုလှေကလေးဖြင့် ဝုတွင်း

သို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။ လိုက်ရက်ကြီးမှာ ‘နေ့တိလပ်(စ်)’ သင်္ဘောမှ လှုပ်စစ်မီး မရှိတော့ သဖြင့် မှန်အိမ်ကလေး၏ အလင်းရောင်ကိုသာ အားပြုပြီးလျှင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှေကလေးကို လှော်ခဲ့ကြ၏။ ယခင်က ရေငတ်သင်္ဘောကြီး ရှိသည့် ခန်းမ ကြီးမှာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပြီးလျှင် မီးတောင်အတွင်းမှ ညည်းတွားသံကဲ့သို့ အသံကြီးကို ပီသစွာ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် စူးရှသော ‘ကန့်’ အနံ့များ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကပ္ပတိန်နီးမိုး တွေးထင်သကဲ့သို့ မှန်ကန် ကြောင်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အိုက်တွန်အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လိုက်ရက်ကြီး၏ အဆုံးသို့ ရောက်သည်အထိ သွားကြပြီးလျှင် ဂူ၏ နံရံကြီးကို မှန်အိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်စု ကြ၏။ ထိုနံရံမှာ မီးတောင်အတွင်းမှ ကတော့ကြီးနှင့် ၁၀ ပေမှ ၁၀၀ ခန့်သာ ကွာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ နံရံကြီး၏ တစ်နေရာ၌ အက် ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ကန့်အနိုးအငွေ့များ တစ်မိမိမ့် ထွက် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအက်ကြောင်းများမှာ ရေမျက်နှာပြင်မှ နှစ်ပေ သုံးပေ ခန့် အမြင့်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“ကပ္ပတိန်နီးမိုး ပြောတာ မှန်တယ်၊ တကယ်တော့ အန္တရာယ်က ဒီနေရာမှာ ရှိတာ”

ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြောသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ် တည်း ညည်းတွားလိုက်၏။

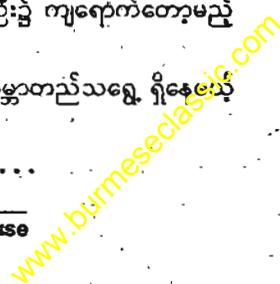
အိုက်တွန်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် လှေကလေးကို မိမိတို့လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ လှော်ခတ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် နှာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ‘ဒက္ကာ’ လိုက်ရက်၏ အဝသို့ ရောက်သောစွာ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ လေ့လာမှု ရှင်းလင်းချက်

စန်နဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် အိုက်တွန် တို့သည် ဂရင်းနိုက် အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် သူ၏လူများ အား ချက်ချင်း ခေါ်ပြီးလျှင် ‘လင်းကွန်းကျွန်းကြီး’၌ ကျရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေသေး ကျွန်းအမျိုးအစားထဲမှာ မပါဘူး”

စပိလက်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ နားလည်အောင် နည်းနည်း ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်”
“ရှင်းပြပါမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်နဲ့ ကပွတ်တိုက်နီးမိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း
ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောပြချင်တယ်၊ လင်ကွန်းကျွန်းကြီးက
ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ထဲမှာရှိတဲ့ တခြားကျွန်းတွေနဲ့ မတူဘူးတဲ့၊ ဒီမီးတောင်ကြောင့်
မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေကစပြီး ပျက်စီးလာတော့မယ့်အကြောင်း
ကို ကပွတ်တိုက်နီးမိုးက ပြောသွားတယ်”

ပင်ကရောက မယုံသကဲ့သို့ ရှိနေ၍ . . .

“နားထောင်စမ်းပါဦး ပင်ကရော၊ ကပွတ်တိုက်နီးမိုး ပြောခဲ့တာတွေကို
ကျုပ်မနေ့က အိုက်တွန်နဲ့ သွားကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒက္ကားလိုက်ဂူက ကျွန်းအောက်ကို
ဖြတ်ပြီး ဖလင်ကရင်တောင်ကြီး အထိ ပေါက်တယ်။ မီးတောင်ရဲ့ ကတော့ကြီး
နားရောက်တော့ ကျောက်ထဲရဲကြီး ခြားနေတယ်။ အဲဒီ ကျောက်ထဲရဲကြီးက
သိပ်ထူတာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့နေရာမှာ ပက်ကြားအက်တွေထဲက ကန့်အငွေ့
တွေ အခု ထွက်နေပြီ၊ ဒီအငွေ့တွေက မီးတောင်ထဲက လာတဲ့အငွေ့တွေ”

ပင်ကရောက . . .

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“အဲဒီကျောက်ထဲရဲကြီးမှာ ရှိတဲ့ မက်ကြားအက်တွေဟာ မီးတောင်
ထဲက တွန်းကန်အားကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပေါက်ကွဲသွားပြီး လိုက်ဂူထဲက
ရေတွေဟာ မီးတောင်ထဲကို ဒလဟော စီးဝင်သွားမယ်”

ပင်ကရောက ဝမ်းသာအားရဖြင့် . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့၊ မီးတောင်ထဲကို ရေတွေ ဝင်ကုန်တော့
မီးငြိမ်းသွားမှာပေါ့”

“အဲဒီလို မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ရေတွေက ကျွန်းအောက်မှာရှိတဲ့ မီးတောင်
ထဲက ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ‘ချော်ရည်ထဲ’ကို ရောက်သွားမယ် အပူရှိန်ကြောင့်
ရေတွေဟာ ရေခဲနွေးငွေ့အဖြစ် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားပြီး အဲဒီ ရေခဲနွေးငွေ့တွေဟာ
ထွက်ပေါက်နဲ့ မမျှအောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလုံး ပေါက်ကွဲသွားနိုင်
တယ်”

ဤကဲ့သို့ ကပွတ်တိုက်ဟားဒိန်းက ပြောပြလိုက်သဖြင့် သူ၏ လူများမှာ
အန္တရာယ် မည်မျှကြီးမားသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်သွား
ကြတော့၏။

ဒက္ကားလိုက်ဂူမှ ကျောက်ထဲရဲကြီး ခိုင်မာနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
အန္တရာယ်မကျရောက်နိုင်သော်လည်း လနင့်ချိ၍ ကြာမည် မဟုတ်တော့ဘဲ
နားရိပ်ခင်းအတွင်း ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်နိုင်သည်ကိုလည်း သူတို့အားလုံး ရိပ်မိကြ၏။

သူတို့သည် နှစ်ရှည်လများ ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် အဖက်ဖက်မှ တိုးတက်လာ
အောင် ပင်ပန်းခံ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို ပြန်လည် သတိရလျက် ရှိနေကြ၏။

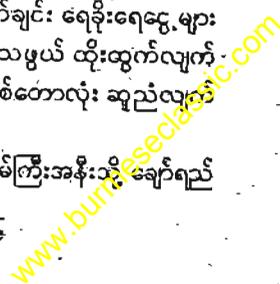
ပင်ကရောမှာ အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားသဖြင့် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်
များ စီးကျလာတော့၏။ သူတို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော လွတ်မြောက်ရေးမှာ
သင်္ဘော အမြန်ဆုံး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးရန် ဖြစ်၍ နေ့ရောညပါ ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ကြတော့၏။ ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် သင်္ဘော
ကုန်းပတ်မှာ ပျဉ်ခင်း၍ ထက်ဝက်ခန့် ပြီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ထိုည၌ပင် မီးတောင်ကြီးမှာ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ပေါက်ကွဲ
၍ သွားပြီးလျှင် တောင်၏ထိပ်ပူးမှာ မရှိတော့ဘဲ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ
နှင့် ချော်ရည်များသာ ကောင်းကင်သို့ မြင့်မားစွာ လှင့်တက်သွားတော့၏။
မီးတောင်၏ ထိပ်ပူးမှာ မူလကပင် မြောက်ဘက်သို့ ပွင့်နေသဖြင့် ချော်ရည်များ
သည် ကျွန်း၏ မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းလျက် ရှိလေသည်။ သို့ရှိစဉ်မှာပင်
အခြားတစ်နေရာမှ ချော်ရည်များ စီးဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် . . .

“ခြေကို သွားကြမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု အိုက်တွန်က ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် လှည်း
ကလေးကို မြင်းတတ်ပြီးလျှင် မွေးမြူရေးခြံသို့ လှည်းဖြင့် အမြန် ထွက်ခွာကြလေ
သည်။ မီးတောင်မှ ချော်ရည်များသည် ခြံစည်းရိုးနားပင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍
အိုက်တွန်သည် ခြံတံခါးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့အားလုံး အတွင်း
သို့ ဝင်ကာ အထိတ်တလန့် တိရစ္ဆာန်များကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြ၏။ ချော်ရည်
များသည် ကျွန်း၏အရှေ့ဘက် တောတွင်းသို့ ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသည်ကို
တွေ့ရသောကြောင့် မကြာမီ ဂရုန်ရေကန် အတွင်းသို့ ချော်ရည်များ ရောက်ရှိ
လာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ရေကန်အနီး၌ သစ်တုံးများ၊ မြေစိုင်ခဲများဖြင့် တံတိုင်း
သဖွယ် အဆောတလျှင် ပြုလုပ်၍ ထားကြ၏။ ထိုတံတိုင်းကြီး ပြီးသည်နှင့်
တစ်ချိန်တည်း နှိုလိုဦးပင် ထိုနေရာသို့ ချော်ရည်များ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်
တစ်ခေတ္တမျှ တံတိုင်းဘောင်တွင် တန်၍ ခံနေ၏။ မကြာမီ နောက်ထပ် စီးလျက်
ရှိသော ချော်ရည်များကြောင့် တံတိုင်းကို ကျော်လာကာ ရေကန်အတွင်းသို့
ရေတံခွန် တစ်ခုကဲ့သို့ စီးဆင်းလျက် ရှိလေသည်။ အပူအအေး ရုတ်တရက်
တွေ့လိုက်သဖြင့် ရေကန် အတွင်းမှ ရေများမှာ ချက်ချင်း ရေခဲရေငွေ့များ
ဖြစ်သွားပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့ ရေခဲနီးကြီးများသဖွယ် ထိုးထွက်လျက်
ရှိနေတော့၏။ ရေများ ဆူပွက်နေသော အသံမှာ တစ်တောလုံး ဆူညံလျက်
ရှိနေတော့၏။

ပရောစပက်တောင်ကုန်းနှင့် ဂရင်းဒိုက် အိမ်ကြီးအနီးသို့ ချော်ရည်

များ မရောက်လာသေးသဖြင့် သူတို့အတွက် နေထိုင်ရန် နေရာ ရှိသေးသည်ဟု အောက်မေ့ရသော်လည်း အကယ်၍ ငလျင်လှုပ်လျှင် ကျောက်တောင်ကြီး ဖြူ ကျလာနိုင်သဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း၌ မနေ ကြတော့ဘဲ မာစီမြစ်ဝတွင် ရွက်ဖျတ် တဲထိုး၍ နေကြရ၏။

သူတို့ဆောက်လုပ်နေသည့် သင်္ဘောကို ပျဉ်ခင်းရန်နှင့် တာလပတ် ရိုက်ပြီးနောက် ရေသိုချရန် အမြန်လိုသောကြောင့် လုပ်ငန်းဟူသမျှကို အားသွန်၍ ဆောင်ရွက်ကြပြန်လေသည်။

အကယ်၍ မီးတောင်အတွင်းမှ ချော်ရည်များ နောက်ထပ် စီးလာမည်ဆိုပါက ဂရန်ရေကန်မှာ ချောရည်များ ပြည့်သွားပြီးလျှင် ပရောစပက် တောင်ကုန်းကို ကျော်၍ ကမ်းဘက်သို့ စီးဆင်းလာနိုင်ဖွယ် အကြောင်းရှိလေသည်။ ချော်ရည်များသည် ကျွန်း၏ အနောက်ဘက် တောအတွင်းသို့ ဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသဖြင့် ခြောက်သွေ့ နေသော သစ်တောကြီးမှာ ချက်ချင်း မီးထ၍ တောက်ကာ မီးလောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့၏။ ဤသို့လျှင် သာယာသော ကျွန်းကြီးအဖြစ်မှ မီးတောက်မီးလျှံများ အပြည့်ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းသို့ တစ်ခဏ အတွင်း၌ပင် ပြောင်းလဲသွားရာ သူတို့လူစုအားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းအား ငယ်စရာပင် ဖြစ်တော့၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မြေငလျင် လှုပ်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားရာ ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲသွားတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရပြီးလျှင် သူတို့အားလုံး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေကြ၏။

မတ်လ ၃ ရက်နေ့ သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောဆောက်လုပ်နေ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှု အခြေအနေမှာ နောက်ဆယ်ရက်အတွင်း ရေသိုချနိုင်ဖော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၍ သူတို့အားလုံးမှာ အလွန်ပင် ဖမ်းမြောက်နေကြတော့၏။

မီးတောင်ကြီးမှ နောက်ထပ် ထွက်လာသော ချော်ရည်များသည် ဂရန်ရေကန် အတွင်းမှ ကျော်လွန်၍ ပရောစပက်တောင်ကုန်း အနီးသို့ပင် ရောက်ရှိလာတော့၏။ ကျွန်းပေါ်ရှိ တောတိရစ္ဆာန်များမှာ ဘေးရန်ကင်းရှင်းခန့် နေရာသို့ အလန်တကြား ပြေးလွှားလျက် ရှိကြရာ ချော်ရည်ချော်မြှုပ်များသည် ဂရင်းနိုက်တောင် ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှ စီးကျလာပြီးလျှင် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မတ်လ ၉ ရက်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့၏ သင်္ဘောကို ရေချရန်အတွက် ပင်ကရောနှင့် အိုက်တွန်တို့က အရေးတကြီး ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုည၌ မီးတောင်ရှိသည့် နေရာမှ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး

တစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ရေခိုးရေငွေများသည် ပေပေါင်း သုံးထောင်ခန့် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသည်ကို သူတို့အားလုံး တွေ့မြင်လိုက်ကြရသောကြောင့် ဒက္ကာလိုဏ်ဂူ၏ ကျောက်ထပ်ကြီးမှာ ပြိုကွဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းရတော့၏။ သူတို့အားလုံးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိနေကြတော့၏။ မီးတောင်ထိပ်ဝမှာ ရေခိုးရေငွေများ ရုန်းကန်ထွက်ရန် မမျှမတ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ မီးတောင် အတွင်းမှ ထွက်လာသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည်လည်း ကျွန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ကျရောက်လျက် ရှိနေတော့၏။ မကြာမီပင် ပင်လယ်ပြင်မှ ရေလှိုင်းကြီးများသည် လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လိုက်၍ဝင်လာတော့၏။

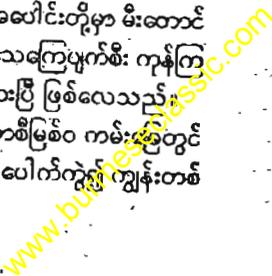
ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခု

အလျားပေ ၃၀ အနံပေ ၂၀ ခန့် ရှိပြီးလျှင် ၁၀ ပေခန့် မြင့်သော ကျောက်ဆောင် တစ်ခုကိုသာ ရေများလွှမ်းမိုး၍ မသွားဘဲ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းတွင် ထီးထီးကြီး တွေ့ရှိရ၏။

မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲ၍ အပြင်းအထန် ငလျင်လှုပ်ရာတွင် ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီး တည်ရှိသော ကျောက်ကမ်းပါးကြီးမှ ကျောက်တုံးများ ပြိုကျလွင့်စင်ပြီးနောက် တစ်တုံးပေါ် တစ်တုံးထပ်ကာ ကျောက်တန်းကလေးသဖွယ် ဖြစ်၍နေခြင်း ဖြစ်၏။ အမြင့်မှာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ၁၀ ပေခန့် မြင့်တက်လျက် ရှိနေ၏။ ဖရင်ကလင် မီးတောင် ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်အငှနှင့် ပရောစပက် တောင်ကုန်း သော်လည်းကောင်း၊ ဂရင်းနိုက် ကျောက်ကမ်းပါးကြီး သည် လည်းကောင်း၊ ဒက္ကာလိုဏ်ဂူသည် လည်းကောင်း မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲ၍ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး ပင်လယ်အောက်သို့ စုန်းစုန်းနစ်မြုပ်၍ သွားကြလေတော့သည်။ ယခုအချိန်၌ကား လူခြောက်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်တို့ ခိုလှုံနေကြသည့် ကျောက်ဆောင်ကလေးကိုသာ 'လင်ကွန်းကျွန်းကြီး' အဖြစ် တွေ့နိုင်လေတော့၏။

ကျွန်းကြီးပေါ်ရှိ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ကျေးဇူးအပေါင်းတို့မှာ မီးတောင် ပေါက်ကွဲ၍ ကျွန်းကြီးနစ်မြုပ်သွားသည်တွင် အားလုံး သေကြေပျက်စီး ကုန်ကြ၍ လူဝံကြီး 'ဂျူ' မှာလည်း တစ်နေရာတွင် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများသည် မာစီမြစ်ဝ ကမ်းခြေတွင် ရွက်ဖျတ်ကလေးဖြင့် နေထိုင်ကြခဲ့ရာမှ မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲ၍ ကျွန်းတစ်

၂၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်းလုံး နှစ်မြှုပ်သွားသောအခါ တံနှင့် လှူများပါ ပင်လယ်ရေပြင်ဘက်သို့ လွင့်စင်သွားပြီးနောက် ရေထဲတွင် နှစ်မြှုပ် သွား၏။ ပြန်၍ ပေါ်လာသောအခါ ကျောက်ဆောင်ကလေး ရှိရာသို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူးခတ်လာကြပြီးနောက် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ထိုကျောက်ဆောင်ကလေးပေါ်တွင် ၅ ရက်မျှ ကြာရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြရာ ဂရင်းနိုက်အိမ်ကြီးမှ ယူလာခဲ့သည့် အစားအစာ အနည်းငယ်နှင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ရွက်ကလေး တစ်ခုအတွင်းမှ ရရှိသော မိုးရေသာလျှင် သူတို့၏ ရိက္ခာဖြစ်တော့၏။

ထိုနေရာမှ အခြားသို့ သွားရန်လည်း မရှိဘဲ ရိက္ခာလည်း ပြတ်တော့မည် ဖြစ်ရာ သူတို့အဖို့ အကြာမီ အစာငတ်၍ သေရတော့မည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိကြလေပြီ။ ဟာဗတ်နှင့် နက်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း အင်အားနည်း၍ လာကြပြီးလျှင် ဂယောင်ချောက်များ ဖြစ်၍ လာကြတော့၏။ သူတို့အားလုံးမှာ သင်္ဘောတစ်စင်း ဖြတ်၍ ခုတ်မောင်းသွားခြင်းကိုသာ မျှော်လင့်အားထားဖွယ် ရှိသော်လည်း ကျွန်းကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများအရ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်သို့ မည်သည့်သင်္ဘောမျှ လာရောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်း မျှော်လင့်ချက်မှာလည်း မရေရာလှချေ။ စကောလူမျိုးတို့၏ ရွက်သင်္ဘော ဆိုက်ရောက်လာရန်မှာလည်း လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်တွင် အိုက်တွန်နှင့် သူ၏အဖော်များ ရှိနေကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည့် စာကို တဘိုးကျွန်း သို့သွား၍ မထားရသေးသောကြောင့် ထိုအချက်မှာလည်း မျှော်လင့်စရာ မရှိချေ။

သို့နှင့် သူတို့အားလုံးမှာ အစာရေစာ ငတ်၍ သေရမည့်အချိန်ကိုသိစောင့်၍ နေကြရတော့၏။

သူတို့အားလုံးပင် တဖြည်းဖြည်း အင်အားချိနဲ့ လာပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးမက်လက် လဲကျကာ သတိကောင်းစွာ မရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်လျက်ရှိကြရာမှ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် အားပြတ်၍ လဲကျနေသော အိုင်တွန်က ပင်လယ်ကြီး၏ တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် သူတို့က ကမန်းကတန်း ဝိုင်း၍ ကြည့်လိုက်ကြရာ သူတို့ရှိသော နေရာသို့ ရွက်သင်္ဘောတစ်စင်း ရွက်ကုန်ဖွင့်၍ လာနေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်ကြရ၏။

‘ဒန်ကင်’ဟု အိုက်တွန်သည် အသံသံသံကလေးဖြင့် ညည်းလိုက်ပြီး

နောက် ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားသည်ကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ကြရပြီးလျှင် အားလုံး သတိလစ်၍ သွားကြလေတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏ လူများသည် ပြန်လည် သတိရလာသဖြင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ သူတို့ကား သေဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ အိုက်တွန်သည် အားယူ၍ ထလိုက်ပြီးနောက် ‘ဒန်ကင်’ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်၏။ “ဒန်ကင်သင်္ဘောလား”ဟု ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက တစ်ခွန်း တည်းသာ မေးလိုက်ပြီးနောက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်တောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကပ္ပတိန်ဂရန်၏သား မစ္စတာရောဘတ် မောင်းနှင့်လာသော ယခု သင်္ဘောမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်ခန့်က တဘိုးကျွန်းပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော အိုက်တွန်အား လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့လူစုအား ယခုကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာမက သင်္ဘောမှာ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရှေ့ရုမောင်းနှင့်လျက် ရှိကြောင်း သိကြရလေသည်။

“ဒီမယ် ကပ္ပတိန်ဂရန်၊ တဘိုးကျွန်းပေါ်မှာ အိုက်တွန်ကို မတွေ့တော့ ခင်ဗျားတို့က လှည့်ပြန်မသွားဘဲ အရှေ့မြောက်ဘက် မိုင် ၁၀၀ လောက်မှာ ရှိတဲ့ လင်ကွန်းကျွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ညော် . . . အဲဒါကို ကျွန်တော် ပြောပြမလို့ပါ။ အိုက်တွန် တစ်ယောက်တည်း ဧါဖို့မှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုပါ ဧါဖို့ လာတာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ကို ဧါဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ လင်ကွန်းကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုလို့”

“အလိုလေး ဘုရားရေ . . ကျုပ်တို့ လင်ကွန်းကျွန်းပေါ်မှာ ရှိလို့ လာခေါ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကများ ကျုပ်အကြောင်း ပြောလိုက်လို့လဲဗျာ”

“တဘိုးကျွန်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ရေးခဲ့တဲ့ စာကြောင့် လာနိုင်တာပေါ့ဗျ”

“ကျုပ်တို့ ရေးထားခဲ့တဲ့စာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒီစာပဲ”

“ဘုရား . . . ဘုရား အိုက်တွန်အကြောင်း ရေးခဲ့တဲ့ စာရွက်မျိုးနဲ့ လက်ရေးတွေပါလား၊ ကပ္ပတိန်နီးမီး ရေးသွားခဲ့တဲ့ စာဖြစ်မှပဲ အို ဘုရားသခင် ကပ္ပတိန်နီးမီးကို ကြည့်ရအောင်မတော်မူပါ”

www.burmeseclassic.com

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းက ဤသို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံးပင် ကျေးဇူးရှင် 'ကပ္ပတိန်နီးမိုး'အား သတိရ အောက်မေ့လျက် ရှိကြလေသည်။

နောက်မကြာမီ အိုက်တွန်သည် ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲခဲ့၍ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ . . .

"ဒီသေတ္တာကို ဘယ်မှာ ထားရမလဲ ကပ္ပတိန် "

"အိုက်တွန် မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီသေတ္တာကို ရအောင် ယူခဲ့တာလဲ ကွာ "

"အရေးကြီးမှန်းသိလို့ မရရအောင် ကျွန်တော် ယူခဲ့တာပဲ ကပ္ပတိန်" အိုက်တွန်က ဤကဲ့သို့ ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းမှာ အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက် သွားမိတော့၏။ ထိုသေတ္တာမှာ ကပ္ပတိန်နီးမိုးက သူတို့အား လက်ဆောင် ပေးခဲ့သည့် ကျောက်မျက်ရတနာ အပြည့်ပါသော သေတ္တာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းသည် ကပ္ပတိန် ရောဘတ်ဂရပ်စ် အနီး သို့ သွားရောက်ကာ . . .

"ခင်ဗျားတို့ တဘိုးကျွန်းပေါ်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ တယ်။ အခု အဲဒီလူဆိုးကြီး အိုက်တွန်ဟာ နောင်တ တရားရပြီး ရိုးသားဖြောင့် မတ်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရပြီ မဟုတ် လား။ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတာကို ကျုပ်က ဂုဏ်ယူတယ်ဗျ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းသည် အိုက်တွန်၏ လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်ဟားဒိန်းက လင်ကွန်းကျွန်းကြီးပေါ်သို့ မိမိတို့ လူစု မည် ကဲ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်နီးမိုးနှင့် နောတီလပ်(စ်) ရေငုပ်သင်္ဘောကို တွေ့ရှိရပုံများကို ရောဘတ်ဂရပ်စ်အား အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်ရောဘတ်ဂရပ်စ်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်လျက် ရှိရာ မှ သင်္ဘောထွက်ရန် အချက်ပေးလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်းနှင့် သူ၏လူများသည် 'ဒန်ကင်'သင်္ဘောဖြင့် အမေရိကန်ပြည်သို့ ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ လွတ် လပ်၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးကို ပြန်လည် တွေ့ရှိကြရလေသည်။ ကပ္ပတိန်နီးမိုးက လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည့် ရတနာ များ အချို့ကို ထုခွဲရောင်းချပြီး 'အိုက်အိုဝါ' ပြည်နယ်၌ မြေကေပေါင်း များစွာကို ဝယ်ယူလိုက်ကြပြီးနောက် အားလုံးစုပေါင်း နေထိုင်ကြပြီးလျှင် စိုက်ပျိုးရေးနှင့်

မွေမြူရေးလုပ်ငန်းများကို စုပေါင်းလုပ်ကိုင်လျက် အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင် ကြလေသည်။

သူတို့နေထိုင်လျက်ရှိသော နေရာကိုလည်း 'လင်ကွန်းကျွန်း' ဟု အမည်ပေးလိုက်၏။ သင်္ဘောသားပင်ကရောမှာ ရေကြောင်းဘက်သို့ ပြန်မသွား တော့ဘဲ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းကိုသာ ကျင်လည်စွာ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ၏။

ဟားဗတ်မှာလည်း ကပ္ပတိန်ဟားဒိန်း၏ ကူညီမှုဖြင့် သူ၏ ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားနိုင်တော့၏။ စပိလက်ကလည်း သူတို့ နေထိုင် လျက်ရှိသော ထိုဒေသ၌ပင် 'နယူလင်ကွန်းဟာရယ်' ဂျာနယ်တိုက်ကို အောင် မြင်စွာ ဖွင့်လှစ် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိတော့၏။

သူတို့ ရရှိထားသော 'ရတနာ'များ အနက်မှ အကောင်းဆုံး ပုလဲ တစ်လုံးကို လင်ကွန်းကျွန်းရောက် လူတစ်စု၏ သတိရ လက်ဆောင် အဖြစ်ဖြင့် 'လေဒီဂလီနာဗင်' အား ပေးလိုက်ကြ၏။

မျိုးမတ်ကြီး ဂလင်နာဗင်နှင့် ဇနီး၊ ကပ္ပတိန်ဂျွန်ဗင်ဂယ်နှင့် ဇနီး၊ ကပ္ပတိန်ရောဘတ်ဂရပ်စ်နှင့် ၎င်း၏ ညီမနှင့် အခြား မိတ်ဆွေများသည် ကပ္ပတိန် ဟားဒိန်းတို့၏ အိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်ကြရာ ရှေးဟောင်း နေ့ောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုကြရင်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးဖြစ်သူ ကပ္ပတိန်နီးမိုးအား သတိရ အောက်မေ့လျက် ရှိကြလေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com